

Giới thiệu Vợ Chồng Cùng Quản Gia

Vợ chồng cùng quản gia, đúng với cái tên của truyện. Đây là một tiểu thuyết về hai vợ chồng cùng nhau sống lại, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau kiếm tiền, truyện này lấy âm áp làm chủ, phấn đấu làm phụ, quan trọng là hai người đều rất hạnh phúc.

Được gặp một người có duyên với mình trong thời điểm thích hợp, là hạnh phúc của cả cuộc đời; Được gặp một người có duyên với mình trong thời điểm không thích hợp, chỉ là một tiếng thờ dài.”

“Cách yêu một con nhím, không phải là nhổ hết gai trên người nó, mà là phải học được cách làm thế nào để tìm được một cự ly thích hợp, có thể sưởi ấm cho nhau nhưng lại không bị đôi phương đâm gai vào mình.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1.

Tỉnh Z thành phố S, nước Hoa phân loại thành phố rất rõ ràng, điều kiện sinh hoạt và tiền lương của người ở thành phố loại một cũng tốt hơn nhiều so với điều kiện của thành phố loại hai, loại ba, mà thành phố S chính là một điển hình của thành phố loại hai, mặc dù không bằng thành phố loại một, nhưng lại tốt hơn nhiều so với thành phố loại ba, hơn nữa nếu muốn mức sống tốt hơn một chút thì chỉ cần cố gắng hơn chút, nếu có một phần công việc ổn định vẫn có thể sống rất vui vẻ.

Khác với trước kia tất cả mọi người ở cùng một nơi, bây giờ cho dù mọi người là hàng xóm cách vách cũng có thể không biết nhau, ở trong vườn hoa chung cư có một cặp vợ chồng bình thường cũng tuân theo quy tắc như vậy, gần như chưa bao giờ giao lưu với người chung quanh.

Trong căn hộ một phòng ngủ một phòng khách, ánh đèn huỳnh quang chiếu xuống, để chúng ta có thể nhìn rõ ràng trang trí trong nhà, giống như một câu ngạn ngữ từng nói, Ma Tước tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ, có lẽ cũng rất thích hợp vào chỗ này.

“Ông xã, “ Từ trong phòng bếp người phụ nữ cười cầm hai chén cơm ra đặt ở trên bàn, chỗ mình và người đàn ông đối diện, “Cuối cùng thì chúng ta có thể thờ phào một hơi, kế tiếp có lẽ chúng ta có thể suy nghĩ một chút chuyện sinh con rồi.” Nói tới chỗ này, trên mặt người phụ nữ đã lộ ra nụ cười ngọt ngào, nếu không phải là vì trước kia có đủ loại chuyện vướng víu, e rằng bây giờ con của bọn họ đã có thể đi mua nước tương rồi.

Người đàn ông đưa tay nắm lấy tay của người phụ nữ, nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay của đối phương: “Đã để cho em chịu khổ, ngay từ đầu khi anh theo đuổi em từng nói muốn để em theo anh cùng nhau sống cuộc sống sung sướng, nhưng không ngờ cuối cùng lại là em theo anh cùng nhau trải qua cuộc sống khổ sở.” Áy náy là tất nhiên, nhưng mà trong lòng quan trọng nhất là phần cảm động kia.

Hai người là quen biết lúc lên đại học, khi đó trong nhà người đàn ông vẫn còn rất nhiều tiền, cũng có rất nhiều người chạy theo anh, nhưng cho dù là vào lúc đó anh cũng chưa từng lãng nhãng, có lẽ nói này cả đời anh cũng chỉ yêu một người phụ nữ, chỉ là không biết vì sao mà người phụ nữ này lại luôn không chấp nhận sự theo đuổi của anh, cho đến khi nhà anh phá sản, người phụ nữ kia lại đột nhiên xuất hiện, cô nói trước kia là cảm thấy người đàn ông quá mức ăn trên ngồi trốc, nhưng bây giờ không phải, cho nên cô bằng lòng theo anh cùng nhau chăm chỉ làm việc, cho tới bây giờ.

Nụ cười trên mặt người phụ nữ không khổ sở chút nào, ngược lại bộ dáng có vẻ rất vui vẻ: “Ông xã, thật ra thì khi đó anh theo đuổi em trong lòng em cũng đã sớm buông lỏng, chỉ là trong lòng luôn có một phần lo lắng như thế, cảm thấy một ngày nào đó anh sẽ thay đổi khiến em không bắt được, anh cũng biết là em lớn lên ở nông thôn, trong xương chắc chắn sẽ có một chút suy nghĩ nông dân cá thể, nhưng mà bây giờ không phải đã rất tốt sao, chúng ta đã đến mức như vậy, kế tiếp sinh một đứa con, sau đó sống cuộc sống thật vui vẻ.”

“Bà xã. . . .” Người đàn ông tới gần phía trước lẳng lặng nhìn người phụ nữ, mũi của hai người đã lại gần cùng một chỗ.

“Không cần nói, “ Đẩy người đàn ông, người phụ nữ bật cười, “Không cần tỏ vẻ như là thời gian dài chúng ta cũng trải qua thật sự không vui vẻ như vậy, về sau em có thể làm việc bản thân em thích làm, anh cũng có thể làm việc bản thân anh thích làm, đợi lát nữa sau khi cơm nước xong còn có thể giống như ngày thường cùng nhau đi dạo một chút, thật ra thì chúng ta như vậy còn có một lợi ích, chúng ta không có cái gọi là sau bảy năm là ngựa gãy đúng hay không?”

“Đúng” Thật ra thì vào ngày thường người đàn ông tuyệt đối sẽ không xuất hiện cảm xúc như vậy, bởi vì anh biết anh cần làm chỗ dựa của người phụ nữ tuyệt đối không thể ngã xuống được, nhưng sau ngày hôm nay hai người đã có thể luôn sống thật vui vẻ, cho nên anh mới có thể nói ra nhiều lời bùi ngùi như vậy.

Vào khoảnh khắc âm áp này, dường như trời đất chợt xoay chuyển, đèn trên trần nhà cũng bắt đầu long ra trở nên lắc lư, đồ ăn trên bàn rơi rớt đầy đất, sau đó giống như toàn bộ thế giới đột nhiên đã trở nên đen tối, nhưng chân động vẫn không ngừng lại.

“Bà xã.” Người đàn ông nắm chặt tay của người phụ nữ, ôm cô vào trong lòng mình.

“Em không sao.”

Có lẽ kéo dài khoảng chừng mấy phút, rung động ngừng lại, nhưng mà bên này lại không có tiếng động, một chút tiếng động cũng không có.

Động đất, trận động đất này xảy ra thình lình khiến cả thế giới cũng rơi vào khiếp sợ, không chỉ vì lần động đất này có cường độ lớn, cũng bởi vì vị trí tâm trận địa chấn này làm cho cả thế giới đều giật mình.

Người không ở trong khu vực động đất chỉ có thể xem tin tức trên ti vi, động đất qua đi không bao lâu thì chính quyền trung ương đã rất nhanh cử người xuống khu vực gặp nạn phòng chống động đất, cứu tế rồi, Đài Truyền Hình Trung Ương cũng đang truyền phát tin tức lúc này.

“Động đất ở thời đại này đã không kinh ngạc hiếm có, nhưng cũng không ai ngờ tới tỉnh Z không thuộc khu vực địa chấn vậy mà cũng sẽ xảy ra động đất, hoàn toàn không ai dự báo được chuyện này vào trước lúc xảy ra, từ trước đến giờ nhà cửa tỉnh Z cũng không có chức năng chống động đất, phần lớn dân chúng bởi vì không phản ứng kịp mà sau đó đã bị vùi lấp ở dưới đất vàng, trước tiên trung ương phái ra đội tìm kiếm cứu nạn và cảnh sát vũ trang, cố gắng trong thời gian ngắn nhất cứu được nhiều người nhất, hi vọng dân chúng gặp nạn càng ít càng tốt, để mọi người chúng ta cùng nhau cầu nguyện đi.” Giọng nói người chủ trì có chút nghẹn ngào, thậm chí vào lúc thông báo tin tức còn nói ra lời vốn không nên nói ra từ anh, quan trọng nhất là, tỉnh Z có rất nhiều lao động nhập cư, nhưng an toàn của bọn họ lại ở vào tình hình khủng hoảng, gần như là ở vào khoảnh khắc đó, người trên cả nước miễn là họ đang chú ý đến tin tức này thì mọi người đều chấp tay lại bắt đầu cầu nguyện, tuy là không biết có tác dụng hay không, nhưng không thể rời nhà đến khu gặp nạn giúp đỡ thì bọn họ cũng chỉ có thể làm như vậy.

“18 giờ 24 phút 56 giây ngày 20 tháng 7 năm 20XX, vô trái đất đã xảy ra thay đổi trên phạm vi lớn, sự cố bị nạn đầu tiên là ở tỉnh Z nước Hoa, trận động đất mãnh liệt không hề đoán trước khiến rất nhiều người tỉnh Z đã gặp nạn, sau đó, các quốc gia còn lại xuất hiện dồn dập các thảm họa khác nhau, sóng thần, tuyết lở, thậm chí một số đảo quốc còn vì biến cố lần này mà hoàn toàn bị chôn vùi . . . Có thể nói vô trái đất thay đổi lần này đã bị ảnh hưởng chính là toàn bộ thế giới.”

Bởi vì không chỉ có một quốc gia xảy ra tai nạn, cho dù là cứu viện cũng không có biện pháp thực hiện ngay, nước Hoa cứu viện vẫn đang tiếp tục.

“Dưới đây là phóng viên tại hiện trường

Thời báo thực tế nói: cho tới bây giờ, số người chết do động đất đã đạt đến năm mươi ngàn lượt người, số liệu này theo vẫn đang tăng lên liên tục không ngừng, hiện trường đào lên rất nhiều đều là xác chết, nhưng sau lần động đất này chúng ta cũng biết một số người chưa có mất đi tình cảm, dieendafnleequysddoon biết bao người mẹ bởi vì bảo vệ đứa con vì vậy mà gặp nạn, ngay mới vừa rồi, nhân viên cứu hộ còn đào ra một cặp vợ chồng, người chồng ôm thật chặt vợ mình, đặt người vợ ở dưới người, nhưng anh ấy không ngờ tới phía sau chỗ anh rớt xuống lại là cốt thép . . .” Phóng viên đang ở hiện trường cũng không tiếp tục nói hết, nhưng mà camera lại quay tới, người chồng cho là mình cứu được vợ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thỏa mãn, mà người vợ, vào lúc bản thân cô ấy cũng bị thương nặng lại chỉ cần môi, không để bản thân cô kêu thành tiếng, sợ rằng cũng không muốn người chồng lo lắng.

“Thiên tai không thể biết trước, nhưng nhân viên cứu nạn luôn luôn cố gắng, hi vọng tất cả chúng ta đừng từ bỏ hi vọng, đặc biệt là lúc bị chôn ở dưới đất còn có những người đang sống, chúng tôi sẽ không buông tay mọi người.” Đoạn văn này lặp đi lặp lại dùng loa phóng thanh ở trên không đưa tin, chỉ hy vọng có thể cứu được càng nhiều người.

Một cơn gió thổi qua, tiếng nói dần dần đi xa, thật giống như tất cả tiếng động bên ngoài đã biến mất không thấy nữa, thời gian ngừng lại ở chỗ này.

“Bội Bội, Bội Bội, tỉnh dậy, mau dậy đi, con quên hôm nay chính là ngày đầu tiên con lên tiểu học, tối hôm qua không phải là con còn nói phải tới sớm một chút sao?”

Tiếng địa phương quen thuộc vang lên ở bên tai, Diệp Bội mở mắt, nhìn người trước mắt, mặc dù tuổi trẻ hơn nhiều, nhưng cô vẫn có thể nhận ra được người này chính là mẹ của mình, há mồm gọi cũng là rất tự nhiên dùng tiếng địa phương: “Mẹ.”

“Ừ, mau dậy đi, mặc quần áo đánh răng, đợi lát nữa mẹ đưa con tới trường học.”

“A, được.” Lúc này Diệp Bội vẫn rất mê mẩn như cũ, hôm nay là ngày đầu tiên cô lên tiểu học, nhưng trong trí nhớ lại đã sớm qua thật lâu, nếu như là những cái này đều là mơ vậy thì tâm trí của mình đã trưởng thành lại là xảy ra chuyện gì, vậy cái người mà mình làm bạn mười mấy năm đã xảy ra chuyện gì, còn có một lần chấn động kia, nhưng cô cũng nhớ rõ là trước giờ chỗ tỉnh này của mình vốn chưa từng xảy ra động đất.

Chuyện kể tiếp thì bản thân Diệp Bội cũng mơ mơ màng màng, chỉ biết là có người giúp mình mặc quần áo xong, sau đó nắm tay ra cửa, đang ra ngoài Diệp Bội xoay người lại thấy được nhà cửa màu đỏ quen thuộc, có lẽ mới hơn nhiều so với một cái kia trong trí nhớ.

Tiểu học cách nhà mình cũng không phải rất xa, cũng chỉ là đi bộ, chỉ dùng thời gian năm phút đồng hồ đã đến trường học, lúc này trường học vẫn là trường học, mà không phải nhà xưởng nhỏ sau này, cửa lớn kia cũng có thể thấy rõ chữ viết tiểu học XX, tuy rằng chỗ này quả thật là chút hư hỏng.

“Ngọc Hi, dẫn Bội Bội đi báo tên sao, thiếu chút nữa đã quên rồi, Bội Bội cũng nên học lớp một rồi, nếu sớm biết buổi sáng đã cùng đi được rồi?” Người quen chào hỏi với mẹ Diệp Bội.

“Đừng vậy đó, nhưng mà hôm nay là ngày đầu tiên, không hề gì. Đúng rồi, Văn Cường đâu?” Bởi vì gặp được người quen, cho nên mẹ Diệp Bội liền bị bà ấy lôi kéo đến trên tay dắt Diệp Bội cũng dừng lại bước chân, lúc này Diệp Bội mới có tâm trạng nhìn hoàn cảnh chung quanh, mặc dù có rất nhiều người bởi vì nguyên nhân trí nhớ mà mơ hồ, nhưng cô vẫn nhớ được một ít, thấy những người đó cười chào hỏi với bản thân, cô cũng tiện thể đáp lại một nụ cười, chỉ là muốn để cô nói ra tên của mỗi một người trong đối phương vậy thì rất không có khả năng rồi.

“Nó ấy à, đã sớm không có được một ngày chơi đùa, đúng rồi, Bội Bội, ở trong trường học nếu như có chuyện có thể đi tìm cậu con, biết không?”

Người vừa nói chuyện với Diệp Bội mẹ đột nhiên liền chuyển sang Diệp Bội.

Diệp Bội gật đầu: “Dạ.” Làm sao lại không nhớ được chứ, người đối diện mình đây gọi là bà bác, mà cậu, cũng chỉ là một nam sinh lớn hơn hai tuổi so với cô mà thôi, khi còn bé cô vẫn rất nghe lời, đối với người mới lớn hơn cô hai tuổi gọi là cậu đó cũng gọi rất vui mừng, có lúc nghe được cậu bạn học kia nhạo báng cũng không thèm quan tâm chút nào, nhưng mà bây giờ, sợ rằng là cô không gọi ra miệng được, cũng sẽ không chủ động đi tìm người.

Có thể là vội vã đi ghi danh, mẹ Diệp Bội đã rất nhanh mang cô đi phòng học, giáo viên trong trí nhớ của mình chỉ có một người kia, chẳng qua là vào lúc cô lên năm thứ ba đã về hưu, còn bạn học, bởi vì từng đi học nhà trẻ, hơn nữa còn là một thôn, nói không quen thuộc mới gọi là kỳ lạ.

“Bội Bội, gọi thầy giáo Vương.”

“Chào thầy giáo Vương.” Diệp Bội mở miệng cười, cô cũng biết thật ra thì đối phương không phải họ Vương, mà là họ Diệp, gọi là Diệp Vương Văn, chỉ là thầy giáo Diệp quá nhiều, sợ gây nên lẫn lộn, cho nên mới dùng một chữ trong tên giáo viên làm danh hiệu xưng hô, ở nơi này loại chuyện như vậy hầu như mọi người đều cùng một họ cũng không lạ lùng.

“Ha ha, thật là ngoan.” Một ông cụ chừng năm mươi tuổi cười ha hả trả lời.

Mẹ Diệp về nhà, Diệp Bội cũng hi vọng như thế, bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể bắt đầu không tập trung, suy nghĩ một chút rốt cuộc tại sao mình lại quay về nơi đây, tay nhỏ bé này tay nhỏ bé, không phải tất cả mọi người hi vọng lại thấy người lần nữa, thật vất vả mới có thể sống hạnh phúc qua ngày với ông xã, nhưng mà lại thoáng cái trở lại hồi còn nhỏ, cũng không biết rốt cuộc anh thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lúc lớp một tiểu học Diệp Bội đã tám tuổi, mà tuổi này vốn cái gì cũng không biết, dù sao đều là trẻ con, tới hôm nay đã ba ngày rồi, đi học đối với cô trước kia mà nói là mới lạ, là có hứng thú, nhưng mà đối với cô ở hiện tại mà nói lại là nhàm chán, lúc lớp số học thì học phép toán một cộng một trong khoảng mười, ngữ văn học chính là loại trình độ ghép vần aoeiuv này, còn có môn âm nhạc lĩnh tính ..., mà bây giờ tiết học còn lại là chơi đùa với những dụng cụ giờ học, không sai, chính là chơi đùa với những dụng cụ.

Vào thời đại này trong nhà của đứa nhỏ vốn không có điều kiện nào để mua món đồ chơi gì tốt, trong trường học có thể chơi đùa với những dụng cụ lại thật sự là hoạt động làm cho người ta vui mừng hàng nhất, nhưng thật ra cũng chỉ là ghép từng món đồ chơi có kích thước nhỏ một lại thành vật cỡ lớn mà mình muốn, cho dù kết quả làm ra là một cái không ra đầu vào đầu cũng không phải gấp.

“Bội Bội, bạn làm sao vậy, không chơi sao?”

“Không chơi.” Phần lớn bạn học tiểu học cũng không có ấn tượng gì quá lớn, sau khi lớn lên cũng gần như chưa từng gặp lại, chỉ có vào lúc lễ mừng năm mới sẽ có khả năng chạm mặt ở ngoài thì vốn không có khả năng gặp mặt.

Thấy dáng vẻ xa cách của Diệp Bội, cô gái nhỏ kia cũng không nói gì, bùng lên một đồng linh kiện lớn trên bàn rồi chạy tới một bàn khác: “Hiểu Hiểu, tớ với cậu chơi cùng nhau đi, một mình tớ không chơi được, Bội Bội dường như không muốn chơi trò chơi lắm.”

“Ừ, được.” Loại linh kiện này càng nhiều thì chơi lại càng vui, cho nên tự nhiên người gọi là Hiểu Hiểu kia cũng đồng ý rất nhanh.

Tiểu học là một toà kiến trúc hai tầng lầu, Diệp Bội nhớ rõ là vào lúc năm thứ hai học sinh của thôn khác cũng sẽ đến ngôi trường này, sau đó lầu hai sẽ trở thành ký túc xá, một đám trẻ con mới □ tuổi sẽ trở thành đám người ở lại sớm nhất.

Qua ba ngày này, không thể nói quen hay không quen, chỉ có thể nói Diệp Bội đang thử tiếp nhận cái thế giới này, tiếp nhận mẹ vẫn còn trẻ tuổi so hơn với thời điểm sau này của mình. Cô rất thích xem tiểu thuyết, cũng rất thích viết tiểu thuyết, nhưng phải nói một đứa bé mới năm nhất còn không biết mấy chữ lại đột nhiên viết ra được tiểu thuyết. Tuyệt đối là không thể nào, cho nên viết tiểu thuyết kiếm tiền đã bị cô bỏ đi, những thứ khác chỉ có thể từ từ suy nghĩ, dù sao Diệp Bội cũng không phải là một người rất giỏi giang.

Tiếng chuông tan học vang lên, người ở trong phòng học đều chạy ra ngoài, cho dù chỉ là bốn mươi lăm phút, nhưng bản tính trẻ con rất khó yên tĩnh lại, sau giờ học tự nhiên muốn đi ra ngoài nhanh một chút.

“Bội Bội, bạn muốn cùng đi hay không, tiết học tới là giờ thể dục, chúng ta chơi điều hâu bất □ nhỏ.” Vẫn là nữ sinh mới vừa rồi như cũ, bởi vì hai người cùng bàn, cho nên đi chơi dĩ nhiên là phải gọi Diệp Bội.

“Không đi, Duyệt Duyệt tự bạn đi chơi đi, đợi lát nữa mình sẽ đi.” Diệp Bội nhớ người này gọi Diệp Duyệt, về sau khi lớn lên cũng thi vào một trường học hạng hai, nhưng mà bây giờ, mọi người còn chưa có khác nhau quá nhiều ở trên thành tích, lớp một tiểu học, vốn cũng không có khả năng sẽ có chênh lệch quá lớn.

“A, vậy cũng được.” Chỉ là suy sụp một chút rồi Diệp Duyệt lại vui sướng chạy đi chơi với người khác.

Ngồi ở dưới gốc cây trên gò đất, cũng không thèm để ý quần có thể bị dơ hay không, Diệp Bội dựa vào trên cây ngủ gật, có thể là suy nghĩ quá nhiều, lúc tối cũng ngủ không ngon lắm, cô lại không muốn chơi đùa chung một chỗ với những đứa nhỏ kia, cho nên ngủ có lẽ là lựa chọn tốt nhất của cô đi, nếu như thật sự coi là, với số tuổi của cô khi đó, nếu như sớm đã kế hoạch xong, vậy thì sợ rằng con của cô cũng đã lớn như vậy.

“Haiz.” Tiếng than thở khẽ vang lên ở bên cạnh Diệp Bội, cô cũng cảm thấy chung quanh giống như xuất hiện thêm một số người, nhưng mà thật sự là quá mệt mỏi, cho nên cô cũng không muốn mở mắt.

Đột nhiên, Diệp Bội cảm thấy trên mũi giống như thêm thứ gì, lông xù, làm cho mũi của cô ngứa ngáy một lúc: “A, a, hắt xì.”

“Ha ha.”

“Ha ha ha ha ha.”

Không chỉ có một tiếng cười vang lên ở chung quanh Diệp Bội, mở mắt ra, nhìn một đám nữ sinh, cầm đầu là một nữ sinh tóc ngắn, cũng là người mới vừa rồi tẩy máy tay chân ở trên mũi cô, không muốn nói gì nhiều với những người này, Diệp Bội nói khẽ: “Các bạn tự mình đi chơi đi, tớ muốn nghỉ ngơi một chút.” Mặc dù bị đánh thức trong lòng hơi khó chịu, nhưng những người này cũng không có ác ý, Diệp Bội cũng không muốn truy cứu.

“Không phải là bị bệnh chứ, Duyệt Duyệt, nhanh đi gọi thầy giáo đến đi.” Lần này nói chuyện là một nữ sinh khác, người này Diệp Bội còn nhớ rõ, có lẽ coi như là dạng từ nhỏ đến lớn thành tích cũng rất tốt kia..., thoát nhìn thì yếu đuối mỏng manh, nhưng lại rất to gan, vào lúc trung học đã lui tới với người khác, dĩ nhiên, cuối cùng cũng chỉ là thi một trường đại học loại hai, chỉ là với một thôn nhỏ trên núi, thật ra thì loại hai cũng không xem là quá kém.

“Tớ không sao, không cần gọi, chỉ là hơi mệt mỏi.” Diệp Bội giải thích, cô không muốn giống trống khua chiêng.

“Nhanh lên một chút đi á..., Duyệt Duyệt.” Lần này mở miệng vẫn là nữ sinh tóc ngắn, có lẽ là thói quen thôi, lúc tiểu học trong tất cả nữ sinh hầu như coi cô ấy là cầm đầu, nhưng trên thực tế cho dù tính cả nam sinh, một lớp cũng chỉ có không tới hai mươi người.

“Hả, à...” Không đợi Diệp Bội mở miệng nói chuyện, Diệp Duyệt bỏ chạy đi gọi thầy giáo.

Diệp Bội đỡ trán, không phải cô không muốn tiếp nhận sự quan tâm của mọi người, chỉ là thật không quen, trong những bạn học này, không biết người khác thì như thế nào, nhưng đối với Diệp Duyệt mà nói, không có người nào là bạn tốt sau này của mình, cô cũng không muốn làm gì mà bồi dưỡng thành quả cuộc sống, dù sao một ngày nào đó Diệp Bội sẽ suy tính nhảy lớp, đời sống tiểu học, có lẽ cũng không phải mọi người đều chịu đựng được như vậy.

Chẳng đến bao lâu, thầy giáo lại tới, vẫn là thầy giáo tóc bạc hoa râm đó.

“Không sao chứ, Bội Bội?”

“Con không sao, thầy Vương, “ cũng chỉ là trong chớp nhoáng này, có một ý tưởng nảy ra sáng kiến, Diệp Bội mềm nhũn mở miệng, “Thầy Vương, con muốn về phòng học nằm ở trên bàn một lát, không đến lớp thể dục, nếu như sau đó con lại xảy ra vấn đề, con sẽ bảo mẹ con mang con đi tìm thầy Diệp.” Thầy giáo Diệp, người này không phải là ai khác, mà là bác sĩ kiêm hiệu trưởng tiểu học của thôn này.

“Được, vậy con đi nằm một lát đi, nếu còn cảm thấy không thoải mái phải nói cho thầy biết.”

“Con biết rồi, thầy Vương.” Không muốn đến lớp thể dục, không muốn chơi trò điều hâu bắt gà con, trò chơi ném khăn tay linh tinh đó, có thể đi nghỉ ngơi một chút đương nhiên là tốt, sau khi cô rời đi thì một đám nữ sinh ở phía sau vẫn tiếp tục đi chơi, cũng chỉ là thiếu một người mà thôi, họ có thể chơi thì vẫn có thể tiếp tục chơi như cũ.

Có lẽ là lúc ban ngày không thể nghĩ quá nhiều, vào lúc tỉnh lại cũng không biết đã trải qua bao lâu, tất cả mọi người đang chăm chú đang nghe bài, nhưng mà sắc trời bên ngoài lại tối sầm xuống, làm như sẽ đổ mưa ngay, thật may là buổi trưa lúc đến đây Diệp Bội mang theo cây dù, cho nên hoàn toàn không có vấn đề gì đối với cô.

Cũng không biết là có phải trùng hợp hay không, rất nhanh tiếng chuông tan học đã vang lên.

Cửa trường học, đã có phụ huynh đang đợi con của mình, Diệp Bội định ở lại một lát nữa, dù sao cho dù về nhà cũng không có chuyện gì có thể làm.

Khoảng 5 phút sau, học sinh đã đi xấp xỉ, thầy Vương thấy Diệp Bội, đi tới cười nói: “Bội Bội, có phải không mang dù hay không, muốn thầy đưa con về nhà không?” Bởi vì đường cũng không phải rất xa, cho nên đưa về nhà cũng không kỳ lạ lắm, nhưng mà thầy giáo như vậy vẫn thế nói là thật tốt.

“Không cần, thầy Vương, con có mang dù rồi, chỉ là muốn chờ mưa nhỏ chút lại trở về, hiện tại con đi về ngay.” Nói xong thì bung dù vội vã chạy về nhà, lúc này nhà của cũng không giống như có thật nhiều nhà cửa 3,4 tầng đẹp đẽ như trong trí nhớ đời sau vậy, phần lớn đều là hai tầng lầu, hơn nữa nhà cửa còn có một chút na ná đại tạp viện (viện hỗn tạp lớn) vân vân, xem ra vô cùng ảm áp.

Diệp Bội không thể không thừa nhận, cô còn không có từ dưới loại tình huống nào thoát ra ngoài, trong tiểu thuyết thì có rất nhiều văn Trùng sinh, xem cũng nhiều, thế nhưng đến khi mình sống lại thì thật sự lại không biết làm sao bây giờ, là nên nghĩ biện pháp làm giàu, hay là cứ luôn đi tiếp như vậy, sau đó tìm được người kia lại tiếp tục cuộc sống giống nhau như đúc.

Chỉ là sao lại có thể lấy được phương pháp làm giàu dễ dàng như vậy, đến cả duy nhất một việc viết tiểu thuyết có thể thực hiện cũng không thể, thật là không biết trong tiểu thuyết rốt cuộc làm sao người ta mới có thể lẫn lộn thuận buồm xuôi gió như vậy đây, ngay cả tiền vốn lúc đầu cũng không có nhưng người ta phải làm như thế nào đây.

Nhớ lại, rất nhanh Diệp Bội đã đến nhà của mình, trong nhà đèn sáng, chuyện bên trong đối với Diệp Bội mà nói nhất định là ảm áp. Chỉ là trong nháy mắt này, cô đột nhiên lại sợ sệt, nhắc tới cũng kỳ lạ, ngày thứ ba trở về cô lại sinh ra hoang mang đối với chuyện ở đây. Trước đây thật lâu, vào lúc cô hứng thú với xem tiểu thuyết trùng sinh sau đó đã từng hỏi bản thân mình, rốt cuộc hy vọng hay không hy vọng sống lại, Odi33xn0dafnl330fys0doon kết quả cuối cùng là không hi vọng, mình trưởng thành, biết rất nhiều việc tương lai, nhưng mà chung quanh lại không ai có thể chia sẻ với bản thân.

Cuối cùng cũng không biết sẽ trở thành như thế nào.

“Khụ khụ, khụ khụ.” Giữa mưa phùn, gần đó cũng không có người nào, cho nên tiếng ho khan này có vẻ vô cùng rõ ràng, lại còn có thể nghe ra được người phát ra tiếng này chắc là rất nhỏ bé.

Muốn dời đi một chút suy nghĩ rồi rầm trong lòng, sự tò mò đột nhiên đã tới trong lòng, Diệp Bội cẩn thận từng li từng tí đi tới chỗ phát ra tiếng, vòng qua một chỗ ngoặt, nơi đó là một phòng cổ tranh, bên trong có một đồng hồ khô, coi như là chỗ một tốt đẹp để tránh mưa, từ từ đi tới bên ngoài phòng cổ tranh, nhìn tình huống bên trong, đó là một đứa bé trai, tuổi có lẽ lớn xấp xỉ với Diệp Bội lúc này, phong cách quần áo trên người lại không ăn khớp với thôn này.

“Khụ khụ.” Lúc này đứa bé trai đang che miệng ho khan, cũng không có chú ý tới Diệp Bội.

“Cậu . . .” Không biết vì sao, trong lòng đột nhiên lại có cảm giác khác thường, người này, cảm thấy bộ dạng nhìn rất quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra đã từng gặp ở nơi nào.

Diệp Bội lên tiếng cũng làm cho đứa bé trai chú ý tới cô, ngừng đầu nhìn Diệp Bội, trong nháy mắt thấy cô, trong mắt đột nhiên lóe ra ánh sáng, tay chống vào đồng hồ khô phía sau đứng lên, loạng choạng đi tới trước mặt Diệp Bội, vươn tay chạm vào mặt của Diệp Bội, mà Diệp Bội giống như cũng không nhúc nhích giống như bị cố định lại, qua rất lâu, đứa bé trai mở miệng nói: “Bà xã, là em phải không, có phải em trở lại giống với anh hay không?” Trong giọng nói là chân chờ còn có chờ mong, cắn chặt môi nhìn Diệp Bội.

Chính là ở trong nháy mắt đó, nước mắt của Diệp Bội rơi xuống, ôm thật chặt đối phương: “Là em, là em, ông xã, em cũng trở lại.”

“Thật tốt.” Chỉ là nhẹ nhàng nói một câu thế này, cậu bé giống như mất đi tất cả sức lực, cả người mềm nhũn xuống.

“Ông xã, ông xã, “ Diệp Bội hoảng hốt gọi, trong chốc lát, cô đã chạm đến trán cậu bé, nóng bỏng, quay đầu nhìn về hướng nhà của mình cách đó không xa, Diệp Bội lớn tiếng kêu lên, “Mẹ, mẹ, mau tới đây, mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Thầy Diệp, như thế nào rồi?”

“Không có việc gì, “ Nhìn nhiệt kế một chút, sau đó vẫy cho nhiệt độ hạ xuống, “Chỉ là hơi phát sốt, truyền bình nước biển là được.” Thầy Diệp là bác sĩ duy nhất ở thôn này, cầm vật thông thường cũng chỉ gọi ông giải quyết, dù sao tối đa cũng là uống thuốc chuẩn bị kim truyền chút nước biển mà thôi.

“Ừ, vậy thì cảm ơn thầy Diệp rồi.” Tuy là bà vốn cũng không biết bé trai này, nhưng chút tiền truyền nước biển này thì bà vẫn có thể trả nổi, mẹ Diệp thấy từ đầu tới đuôi bé trai đều kéo con gái của mình, không phải người trong thôn, cũng không biết rốt cuộc là từ đâu tới.

Lúc này cuối cùng thì trong lòng Diệp Bội hơi bình tĩnh trở lại, cũng không biết làm sao mà anh tới được, khoảng cách chênh lệch giữa nhà mình với nhà anh cũng không phải là một chút hai chút, theo giao thông bây giờ xem ra rất có thể là anh phải mất chừng mấy ngày mới có thể đến nhà của mình, chỉ là không biết một đứa bé mới chín tuổi thì làm sao tới được.

Diêu Cẩn, đây là tên anh, rốt cuộc không phải chỉ có một mình mình, nhưng mà đối phương lại ngủ suốt, cũng không thể nói chuyện với mình một chút.

“Thầy Diệp, sao cậu ấy vẫn ngủ hoài vậy?” Ngẩng đầu nhìn thầy Diệp vừa chuẩn bị truyền nước biển cho Diêu Cẩn, Diệp Bội lo âu hỏi, hi vọng anh sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Ha ha, “ Thầy Diệp cười cười, “Con xem chỗ quần thâm xung quanh mắt cậu ấy, dựa theo thầy thấy có lẽ là đã mấy ngày không có ngủ rồi, cho nên ngủ thiếp đi thôi. Cũng không biết là con cái nhà ai, mà lại bị ném ở nơi này như vậy, nhìn dáng vẻ của cậu bé cũng không giống là bị tàn tật, chỉ là chờ cậu bé tỉnh lại chắc sẽ biết.”

“Ừ.” Ngón tay xẹt qua quần thâm trên mặt của Diêu Cẩn, trong lòng Diệp Bội co rút đau đớn một hồi, rất muốn biết đến cùng là có chuyện gì xảy ra,

nhưng mà đương sự vẫn ngủ, cô cũng không có cách nào hỏi.

Mẹ Diệp nhìn đáng về con gái nhà mình, 0di33xr0dafnl330fys0doon trong lòng sinh ra một chút khác thường, chỉ là rất nhanh đã nén xuống, có lẽ là bởi vì lòng đồng tình của đứa bé thôi, mặc dù nói không biết tại sao trong nháy mắt bà đột nhiên cảm thấy con gái của mình cần thận như vậy: “Bội Bội, mẹ đi nấu cơm, con trông cậu bé có được hay không?”

“Dạ, con biết rồi, mẹ.” Cho dù mẹ cô không nói cô cũng sẽ đề nghị ở lại, chưa từng nghĩ tới mà còn có thể xuất hiện tình huống như thế, như vậy thì đòi này không phải là một mình cô, còn có người ở cùng với cô, cùng cô vượt qua cuộc sống mờ mịt.

Lúc này Diêu Cần nằm ở trên giường của cô, kể từ sau khi bảy tuổi cô đã ngủ một mình rồi. Trước kia còn nhỏ, không biết vì sao, nhưng đã đến tuổi hiện tại, nếu như Diệp Bội vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì thì mới lạ lùng, nếu như cô không có nhớ lắm, trong bụng mẹ của cô chắc là thật sự có em gái của cô rồi.

Sau khi mẹ Diệp xuống lầu, thì Diệp Bội thử giấy thoát khỏi tay Diêu Cần, nhưng mà đối phương nắm rất chặt. Hết cách rồi, Diệp Bội không thể làm gì khác hơn là dùng một cánh tay khác chỉ là không phải rất nhuần nhuyễn đắp chặn cho Diêu Cần. Quần áo trên người Diêu Cần là của mình, tuy là thoát nhìn hơi kỳ dị, nhưng mà dù sao cũng tốt hơn mặc bộ quần áo ướt nhẹp kia.

“Anh nói xem làm sao anh tới đây được? Nếu như mà em nhớ không lầm thì thành phố H cách nơi này thật sự là rất xa.” Thành phố H là thành phố gần biển, mình ở thành phố S cũng là thành phố gần biển, nhưng một chỗ là tốt cùng phía nam, một chỗ khác lại là ở phía đông nam. Hiện tại giao thông lại không có thuận tiện như đời sau vậy, nếu muốn tới nơi này thật sự là rất không dễ dàng.

“Anh nhớ được nhà em, khụ khụ, cho nên khi anh trở lại nhà của mình thì trước tiên nghĩ đến em, có một âm thanh nói cho anh biết nhất định anh phải tìm được em, cho nên.” Giọng điệu trưởng thành dùng tiếng nói non nớt nói ra có vẻ hơi khôi hài, nhưng nghe vào trong tai Diệp Bội thì lại có cảm giác thật hài hoà.

Thấy bộ dáng Diêu Cần vẫn đang yếu ớt, con giận của Diệp Bội đã tới rồi: “Cho nên anh cũng không chú ý người khác mà tới đây, anh có biết như vậy rất nguy hiểm hay không, nếu không phải là em tìm ra anh... chẳng phải là anh sẽ nằm luôn ở chỗ đó rồi hả?” Nói tới đây thì lòng Diệp Bội vẫn còn sợ hãi, nếu như không phải là mình gặp phải anh ấy.

Nắm lấy tay Diệp Bội, Diêu Cần cười nói: “Anh không có việc gì, anh chỉ là thoát nhìn nhỏ mà thôi, linh hồn của anh đã sớm là người lớn. Nhưng khoảnh khắc thấy em kia thì anh cảm thấy anh làm tất cả đều đáng giá. Em cũng không biết cái loại mâu thuẫn trong lòng anh đó là xảy ra chuyện gì, vừa hi vọng em trở lại, trang #ddlq# bubble vừa hy vọng em đừng nên trở lại, sống thật hạnh phúc ở nơi đó.” Hai người trở lại thì có thể tiếp tục cùng nhau phấn đấu, nhưng điều này cũng chứng tỏ là ở một thế giới khác mình đã không bảo vệ tốt cô gái mà mình thích nhất, thật là rất không hài lòng đối với bản thân mình, nhưng bây giờ, thật sự đáng giá, ở cùng nhau đều đáng giá.

Nước mắt hoàn toàn không chịu khống chế, Diệp Bội lại khóc: “Nếu như gặp phải bọn buôn người thì sao, bọn họ cũng sẽ không xuống tay nê nang gì, còn cha mẹ của anh nữa, chẳng lẽ anh không có nghĩ cho bọn họ sao?” Tất cả cảm xúc, mờ mịt ngay từ đầu, sau lại không biết, đến bây giờ là lo lắng đó, tất cả mọi thứ đều bật ra ngoài.

“Bà xã, “Diêu Cần đưa tay ôm lấy Diệp Bội, tay vớt truyền nước cũng theo đó nâng lên thật cao, “Anh cũng không phải không để ý cha mẹ anh, anh cũng không muốn em lo lắng, nhưng sức nặng của em ở trong lòng anh thật sự rất nặng. Hiện tại ba mẹ anh vẫn còn rất tốt, về sau cũng sẽ thật tốt, nhưng mà nếu như không xác nhận sự tồn tại của em thì trong lòng anh nhất định sẽ lo lắng.”

“Anh buông tay, “Đẩy Diêu Cần ra, Diệp Bội tức giận nói, “Chẳng lẽ anh không để ý đến tình hình bây giờ của anh ư, xem đi, máu cũng chảy ngược rồi, mau thả xuống, rốt cuộc anh có để cho em yên tâm hay không đây, người đã lớn như vậy, làm sao vẫn có tính nết con nít vậy chứ.” Vài chục năm rồi, lúc bình thường hai người rất ít xảy ra tranh chấp, chính là tình cảm lại cũng chưa từng giảm bớt.

“Bà xã, anh chỉ là quá xúc động khi gặp lại em, em đừng trách anh.” Trên mặt Diêu Cần bày nét mặt vô tội, thành công khiến Diệp Bội nở nụ cười, cũng tan ra một chút không khí nồng đậm mới vừa rồi.

“Thôi được rồi, đúng rồi, anh đừng gọi em là bà xã, bị mẹ em nghe được thì thảm. Bây giờ chúng ta vẫn chưa có bất kỳ quan hệ gì.” Xét đến cùng hai người một người chỉ có tám tuổi, người kia cũng chỉ có chín tuổi, có lúc làm việc đừng nên quá giới hạn thì tốt hơn.

Về mặt Diêu Cần đau khổ: “Chúng ta đã là vợ chồng, nhưng mà đến bây giờ tất cả đều về không rồi, đợi đến lần sau anh với em kết hôn không phải là còn tới vài chục năm?”

“Ai nói muốn kết hôn với anh? Em không thể đổi lại gu của mình sao?” Nhẹ nhõm xuống, Diệp Bội cười nói đùa.

“Em dám, đời trước em là người của anh, đời này em cũng là người của anh, đây là không thay đổi được, nếu như em dám hồng hạnh vượt tường thì, hừ.”

“Thế nào? Anh dám làm gì em?” Diệp Bội nhìn chăm chăm Diêu Cần.

Diêu Cần ha ha nở nụ cười: “Đương nhiên anh không dám làm gì em, nhưng mà phía bên kia anh không dám cam đoan, em cũng biết, bây giờ anh là Phú Nhị Đại, không phải nói Phú Nhị Đại làm chuyện xấu không cần gánh chịu trách nhiệm sao, anh cũng sẽ nghiệm thói phú nhị đại một lần.” Vào lúc kiếp trước, hai người cứ luôn nói giỡn về chuyện Phú Nhị Đại phạm tội trên TV, luôn nói nếu như mình là phú nhị đại sẽ ra sao thế nào, nhưng cũng chỉ là nói một chút mà thôi. Hiện tại Diêu Cần vừa nói như thế cũng làm cho Diệp Bội có một loại cảm giác cho tới bây giờ giữa bọn họ cũng chưa từng thay đổi.

“Anh cứ lên mặt đi, cẩn thận em bởi vì anh là Phú Nhị Đại lại không cần anh nữa.” Diệp Bội nói đùa, nhưng mà tình cảm chính là tình cảm, một khi xuất hiện thật sự sẽ rất khó thay đổi. Đời này, có lẽ hai người cũng không thể quên nhau, dĩ nhiên, đời trước cũng chỉ có đối phương mà thôi.

“Bội Bội, “Lầu dưới truyền đến tiếng của mẹ Diệp, “Ăn com, cậu bé kia tỉnh chưa con?”

“Tỉnh rồi, mẹ, “Diệp Bội trả lời, sau đó nhìn Diêu Cần, “Nói thế nào, anh có thể không?”

“Không nên xem thường ông xã của em, “Cười sò sò mũi Diệp Bội, Diêu Cần tự mình vén lên chăn đắp trên người của anh, thế nhưng khi anh thấy quần áo trên người mình vẫn không thể tránh khỏi giật nảy mình, chỉ là rất nhanh đã bình tĩnh lại, nói đùa, “Bà xã, thật không ngờ còn có ngày anh mặc quần áo của em.” Tuy là vào lúc lựa chọn đã cố ý chọn lựa quần áo hơi trung tính một chút, nhưng dù sao cũng là quần áo của con gái, mặc ở trên người Diêu Cần vẫn có một loại kỳ lạ không nói ra được.

“Đi thôi.” Cầm lấy bình nước biển treo phía trên, Diệp Bội và Diêu Cần cùng nhau đi xuống lầu.

Mẹ Diệp đang bày bát đĩa, lúc thấy Diêu Cần cười cười: “Người bạn nhỏ, con đã tỉnh rồi, như vậy lúc này có thể nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Sau đó rất nhanh nhận lấy bình trên tay Diệp Bội treo ở bên cạnh.

Diêu Cần gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười: “Chào cô, con tên là Diêu Cần, cô có thể gọi con là Tiểu Cần.” Người ở trước mắt này, nếu như nói vào sau này nhất định là rất quen thuộc, dù sao cũng là mẹ vợ, nhưng bây giờ hai người vẫn chưa phải là rất quen. Diêu Cần cũng chỉ có thể làm ra dáng vẻ không quen biết, cũng không có mở miệng kêu tên gọi trước kia vẫn kêu.

“Tiểu Cần đứng không, thật là hiểu chuyện.” Tiếng phổ thông của mẹ Diệp cũng không phải là rất đúng chuẩn, nhưng nghe vẫn là nghe hiểu được.

Vào lúc ăn com, bởi vì tay truyền nước biển là tay phải, Diêu Cần ăn com lại thành vấn đề khó khăn, chỉ có thể khó khăn dùng cái muỗng ăn com, cho đến khi Diệp Bội không nhìn nổi, cầm lấy chén com của Diêu Cần: “Tớ dứt cho cậu ăn, xem bộ dáng cậu ăn com như vậy sợ rằng qua một giờ cũng chưa ăn xong.”

Một người không cam chịu không muốn dứt com, một người khác vui vẻ đang ăn com, mẹ Diệp cười nói: “Con có biết cho tới bây giờ Bội Bội nhà chúng ta chưa từng có lúc tự giác như vậy, vậy mà lại tự động nói ra muốn dứt Tiểu Cần, thật đúng là.” Nói xong lắc đầu đành chịu, hiển nhiên chuyện này theo ý bà là rất không thể tưởng tượng nổi.

“Mẹ, con chỉ là nhìn cậu ấy không thể ăn com mới dứt cậu ấy ăn, nếu không còn lâu con mới dứt đấy.” Nói thì nói như vậy, nhưng mà Diệp Bội vẫn tiếp tục dứt Diêu Cần ăn com. Người ở bên ngoài nhìn vào chính là một bức tranh như vậy, một cô bé đang dứt một cậu bé khác ăn com, mà khóe miệng cậu bé không biết vì sao vẫn luôn tươi cười.

Mẹ Diệp lại không nói nhiều, đợi đến sau khi ăn hết tất cả bà mới hỏi: “Tiểu Cần, con có thể nói một chút con là người nơi nào không?”

“Dạ thưa cô, con là người thành phố H.”

“Thành phố H? Xa như vậy thì sao con tới được nơi này?” Ngay cả mẹ Diệp cũng cảm thấy khoảng cách này thật sự là quá xa, đặc biệt là tới vùng nông thôn hẻo lánh thế này.

Diệp Bội liếc mắt nhìn Diêu Cần, trong ánh mắt mang theo vẻ trêu tức, xem anh làm thế nào để nói láo tròn vẹn đây.

Trong mắt Diêu Cần lóe lên một nụ cười, nhưng mà trên mặt lại có chút đau buồn: “Là như vậy, thưa cô, thật ra thì con bị bọn buôn người lừa gạt đến nơi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Bọn buôn người?” Quả nhiên là mẹ Diệp bị Diêu Cần lời kéo cảm xúc.

“Đúng vậy ạ, “Diêu Cần cúi đầu, thật giống như cảm xúc vẫn ở trong trạng thái suy sụp, hình như còn có một chút cảm xúc sợ hãi toả ra từ trên người anh, “Ngày đó con đang chơi ở bên ngoài, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên ngủ mất tiêu, chờ lúc con tỉnh lại thì con ở trên một chiếc xe, bọn họ luôn luôn trông coi con thậm chí không phải quá lơ lửng, khoảng qua hai ngày thì phải, có một ngày bọn họ mang theo con đến một bến xe, chock lát con la to thì bị bọn họ bắt được dùng sức đánh con, còn nói với người chung quanh con là một đứa trẻ hư.”

“Khổ thân con, “Mẹ Diệp vuốt ve tóc Diêu Cần, “Sau đó thì sao? Làm thế nào con trốn ra được?”

Vào lúc này cuối cùng Diêu Cần không phải ở trong cảm xúc như vậy, ngẩng đầu cười nói: “Con lợi dụng lúc bọn họ không chú ý trộm tiền của bọn họ,

sau đó mua vé xe lên đường nhanh nhất, sau đó đã đến nơi này, thật không ngờ đã gặp được người tốt như cô vậy.”

“Cũng đúng, tình huống như con thật sự là quá may mắn, đúng rồi, Tiểu Cần, con còn nhớ rõ số điện thoại ở nhà không? Gọi điện thoại về báo cho ba mẹ con tới đón con về.”

“Dạ, con biết rồi, cô ơi, cảm ơn cô, cô thật sự là người tốt.”

Diệp Bội cứ yên lặng như vậy nghe xong lời kể của Diêu Cần, đợi đến lúc mẹ Diệp đi rửa chén liếc mắt nhìn Diêu Cần, cần rặng nói: “Hả? Bọn buồn người? Ngược lại là em không biết anh còn có kỹ thuật diễn tốt như vậy đó, có phải dự định sau này tiến quân Hollywood hay không?”

“Bà xã, “Diêu Cần ưỡn mặt lại gần bên cạnh Diệp Bội, “Anh thề, anh tuyệt đối sẽ không nói dối với em, hiện tại sẽ không, về sau cũng sẽ không.” Có một việc mà Diêu Cần không có nói, ở trên đường anh thật sự đụng phải bọn buồn người, chỉ là cũng không có bị bắt được mà thôi, nhưng mà anh không muốn khiến Diệp Bội lo lắng cho anh, cho nên cũng không nói ra chuyện này.

Diệp Bội vỗ một cái ở trên đầu Diêu Cần: “Anh cứ tiếp tục không biết xấu hổ như vậy đi, xem sau này có ai chịu nổi anh.”

“Không cần người khác chịu nổi hay không chịu nổi anh, chỉ cần bà xã em chịu được anh là được rồi, không phải sao?” Vợ chồng vài chục năm, cho dù là tật xấu gì hai người cũng biết rõ, cho nên muốn nói chịu nổi hay không chịu nổi, như vậy sợ rằng chỉ có đôi phương mới là chịu được nhất.

Lúc này hai người đều nhỏ như vậy, đợi đến lúc lớn lên lại cần vài chục năm, trong lúc này có thể sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, nhưng cho dù xảy ra vấn đề gì thì tin tưởng hai người cũng có thể vượt qua, dù sao ở một thời gian khác thì bọn họ đã vượt qua mọi thứ.

Cũng không lâu lắm, Mẹ Diệp đã rửa xong chén, nhìn một chút nước biển trên tay Diêu Cần: “Sắp truyền xong rồi, chờ con truyền xong rồi cô sẽ dẫn con đi gọi điện thoại. Đến lúc đó nói rõ ràng với ba mẹ con, hai ba ngày rồi, sợ rằng bọn họ cũng rất lo lắng con.” Trong nhà vẫn chưa có lắp điện thoại, cho nên muốn gọi điện thoại chỉ có thể tới nhà người khác gọi, nếu không phải là thấy Diêu Cần còn đang truyền nước biển sợ rằng mẹ Diệp đã sớm dẫn anh đi gọi điện thoại.

“Con không sao, cũng không thiếu chút thời gian này, thật ra thì con vốn định đến nhà bạn học, đã để lại tờ giấy cho ba mẹ nói có thể sẽ mấy ngày nữa mới trở về, nhưng không nghĩ đến trên đường lại xuất hiện vấn đề như vậy, nhưng mà ba mẹ con chắc chắn vẫn chưa biết, cũng không phải là rất lo lắng.” Bà xã quan trọng, nhưng mà cũng không thể không quan tâm đến tâm lòng của cha mẹ, về điểm này Diêu Cần tự nhiên sẽ suy nghĩ vô cùng chu đáo, với tư cách là một người trưởng thành nếu ngay cả điểm này cũng không nghĩ ra được như vậy đã sống uống phí ba mươi mấy năm này rồi.

“Cũng may, coi như là đánh bừa mà trúng.”

Đợi đến sau khi Diêu Cần truyền nước biển xong, thời gian đã tám giờ, mẹ Diệp dắt tay Diêu Cần và Diệp Bội ra cửa, sau khi đi qua một con đường nhỏ đến trước mặt một căn nhà chỉnh trang thật đẹp gỗ cửa.

Sau khi cửa mở ra thì có một người ra ngoài, trang phục trên người tốt hơn so phần lớn mọi người ở thôn này, sau khi thấy Mẹ Diệp thì nhủ nhủ này, về chán ghét không che giấu chút nào biểu hiện ở trên mặt: “Chị dâu cả, trẻ thế này tới đây có chuyện gì, chúng em cũng định lên lầu ngủ rồi.”

“Thím hai à, không phải nhà thím lắp điện thoại rồi sao, không biết có thể cho chị mượn điện thoại gọi hay không.” Nếu không phải là có chỗ cần nhờ đối phương, mẹ Diệp thật sự không muốn đến nơi này, thật sự cho rằng trong nhà có một chút tiền là có thể coi trời bằng vung.

“Điện thoại?” Giọng nói the thé vang lên, “Không phải là chị lại muốn gọi điện thoại cho anh cả đó chứ, không phải anh cả vừa rồi đi không bao lâu sao?”

“Không phải vậy, “Mẹ Diệp cẩn thận từng li từng tí mở miệng, “Là cậu bé này, cậu bé bị bọn buồn người bắt cóc, sau đó một mình chạy thoát, hiện tại chị định để cậu bé gọi điện thoại về nhà, chính là cần dùng điện thoại nhà thím một chút.”

“Vậy cho nên? Chờ cha mẹ của cậu ấy tìm tới tất cả chỗ tốt đều của chị, tôi cho chị mượn điện thoại gọi, còn tôi đạt được chỗ tốt gì?” Tính tình người này gần như là người cả thôn đều biết, cay nghiệt, háms lợi, điểm này thật đến sau này cũng chưa từng thay đổi.

“Thím hai, con khuyên thím một câu, người đang làm thì trời đang nhìn, nếu làm người quá khác nghiệt thì một ngày nào đó sẽ bị thiên lôi đánh xuống (sét đánh).” Thật sự là Diệp Bội chán ghét người đàn bà trước mặt này từ đáy lòng, hiện tại còn được một chút, nhưng mà cô biết vào rất nhiều năm sau người đàn bà này sẽ ly hôn với chú hai của mình, hơn nữa dẫn theo con gái nhỏ rất nhanh sẽ gả cho một người đàn ông khác, nhưng mà bộ dáng bạc bẽo lúc đó lại chưa từng thay đổi.

“Cái gì bị thiên lôi đánh, con bé kia, lá gan mảy thật đúng là càng lúc càng lớn, đừng tưởng rằng đọc sách mấy ngày là có thể coi trời bằng vung, “Nói xong thì vung tay lên tính dạy dỗ Diệp Bội một chút, trong miệng còn lớn tiếng kêu, “Xem tao không dạy dỗ mày một chút.”

Mẹ Diệp bắt được tay của đối phương, trong mắt có vẻ không vừa lòng: “Trương Liễu Chi, đây là con gái của tôi, còn chưa tới phiên thím dạy dỗ, thím làm rõ cho tôi, không phải tôi hỏi mượn điện thoại của thím, là hỏi chú hai mượn điện thoại, thím thật sự cho rằng thím có thể coi trời bằng vung sao?”

“Cái nhà này chính là tôi làm chủ, giờ sao?” Giọng nói Trương Liễu Chi the thé vang lên, “Nhân tiện tôi nói cho chị biết, điện thoại này tôi còn cũng không cho mượn, chị có bản lĩnh thì đi lắp điện thoại cho nhà của mình, nhà mình không có tiền còn dám lớn lối như vậy, hừ.” Dứt lời thì giãy ra khỏi tay của mẹ Diệp, cửa bộp một tiếng bị đóng lại, chỉ còn lại ba người đứng ở ngoài cửa.

Mẹ Diệp có vẻ áy náy nhìn Diêu Cần: “Thật xin lỗi, để cho con chê cười rồi.”

Điều Cần trừng mắt nhìn: “Cô à, con nghe không hiểu các cô nói cái gì, nhưng mà con biết chắc là lỗi của người đàn bà kia, bởi vì cô là một người tốt.” Về điểm này trong nhà vợ mình, anh biết được rõ ràng một hai, cũng bởi vì liên quan đến Diệp Bội mà đi học một chút ngôn ngữ địa phương, cho nên ít nhiều vẫn biết rõ một chút ý mới vừa rồi họ nói chuyện, nhưng với lập trường bây giờ của anh, anh cứ giả vờ nói không biết thì tốt hơn.

“Đúng vậy, mẹ, là lỗi của thím hai, còn nữa, mới vừa rồi mẹ thật là tuyệt vời, con vỗ tay cho mẹ, “Diệp Bội dùng sức vỗ tay, “Về sau chờ Bội Bội trưởng thành kiếm thật nhiều tiền, giàu hơn mấy trăm lần so với nhà thím hai, đến lúc đó bọn họ xảy ra chuyện đi nhờ chúng ta, chúng ta cũng không cần đồng ý bọn họ.”

“Ha ha, “Mẹ Diệp nhẹ nhàng đụng mũi Diệp Bội một cái, “Quý linh tinh con đó, về sau mẹ chờ con nuôi mẹ có được hay không?”

“Được.” Cô sẽ làm được, nhất định sẽ làm được, Diệp Bội nhìn một chút Điều Cần bên cạnh, anh đang mỉm cười nhìn cô, trong mắt là tràn đầy tin tưởng và khẳng định, vì vậy lòng tin Diệp Bội thêm dồi dào, dù cho làm chuyện gì quan trọng nhất là niềm tin không phải sao, mà bây giờ, Diệp Bội đã có niềm tin.

Một nhà này không thể thực hiện được, nên mẹ Diệp dẫn hai người đến chỗ xa hơn một chút gọi điện thoại, cũng chỉ là trả tiền, đây là kiên trì của mẹ Diệp, dù sao nơi này gọi điện thoại tới thành phố H cũng coi là đường dài rồi, lát nữa gọi điện thoại cũng cần phải tốn không ít tiền, trái lại người nhà kia rất tốt, người ta hoàn toàn không để ý chút tiền này, còn sang sảng cười nói với mẹ Diệp: “Ngọc Hỉ, Bội Bội nhà chị thật đúng là nhặt được một báu vật, nhìn phong thái của cậu bé chắc hẳn trong gia đình cũng là nhà có tiền, đến lúc đó cha mẹ cậu bé tìm tới khó tránh được sẽ cảm tạ nhà chị.”

Lúc này mẹ Diệp hoàn toàn không có cái loại khí thế mạnh mẽ khi đối mặt thím hai Diệp mới vừa rồi, mà là dịu dàng cười cười: “Cái chị này nói giống như tôi cứu cậu bé chỉ là ham tiền, chẳng qua nếu như thật sự có thể để Tiểu Cần tìm được cha mẹ cậu bé cũng coi là chuyện tốt, nếu cha mẹ người khác không tìm ra con mình nhất định sẽ lo lắng.”

“Đúng thế, “Người nói chuyện với mẹ Diệp cũng thở dài một hơi, “Cậu bé nhỏ như thế lại có thể chạy thoát từ trong tay bọn buôn người cũng coi là rất lợi hại, nếu không chạy thoát được thì cũng không biết sẽ có hậu quả gì.”

“Đúng vậy.”

Bên kia Điều Cần đã bấm điện thoại.

“Alô, ai vậy?” Đối phương hình như chưa nhận ra được sự mất tích của Điều Cần, giọng hết sức bình tĩnh, từ đó có thể biết Điều Cần làm việc tốt bao nhiêu rồi, cũng không khiến bên kia lo lắng, còn có thể tới nơi này.

“Alô, mẹ, con là Tiểu Cần.”

“Tiểu Cần à, “Giọng của đối phương vẫn hết sức bình tĩnh, “Sao vậy, muốn ba con tới đón con phải không, ở nhà bạn học chơi đã rồi đúng không?”

“Mẹ, con không có ở nhà bạn học, con đã gặp phải bọn buôn người ở trên đường.”

“Bọn buôn người?” Giọng nói ở bên kia ông nói trở nên chói tai ngay, giống như đứng lên ngay, cho dù không có trực tiếp nghe ông nói cũng nghe được rất rõ ràng tiếng này, “Tiểu Cần con không sao chứ, bây giờ con ở đâu, bọn buôn người không có làm gì với con chứ, con có bị thương không?”

Điều Cần thở dài: “Mẹ, mẹ nhanh bình tĩnh một chút, bình tĩnh, đúng, bình tĩnh, nếu như mà con đã xảy ra chuyện thật thì con cũng không thể gọi điện thoại cho mẹ rồi, bây giờ con đã an toàn, con đang ở, con để cho người khác nói với mẹ, mẹ bảo cha con tới đón con là được rồi.” Nói xong cũng đưa ông nói cho mẹ Diệp.

Mẹ Diệp ngược lại có chút khản trương, tiếng phở thông vốn không tiêu chuẩn cũng trở thành càng không đúng tiêu chuẩn rồi, nói nhiều lần đối phương mới nghe rõ nơi này là nơi nào, sau đó lại nói một chút để cho đối phương không cần phải sốt ruột, đứa nhỏ ở cạnh mình có thể chăm sóc rất tốt, dù sao đứa nhỏ đã an toàn, vậy cũng không cần quá lo lắng.

Sau khi cúp điện thoại mẹ Diệp mới thở dài nói: “Trong lòng bàn tay cô đều là mồ hôi, Tiểu Cần dường như mẹ con thật sự rất lo lắng cho con, có vẻ rất căng thẳng.”

“Dạ, không có chuyện gì đâu cô, chỉ cần ba con ở đó thì mẹ con sẽ bình tĩnh lại, mẹ cũng chỉ sẽ lo lắng một chút thời gian mà thôi.” Điều Cần biết mẹ mình nhất định sẽ lo lắng cho mình, nhưng mình đã báo là an toàn, như vậy hoàn toàn không có quan hệ quá lớn gì với lo lắng này.

“Đứa nhỏ này con thật đúng là lợi hại, chả trách có thể trốn ra được từ trong tay bọn buôn người.” Người cho bọn họ mượn điện thoại giờ ngón tay cái lên.

“Cám ơn dì khách lệ.” Điều Cần cười cười, trên tay lại nắm tay Diệp Bội, lần này thì xong rồi, không có việc gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Tiểu Cẩn, tối hôm nay con hãy ngủ cùng Bội Bội đi, ngày mai là thứ Bảy, Bội Bội không cần lên lớp, các con cũng có thể chơi đùa cùng nhau, chờ ba mẹ con tới thì con có thể đi về với ba mẹ con rồi.” Bởi vì thành viên trong nhà vốn là cố định, cho nên hoàn toàn cũng không có để giường dư lại, và lại dù sao tuổi hai đứa bé đều còn nhỏ, ngủ cùng nhau cũng không có quan hệ gì.

“Con biết rồi, cảm ơn cô.” Diêu Cẩn trả lời rất sáng khoái.

Mẹ Diệp gật đầu cười, bà còn tưởng rằng hai cái đứa bé này sẽ ăm ỉ gì gì đó, nhưng mà bây giờ xem ra là không có vấn đề kia rồi, nhìn đồng hồ, bà lại để cho hai đứa nhỏ đi về phòng: “Đi ngủ sớm một chút đi, trẻ nhỏ ngủ trễ không tốt.”

“A...” Đóng cửa lại, phòng này cũng chỉ còn lại có hai đại nhân nhỏ này.

“Bà xã, không ngờ sống lại một đời, anh còn có thể từ nhỏ cùng nhau từ từ lớn lên với em, thật tốt quá.” Diêu Cẩn đưa hai tay ra ôm lấy Diệp Bội, nhẹ nhàng rù rì nói ở bên tai cô: “Đời này anh cũng không cần kinh nghiệm vẫn đuổi theo em cùng sinh hoạt, em cũng sẽ không ghét bỏ nhà anh rất có tiền, bởi vì anh có thể xác định đời này anh tuyệt đối sẽ không để cho nhà anh trở nên nghèo túng, anh sẽ cho em một cuộc sống thật tốt.”

Đề nén cảm động trong lòng xuống, Diệp Bội tức giận nói: “Em mới không thèm để cho anh nuôi đâu, cũng không cần ăn cơm mềm, em cũng sống lại một lần, vì thế cho dù không có anh một mình em cũng có thể sống thật hạnh phúc, em có thể kiếm nhiều tiền nuôi gia đình, em cũng không tin với nhiều năm kinh nghiệm như vậy mà em không kiếm được tiền.” Cô biết Diêu Cẩn luôn suy nghĩ cho mình, nhưng mà nếu để cho một mình anh phấn đấu lại không phù hợp với phong cách của Diệp Bội, cho nên không thể làm gì khác hơn là trả lời nửa đùa như vậy.

“Bà xã ngốc, đàn ông nuôi đàn bà là đạo lý hiển nhiên không phải sao, em đó không gọi ăn cơm mềm, phải gọi là một cô gái nhỏ hạnh phúc, hơn nữa ăn cơm mềm không phải đặc biệt nói nam sao?” Sờ sờ mũi Diệp Bội, Diêu Cẩn khẽ cười nói, sống lại một đời, bà xã này vẫn không thay đổi, vẫn đáng yêu như vậy, cũng chính bởi vì như vậy mới khiến cho anh không buông tay được.

“Em mặc kệ, nếu không thì cùng nhau phấn đấu, nếu không sẽ để cho anh ăn cơm mềm (trao bao) là được, như thế nào?” Ánh đèn vàng chiếu ở trên mặt Diệp Bội, lại thêm nét mặt của Diệp Bội, khiến trên người cô bé hiện chỉ mới tám tuổi giống như cũng đột nhiên hiện lên một tầng sáng rõ, hai người bọn họ đều không phải là người mạnh mẽ, đặc tính duy nhất chính là đều luôn thử suy nghĩ cho đối phương, nếu không phải bởi vì như vậy, hôn nhân của hai người cũng không giữ vững được lâu như vậy, vợ chồng nghèo hèn cũng không phải dễ làm như thế.

Nghe lời Diệp Bội nói, dù thế nào Diêu Cẩn cũng hiểu là xảy ra chuyện gì, bèn vội vàng gật đầu: “Được, anh nghe em, chúng ta cùng nhau phấn đấu, đều loại bỏ toàn bộ nguy hiểm không biết ra, chúng ta nằm nói chuyện đi, đừng nói chuyện chúng ta cũng không thoải mái lắm.”

“Ừ.”

Kiếp trước vợ chồng nhiều năm như vậy, cũng vẫn là ở trên cùng một cái giường, nhưng khi đó hai người đã là người lớn, mà bây giờ, hai người đều là trẻ con, đây đối với hai người mà nói đều là một thử nghiệm mới lạ.

Nghiêng mặt nhìn Diệp Bội, ôm eo của cô, trong lòng Diêu Cẩn bỗng trở nên bùi ngùi: “Bà xã, em nói vốn là chúng ta đã nâng chuyện sinh con lên chương trình hội nghị rồi, nhưng bây giờ lại phải quay lại lần nữa, em phải đồng ý với anh một chuyện.”

Đối với sự kiện này thì Diệp Bội cũng bùi ngùi, nếu như không có quay lại thì không biết hai người đang làm gì, cho nên đối với chuyện quan trọng này thì Diêu Cẩn rất nhanh đã phản ứng kịp: “Chuyện gì?”

“Như vậy, chờ em đến tuổi kết hôn luật định thì chúng ta kết hôn, sau đó mau mau sinh một đứa bé, đứa con thuộc về chính chúng ta.” Nếu như chuyện này của Diêu Cẩn để cho người khác nghe nhất định là sẽ bị dọa sợ, có ai từng gặp một đứa bé chín tuổi nói chuyện kết hôn sinh con, ở thời cổ đại có thể có chút đáng tin, nhưng bây giờ là hiện đại.

“Con cái gì chứ?” Diệp Bội nắm mặt của Diêu Cẩn, “Bây giờ anh mới mấy tuổi đã nói vấn đề này rồi, anh có chức năng kia ư, hả?” Tuy là khi đó nói lời như vậy cũng không kỳ lạ, nhưng mà bây giờ hai người mới mấy tuổi, đã nghĩ đến chuyện đứa nhỏ cũng quá sớm rồi.

Về mặt Diêu Cẩn đau khổ, đây cũng không phải là anh muốn: “Bà xã, đau, đau, đau, mau buông ra, anh không nói không được sao, anh cũng đã rất khổ sở có được hay không, ôn hương nhuyễn ngọc (người đẹp thơm mềm) trong ngực, nhưng lại một chút phản ứng cũng không có, em bảo làm sao mà anh chịu nổi chứ.” Nam sinh bình thường phải mười mấy tuổi mới có bệnh di tinh, cho đến lúc đó mới phải xuất hiện các loại phản ứng của đàn ông, nhưng bây giờ Diêu Cẩn lại chỉ có chín tuổi, chỉ là một thằng nhóc mà thôi, cho dù linh hồn anh trưởng thành đi nữa thì bây giờ anh chỉ là đứa bé, chuyện này thì không sửa đổi được.

Nói đến vấn đề này thì Diệp Bội lại cười: “Anh đây là tự mình chuốc lấy cực khổ.”

“Đúng vậy, là anh tự mình chuốc lấy cực khổ.” Nhìn ánh mắt của Diệp Bội, Diêu Cẩn nghiêm túc mở miệng, “Bội Bội, không phải là chúng ta nên bắt đầu suy nghĩ một chút phải làm sao gây dựng sự nghiệp làm giàu, anh không hy vọng về sau em lại theo anh cùng nhau trải qua cuộc sống khổ cực, hơn nữa anh nhớ em cũng sẽ không hi vọng ba mẹ em cùng nhau trải qua cuộc sống khổ cực với em đấy chứ.”

Diệp Bội gật đầu một cái, về mặt cũng nặng nề: “Nói thật, với tương lai, chúng ta biết cũng chỉ biết việc lớn mấy năm mà thôi, trí nhớ của em chỉ làm cho em nhớ chút chuyện linh tinh, nhưng lại không thành được việc lớn, nhưng mà em tuyệt đối không buông tay, hôm nay anh cũng thấy bộ dạng thím hai kia, cả đời trước đúng là em vượt qua dưới sự khi dễ của thím hai, ngược lại thật ra thì không có liên quan gì với em, quan trọng là ba mẹ em, em cũng hi

vọng bọn họ có thể ưỡn ngực nói cho người khác biết con gái của bọn họ là giỏi nhất.”

Đời trước Diệp Bội cũng chỉ là thi vào một đại học hạng hai, nhưng cho dù chỉ là như vậy, cũng để ba cô khoe khoang một lúc lâu, nhớ khi cô mới vừa thi lên đại học thì lúc nào ba cô cũng đi lang thang qua cửa nhà người ta nói đến chuyện này, đây là một loại tự hào của người làm cha, chỉ là khi đó Diệp Bội cảm thấy không cần thiết có thể khoe trương như vậy, nhưng quay đầu lại suy nghĩ một chút, trong lòng lại là tràn đầy cảm động, một loại cảm động không nói được, bởi vì cha mẹ mình không làm ra thành tựu lớn lao gì, có thể khoe khoang cũng chỉ có thể là con cái rồi, có thể làm một người con gái để người cha được vẻ vang ở trước mặt người khác cũng thật không tệ.

“Dĩ nhiên, “Khẽ vuốt ve tóc rơi trên trán Diệp Bội, Điều Cần cười cười, “Trong lòng anh cũng là bà xã giỏi nhất, có một số việc em không thể làm nhưng anh có thể làm, nhà anh vẫn coi là có chút tiền, không từ mà biết, cho dù là không có một chút tiền đồ nhưng mua một vài cổ phiếu của công ty rất có tiềm lực trong tương lai cũng đủ cho chúng ta sinh sống.”

“Anh cũng quá lười đó, “Năm được mũi Điều Cần, Diệp Bội có một ít bất mãn: “Như vậy cuối cùng em cảm thấy thật không có cảm giác thành công, hơn nữa trí nhớ của chúng ta cũng chỉ đến một năm kia mà thôi, về sau lại xảy ra chuyện gì cũng không phải là chúng ta có thể đoán trước, nhưng mà chúng ta có thể sống lại một lần chỉ ít có một chút lợi ích, đó chính là mục tiêu rất rõ ràng, thế nào cũng phải học một chút thứ mình thích học có đúng hay không?”

“Bà xã đại nhân sáng suốt.” Điều Cần đã biết theo đuổi của mình rồi, sống lại một lần, những thứ khác không cần cầu, nhưng mà cuộc sống thì nhất định phải không sâu, bà xã đại nhân thì nhất định phải cung chiều, đứa bé thì nhất định phải sinh ra, vui vẻ hòa thuận mới là tốt nhất.

Thấy Điều Cần rõ ràng qua loa, Diệp Bội cũng không muốn nói gì, bẻ ngón tay đếm: “A, cổ phiếu, bất động sản, trò chơi, tiểu thuyết, Anime, mỹ phẩm, quần áo, xe, khách sạn, giới văn nghệ sĩ”

“Bà xã, “Điều Cần bắt được tay Diệp Bội, “Không phải là em cái gì cũng muốn vào một chân chứ, như vậy đối với xúc động một lúc cái gì cũng muốn làm thật, người khác không biết, nhưng anh thì biết rất rõ, bà xã của mình có một chút thì nhất định chú trọng, đó chính là chuyện nói ra nhất định sẽ làm được, nếu như bây giờ cô thật sự nghĩ như thế, vậy sau này thật sự là lại phải bận rộn.

“Không phải, “Nháy mắt mấy cái, nét mặt Diệp Bội rất vô tội: “Em chỉ là muốn nói coi có cái gì có thể tham dự, cho nên đếm ra từng mục một mà thôi, “Sau khi thấy Điều Cần thờ phào nhẹ nhõm thì Diệp Bội tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, nếu như có cái gì mà chúng ta có thể tham dự thì đương nhiên là càng nhiều càng tốt, đột nhiên em phát hiện em rất muốn trở thành kẻ tham tiền . . . ôi chao, em muốn kiếm rất nhiều rất nhiều rất nhiều rất nhiều tiền, cho dù tiền bạc kia đến cuối cùng chỉ có thể trở thành một chuỗi chữ số cũng được, đến lúc đó em có tiền cũng để cho con của em trở thành Phú Nhị Đại, cho dù làm chuyện gì đều có em chống ở sau lưng, để cho ba mẹ em được sống cuộc sống tốt, để những người trước kia xem thường chúng ta đều chỉ có thể cầu xin chúng ta làm việc.”

“Vậy anh thì sao, bà xã?” Điều Cần cười hỏi, nguy rồi, giống như anh cũng có hứng thú đối với kế hoạch của Diệp Bội.

“Anh ư, “Diệp Bội kéo dài âm điệu, “Nếu như lúc nào đó anh chọc em mất hứng, thì em sẽ đá anh văng ra, sau đó mang theo đứa con rời khỏi anh.”

“Bà xã, “Điều Cần lắc Diệp Bội, “Làm sao em có thể đối với anh như vậy, như vậy chẳng phải là anh rất đáng thương.”

“Đúng vậy, anh rất đáng thương, cho nên anh tuyệt đối không thể có lỗi với em, biết không?”

“Dạ, bà xã, anh thề.” Chính đáng hợp tình làm ra dấu tay thề, sau đó Điều Cần thật nhanh hôn một cái ở trên môi Diệp Bội, “Cái này coi như là cho anh phần thưởng đi.”

Diệp Bội che miệng lại, cảm tức nhìn Điều Cần: “Tên nhóc bi ổi.”

Điều Cần cũng nhìn Diệp Bội, nghe được lời Diệp Bội nói đột nhiên cười lên: “Bà xã đại nhân, em chắc chắn em muốn nói như vậy, nhưng theo anh được biết mới vừa rồi anh làm vẫn còn không tính là tên nhóc bi ổi đâu, là em muốn thử một chút cái gì mới gọi là tên nhóc bi ổi không?” Nói xong Điều Cần chậm rãi liếm môi một cái, một bộ dạng như □ sói xám háo sắc.

“Em sai rồi, ông xã, chúng ta nên ngủ đi, nếu không sáng sớm ngày mai không dậy nổi sẽ bị mẹ em mắng, về phần bi ổi gì đó, có lẽ mười năm sau thì có thể để cho anh bi ổi rồi, ông xã bây giờ anh còn không có chức năng này.” Sờ sờ đầu Điều Cần, động tác của Diệp Bội rất giống là vuốt lông cho một con chó nhỏ đang tức giận.

Điều Cần dở khóc dở cười, hai lần rồi, vậy mà đã hai lần bị bà xã của mình cười nhạo, nhưng tại sao anh vẫn cảm thấy rất vui vẻ cơ chứ, khóe miệng vẫn luôn nhếch lên, về phần nhiều nghề nghiệp theo như lời Diệp Bội, sau này hãy nói đi, kế hoạch vĩnh viễn sẽ không vượt qua biến đổi, chờ sau này sẽ biết nên đi tiếp như thế nào.

Vào lúc Điều Cần đã sắp ngủ, bên tai truyền tới giọng nói nhẹ nhàng làm cho nụ cười của anh càng lớn, anh nghe thấy cô nói: “Ông xã, cảm ơn anh tới tìm em, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” Hai đời cũng không đủ, đây là câu trả lời của Điều Cần.

Báo trước chương kế tiếp: “Điều Cần: Con muốn cưới Bội Bội làm vợ! “

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

“Tiểu Cẩn, Tiểu Cẩn.” Tiếng kêu gào này thật sự gọi là vang dội toàn thôn.

Điều Cẩn vội vàng chạy ra ngoài, anh quen thuộc đường nơi này, nhưng lại quên mất cha mẹ anh cũng không phải quen lắm, lúc gọi điện thoại cũng chưa từng nói về chuyện này.

Diệp Bội cũng chạy theo sát Điều Cẩn ra ngoài, trong khi để cho mẹ cô ngăn ra ở nhà, rất nhanh thì trở lại, mẹ của cô mang thai, thật sự là cô không hy vọng bà quá khẩn trương, quá lo lắng: “Mẹ, không sao đâu, mẹ ở nhà là được rồi, rất nhanh con sẽ trở lại, con cũng sẽ dẫn bọn họ tới.”

Hôm nay là tối thứ bảy, vốn là theo Điều Cẩn và cô dự tính có lẽ là phải ngày mai cha mẹ của Điều Cẩn mới tới, thế nhưng hôm nay đã đến, việc này nói rõ thật sự là cha mẹ của Điều Cẩn rất quan tâm Điều Cẩn, hơn nữa có lẽ là tối hôm qua sau khi biết tin tức đã đi suốt đêm tới.

Lúc Diệp Bội chạy đến thì Điều Cẩn đã tìm được cha mẹ của anh, không chỉ có ba Điều Cẩn, ngay cả mẹ anh cũng tới rồi.

“Mẹ, con đã nói rồi mẹ đừng lo lắng, chạy tới như vậy nếu như đã xảy ra chuyện gì thì con làm thế nào?” Nghiêm mặt, lúc này Điều Cẩn thật sự không giống như một đứa bé chín tuổi.

“Tiểu Cẩn, là mẹ lo lắng con, cho nên mới gấp gấp tới đây, hơn nữa chúng ta thật sự không sao, mẹ với ba con thay nhau lái xe, cho nên con không cần phải sợ chúng ta lái mệt mỏi.” Không biết vì sao, đối mặt với Điều Cẩn thì trong lòng mẹ Điều đột nhiên có thêm một loại cảm giác gọi là chột dạ.

“Mẹ,” Điều Cẩn đành chịu mở miệng, “Con không phải là ý này, chẳng lẽ mẹ không biết buổi tối lái xe thật sự rất nguy hiểm ư, mẹ lái xe không mệt mỏi nhưng lại không thể bảo đảm người khác lái xe không mệt mỏi, nếu như ba mẹ xảy ra chuyện, ba mẹ bảo một đứa bé như con làm thế nào.” Nghĩ tới chuyện này, thật sự là lòng Điều Cẩn vẫn còn sợ hãi, anh cho là anh đã nghĩ tới mọi chuyện, nhưng lại chỉ quên mất tình cảm của người làm cha mẹ đối với con cái kia, sẽ không cho phép xuất hiện ngoài ý muốn gì.

“Mẹ biết rồi,” “Thật đúng là lần đầu bị con trai dạy dỗ, mẹ Điều cảm thấy có hơi không biết làm sao, nhưng mà, nhìn bộ dạng Điều Cẩn thì bà vẫn cười: “Chỉ cần thấy được con không có việc gì thì mẹ yên tâm, mẹ thật sự rất sợ con xảy ra chuyện gì, nhưng mà Tiểu Cẩn con yên tâm đi, sau này chúng ta tuyệt đối sẽ không liều lĩnh như vậy nữa.” Nói xong cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho chồng đứng ở bên cạnh.

“Đúng đó, Tiểu Cẩn, cha với mẹ con biết sai rồi, con tạm tha chúng ta đi, đúng rồi, không giới thiệu với chúng ta một chút cô bé này là ai vậy?” Ba Điều đã sớm thấy một cô gái nhỏ vẫn đi theo sau lưng thẳng con nhà mình, cũng thấy cô bé khẩn trương, nhưng từ trước tới nay vợ mình đều mạnh mẽ, thật không dễ mới thấy một mặt yếu kém của bà, ba Điều đương nhiên không muốn cắt ngang, bây giờ vợ đã lên tiếng, vậy đương nhiên ông phải ra tay giúp đỡ.

Vào lúc này Điều Cẩn cũng mới chú ý tới Diệp Bội vẫn đi theo phía sau anh, nhưng mà bởi vì khoảng cách hơi xa, cho nên anh cũng không chú ý tới, áy náy nhìn Diệp Bội, đến dắt tay của cô đi tới tự mình giới thiệu trước mặt cha mẹ: “Đây là Diệp Bội, lúc đó chính là em ấy phát hiện được con, cho nên con mới có thể được cứu.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên ở đời này gặp bố mẹ chồng tương lai, Diệp Bội có vẻ hơi cẩn thận, khẽ cúi người xuống: “Con chào cô chú ạ.”

“Ôi,” “Tuy là vẫn ở tại Thành Thị lớn, nhưng nhìn tính nết của người khác thì mẹ Điều vẫn ưa thích giản dị một chút, gần như là lần đầu tiên thấy thì mẹ Điều đã thích cô bé này, “Con tên là Diệp Bội đúng không, không biết là cô có thể gọi con là Bội Bội hay không. Nhà chúng ta cũng chỉ có một đứa con là Tiểu Cẩn, hơn nữa còn là một thằng nhóc, cho tới nay cô đều muốn một đứa con gái, nhưng bây giờ xem ra đã có thể thực hiện rồi, con làm con gái của cô có được hay không? Nếu như bây giờ con gật đầu thì sợ rằng quả gặp mặt của cô cũng phải thay đổi một chút rồi.”

Diệp Bội có chút không biết làm sao, thật ra thì tính tình của người mẹ chồng này mấy chục năm như một ngày, nhưng để vì chung đụng sau này, cho nên Diệp Bội vẫn coi như là thành thạo: “Cô à, có một số việc tự con không thể hứa hẹn được, nhưng mà mẹ con đang chờ mọi người ở trong nhà, hay là chúng ta đi về trước đi.”

“Đúng vậy, mẹ, chúng ta đi thôi, mẹ của Bội Bội còn đang chờ chúng ta đó.” Điều Cẩn vội vàng tiếp lời, cũng không thể để cô dâu tương lai biến thành em gái nuôi của mình, nếu như thực sự là vậy sẽ không tốt, bởi vì đến lúc đó chịu khổ nhất định là mình.

“Được rồi, các con dẫn đường đi, cho dù chỉ là một thôn nhỏ, nhưng muốn tìm được một nhà thật đúng là quá khó khăn.” Mẹ Điều cảm khái nói.

“Dạ.” Từ lúc mới vừa bắt đầu thì Điều Cẩn vẫn nắm tay Diệp Bội, hiện tại cũng là như thế, hai người thì dẫn đường ở phía trước, tuy là mình đã tới chỗ này, nhưng vẫn không quen thuộc đến mức chỗ nào cũng biết, hôm nay anh có thể nhanh như vậy tìm được cha Điều mẹ Điều có lẽ cũng phải nhờ vào công lao Diệp Bội dẫn anh đi khắp nơi vào ban ngày.

Sau lưng, Ba Điều đẩy mẹ Điều một cái: “Vợ à, anh thấy có phải là con trai chúng ta vừa ý con gái nhà người ta hay không, trước kia không phải nó chẳng thèm dắt tay bé gái sao, nó còn nói nhất định phải giao toàn bộ lần đầu tiên đều cho người mình yêu nhất, cũng không biết là nó xem được từ nơi nào, nhưng mà hôm nay, bà xem tay thẳng nhóc kia, không chỉ có dắt tay con gái người ta, đáng về còn giống như là không muốn buông tay lắm.”

So với ba Diêu, ngược lại thì mẹ Diêu không nghĩ nhiều lắm: “Có lẽ là vì liên quan tới việc cô bé kia cứu con trai mình đi, hơn nữa nếu quả thật giống như ông nói vậy thì chẳng phải là tôi mất một con gái nuôi à.” Nói thì nói như vậy, nhưng hai vợ chồng cũng chỉ là nói một chút mà thôi, dù chín chắn thế nào thì cũng chỉ là hai đứa bé mà thôi. Hơn nữa nói một câu nói thật, con gái nuôi thì không sao cả, trang #ddlq# bubble nếu như là con dâu của bọn họ càng có khuynh hướng môn đăng hộ đối, đây không phải là thể lực bọn họ, mà là nếu như không môn đăng hộ đối thì đến sau này hai vợ chồng nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều mâu thuẫn, giá trị quan khác nhau chính là lực cản lớn nhất.

Đi không bao lâu thì bọn họ đã đến nơi, lúc này cửa nhà họ Diệp mở ra, mẹ Diệp đứng ở cửa ra vào, mặt tươi cười, dùng tiếng phổ thông không rất tiêu chuẩn mở miệng: “Chào anh chị, tôi nghĩ anh chị có lẽ là cha mẹ của Tiểu Cần, không ngờ đã đến nhanh như vậy, cũng đúng, làm cha mẹ lo lắng con cái cũng không khó hiểu, mau vào ngồi, tôi nghĩ anh chị còn chưa ăn cơm phải không, hôm nay trong nhà nấu cơm không nhiều lắm, có lẽ là tôi đi nấu hai tô mì cho anh chị.”

“Ồi, mẹ Bội Bội, không cần bận rộn vậy, chúng tôi không sao đâu.”

“Không sao, dù sao đói bụng cũng không tốt, anh chị chờ chút, rất nhanh thôi.” Nói xong cũng không đợi cha Diêu mẹ Diêu phản ứng đã đi phòng bếp.

Mẹ Diêu nhìn trang trí chung quanh: “Không ngờ nhà này coi như cũng không tệ lắm.”

Nấu tô mì cũng không cần rất nhiều thời gian, cũng không lâu lắm thì mẹ Diệp bưng hai tô mì tới, hơn nữa còn cố ý bỏ thêm hai quả trứng, tuy là ở nông thôn, nhưng thứ này cũng không phải là rất ít, hơn nữa nơi này cũng không phải là nông thôn ở Tây Bắc, dĩ nhiên là có thể ăn no.

“Thật xin lỗi, trong nhà không có gì ngon, chỉ tạm thời lấp bao tử thôi.”

“Không có việc gì, đúng lúc đói bụng.”

Có nhiều nơi lễ phép là ăn cơm chỉ có ăn ra tiếng mới là biết lễ phép, như vậy tỏ vẻ đồ ăn của đối phương rất ngon, nhưng có nhiều nơi ăn cơm mà ăn ra tiếng là rất không lễ phép, cha Diêu mẹ Diêu rõ ràng thuộc về loại người sau, cho dù ăn thì ngoài mặt vẫn không có tiếng động gì phát ra, nhưng mà một tô mì cũng đã ăn xong rồi.

“Còn cần không, trong nồi còn có một chút.” Thấy cha Diêu mẹ Diêu ăn xong món mình làm rồi, mẹ Diệp cũng rất vui vẻ, điều này chứng tỏ kỹ thuật của mình đã được khẳng định, không thể không nói, ranh giới để mẹ Diệp vui vẻ thật rất thấp.

“Không cần, chúng tôi đã ăn no, nếu không phải là bởi vì ăn ngon, chỉ sợ tôi cũng ăn không hết một tô lớn như vậy, đúng rồi, trên xe chúng tôi còn có chút đồ, chúng tôi đi lấy tới, Tiểu Cần, đi qua lấy cùng chúng ta đi.” Ăn uống no đủ, cũng có hơi sức, giống như mệt mỏi của người đi đường một ngày một đêm qua cũng đã biến mất.

Lần này thật sự không để cho mẹ Diệp kịp lên tiếng, bởi vì rất nhanh đã không thấy tăm hơi ba người kia.

“Bội Bội, bọn họ là tự mình lái xe tới đây?” Bởi vì chỉ có hai mẹ con họ cho nên mẹ Diệp lại dùng tiếng địa phương nói chuyện.

“Đúng vậy, hình như là bọn họ lái xe hơi tới đây.” Những năm này quả thật là xe hơi rất có giá trị, nhưng đến đời sau, xe hơi hoàn toàn là không đáng tiền, bởi vì gần như mỗi nhà đều có một chiếc, thật sự đáng tiền là máy bay, cho nên Diệp Bội lại không giật mình chút nào.

Chỉ là mẹ Diệp thật sự có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại tự mình gạt đầu: “Người ở thành thị lớn quả thật là rất nhiều người có xe hơi, nhà bọn họ lại ở thành phố H, cũng không phải là kỳ lạ lắm.” Tuy là sinh ra ở nông thôn, nhưng mẹ Diệp cũng luôn làm việc bên ngoài, nếu không phải vì chăm sóc Diệp Bội còn có dưỡng thai thì cũng sẽ không ở nhà, thấy được cũng không ít xe hơi rồi, nhiều nhất là cảm thán một lát, phải nói thật ra bộ dạng hoảnh kêu ra tiếng giống như cái gì cũng chưa từng thấy đó mới kỳ lạ.

Chờ lúc cha Diêu mẹ Diêu xuất hiện lần nữa trên tay đã mang bao lớn bao nhỏ, mẹ Diêu mở miệng cười: “Tới đây gấp gấp nên cũng không mua cái gì tốt, chỉ tùy tiện chọn lựa một chút, cảm tạ nhà chị cứu Tiểu Cần nhà tôi.”

Sao mẹ Diệp lại không biết, cũng nhận ra chữ, đương nhiên có thể biết những thứ đồ bọn họ mua về, vội vàng từ chối nói: “Cái này quá quý giá rồi, Tiểu Cần là tự mình chạy đến, tôi cũng chỉ là dẫn cậu bé gọi một cú điện thoại cho anh chị mà thôi.”

“Không quý giá, hơn nữa mới vừa rồi tôi còn nói muốn nhận Bội Bội nhà chị làm con gái nuôi đó, đây chính là quà gặp mặt.”

“Con gái nuôi? Mẹ, có thể không cần không?” Diêu Cần đã không nhận được.

“Tại sao?” Mẹ Diêu nghi ngờ mở miệng, sau đó nhớ tới mới vừa rồi mình nói đùa với chồng mình, cười nói: “Con đừng nói với mẹ là con định cưới Bội Bội làm vợ, nếu quả thật đúng vậy thì làm con gái nuôi quả thật không thích hợp lắm.” Thịnh thoảng trêu chọc con trai một chút cũng tốt.

Chỉ là không ngờ Diêu Cần dặt tay Diệp Bội: “Đúng vậy, sau này Bội Bội chính là bà xã của con, mẹ sẽ là mẹ chồng của Bội Bội, tại sao có thể để Bội Bội làm con gái nuôi của mẹ chứ?”

Diêu Cần vừa thốt lên xong, ba Diêu và mẹ Diêu hai mặt nhìn nhau, cuối cùng phá lên cười ha ha, không chỉ có hai người bọn họ, mẹ Diệp cũng cười lên: “Tiểu Cần, nhưng Bội Bội mới chỉ có tám tuổi, con phải chờ vài chục năm mới có thể đến lúc đấy.”

“Không sao, con chờ được, không phải là vài chục năm thôi sao, cho dù là mấy chục năm con cũng chờ nổi.” Mặt Diêu Cần không sao cả, anh đã sớm

lâm xong chuẩn bị chờ vài chục năm

“Ha ha, được lắm, chính là con trai tôi có quyết đoán.” Ba Diêu lớn tiếng nói, “Nếu như con chờ được thật, đợi đến lúc đó cha cho con một nguyên vọng, con muốn cái gì cha cũng cho con.”

“Cha, đây chính là cha nói, chúng ta vỗ tay thay lời thề.”

“Được, vỗ tay thay lời thề.” Lúc này một lớn một nhỏ vỗ tay, nhưng hiện tại muốn nói tin tưởng có lẽ ba người lớn thì một người cũng không tin, vì vậy chờ đến mười mấy năm sau lúc Diêu Cần thực hiện cam kết thật thì khổ thân ba Diêu rồi.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Diêu Cần: Anh sẽ giúp em xử lý tốt tất cả.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quấn Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ôi, lại có nhiều đồ như vậy à, chị dâu cả thật là may mắn.” Đi kèm tiếng nói vang lên bên tai mọi người thì người nói chuyện cũng đi vào, xem ra quần áo trên người đã được lựa chọn cẩn thận, hoàn toàn khác với những kiểu dáng quần áo bình thường kia.

Mẹ Diệp cười cười: “Liễu Chi à, hôm nay nghĩ sao lại tới tìm tôi, bình thường không phải thím cũng không tới cửa sao?” Một con dao găm mềm nhũn cắm vào trên người đối diện, cũng chính là trên người của thím hai nhà họ Diệp.

Trương Liễu Chi xấu hổ cười cười: “Không phải là chị có khách à, cho nên tiện thể tới đây xem một chút, không cần nói như vậy ở trước mặt khách.” Bà thật là không ngờ nhà thằng bé ngày hôm qua lại thật sự có tiền như vậy, lúc bà về cũng thấy chiếc xe kia rồi, bà biết nhãn hiệu phía trên, bởi vì nghe nói đó là hàng hiệu, cho nên bà bắt đầu thăm hỏi hạn ngày hôm qua không cho thằng bé mượn điện thoại gọi về báo tin.

Ba người nhà họ Diêu bên kia ngoại trừ Diêu Cần thì hai người còn lại cũng hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cho nên chỉ cười nhìn hai người giao chiến, nhưng mà từ không khí tại hiện trường, bọn họ vẫn có thể nhìn ra có lẽ quan hệ này lại là không tốt lắm.

“Vậy thì cảm ơn đã quan tâm.” Mẹ Diệp thân nhiên trả lời, tuy là cũng coi như người một nhà, nhưng nếu như không phải đặc biệt quan trọng thì bình thường cũng sẽ không lui tới, dù sao đây chỉ là vợ của chú hai mà thôi, chứ không phải là chú hai, cũng coi là ngoài gia đình, mà lúc này phản ứng của mẹ không nghĩ ngờ gì là đang đuổi người.

Nhưng bàn về da mặt dày sợ rằng không ai hơn được Trương Liễu Chi, bởi vì biết ba người nhà họ Diêu có lẽ nghe không hiểu tiếng địa phương của bọn họ, cho nên cười nhìn ba người kia: “Chào anh chị, tôi là vợ của chú hai nhà này, ở xa tới chính là khách, dù thế nào cũng là người một nhà, cho nên tôi bèn tới đây xem một chút.”

“Chào chị.” Mẹ Diêu cười nói, chuyện xảy ra mới vừa rồi dù sao cũng là chuyện nhà người ta, bà không tiện nhúng tay.

“Mẹ.” Diêu Cần bên cạnh đột nhiên lên tiếng, “Ngày hôm qua lúc con và Bội Bội với cô đi đến nhà của dì này mượn điện thoại thì thái độ của người này thật không tốt, 0dĩ33xn0dafnB30fys0doon còn đóng cửa thật mạnh lại, mẹ đừng nói chuyện với dì ta.”

Nói toạc ra ngay mặt, nụ cười của Trương Liễu Chi cũng không nhịn được nữa.

Mẹ Diêu vội vàng ngăn Diêu Cần lại: “Trẻ con nhà nào cũng không nên nhiều lời, thật xin lỗi, con tôi không biết nói chuyện lắm, có thể là không quen thôi.” Nói xong câu này thì mẹ Diêu không nói chuyện nữa, nhưng trong lòng chắc chắn là có không hài lòng, bây giờ chuyện thật sự là có liên quan với bọn họ.

“Ha ha, không tức giận không tức giận, tôi là người lớn thì rộng lượng.” Trương Liễu Chi cười ha hả, nhưng cũng không nói là lỗi của bà, ánh mắt lại nhắm vào đồ của cha mẹ Diêu Cần mang tới, lúc này không khí nơi đây đã im ắng lại ngay, bởi vì có “Người ngoài” ở đây, cũng không nói chuyện gì.

Nếu như dựa theo tình huống bình thường, mẹ Diêu Cần nhất định là phải khách sáo một chút, hoặc là nhún nhường chia đều chút đồ này cho “Người một nhà” mang về, nhưng mà bởi vì có đoạn lời nói kia của Diêu Cần, mẹ Diêu đương nhiên sẽ không làm như vậy, nhưng sau này nếu như mẹ Diệp tự cầm đồ qua thì cũng không liên quan tới bà.

Một lúc lâu, Trương Liễu Chi thấy mọi người đều không nói chuyện, cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ cười cười: “A, như vậy đi, nhà tôi còn có việc, vậy tôi đi về trước nếu như rảnh rỗi cũng có thể đi dạo một chút tới nhà của tôi, điều kiện của gia đình tôi tốt hơn một chút so với nơi này.” Một câu nói lơ đãng, bộ dạng tự cho là đúng của Trương Liễu Chi đã khắc thật sâu ở trong đầu mọi người, trước khi ra ngoài ánh mắt của bà ta vẫn nhìn đồng hồ trên đất, trong mắt lóe lên tia sáng tính toán, dù nói thế nào thì cuối cùng bà phải lấy được một chút.

Sau khi người đi rồi, không khí trong nhà mới trở nên thân thiện lên.

“Xin lỗi, để cho anh chị chê cười rồi.” Mẹ Diệp tỏ vẻ áy náy, thật vất vả người ta đến nhà mình một chuyến, mình lại để cho bọn họ chê cười.

“Không sao, không liên quan tới chị.”

Diệp Bội nhìn người đã đi xa bên ngoài, nói một câu sâu xa: “Mỗi gia đình đều sẽ có vài người cực phẩm, dù là gia đình nào cũng không tránh khỏi.” Chắc chắn sẽ có người khiến người ta nhìn không thoải mái, lại có một loại cảm giác tuyệt đối không muốn gặp đối phương.

Mẹ Diêu ôm bụng cười ha ha: “Bội Bội con nói chuyện đúng là sắc bén, cô lại càng ngày càng thích con rồi, không làm con gái nuôi thì làm con dâu cũng được, cô coi như nuôi lớn từ nhỏ, từ nay về sau không bằng nhà chúng ta nuôi con nhé, có con ở nhà chúng ta có lẽ sẽ không yên tĩnh như thế.”

Có lẽ là mẹ Diêu nói đùa, nhưng Diêu Cần lại tưởng thật, anh luôn nghĩ nên làm thế nào để cho mình sống ở chỗ này, bây giờ biết rồi, tại sao mình cần phải sống ở chỗ này, để Bội Bội cùng đến nhà anh cũng tốt, đôi mắt phát ra ánh sáng: “Mẹ nói là thật ư?”

Cho tới nay Diêu Cần đều cho rằng người phải lo lắng nhất là Diệp Bội, vào đời trước đúng là như vậy, bởi vì khi đó chỗ làm việc của bọn họ là thành phố S quê hương của Diệp Bội, mà không phải là thành phố H quê hương của Diêu Cần, từ điểm này cũng có thể thấy được rốt cuộc là Diêu Cần yêu bà xã mình bao nhiêu.

“Cái gì thật cơ?” Mẹ Diêu hoàn toàn không phản ứng kịp ý của Diêu Cần, dù sao chính bà cũng không có để lời nói mới rồi ở trong lòng.

“Vợ à, “Ba Diêu bên cạnh đẩy mẹ Diêu một cái, “Anh nghĩ ý của thằng con chúng ta có lẽ cũng giống như em nói vốn định nuôi con dâu nhỏ rồi, có lẽ lời của em nói thật sự đã nói lên đáy lòng của nó đó, cũng không biết có phải là thằng nhóc này có hành vi bất thường rồi hay không, sao còn nhỏ đã bắt đầu trình diễn tiết mục vừa thấy đã yêu, anh nhớ rằng lúc ấy hai chúng ta cũng đã mười lăm mười sáu rồi.” Ba Diêu lắc đầu, rõ ràng rất là nghi ngờ đối với chuyện này.

“Ba con nói là sự thật à?”

“Dạ” Diêu Cần gật đầu, “Đúng là như vậy, không bằng để Bội Bội cùng đi học với con đi.”

“Bội Bội đi học chung với con? Hiện tại Bội Bội.” Mẹ Diêu chuyển tầm mắt sang Diệp Bội.

Diệp Bội vội vàng tiếp lời: “Lớp một.”

Nghe trả lời như vậy, mẹ Diêu càng thêm hăng hái: “Bây giờ Bội Bội mới lớp một, con đã lớp ba rồi, *d&d#l@q^d<.com> con bảo làm sao cô bé đi học chung với con?”

“Tại sao không thể.” Diêu Cần hỏi ngược lại, dù sao không thể tách ra, hơn nữa nếu như dùng lời trẻ con nói với giọng điệu cũng là không thể nào, nhìn ba “Đại nhân” (người lớn), Diêu Cần ho khan một tiếng, “Nói thật, kiến thức một hai lớp thật rất dễ, chỉ cần đi học là có thể học giỏi, con sẽ ở nhà dạy Bội Bội, nói như vậy em ấy có thể đi học chung với con rồi.”

Cho dù ở mười mấy năm sau thì yêu sớm cũng vẫn cứ bị ngăn cản, nhưng thời đại này lại lạ lùng như vậy, rõ ràng đời trước vào lúc mấy ông bà cụ kết hôn cũng chỉ có mười mấy tuổi, nhưng sau này mười mấy tuổi đi yêu đương lại bị coi như lũ lụt thú dữ, vẫn luôn bị ngăn cản.

Có thể xác định chính là nếu như lúc này Diêu Cần và Diệp Bội là đứa nhỏ mười mấy tuổi, vậy thì chuyện này nhất định sẽ bị bác bỏ rất nhanh, nhưng hai đứa bé này mới tám/chín tuổi, thì có bác bỏ cũng không thể nào mở miệng, nói sâu xa thì hai đứa nhỏ nghe không hiểu, nói đơn giản lại giống như không nói, và lại hai đứa trẻ lại có khả năng gì tốt mà nói, chỉ sợ ngay cả chuyện yêu đương chân chính gì đó cũng không biết, có lẽ chỉ là bởi vì mới lạ hoặc là mới biết hứng thú khác xuất hiện, trẻ con mà, chắc chắn sẽ có lúc không bỏ được người bạn nhỏ.

Mẹ Diệp có lẽ là người khản trương nhất, con gái còn nhỏ như vậy lại bị bắt cóc, đây cũng quá quái lạ, nhưng điểm quan trọng nhất là không tin tưởng, cho dù ai cũng sẽ không ký gửi niềm tin đối với mấy người mới vừa gặp, nếu như con gái nhà mình bị mang đi, mà đối phương lại một đi không trở lại, như vậy sợ rằng đây mới là đau khổ nhất: “Bội Bội, ý của con thế nào?”

“Con ư?” Diệp Bội lắc đầu, “Con còn nhỏ, hơn nữa có một số việc không vội vàng được.” Bởi vì có chuyện kia, đời này tuyệt đối cô không để cho chuyện kia xảy ra nữa, tuyệt đối không để cho cái tên kia tổn thương người nữa, tuy rằng có chút ký ức cũng không rõ ràng lắm, nhưng Diệp Bội vẫn nhớ người kia, vào lúc sang năm, cô út của cô sẽ tự sát, đây còn không kết thúc, điểm quan trọng ấy là người được cô ấy gọi là dưỡng út lại vào ngũ thất sau khi cô út qua đời (tập tục nông thôn, ngũ thất là chỉ ba mươi lăm ngày, một ngày rất quan trọng) còn chưa tới thời điểm đã dẫn một người phụ nữ khác về, mỗi lần Diệp Bội nhớ tới chuyện này thì hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Bội không muốn đi làm những thứ khác, cô chỉ muốn ngăn cản cô út của cô tự sát, sau đó bước nhanh hơn ly hôn với dưỡng út kia, nhận tiện để tránh cho đứa em trai kia càng lớn càng trở nên không biết điều, thì sau này nên để cho nó sống chung với cô út của mình, cô không muốn nói lời thà đờ mười tòa miếu không hủy một cuộc hôn nhân gì đó, cô chỉ biết nếu như biết rõ sẽ xảy ra như vậy lại còn không ra tay mới là có lỗi với cô út của cô.

“Bội Bội.” Diêu Cần lôi kéo tay Diệp Bội.

Diệp Bội lộ ra nụ cười: “Anh Diêu, không phải là em không muốn đi với anh, chỉ là nơi này của em còn có rất nhiều bạn bè, quan trọng nhất là ba mẹ của em cũng ở nơi đây, tại sao em phải rời khỏi ba mẹ của em chứ? Em nghĩ nếu như sau này ba mẹ em cũng đi qua đó làm việc thì nhất định em cũng sẽ đi qua.” Thật may là Diêu Cần không phải họ Tần, nếu không thật đúng là Diệp Bội không kêu ra miệng được.

“Vậy anh cũng không đi, ở đây anh cũng có thể đi học.” Đây không phải là Diêu Cần dùng tính trẻ con, chủ yếu là sống chung một chỗ thời gian dài một

khi vợ chồng tách ra mới sẽ thật sự không chịu nổi, hơn nữa anh lo lắng, chỉ sợ ở chỗ là anh không thấy Diệp Bội xảy ra ngoài ý muốn gì đó, nếu không thì Điều Cần cũng sẽ không vội vã tìm đến Diệp Bội như vậy.

Phương thức vợ chồng chung đụng có thể là thời gian dài chung sống ở đất khách, nhưng mà quan hệ vẫn rất tốt, cũng vẫn luôn ở chung một chỗ, nhưng một khi tách ra giống như cái loại thiếu đi một chút gì đó, rất rõ ràng Điều Cần và Diệp Bội chính là thuộc về loại người sau, bởi vì cho tới nay cuộc sống đều giống như hòa làm một thể với đối phương, cho nên một khi tách ra giống như cái gì cũng khó chịu, Điều Cần đã người lớn, anh có thể không sống chung một chỗ với cha mẹ, nhưng vợ là một loại người thân khác không giống với cha mẹ.

“Như vậy.” Diệp Bội ghé vào bên tai Điều Cần, “Ông xã, tôi đa chỉ là chúng ta không ở chung một năm mà thôi, chờ sau khi cha em trở về, chờ sau khi mẹ em sanh xong em bé thì em sẽ bảo ba em dẫn chúng ta đến thành phố H, đến lúc đó còn không phải là lúc nào cũng có thể sống chung rồi, hơn nữa em sẽ mau chóng bảo mẹ em lắp xong điện thoại, đến lúc đó thì có thể gọi điện thoại, trước đó anh có thể viết thư cho em, trang #ddlqđ# bubble cứ nói là đang dạy em kiến thức, chúng ta không nên đột xuất quá, mọi thứ là từng bước một tới là được, nếu để cho ba mẹ anh vì thế mà chán ghét em sẽ không tốt.”

Trước kia Điều Cần luôn cực kỳ có chủ kiến trong nhà, bây giờ anh cũng chỉ là quá gấp gáp để hai người ở chung mới có tình huống như vậy xảy ra, cho nên sau khi Diệp Bội nói cái gì với Điều Cần, theo bọn họ nghĩ chỉ cần con trai có thể theo chân bọn họ về nhà, thời gian dài có lẽ cũng sẽ dần dần quên lãng mới lạ ở nơi này, kết bạn với bạn bè khác, nhưng thật sự là bọn họ đánh giá thấp sự kiên trì của Điều Cần.

“Ừ.” Ông xã này không thay đổi chút nào, vẫn thành thạo về mặt chuyện lớn, về chuyện nhỏ lại quan tâm mù quáng.

Ngày hôm sau, Điều Cần đã về nhà với cha mẹ anh, trước lúc trở về có ý xin địa chỉ nơi này, nói là sau này sẽ viết thư cho Diệp Bội, cha Điều mẹ Điều cũng không quan tâm Diệp Bội nói cái gì với Điều Cần, theo bọn họ nghĩ chỉ cần con trai có thể theo chân bọn họ về nhà, thời gian dài có lẽ cũng sẽ dần dần quên lãng mới lạ ở nơi này, kết bạn với bạn bè khác, nhưng thật sự là bọn họ đánh giá thấp sự kiên trì của Điều Cần.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “ Bội Bội bắt đầu viết tiểu thuyết “

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“XX đại nhân mở thư như gấp mặt:

Vừa rời đi không bao lâu đã không thể chờ đợi mà viết thư cho em, anh thật hối hận lúc rời đi không có lập tức giúp lắp đặt điện thoại trong nhà, hiện tại thì hay rồi, chỉ có thể viết thư tán gẫu để an ủi, một năm này, thật là quá dài, tuy rằng không hiểu rõ rốt cuộc là em muốn làm chuyện gì, nhưng mà anh tin tưởng nhất định là em có chuyện cần làm mới có thể từ chối rời đi với anh, chỉ là rất nhanh sẽ tới Quốc Khánh rồi, anh sẽ tới thăm em, gọi cùng với thư là vài cuốn sách cho em, anh nghĩ sẽ có ích đối với em.” Viết thư đối với người của mười mấy năm sau mà nói thật sự là rất hiếm lạ, cùng với ngành điện tử triển khai thì Hồng Nhạn (thư từ) đưa tình gần như có lẽ đã thành một danh từ thay thế, nhưng cũng là có một thể nghiệm mới đối với Diệp Bội và Điều Cần.

Hai từ XX mở đầu này, Diệp Bội rất rõ ràng trong đó là có ý gì, cũng biết thật ra thì ở trong lòng Điều Cần còn có rất nhiều lời không nói ra, nhưng thư từ này dù sao cũng không an toàn, cho nên mấy lời như vậy cũng bình thường, việc Điều Cần gửi tới sách mới thật sự khiến Diệp Bội cảm thấy hứng thú.

Một quyển bảng chữ mẫu, một quyển tiểu thuyết, còn có một quyển sách về kinh tế hiện tại, ý nghĩa của bảng chữ mẫu có lẽ là để Diệp Bội luyện chữ thật giỏi, về ý nghĩa của quyển sách kinh tế kia thì cô cũng hiểu rõ, đương nhiên tiền bạc này đôi khi có thể có tác dụng rất quan trọng, nhưng mà tiểu thuyết, Diệp Bội nhìn quyển Tiểu Thuyết Vô Hiệp kia cho dù ở đời sau cũng rất nổi danh, nghĩ chẳng lẽ Điều Cần có ý là bảo cô viết tiểu thuyết?

Nói thật thì kiến thức lớp một tiểu học lại vô cùng đơn giản đối với Diệp Bội, đơn giản đến mức vừa đến giờ học cô lại không có chuyện làm, chỉ có thể ngồi ngẩn người ở chỗ đó, nhưng mà cô lại không thể quá nổi bật, như vậy có rảnh thì viết một chút tiểu thuyết cũng là một lựa chọn tốt.

Mở ra giấy viết thư, Diệp Bội viết về suy nghĩ của mình còn có mớ mịt bày tỏ nguyên nhân mình ở lại chỗ này, nhưng cũng không thể nói quá rõ ràng, nếu không bị người cho là yêu quái sẽ không tốt, sau khi viết xong cô bèn dán tem rồi bỏ thư vào hòm thư chuyên dụng.

“Bội Bội, có muốn đi chơi dây thun chung hay không?”

Diệp Bội gật đầu cười, tuy là mình cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, nhưng thỉnh thoảng rèn luyện thân thể cũng cần thiết, bằng không chờ sau này thể năng cơ thể giảm xuống sẽ không tốt, ngoại trừ chơi với những bạn học nhỏ này thì cô còn sẽ cố định chạy vòng sân thể dục, quan trọng nhất của con người là làm cho thân thể mình khỏe mạnh.

Cách chơi dây thun vừa đơn giản cũng có phức tạp, đối với Diệp Bội mà nói thì mục đích của cô rất rõ ràng, đó chính là rèn luyện thân thể, cho nên sau khi toát mồ hôi thì cô sẽ không chơi, sau đó bèn cầm quyển tiểu thuyết kia ngồi ở bên cạnh xem, không hổ là bậc thầy, cho dù là bây giờ Diệp Bội xem thì trong tiểu thuyết bao hàm các loại cũng làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên.

Có người nói cuộc đời một người lúc trí nhớ tốt nhất là vào lúc nhỏ, Diệp Bội thật sự là nghiệm chứng điều này, trí nhớ vô cùng tốt cộng thêm trí tuệ của người trưởng thành, khiến cho Diệp Bội lại bắt đầu suy ngẫm lần nữa về cuộc sống của mình. Nếu sống lại một lần, như vậy thì phải sống thật hạnh phúc, cuộc đời của người khác cũng cơ hội không có quay lại, chỉ có riêng cô và Điều Cần lại có thể làm lại, chẳng lẽ việc này còn không tính là ân huệ của ông trời sao?

Chớp mắt thời gian một ngày lại qua, Diệp Bội về nhà đã hơn ba giờ chiều, nếu như là khi còn bé thật, vậy thì sau khi Diệp Bội làm xong bài tập có thể sẽ đi ra ngoài chơi đến trời tối mới trở về, đáng tiếc cô không phải, cho nên cô lựa chọn về nhà.

“Mẹ, con đã về.”

“Ừ, tự mình đi chơi đi.” Nhẹ nhàng lên tiếng, mẹ Diệp lại nói chuyện phiếm với người khác, cũng không phải là chưa từng thấy, thật sự không cần thiết thân thiết lắm.

Diệp Bội sớm thành thói quen, đôi khi người thân có lẽ cũng không phải là thân thiết nhất, nhưng bọn họ mới thật sự là đối xử tốt với người, cũng không tiếp tục nói chuyện, Diệp Bội đi lên trên lầu vào phòng.

Trong cặp sách chứa không nhiều sách lắm, bài tập đã sớm viết xong ở trường học, cô vui sướng lấy ra một chồng giấy viết thư lớn, về phần tiền mua giấy viết thư có lẽ cũng coi như là Điều Cần có dự kiến trước, để lại mấy trăm đồng cho cô, cũng có thể duy trì thời gian rất lâu.

Luyện chữ một tiếng xong, Diệp Bội bắt đầu suy nghĩ cấu trúc tiểu thuyết, với số tuổi của cô nếu như viết một chút loại tiểu thuyết về truyện nhi đồng có thể vẫn không có vấn đề, nhưng một khi viết những thứ khác thì có vấn đề.

Cũng không lâu lắm, trên mặt Diệp Bội đã xuất hiện nụ cười, có lúc suy nghĩ chuyện nào đó cần nghĩ toàn diện.

Hai cái hồ, một loại truyện nhi đồng, một loại võ hiệp, loại truyện nhi đồng có thể dùng tên Diệp Bội đăng, nhưng với loại võ hiệp sẽ dùng tên khác đăng thì tốt hơn.

Đã trải qua nhiều như vậy, tương lai loại tiểu thuyết về truyện nhi đồng cũng có rất nhiều, Diệp Bội hoàn toàn có thể chép lại, nhưng chẳng qua là cô muốn bước con đường trong lòng mình, cuối cùng quyết định ý tưởng của mình, tự viết, như vậy thứ xuất hiện mới thuộc về mình.

Truyện thuộc loại chuyện nhi đồng đều ngắn, khoảng sau ba tiếng thì một đoạn văn nhỏ 5000 chữ lại ra đời, đây có lẽ nói về câu chuyện về học sinh tiểu học, còn có một chút về ảo tưởng vui nhộn của bản thân học sinh tiểu học, dùng suy nghĩ của người trưởng thành xem có lẽ là rất hài hước, nhưng nếu như dùng suy nghĩ học sinh tiểu học xem lại có suy nghĩ hoàn toàn khác.

Xoa xoa cổ tay của mình, Diệp Bội hơi xúc động, có lẽ là bởi vì thói quen dùng máy vi tính đánh chữ, hiện tại dùng tay thoáng cái viết nhiều chữ như vậy thật đúng là một mối.

“Bội Bội ăn cơm.”

“A, con biết rồi, xuống liền bây giờ.” Sắp xếp xong đồ đạc của mình, giấu kỹ bản thảo sợ bị phát hiện, lúc này Diệp Bội mới xuống lầu.

Bà nội Diệp tự sống một mình, mấy đứa con nhà họ Diệp cũng tự mình sống, bởi vì ba Diệp không ở nhà, cho nên bình thường cũng chỉ có hai người ăn cơm trong nhà, lúc đang dùng cơm, Diệp Bội nhắc tới một chuyện: “Mẹ, nhà chúng ta có muốn lắp đặt điện thoại hay không?” Ở trong ký ức của Diệp Bội, cả thôn cùng thông điện thoại có lẽ chính là lúc này.

“Muốn chứ” Mẹ Diệp gấp một đĩa đồ ăn vào trong chén Diệp Bội, “Chỉ là Bội Bội sao con lại nói lên vấn đề này, không phải là vì thím hai của con chứ?”

“Ừm, “Nguyên nhân đó chỉ là một chút xiu, quan trọng là chuyện khác, nhưng Diệp Bội vẫn gật đầu, “Thím hai thật đáng ghét, còn định tới nhà mình lấy đồ, thật may là trước đó chúng ta giấu rất nhiều thứ tốt hơn.”

Nói đến việc này thì Diệp Bội tức lên, dĩ nhiên cô cũng biết sau ngày hôm đó đúng là thím hai sẽ không từ bỏ ý đồ, quả nhiên sau khi người một nhà Điều Cần rời đi thì lại qua tới, sau đó như ý lấy đi không ít đồ trong nhà, may mà trước đó mấy thứ đắt tiền nhất được mẹ Diệp cất đi rồi.

“Bội Bội, thím hai của con cũng không phải đáng ghét lắm, dù cho có lúc xu lợi chút, sau này dù sao cũng không được nói loại lời này ở trước mặt người khác biết không?” Mẹ Diệp là chị cả trong nhà mình, từ nhỏ đã trông nom em trai em gái, cũng không phải là loại hình sẽ chịu bất nạt, nhưng bà cũng biết cái gì gọi là gia đình hòa thuận, cho nên đôi lúc có thể không cãi nhau cũng sẽ không cãi nhau với người khác, mọi chuyện coi trọng hòa thuận.

“Con biết rồi.” Miễn cưỡng không muốn gật đầu, nhưng ý hận trong lòng Diệp Bội lại chưa từng giảm bớt, bởi vì đứa bé trong bụng mẹ Diệp sinh ra không bao lâu thì mắc một con bệnh nặng, mà muốn trị khỏi bệnh thì cần thật sự quá nhiều tiền, hết cách rồi, ba Diệp và mẹ Diệp không thể làm gì khác hơn là vay tiền khắp nơi, thông thường sẽ mượn thân thích hoặc nhiều hoặc ít, chỉ có người vắt chày ra nước được Diệp Bội gọi là thím hai đó, cuối cùng chính là chú hai len lén cầm một chút từ trong nhà ra ngoài cho bọn họ mượn, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Hai người kia, một người yếu đuối, một người mạnh mẽ, ở một mức độ nào đó mà nói cũng là trời sinh một đôi rồi, sau lại ly hôn cũng là vì chuyện khác.

Cũng thật may là cuối cùng em gái Diệp Bội không có việc gì, nếu không Diệp Bội đã sớm ra tay cũng sẽ không đến bây giờ.

“Chị dâu cả.” Người phát ra tiếng lại không còn là giọng nữ bén nhọn đó, mà là một giọng nam thật thấp, Diệp Bội quay đầu, chỉ thấy một người hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đứng ở phía ngoài, chỉ một kiểu tóc lưu hành phổ biến, mặc âu phục, y hệt bộ dáng của người thành công, nếu như xem nhẹ

phong cách của anh ta với trên tay cầm một miếng thịt heo nhỏ.

“Chú hai, “Mẹ Diệp vội vàng đứng lên, “Ăn cơm chưa? Sao hôm nay nghỉ gì lại tới thăm hai mẹ con chị thế?”

“Ăn rồi...ăn rồi, vậy khỏe, hôm nay vừa trở về, cho nên mới thăm chị, anh cả vất vả ở bên ngoài, một mình chị dâu cả ở nhà cực khổ, hơn nữa mấy ngày trước nhà tôi còn lấy nhiều đồ của nhà chị như vậy, thật là áy náy.” Nói xong rồi còn nhìn bốn phía xung quanh, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Ngược lại mẹ Diệp hoàn toàn không nhận ra: “Chú hai không cần phải khách sáo như thế, đều là người một nhà, Liễu Chi lấy chút đồ của nhà chúng tôi cũng không thể coi là cái gì, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, tôi pha cho chú ly trà.”

“Không cần, không cần, “Có thể là không nhìn thấy thứ muốn tìm, người tới có chút thất vọng, “Tôi phải đi về trước, Liễu Chi đang chờ tôi ở trong nhà đó, thôi không quấy rầy chị dâu cả.”

Diệp Bội nhìn về mặt người này khác biệt trước sau rõ ràng, lại liên tưởng đến lúc xế chiều nay đi về ngang qua nhà chú hai nghe thấy lời thím hai lầm bầm lầu bầu, cái gì “Mẹ” ở “Rất nhiều” ở “Đất tiền” ở đời chút, lập tức hiểu ra cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra, có lẽ là bởi vì thím hai trông thấy đồ nhà xách đi cho bà nội lại bắt đầu thấy thèm, cho nên đã tìm tới cửa, nhìn một chút nhà mình có thứ đáng giá gì hay không.

Khe khẽ hừ lạnh một tiếng, Diệp Bội cười nói: “Chú hai, chú trở về là tốt rồi, chú về nói lại cho thím hai, thím ấy lấy thứ đó từ nhà con về ít nhất cũng đáng vài trăm đó, để cho thím ấy nhớ một chút, sau này lúc ba Diêu và mẹ Diêu tới cũng biết những thứ đó cũng không phải là bản thân nhà con đang dùng, ôi, nói thật, con chỉ sợ bọn họ sẽ tức giận, dù sao ngày đó tìm chú thím mượn điện thoại một chút cũng không chịu, bởi vì giống như nghe nói nhà bọn họ rất có tiền, con xem trên ti vi nói người có tiền thì thế lực cũng rất lớn, cho dù làm chuyện phạm pháp gì cũng sẽ không có người truy cứu.”

“Ha ha, thật sao?” Chú hai Diệp xấu hổ cười cười, “Bội Bội con nói là thật à?”

“Dạ.” Thành thật nghiêm túc gật đầu, cô sẽ không để cho người nhà này như ý, hơn nữa không phải có người nói đồng ngôn vô kị (lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ) ư, bây giờ cô còn là nhi đồng ấy.

“Ngày đó chú không ở nhà, chỉ là chờ đến lúc chú trở về nhất định dạy dỗ thím hai cháu một chút, về phần thím cháu lấy đồ đi thì không phải chú cũng mua thịt heo ư, cứ triệt tiêu đi, lần sau lúc bọn họ tới Bội Bội con cũng không nên nói vậy, nếu nghe lời chú hai thì chú mua kẹo cho con ăn.” Mấy trăm đồng cũng là tiền, hơn nữa đồ mấy trăm đồng cũng không phải nhà người bình thường có thể mua được, đặc biệt ở bây giờ là rất đáng tiền.

Trong lòng Diệp Bội rất bất mãn, thịt heo, thịt heo này nhiều nhất là mấy đồng tiền thôi, hơn nữa nói gì không ở nhà, ngày đó cô đứng là người thấy mùi thuốc lá truyền tới từ trong nhà, thím hai lại không hút thuốc, có thể nghĩ là biết chân tướng của sự thật, ngẩng đầu bèn cười nói: “Tốt quá, chú mua kẹo cho con ăn, lại không nghĩ đến lời anh Diêu dạy con còn có ích thật, con còn tưởng rằng chỉ có người xấu mới có thể sợ chứ.” Hai câu cuối cùng Diệp Bội cố ý nói giọng rất nhỏ, nhưng nghe cẩn thận thì vẫn có thể nghe rõ, về mặt chú hai Diệp bắt đầu đen lại giống như Diệp Bội dự đoán.

“Chú hai, lời đứa bé mỗi nhà nói chú không cần phải nghe.” Mẹ Diệp bảo vệ con gái của mình, tuy là gia hòa vạn sự hưng (nhà hoà thuận thì mọi việc hưng thịnh), nhưng khi thấy tình huống như vậy thì vẫn rất thú vị với mẹ Diệp.

“Không có việc gì, vậy chị dâu cả tôi đi trước, sau này trở lại thăm nhà chị.”

“Chú hai đi thông thả.” Nhìn chú hai Diệp đi xa, mẹ Diệp ngồi xổm xuống ở trước mặt Diệp Bội, sờ mũi Diệp Bội, cười nói, “Quý linh tinh con đó.”

“Há? Mẹ con nói cái gì sao?” Trạng thái của Diệp Bội mờ mịt, ánh mắt lộ ra vẻ vô tội.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “ngôi sao lóntương lai»

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Vào học.”

“Đứng dậy.”

“Chào các em” (raw dịch là chào các học sinh nhưng mình cảm thấy dịch vậy đỡ cứng hơn)

“Chào thầy ạ.” Giọng nói bị mọi người cố ý kéo dài vang lên ở trong phòng học, cho tới bây giờ đây gần như là giọng của một người vốn chưa từng thay đổi xuyên suốt qua tiểu học và trung học.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Bội lại bắt đầu nhàm chán, chỉ là kể từ sau khi nghĩ đến có thể viết tiểu thuyết thì cô không buồn chán nữa, thời gian lên lớp viết tiểu thuyết một chút cũng là một chuyện vô cùng có thể giết thời gian.

“Các em, “Không giống bình thường trực tiếp bắt đầu lên lớp, thầy giáo dẫn một bé gái từ bên ngoài vào, trên người bé gái mặc váy xòe màu trắng hoàn toàn trái ngược với tất cả bạn học ở trong phòng. “Người bạn học mới này tên là Nhựt Lâm, ba mẹ bạn ấy phải tới đây làm việc, cho nên mới tới học vài ngày ở lớp chúng ta, mọi người chào mừng nào.”

Lời của thầy giáo vừa ra khỏi miệng, bên trong phòng học liền xuất hiện tiếng vỗ tay, bây giờ bạn học vẫn rất dồi dào sức lực, tiếng vỗ tay này tuyệt đối không qua loa.

“Bội Bội, quần áo của cô ấy thật là xinh đẹp.” Có lẽ là bản tính của bé gái, hiển nhiên là khiến Diệp Tuyết ngồi cùng bàn với Diệp Bội cảm thấy rất tò mò, cũng rất hâm mộ đối với quần áo của Nhựt Lâm.

“Ừ, “Bình thân gặt đầu, loại quần áo đó quả thật rất xinh, thế nhưng váy xòe của những năm này cũng không phải là đẹp lắm, cho nên thật sự không kích thích nổi lòng thích cái đẹp của Diệp Bội “Tùng tra việc đời”, “Cũng tạm được, ít nhất không phải là quần áo mà bên chúng ta mua được.”

“Thật sao?” Diệp Tuyết chống má, “Tớ vốn còn muốn bảo ba tớ cũng mua một cái cho tớ đó, thoát nhìn thật sự rất đẹp.”

Trên bục giảng thầy giáo nhìn chung quanh, sau đó lướt ánh mắt đến sau lưng Diệp Bội, nơi đó có một chỗ ngồi còn trống: “Nhựt Lâm, trước hết con ngồi ở chỗ đó đi.”

“Con biết rồi, cảm ơn thầy.” Lúc này cũng không có ai thấy trên khuôn mặt non nớt của Nhựt Lâm chợt xuất hiện một chút không hài lòng, nhưng mà vẫn miễn cưỡng đi tới chỗ ngồi sau lưng Diệp Bội.

Sau khi đứng lại, Nhựt Lâm lấy ra khăn giấy từ trong túi nhỏ mang bên người, cẩn thận lau, chỗ nhỏ xíu cũng không bỏ qua, đợi đến sau khi lau xong còn nói khẽ một câu: “Thật bản, may mắn là mấy ngày nữa thì mình rồi đi rồi, nếu không thật đúng là mình không thể ở được chỗ này.” Loại cảm giác không vừa lòng trong giọng nói và loại lễ phép lúc cô ấy đối mặt thầy giáo vừa rồi tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Diệp Bội im lặng cười cười, sau đó bèn vui đùa làm chuyện của mình, trong trí nhớ cũng không xuất hiện cô bé này, nhưng có khả năng là bởi vì thời gian Nhựt Lâm ở chỗ này quá ngắn, không có ký ức cũng không phải là khó hiểu lắm.

Lúc này Diệp Bội đang suy nghĩ về một quyển Tiểu Thuyết Võ Hiệp, thời đại này có rất ít Tiểu Thuyết Võ Hiệp lấy phụ nữ làm nhân vật chính, cho dù là vào đời sau cũng rất ít Tiểu Thuyết Võ Hiệp lấy phụ nữ làm nhân vật chính, nhưng Diệp Bội cũng không muốn rơi vào rập khuôn cũ, cũng không muốn bắt chước người khác, vậy thì tự mình nghĩ, tự viết mới là tốt nhất, có thể không tránh được đụng chạm cản trở, nhưng ít nhất phần lớn bên trong đều là của mình mới tốt.

Lại nói thật ra thì cốt truyện cũng rất đơn giản, cũng chỉ là một người phụ nữ trải qua cố gắng phấn đấu sau đó sáng lập môn phái thuộc về mình. Chuyện như vậy, về nhân vật nam chính, từ đầu tới cuối cũng chỉ có một người hơi mập mờ với nữ chính, những người khác đều là người qua đường, đây cũng là một loại chấp niệm (suy nghĩ cố chấp) của Diệp Bội, chấp niệm một đời một kiếp một đời.

Chuông tan học rất nhanh lại vang lên, trong lúc Diệp Bội đang suy nghĩ, trong phòng học này mọi người cũng đang tò mò với bé gái mới tới, sau giờ học, tất cả mọi người vây ở bên cạnh bé gái, mồm năm miệng mười hỏi các loại vấn đề.

“Thật xin lỗi, tớ hơi mệt mỏi, có thể để cho tớ nghỉ ngơi một chút không?” Khác với đứa nhỏ nhà có tiền bằng tuổi thường kiêu căng, biểu hiện của Nhựt Lâm có vẻ biết tròn biết méo, cho dù là lúc đang không vui nhất cũng tuyệt đối không xúc phạm bất cứ người nào, xem ra điểm này thật sự là rất tốt.

Diệp Bội tò mò nhìn bộ dạng Nhựt Lâm, nhìn thật lâu cuối cùng khiến cô nhớ lại một nhân vật nào đó, không phải mình biết khi còn bé mà là một ngôi sao sau này, cũng xuất thân là ngôi sao nhỏ tuổi, sau khi nhận ra Diệp Bội thăm than trách làm việc chu đáo như vậy, thì ra là nguyên do ở chỗ này, cười cười rồi quay đầu đi, cho dù là ai cũng không liên quan tới cô.

“Bạn rất kỳ lạ.” Người phía sau dùng ngón tay chọc chọc Diệp Bội.

Quay đầu, nhìn đối phương, cho dù lúc này Nhựt Lâm còn nhỏ, Diệp Bội vẫn nhìn ra tiềm lực của gương mặt đó sau này, cười nói: “Có cái gì kỳ lạ?”

“Tan học, tất cả mọi người ở bên cạnh tớ nhất định phải nói chuyện với tớ, nhưng mà bạn lại không như vậy, chỉ nhìn tớ.” Bối bối, Nhựt Lâm cảm thấy tò mò với Diệp Bội.

“Đúng vậy, tớ cũng nhìn chăm chú bạn thật lâu, tò mò thôi, về phần nói chuyện với bạn, không phải bạn mới vừa nói là bạn không thoải mái sao?” Nói không tò mò là không thể nào, trong lòng cũng có một chút bất quái (nhiều chuyện) đối với ngôi sao lớn tương lai này, đúng là Diệp Bội có nói lời muốn chen chân vào Làng Giải Trí, nhưng mà tất cả đều không biết, vẫn là thôi đi.

“Ha ha, “Nhựt Lâm cười cười, “Bạn thật thú vị đó.”

“Ah, các cậu đang nói chuyện gì đó, Bội Bội, nhanh như vậy cậu đã trò chuyện với bạn học mới rồi hả?” Diệp Tuyết từ WC trở lại đã thấy đáng vẻ Diệp Bội trò chuyện rất vui vẻ với bạn học nữ mới tới, cũng chen vào ngồi xuống.

Từ hai người đến ba người, từ ba người đến bốn người, cuối cùng gần như tất cả nữ sinh đều vây lại đây, nghe Nhựt Lâm nói thế giới bên ngoài, cũng gọi là lòng hiếu kỳ của mọi người.

Sau khi tan học, một đám người quan hệ cũng rất tốt, ít đi một chút xa lạ, thật ra thì giữa các bé gái có thể hoà nhập rất dễ dàng.

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Từng người một tách ra, cuối cùng chỉ còn lại hai người Diệp Bội và Nhượng Lâm.

“Ôi, chúng ta cùng một đường à, tớ còn không tìm thấy đường của tớ đây.” Ít đi những ngăn cách kia, Nhượng Lâm khiến người ta cảm thấy cũng hoàn toàn không có cảm giác không vui ngay từ đầu kia.

“À, mới vừa rồi khi cậu mới tới, lúc thấy cậu lau bàn thật rất thú vị.” Bàn của tiểu học là loại bàn gỗ, bởi vì thời gian sử dụng lâu cho nên trên mặt bàn sẽ có rất nhiều vết trầy, đặc biệt là Vĩ Tuyền 38, thật sự là hầu hết đều có trên mỗi cái bàn, đều là “Tiền bối” (lớp người đi trước) để lại, nhưng nếu phải nói bản thì cũng còn tạm được.

Về mặt của Nhượng Lâm hơi đỏ: “Nhưng tớ thật sự cảm thấy rất bẩn, không phải là cậu cảm thấy tớ không nên làm như vậy chứ?”

Cho dù biểu hiện có chính chắn đi nữa, Nhượng Lâm cũng chỉ là một đứa bé, thật vất vả mới kết bạn nếu như lập tức mất đi thì thật sự không tốt lắm.

Diệp Bội lắc đầu: “Tớ không có nói như vậy, thật ra thì cũng không có gì, tớ nghĩ lúc cậu đi học ở những chỗ khác cũng không thể tiếp xúc với phòng học như vậy lắm, lại chỉ có ở nông thôn xa xôi, phòng học và bàn ở thành phố lớn cũng không phải là hình dạng này.”

Có một việc Diệp Bội vẫn còn nhớ, vào lúc cô bốn tuổi còn là lớp năm thì trường học nông thôn nơi này sáp nhập lại, trường học mới xây hoàn toàn không giống như dáng vẻ trường học rách nát như thế, cho nên tuy được gọi là nông thôn, thật sự cũng không đến mức kém, ít nhất cô cũng coi như quá quen thuộc đối với cuộc sống nơi này.

“À, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên tớ đến phòng học tồi tàn như thế, nếu không phải là bởi vì” Lúc đến phần sau Nhượng Lâm không tiếp tục nói thêm nữa, có lẽ là chuyện này cũng không thể tùy tiện nói.

Chỉ là cứ ngập ngừng như vậy, Diệp Bội còn suy đoán ra một chuyện, ở trong trí nhớ của cô thì bộ phim điện ảnh đầu tiên của Nhượng Lâm là đảm nhiệm học sinh ở trong một bộ phim nông thôn, tuy chỉ là một vai phụ, nhưng dáng vẻ của cô ấy lại làm cho phần lớn khán giả nhớ, Nhượng Lâm cũng nổi tiếng nhờ bộ phim này, sau đó lại dựa theo lời của cô ấy thì đó là vì cô ấy từng thể nghiệm cuộc sống trường học nông thôn qua một khoảng thời gian mới có thể diễn tốt, có lẽ lần này là trải nghiệm cuộc sống ở chỗ này, đây là suy đoán của Diệp Bội.

Cũng không nói gì nhiều, Diệp Bội hỏi: “Gần đây cậu nghỉ ngơi ở đâu, tớ đưa cậu đi qua?”

“Ừ,” Thấy Diệp Bội cũng không hỏi nhiều, Nhượng Lâm vui mừng gật đầu, “Tớ ở nhà bác tớ, là ở chỗ đó.”

Nhắc tới cũng coi như là trùng hợp, Nhượng Lâm chỉ chỗ đó chính là chỗ lúc trước Diêu Cần gọi điện thoại về nhà: “Tớ đưa cậu đi qua.”

“Lâm Lâm, Bội Bội, sao các con đi cùng nhau, đúng rồi, thiếu chút nữa bác đã quên mất, Bội Bội cũng học lớp một,” Di Di Nhượng Lâm đứng làm công việc ở cửa ra vào, rất nhanh đã thấy được hai đứa, “Mau vào, đúng rồi, Bội Bội, nghe nói cậu bé kia được cha mẹ cậu đón đi rồi à?”

“Đúng vậy, ngày hôm sau cô và chú đã tới đây ngay, nhưng mà dùng một ngày một đêm mới chạy tới, sau đó anh Diêu đã đi về cùng cô chú.” Đúng rồi, chả trách lần đó lúc đến đây không có ấn tượng đối với người một nhà này, bởi vì chính là trong khoảng thời gian này, cả gia đình đều dọn đi, nhưng thỉnh thoảng sẽ trở lại một chuyến, có lẽ tất cả trùng hợp cùng vo lại một chỗ, cho nên mới sẽ xuất hiện các loại rủi ro.

Bác Nhượng Lâm cười sang sảng: “Cậu bé kia thật là rất lợi hại, một mình lại có thể chạy đến nơi này, Lâm Lâm à, lúc mới đầu con đến đây còn nói sợ, hiện tại có Bội Bội cùng với bác, bác nghĩ là con không cần sợ rồi.”

“Con biết rồi, bác, Bội Bội thật rất tốt, đúng rồi, Bội Bội ở lại chơi với tớ một lát đi, một mình tớ buồn chán lắm.” Nhượng Lâm làm nũng kéo tay Diệp Bội.

Không biết làm sao nhìn Nhượng Lâm, nghĩ tới chắc cũng không được mấy ngày, Diệp Bội gật đầu đồng ý: “Nhưng mà tớ đi về trước cất cặp sách, đợi lát nữa lại cùng chơi đùa với cậu.”

“Tớ đưa cậu đi.” Ánh mắt của Nhượng Lâm sáng long lanh chớp chớp, sau đó vẫn nhìn Diệp Bội.

“Tớ cũng sẽ không quay lại mà, được rồi, cùng đi.” Người bạn nhỏ, nếu như Diệp Bội bị những bạn học khác quần quít lấy thì cô chắc chắn sẽ không đồng ý, bởi vì như vậy quá lãng phí thời gian của mình rồi, nhưng Nhượng Lâm, dù sao cô ấy cũng sẽ không ở lại nơi này quá lâu, coi như liều mình bồi quần từ đi.

Đường trải trong nông thôn chính là đường đá, nhưng mà bộ dáng từng cục từng cục xem ra cũng rất chỉnh tề, Nhượng Lâm cẩn thận từng li từng tí đi ở phía trên, thỉnh thoảng vui vẻ bật cười: “Chơi thật vui đó, Bội Bội, có điều cũng không biết là người nào làm thành, thật là lợi hại nha.”

Một cục đá có lẽ là lớn như chân trẻ con vậy, nhưng mỗi một cục đá đều sắp xếp ở nơi đó, đặc biệt là lúc sắp đặt cũng suy xét đến vấn đề độ cao, cũng không có xuất hiện tình trạng gập ghềnh, không chỉ là Nhượng Lâm, cho dù là Diệp Bội thấy lại con đường như vậy cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, bởi vì sau này con đường như vậy đã bị đường xi-măng thay thế.

“Trước kia người ta chính là trải như vậy, vẫn cứ giữ lại như thế, không có ai biết rốt cuộc là ai làm thành.”

“Ha ha, chơi thật vui,” Ngược lại Nhược Lâm cũng không để ý nhiều như vậy, “Bội Bội, lúc nào thì đến nhà cậu vậy?”

“Ngay ở phía trước.”

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “phụ nữ luôn ăn ở hai lòng phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Mẹ, con đã về.”

“Ừ,” Mẹ Diệp quay đầu, trong nháy mắt đã thấy Nhược Lâm, “Đây là bạn học mới của con phải không? Sao mẹ không biết.”

“Đúng ạ, Nhược Lâm chỉ tới lớp chúng con mấy ngày, mấy ngày nữa sẽ đi, con đi dạo với bạn ấy một chút trước.”

“Chào cô ạ.” Nhược Lâm lạnh lợi cười, chào hỏi với mẹ Diệp.

Mẹ Diệp cũng cười cười: “Thật là lạnh lợi, nếu như muốn tới tìm Bội Bội nhà cô chơi thì cứ việc qua đây là được, biết không?”

Trên mặt lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, Nhược Lâm gật đầu: “Con biết rồi, cảm ơn cô ạ.”

Diệp Bội cất xong cặp sách sau đã thấy tình hình như vậy, không biết vì sao, cảm thấy lúc Nhược Lâm đối mặt người lớn giống như bị lập ra phép tắc gì đó, động tác kia, nụ cười kia giống như là bị huấn luyện ra.

“Mẹ, vậy thì con và Nhược Lâm đi trước.”

“Ừ, nhớ trở về sớm chút.”

“Con biết rồi.” Dắt tay Nhược Lâm, hai người đi ra ngoài.

Mà Nhược Lâm, dưới tình huống đang bị Diệp Bội lôi kéo vẫn không quên quay đầu lại nói lời chào tạm biệt với mẹ Diệp: “Tạm biệt cô ạ.”

Rời đi cảnh tượng như vậy, thì Nhược Lâm biến thành bộ dáng lúc trước, đầy sức sống: “Ha ha, Bội Bội, cậu muốn đưa tớ đi đâu vậy?”

“Đi chơi đó.” Vốn là Diệp Bội định nói cho Nhược Lâm, nhưng sau đó suy nghĩ một chút vẫn lại thôi, nếu như sau này trở thành nghệ sĩ thì nhất định phải lễ phép, nếu không khó tránh khỏi sẽ bị người lớn lên án.

Diệp Bội dẫn Nhược Lâm đến một sân thể dục lớn, đã có rất nhiều người ở đó, không chỉ có bạn học lớp mình, còn có học sinh lớp lớn.

“Bội Bội, Nhược Lâm,” Diệp Tuyệt vẫy tay với hai người, “Ở chỗ này.”

“Duyệt Duyệt, Hiểu Hiểu, hôm nay chơi cái gì thế?” Cô đã rất lâu không ra rồi, nếu không phải là vì Nhược Lâm, thật ra thì Diệp Bội càng muốn ở nhà làm một chút chuyện của mình.

Tên của Hiểu Hiểu không gọi là Diệp Hiểu, mà là Diệp Hiểu Hiểu, lúc này trên tay cô ấy đang cầm một cục gỗ: “Chơi nhảy ô vuông đi, chúng ta vừa vặn có bốn người.” Nói xong cũng vạch lên trên mặt đất, chỉ sau chốc lát đã xuất hiện một hình mẫu.

“Nhược Lâm, tớ nghĩ là cậu cũng không biết chơi, tớ dạy cho cậu nhé, trước tiên chúng ta ném cục đá vào một cái ô vuông trong đó, trang #ddlqđ# bubble rồi cậu nhảy qua, bước đầu là như vậy,” Diệp Tuyệt tự mình nhảy, rất nhanh đã đến ô vuông có cục đá kia, “Nhưng mà một bước cuối cùng sẽ phải giống như tớ vậy nè chỉ có thể chống một chân, nếu chân còn lại cũng chạm mặt đất coi như thua, cậu hiểu chưa?”

“Tớ hiểu rồi, nhưng trên đất không phải là rất bẩn à?” Nhược Lâm đã có chút nhao nhao muốn thử, chỉ tất nhiên là chần chờ bởi vì quần áo trên người cô có chất vải bông màu trắng tinh khiết.

“Bẩn cái gì chứ,” Diệp Hiểu Hiểu không quá quan tâm vỗ tay lên hạt cát, “Về nhà rửa đi là xong rồi.”

Cuối cùng Nhược Lâm vẫn gật đầu dò bị hấp dẫn bởi trò chơi mới lạ mà cô chưa từng chơi.

Lúc chơi trò chơi, Nhực Lâm vẫn xuất hiện các loại vấn đề, nói thí dụ như trong lúc một chân không thể chạm đất thì cơ thể chắc chắn không thể thăng bằng, lại nói thí dụ như lúc đang nhảy đi qua bởi vì chưa quen nhịp bước hai chân thiếu chút nữa bị đan vào nhau, nhưng mà tiếng cười lớn của Nhực Lâm lại vẫn quanh quẩn trong không trung.

Lúc kết thúc kết quả có thể nghĩ là một bộ quần áo trắng đã trở nên đen kịt rồi, trên mặt cũng có rất nhiều bùn, tạm biệt hai người Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Tuyệt sau đó Nhực Lâm mới ý thức được bây giờ cô là bộ dạng gì, xoè tay ra, nhìn trên tay bản thiêu dơ dáy thì phát ra một tiếng cảm khái: “A, thật bẩn mà, bác sẽ không mắng tớ chứ?”

Diệp Bội bật cười: “Không phải là hiện tại cậu mới phát hiện chứ, đã dơ bẩn rất lâu rồi.”

Nhực Lâm bĩu môi, sau đó đột nhiên nhìn Diệp Bội: “Tại sao tớ bẩn như vậy, cậu lại không hề bẩn một chút nào chứ, không phải chúng ta đều chơi đùa cùng nhau sao?”

Theo như lời của Nhực Lâm, trên người Diệp Bội thật sự không hề bẩn một chút nào, chỉ là bởi vì Diệp Bội có kinh nghiệm, biết nên làm sao có thể để cho mình không bẩn như thế, chỉ là việc này thật đúng là không thể nói với Nhực Lâm, không thể làm gì khác hơn là nói: “Cũng không có gì, có thể bởi vì tớ khá vững vàng thôi.”

“Vậy tay cậu cũng không bẩn à.” Đối lập tay mình đầy bùn đất, tay của Diệp Bội cũng chỉ là nhuộm một lớp bụi thật sự coi như là khá hơn.

Diệp Bội không thích tự biến mình thành rất bẩn, đây cũng là nguyên nhân cô không thể nào đi chơi bên ngoài, hơn nữa trên thực tế nếu tất cả mọi người đang chơi đùa thì cô lẽ cô cũng là người ngồi ở bên cạnh, như vậy mới có thể khiến người khác chú ý, đối mặt với sự chất vấn của Nhực Lâm thì Diệp Bội chỉ cười cười: “Hai ngón tay của tớ dơ rồi nè?” Bởi vì nhất cục đá chỉ cần hai ngón tay là được.

“Hừ, thôi, không thèm nghe cậu nói nữa, tớ vẫn là đi về tắm trước, lúc tới tớ lại tới tìm cậu.”

“Được.”

Về đến nhà, Diệp Bội cũng tắm rửa sạch sẽ, trong đầu không tự chủ được lại nhớ Diêu Cần, ngày một tháng mười sẽ đến rất nhanh, tuy là cũng mong đợi Diêu Cần đến, nhưng ở trong thư cô gửi cho Diêu Cần lại tỏ rõ hi vọng Diêu Cần không cần qua đây, đón xe không an toàn, hơn nữa thời gian lại dài, nếu vì lãng phí về mặt thời gian còn không bằng đừng tới.

Dường như phụ nữ luôn ăn ở hai lòng, ngoài miệng nói không nhớ nhưng, nhưng mà trong lòng lại thật sự rất nhớ, ngoài miệng nói một năm sau lại nói, nhưng trong lòng thì lúc nào cũng hi vọng hai người có thể ở chung một chỗ, lần đầu tiên Diệp Bội cảm thấy mâu thuẫn trong lòng mình.

Lúc ăn cơm Diệp Bội lơ đãng hỏi: “Mẹ, lúc nào thì nhà của chúng ta lắp điện thoại?”

“Lúc nào à, có lẽ là sau Quốc Khánh đi, sao thế, con có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì.” Lại ăn cơm như không có việc gì, cảm thấy ngay cả hương vị của cơm cũng trở nên nhạt nhẽo, rõ ràng tách ra vẫn chưa bao lâu, rõ ràng cô và Diêu Cần đã là vợ chồng vài chục năm, nhưng mà bây giờ lại có vẻ giống như trong tình yêu cuồng nhiệt, viết thư thật quá chậm rãi.

“Bội Bội, tớ tới tìm cậu chơi.” Tiếng Nhực Lâm từ xa truyền tới gần, rất nhanh sẽ xuất hiện ở cửa.

Lắc đầu một cái, trong lòng Diệp Bội bùi ngùi, nếu như vào trước kia mình gặp phải nhân vật giống như Nhực Lâm dám chắc cũng sẽ kích động, nhưng từng trải nhiều như vậy, đều nghĩ thoáng đối với rất nhiều việc, cái gọi là ngôi sao ở trong mắt Diệp Bội hình như cũng không coi là cái gì, nhìn Nhực Lâm, Diệp Bội cười nói: “Buổi tối hình như không có chuyện gì có thể chơi.”

“Vậy à, “Nhực Lâm cũng buồn rầu, “Vậy bình thường cậu làm gì thế?” Cô ra ngoài chính là ra ngoài chơi, nếu không chơi thì sẽ không thú vị.

“Đọc sách” Quơ quơ quyển sách trên tay, buồn cười nhìn về mặt Nhực Lâm rối rắm, “Nếu không cậu cùng xem với tớ đi.” Ngoại trừ mấy quyển mà Diêu Cần gửi đến lần đầu tiên kia thì anh còn gửi đến đây rất nhiều quyển sách, đều thích hợp với tuổi lúc này của cô, nói ra cho oai vì không làm cho người khác quá chú ý tới cô.

Nhực Lâm miễn cưỡng tùy tiện tìm một quyển sách, sau khi rút ra thì vui mừng nói: “Là quyển tạp chí này, tớ rất thích xem, bình thường mỗi kỳ tớ đều sẽ đi mua, nhưng mà mấy kỳ gần đây thì tớ cũng không có chỗ mua, vậy mà không ngờ chỗ của cậu lại có quyển tạp chí này, cậu mua được từ chỗ nào vậy?”

“Là có người gửi đến đây cho tớ, chắc là đúng rồi.” Bởi vì do Diêu Cần chọn, cho nên chắc là cũng không tệ lắm, có lẽ Diêu Cần cũng sẽ không tìm một chút tạp chí và sách chẳng ra gì tới đây, nói thí dụ như quyển Tiểu Thuyết Vô Hiệp trên tay này, còn có loại sách kinh tế kia gửi cùng đến đây với quyển Tiểu Thuyết Vô Hiệp cũng không tệ.

“Dĩ nhiên” Nhực Lâm không chút do dự gật đầu, “Tất cả mọi người cảm thấy rất hay, trước kia rất nhiều bạn học của tớ cũng đang xem quyển tạp chí này, bên trong rất nhiều tác phẩm có phong cách cũng rất thích hợp cho chúng mình xem, cũng không biết là người nào thật tình mắt lại chọn trúng quyển tạp chí này.”

“Tớ nghĩ là cậu không gặp được” Diệp Bội cười nhìn Nhực Lâm, vậy có lẽ coi như là cảm giác gặp được người chung một chí hướng đi, nhưng mà Diêu Cần chỉ gửi đến đây, nếu thật sự là anh từng xem hoặc là vô cùng thích thì cũng không có khả năng lắm, dù sao tuổi tác trong lòng quyết định loại hình sách có lẽ cũng chỉ là cười qua là tốt rồi, “Anh ấy ở thành phố H, lần sau tới nơi này cũng không biết là lúc nào, quan trọng nhất là cậu không ở lại

nơi này quá lâu thôi.”

“Thành phố H?” Nhượng Lâm kinh ngạc hỏi, “Còn là thành phố H ư, cách nơi này xa như vậy, Bội Bội vậy mà cậu cũng biết?” Trong giọng nói cũng không phải là chất vấn, chẳng qua là không tin mà thôi, dù sao nơi này hẻo lánh là thật tế có thể thấy được.

Đối với lòng hiếu kỳ của Nhượng Lâm thì Diệp Bội chỉ là cười cười: “Bác cậu phải biết xảy ra chuyện gì, anh ấy chính là cậu bé mà mới vừa rồi bác cậu nhắc tới lúc tới với cậu đến, anh ấy chính là gọi điện thoại về nhà ở chỗ bác cậu.” Lòng hiếu kỳ của bé gái luôn rất kỳ lạ, lại thật sự bởi vì một quyển sách nổi lên lòng hiếu kỳ nặng như vậy đối với người khác.

“A... , chỉ là người kia đối với cậu thật là tốt, nơi này đúng là có nhiều như vậy, cũng đủ cho mọi người cùng nhau xem.” Nhượng Lâm nhìn một rương tạp chí phát ra cảm khái, lòng hiếu kỳ rất nhanh sẽ biến mất, dù sao sau này cũng sẽ không gặp, như vậy dù có thể nào cũng không có vấn đề gì.

Nghe loại cách nói như thế, trong đầu Diệp Bội đột nhiên hình thành một ý nghĩ, nhiều tạp chí như vậy, dù sao mình cũng không làm sao xem hết, thay vì chất đống bụi bặm ở trong nhà, còn không bằng lấy ra: “Nhượng Lâm, không bằng cầm những sách này vào trong lớp đi, để mọi người cùng nhau xem.”

“Hay quá, sau này sau khi tới về nhà cũng gửi tạp chí trong nhà tới nơi này, dường như tớ thấy mọi người thật sự cũng không có cái gì chơi vui, nếu như có thể xem quyển sách này là tốt rồi.” Phần lớn mọi người có một đặc tính, đó chính là thích chia sẻ sở thích của mình với người khác, đương nhiên, thích kia là chỉ có thể chia sẻ đồ, còn như đàn ông dĩ nhiên là tuyệt đối không thể chia sẻ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Bội cảm thấy sống lại tới nay bản thân còn có chuyện có thể làm, sau này có lẽ cũng có thể phát triển theo hướng này, nếu không có tiền thì quyền chút sách cho những trường học hẻo lánh kia, có tiền thì góp tiền, dĩ nhiên, có thể thành lập quỹ của mình là tốt nhất, người khác luôn không thể nào xứng đáng tin tưởng.

Sở thích của Diệp Bội cũng không có truyền đạt đến chỗ Nhượng Lâm, cô ấy đương nhiên không thể hiểu ý tưởng của Diệp Bội, sau khi quyết định sáng mai đưa rương tạp chí này đến trường học, hai người bên mỗi người xem quyển của mình rồi, Diệp Bội tiếp tục xem Tiểu Thuyết Vô Hiệp trên tay, mà Nhượng Lâm thì vui rạo rức xem quyển tạp chí kia.

Qua một lúc lâu, Diệp Bội đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn quyển tạp chí kia như có vẻ dăm chiêu, trong khoảng thời gian này cô viết vài bài văn loại này, vốn là định gởi cho Diêu Cẩm, nhưng mà bây giờ xem ra là không cần thiết rồi, mình trực tiếp gửi qua là được rồi.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Nhượng Lâm rời đi, cô út Diệp xuất hiện”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Dù sao cũng là tới trải nghiệm cuộc sống, thời gian Nhượng Lâm ở chỗ này cũng không phải là quá dài, chỉ có một tuần lễ thì cô ấy sẽ phải rời khỏi rồi.

Có thể bởi vì vừa bắt đầu thầy giáo giải thích chính là Nhượng Lâm tới nơi này với cha mẹ cô ấy, cho nên hiện tại vẫn là lời giải thích này.

Đứng ở trên bục giảng, nhìn xung quanh chỗ mình cũng ở lại không bao lâu này, nhớ tới ngay từ đầu ghét bỏ chỗ này, Nhượng Lâm đột nhiên lại có một loại cảm giác dường như đã mấy đời rồi.

“Tớ sắp rời đi, nói thật, trong khoảng thời gian này thật sự tớ cảm thấy rất vui vẻ, tớ không biết nên nói cái gì, nhưng mà tớ nghĩ sau này chờ tớ có thời gian nhất định tớ sẽ trở lại.” Cho dù chỉ là một tuần, tuy là tình cảm cũng sẽ không đặc biệt sâu sắc nhưng ở chung như vậy cũng đủ rồi.

Diệp Bội ngồi ở phía dưới nhìn bộ dạng Nhượng Lâm, cô biết Nhượng Lâm là tên thật, nhưng từ đầu đến đuôi cô ấy cũng chưa từng nói họ của mình, hơn nữa sau này khi Nhượng Lâm khởi nghiệp thì cũng không phải là dùng tên này, nói cách khác chỉ có tự cô ấy trở lại, bằng không thì gần như không thể tìm được cô ấy.

Một tuần lễ cũng không thể làm cho hình tượng Nhượng Lâm để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người, chỉ là lúc này rất nhiều người học mất đều độ, dù nói thế nào đây cũng là nhóm bạn nhỏ cùng chơi trong một tuần lễ.

“Bội Bội, tớ phải đi, tớ sẽ quay trở về thăm cậu.” Nếu muốn nói quan hệ tốt thì có lẽ quan hệ của hai người là tốt nhất.

Ừ, “Gật đầu một cái, thật ra thì Diệp Bội không có quá nhiều cảm xúc, có thể là bởi vì tiếp xúc nhiều người, ly biệt (xa cách) gì đó cũng không đáng ngạc nhiên, “Nếu có duyên thì chúng ta vẫn có thể gặp mặt, không phải hiện tại cũng có thể là mười năm sau, hai mươi năm sau.”

Nhượng Lâm đẩy Diệp Bội một cái, miệng trẻ ra: “Bội Bội cậu có cần phải nói như vậy hay không, cậu nói như vậy thì tớ sẽ khóc, chỉ là cho dù tớ đi thì tớ cũng sẽ viết thư cho cậu, tớ cho cậu biết nha, “Nhượng Lâm tiến tới bên tai Diệp Bội, nhỏ giọng nói, “Trên thực tế rất nhanh thì tớ phải đi quay phim rồi, chính là những thứ kia trên ti vi, đến lúc đó cậu có thể thấy tớ ở trên TV rồi, nhưng chuyện này cậu đừng nói cho người khác biết, tớ không muốn để cho người khác biết.”

”Tớ biết rồi.” Lúc này mọi người luôn có một loại cảm giác gần như thành kính đối với phim truyền hình, cũng sẽ cảm thấy nhân vật bên trong là có thật, mà trong lòng trẻ con tuy là đơn giản, nhưng nếu như biết rõ có một nhân vật như vậy sống ở bên cạnh lâu như thế nhất định sẽ xúc động quá mức.

”Tớ biết ngay nói cho cậu biết là đúng mà.” Nhược Lâm hí hóp mắt nở nụ cười, dáng mi mày cong cong có vẻ vô cùng đáng yêu, ở nông thôn một tuần lễ Nhược Lâm ít đi một chút cẩn thận lại nhiều hơn một chút hoạt bát, tuy cũng chưa có hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống như vậy, nhưng lại có thể rõ ràng cảm thấy trên người cô ít đi cảm giác nhỉnh bọ.

Cha mẹ của Nhược Lâm rất nhanh đã tới, là lái xe hơi tới đây.

”Hẹn gặp lại.” Ngồi ở trên xe, Nhược Lâm vẫy tay với mọi người, cũng không lâu lắm, xe đã biến mất không thấy ở trong mắt mọi người nữa.

Đội đến khi người đã không thấy, cửa trường học vốn yên tĩnh đột nhiên lại xuất hiện tiếng khóc lớn.

”Hu.., Nhược Lâm đi rồi, Nhược Lâm đi thật rồi, Bội Bội, tớ thật không nỡ để cậu ấy đi.” Diệp Tuyết nhào tới trên người của Diệp Bội khóc lớn.

Tuy là trong lòng đang cảm khái tuyến nước mắt của trẻ nhỏ thật là quá phát triển, Diệp Bội vẫn vỗ vỗ phần lưng Diệp Tuyết: “Không có chuyện gì, không phải cậu ấy nói sẽ trở lại ư, Duyệt Duyệt đừng khóc, khóc nhiều sẽ khó coi đó.”

”Thật sự sẽ khó coi sao?” Diệp Tuyết rời khỏi bả vai Diệp Bội ngay, cặp mắt còn sưng đỏ do mới vừa khóc, đôi mắt chớp chớp giống như trong mắt rất nhanh lại rơi xuống.

”Đương nhiên là thật,“ Mặt không đổi sắc hoảng hốt nói, tuy là cũng có người từng nói bé gái khóc hỗ trợ nhiều để loại bỏ vi khuẩn gây bệnh trong cơ thể, nhưng mà lời như vậy có lẽ vẫn không nên nói, “Cho nên Duyệt Duyệt cậu đừng khóc, cậu xem không phải là tớ cũng không khóc sao?”

”A... , tớ biết rồi, tớ sẽ không khóc.”

Thứ cảm xúc này, đặc biệt là cảm xúc của trẻ con, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cũng không lâu lắm thì mọi người đã khôi phục lại trạng thái như cũ.

Diệp Bội lại biến thành hiệp khách độc hành, cô không thích chơi cùng mọi người, khi còn bé sẽ cảm thấy thú vị, nhưng mà bảo tư tưởng sắp đến ba mươi tuổi của cô chơi cùng một đám trẻ con cảm thấy sao cũng không thích hợp.

Lúc hơn ba giờ, tiểu học vừa tan học, tuy rằng lúc mới bắt đầu Diệp Bội cảm thấy rất không quen khi tan học sớm như vậy, nhưng thời gian dài cũng không cảm thấy nữa, tan học sớm một chút cũng có chỗ tốt của tan học sớm một chút.

Băng qua mấy con đường nhỏ, Diệp Bội rất thuận lợi trở về nhà, nhưng không ngờ đến có nhiều người ngồi ở cửa nhà.

”Bội Bội, “ Mẹ Diệp liếc mắt đã thấy Diệp Bội, thấy Diệp Bội đứng không động đậy ở nơi đó thì mở miệng cười, “Sao thế, không phải là con vẫn là hét muốn đi tìm cô út ư, hiện giờ cô út đã tới, sao con lại không có phản ứng?”

Mẹ Diệp vừa mới nói xong, Diệp Bội đã hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, chạy đến trước mặt cô gái tuổi vừa hai mươi cười rất ầm áp với cô, ngẩng đầu kêu lên: “Cô út.” Bởi vì thời gian quá dài, trí nhớ cũng đã mờ hồ, Diệp Bội đã hoàn toàn không nhớ ra được hình dáng của cô út là thế nào rồi, nhưng bây giờ vừa thấy hình dáng của đối phương, thoáng cái Diệp Bội đã cảm thấy loại cảm giác thân thiết đó lại trở về.

”Ồi,“ Cô út của Diệp Bội ôm lấy Diệp Bội, đặt cô ở trên đùi mình, “Bội Bội nhớ cô à, cô út cũng nhớ con rồi đó, chao ôi ôi, so lần trước khi cô tới lại nặng hơn một chút, Bội Bội có phải là con ăn quá nhiều hay không hả.”

”Nào có, cô út gạt người, con không có béo lên.” Diệp Bội cũng không hề nhảy xuống khỏi đùi cô út, cô chỉ là cảm thấy đời này tuyệt đối không thể để cho cô út xuất hiện điều bất trắc gì đó.

”Thôi được rồi, là cô gạt người, con nít nhỏ như vậy lại chỉ biết không muốn béo, chẳng qua cô cũng không phải là nói con béo, ý của cô út là Bội Bội con cao lên rồi.” Trẻ con trở nên nặng thì có thể là hai loại, một là béo lên rồi, hai chính là cao hơn, so sánh tương đối thì ai cũng muốn lựa chọn cao lên.

”Vậy mới đúng, con cũng cảm thấy con cao hơn.”

Lúc này hai người một lớn một nhỏ đi ra từ trong cửa, tuổi đứa nhỏ kia xấp xỉ với Diệp Bội, sau khi thấy Diệp Bội thì chạy đến bên cạnh Diệp Bội, vui vẻ kêu một tiếng chị.

”Hạo Hạo, em cũng tới à?” Mấy năm rồi, hình như là vài chục năm, lại dường như là vài chục năm rồi, kể từ sau khi cô út chết thì hoàn toàn không thể nào gặp mặt em trai nhỏ hơn mình một tuổi này, chỉ nghe nói sau đó cậu không được giáo dục tốt lắm, cũng không lên đại học, đã sớm phải đi làm việc.

Người lớn kia quay vào nhà cầm một nhúm kẹo cho Diệp Bội, cười nói: “Lại đây, Bội Bội, ăn kẹo đi.”

Suy nghĩ của Diệp Bội vừa xoay chuyển đã biết người này là ai, hất mặt: “Con không ăn kẹo, mẹ nói ăn kẹo sẽ sâu răng.” Cũng không có ai phát hiện tay Diệp Bội đang nắm thành nắm đấm, cô út chết đi hoàn toàn không thoát được liên quan tới người này, nếu nhìn người đàn ông, nếu như không dùng tùy hứng che giấu mình, cô sợ cô sẽ không khống chế được mình.

”Bội Bội, lễ phép một chút, đây là thái độ nói chuyện của con với dượng út sao?” Mẹ Diệp trách cứ Diệp Bội, chỉ là rất nhanh lại quay đầu cười nhìn

người đàn ông, “Em rể, thật xin lỗi, Bội Bội sắp phải thay răng ngay rồi, chị chỉ sợ bé ăn quá nhiều kẹo sẽ không tốt về sau, cho nên cũng không để cho nó ăn kẹo.”

“Không có việc gì, không có việc gì,” Người đàn ông thờ ơ lắc đầu, “Chị dâu cả, chị nói đúng, tuổi này của Bội Bội ăn quá nhiều kẹo thật sự không tốt, là em suy nghĩ không chu đáo, chỉ là Bội Bội, một thời gian không gặp ngược lại tính tình của con trở nên lớn nha.” Sau khi nói xong người đàn ông bèn nheo nheo mũi Diệp Bội.

Kéo tay của người đàn ông ra, Diệp Bội bùm mũi: “Rất đau, đừng không biết sao?”

Một lần hai lần đều bị Diệp Bội xem như người xấu bụng, về mặt người đàn ông sa sầm xuống, nếu không phải là thấy tuổi Diệp Bội tương đối nhỏ có lẽ hẳn đã sớm nổi giận rồi.

“An Vinh, “Cô út Diệp cũng đã nhận ra không khí có gì đó không đúng, “Đừng chấp nhát với Bội Bội, bé vẫn chỉ là con nít mà thôi, có thể Bội Bội còn đang tức giận vì chuyện em nói bé nặng đó, cho nên mới sẽ nóng tính như thế, bây giờ không phải là ở nhà.”

Người đàn ông kêu Điền An Vinh, sau khi nghe lời cô út Diệp nói cũng thật sự không nói, sao hắn có thể tức giận với trẻ con.

Chỉ là Diệp Bội nheo mắt, không phải ở nhà cho nên không thể tức giận, như vậy nếu như ở nhà thì không phải là lúc nào cũng sẽ nổi giận lớn, xem ra có lẽ bạo lực gia đình cũng là một nguyên nhân trong đó.

Theo Diệp Bội hiểu tình hình, ngay từ đầu lúc cô út Diệp muốn gả cho Điền An Vinh nhất định bà nội Diệp là một người phản đối nhất, chỉ là cô út Diệp kiên trì không nhận ra nhất định phải lập gia đình, vậy đã nói rõ cô út Diệp còn có tình cảm đối với người đàn ông này, nếu như vậy, Diệp Bội bắt đầu suy nghĩ biện pháp nên làm sao mới có thể khiến cô út Diệp hoàn toàn thất vọng đối với người đàn ông này, chỉ có tuyệt vọng mới có thể hoàn toàn cắt đứt.

“Đừng rồi Bội Bội, “Cô út Diệp nhìn bộ dạng Diệp Bội cúi đầu đang suy nghĩ gì đó cười nói, “Đứa nhỏ này có cái gì phải suy nghĩ à? Không phải đang suy nghĩ trong bụng mẹ con là em trai hay là em gái chứ?”

Diệp Bội lấy lại tinh thần, nhìn người chung quanh đều đang nhìn cô, bèn vội vàng gật đầu: “Đúng ạ.”

“Vậy Bội Bội cảm thấy trong bụng mẹ con là em trai hay là em gái đây?” Trong nông thôn nếu như thai đầu là con gái thì có thể sinh thai thứ hai, nhưng tôi đa cũng chỉ có hai con mà thôi.

“Con thấy rằng, “Giống như trước kia khi còn bé từng nói như vậy, cũng giống như sau đó sẽ xảy ra như vậy, “Đương nhiên là em gái, bởi vì em gái có vẻ đáng yêu.” Lúc nói đến đáng yêu thì Diệp Bội chăm chọc bản thân trước, khi còn bé quả thật có vẻ đáng yêu, nhưng trưởng thành lại không thể yêu, chỉ biết đối đầu với mình, nhưng nếu như phải chọn vẫn là em gái đi, không gặp thời gian dài thật là có chút nhớ.

Cô út Diệp nở nụ cười ha ha: “Em gái có vẻ đáng yêu, vậy em trai không đáng yêu ư, không phải Hạo Hạo cũng rất đáng yêu sao?”

“Nào có, con trai khi còn bé có vẻ đáng yêu, trưởng thành có một số người đàn ông sẽ rất không đáng tin cậy, dĩ nhiên điều này cũng không liên quan tới con nữa, nhưng cô xem bộ dáng Hạo Hạo kia, không phải là rất nghịch ngợm sao?” Diệp Bội chỉ vào Điền Hạo Hạo trở mình lộn nhào trên bãi đất trống.

“Lại ghét bỏ em trai, Bội Bội con đó.” Cô út Diệp xúc động nói, sau đó có thể bởi vì Diệp Bội ngồi ở trên chân cô thời gian dài, dòi một bước chân.

Diệp Bội trượt xuống từ trên đùi cô út Diệp, nhìn gương mặt mà lúc trước ở trong tang lễ mình định nhớ cả đời cuối cùng lại mờ nhạt: “Cô út con đâm chân cho cô nha.” Nếu cô lại để cho lịch sử lặp lại, như vậy cô cũng không gọi là Diệp Bội.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Lửa giận của Bội Bội”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Chị dâu cả à, “Cô út Diệp cười ha hả nói, “Bội Bội đúng là càng ngày càng nghe lời, chờ anh cả trở lại nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Hi vọng như thế.” Mẹ Diệp thật ra thì đối với Diệp Bội cũng càng ngày càng hài lòng, từ khi Diệp Bội lên tiểu học, bắt đầu từ ngày đó giống như đột nhiên lại hiểu chuyện, mỗi ngày đều tự mình giặt quần áo sau khi tắm rửa, thậm chí có lúc bà nấu cơm còn ở bên cạnh nhìn, nói là chờ sau này lúc có thể tới bếp lò thì làm cơm cho bà ăn, tuy rằng nói không biết có thể thực hiện hay không, nhưng vui vẻ là chắc chắn.

Điền Hạo Hạo có thể đã chơi mệt rồi, cũng dừng lại, chạy đến bên cạnh cô út Diệp nhìn động tác của Diệp Bội, tò mò hỏi: “Chị, chị đang làm gì đó?”

“Đắm chân cho mẹ em, em muốn cùng làm hay không, chơi rất vui nha.” Diệp Bội làm chị quen rồi, không chỉ là bên bà nội, cho dù cộng thêm bên ông ngoại và bà ngoại kia trên mình cũng chỉ có một anh trai, cho nên bình thường cô đều làm chị cũng coi là mò nẫm tương đối rõ ràng đối với tâm lý trẻ con.

Quả nhiên, Điền Hạo Hạo bị lời Diệp Bội nói gọi ra hứng thú, vui mừng kêu lên: “Được, em cũng đắm chân cho mẹ.” Nói xong cũng từng chút một bắt đầu đắm chân, tuy là về động tác thật chẳng ra cái, nhưng khi nhìn về mặt cô út Diệp vẫn rất hưởng thụ.

“Vân Tuyết à” Mẹ Diệp trêu ghẹo nói, “Em xem Hạo Hạo cũng rất nghe lời không phải sao?” Diệp Vân Tuyết là tên cô út Diệp, Diệp Bội còn có một cô cả gọi Diệp Vân Phong, hai cái tên này nghe rất lãng mạn, nhưng trên thực tế nghe nói hồi đó lúc ông bà nội đặt tên cũng chỉ là tùy tiện tìm chữ trong tự điển Tân Hoa, giống như chỉ ngoài hai người này ra thì ba anh em giống nhau, ba Diệp Bội gọi là Diệp Kiến Quân, chú hai gọi là Diệp Kiến Quốc, chú út gọi là Diệp Kiến Đăng, tên như vậy mới là phù hợp tình trong nước.

“Đó cũng là Bội Bội dạy, tự mình thắng nhóc thú này tuyệt đối sẽ không hiểu thuận như vậy, chơi còn không kịp đấy.” Diệp Vân Tuyết cười xoa đầu con trai của mình, trong lòng rõ ràng là một chuyện, vui vẻ là một chuyện khác, ít nhất lúc này con trai tuyệt đối là ngoan.

Điền Hạo Hạo mở to đôi mắt mờ mịt mà còn vô tội nhìn mẹ nhà mình, nhưng tay không có dừng lại, cảm thấy trên đầu truyền tới xúc cảm cười lên ha ha, giống với Diệp Bội, Điền Hạo Hạo học lớp một cũng phải đợi đến tám tuổi, cho nên lúc này mới bảy tuổi cậu bé cũng chưa học lớp một, hơn nữa bởi vì tuổi còn nhỏ, cũng rất mờ mịt đối với rất nhiều việc, nhưng không trở ngại cậu chơi đến vui vẻ.

Điền An Vĩnh, cũng chính là dưỡng út của Diệp Bội thấy bộ dáng này của Diệp Vân Tuyết không khỏi phàn nàn nói: “Em thích thật, có con trai đắm chân cho em, nhưng anh thì không có gì cả, em đang vụng trộm vui vẻ ở trong lòng phải không.” Trong giọng nói không có trách cứ, chỉ có trêu đùa và hài hước.

Nếu không phải Diệp Bội có trí nhớ tương lai, nếu như không phải là sớm biết kết quả Diệp Bội nhất định sẽ cho là hai người kia nhất định là rất đầm thắm, đúng, cô thừa nhận giữa hai người có thể vẫn còn có tình cảm, nhưng Diệp Bội đã quyết tâm nhất định phải chia rẽ hai người, không ai có thể thay đổi.

“Diệp Bội, “Đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, sau đó cũng không lâu lắm một người mặc quần áo màu xanh lục cười xe đạp tới, khiêng xuống một cái rương trên xe, còn có một lá thư, “Gần đây thư của con cũng thật nhiều, là ai thế, cần cù như vậy?” Lòng hiếu kỳ mỗi người đều có, đặc biệt là gọi cho một đứa bé tám tuổi, vậy thì càng làm cho người ta khó hiểu.

Diệp Bội hé miệng cười cười: “Đương nhiên là một người có quan hệ tốt với con, đưa thư cho con đi, đúng rồi, chỗ của con cũng có mấy lá thư muốn gửi ra ngoài, chờ một chút.” Nói xong Diệp Bội lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới phòng của mình, lấy ra bao gồm mấy lá thư gửi cho tòa soạn và thư gửi cho Diêu Cần giao vào tay đối phương.

“Ồ!” Đối phương nhìn một chút kiểu chữ trong thư, “Diệp Bội, chữ của con viết rất đẹp, đã viết đẹp hơn so với rất nhiều người, lợi hại nha, “Nói xong bỏ thư vào trong gói đồ mang bên mình, xoay người lên xe đạp, “Vậy chú đi trước, chú nghĩ lần sau chúng ta còn có thể lại gặp mặt.”

“Chào tạm biệt, chú.” Diệp Bội hí mắt, theo tính tình Diêu Cần khẳng định sẽ luôn gửi thư tới đây, hơn nữa những quyển sách kia chắc cũng sẽ không đứt đoạn.

Bên kia Điền An Vĩnh cũng đang định mở ra kiện hàng gửi cho Diệp Bội.

“Dưỡng buông tay cho con, “Giành lại đồ trong tay đối phương, đột nhiên Diệp Bội lại nổi giận, “Ai cho dưỡng tùy tiện xem đồ của con, dưỡng có được con đồng ý chưa?”

Ngượng ngùng khoát tay áo, rõ ràng là Điền An Vĩnh có chút bị choáng váng rồi, nhưng rất nhanh lại xụ mặt: “Trẻ con mọi nhà, ai biết gửi cho con là đồ gì, dưỡng chỉ là giúp con xem một chút bên trong có đồ vật gì nguy hiểm hay không, con lại giận rồi, không biết lòng người tốt.”

“Đồ của con không có liên quan với dưỡng, đừng tưởng rằng dưỡng là bậc cha chú mà có thể tùy tiện lục đồ của con, ngay cả mẹ con cũng chưa từng tùy tiện xem đồ của con, tại sao dưỡng có thể xem?” Bình thường tính tình Diệp Bội thật sự xem như là tốt, nhưng có lúc không thể nhịn được nữa, vậy thì Diệp Bội cũng không nhịn nữa, huống chi người ở trước mắt này là hung thủ gián tiếp giết người tương lai, có một số việc Diệp Bội có lẽ cũng không thật sự rất rõ ràng, nhưng mà chuyện cô út Diệp vì người đàn ông này mà tự sát quả thật kiếp trước thực sự tồn tại.

“Bội Bội, “Mẹ Diệp quát lớn, “Con nói chuyện với dưỡng út như thế à, mau xin lỗi.”

“Con không muốn.” Người khác không hiểu con giận của mình rốt cuộc là vì sao mà đến, như vậy thì dùng tùy hứng giải thích đi, cùng lắm thì sau này mang danh hiệu một đứa nhỏ rất bốc đồng, nhưng mà bảo cô lộ ra vẻ mặt hoà nhã đối với người đàn ông này thì thật sự không làm được. Sau khi chuyện xảy ra, cô không có dũng khí giống như ba cô, vào lúc kẻ gọi là dưỡng út lại đánh bạo mang về một người phụ nữ khác trong lúc ngủ thất của cô út còn chưa kết thúc thì ông đã đập TV nhà bọn họ, nhưng mà Diệp Bội có thể có quyền mất lạnh nhìn người đàn ông này.

“Con lại to gan như vậy, mẹ còn tưởng rằng con ngoan ngoãn đấy, xem mẹ không dạy dỗ con một chút.” Nói xong thì mẹ Diệp đứng lên định đi tìm đồ đánh người.

“Chị dâu cả, “Diệp Vân Tuyết Liên vội ngăn mẹ Diệp lại, “Đừng xúc động, Bội Bội còn nhỏ, đồng ngôn vô kị, hơn nữa cháu nó che chở đồ của mình cũng không có gì sai, An Vĩnh, anh nhanh nói vài câu đi.”

Vốn là Điền An Vĩnh định ngồi vào chỗ nào đó xem trò vui, nhưng nghe lời Diệp Vân Tuyết nói anh mới bắt đầu đứng lên, khuyên giải nói: “Chị dâu

cả, không sao, đứa bé còn nhỏ, nếu đánh quá sẽ không tốt, coi như xong đi.” Nói mấy câu xong, hắn không nói một câu về sai lầm của mình, có lẽ là hắn tự cho là mình không làm sai.

Con giận của mẹ Diệp Bội còn sót lại chưa tiêu hết, nhưng bởi vì có hai người khuyên bà rồi, bà cũng chỉ có thể khẽ gật đầu, nhưng vẫn nói với Diệp Bội: “Bội Bội, nếu lần sau con không lễ phép như vậy thì mẹ nhất định sẽ đánh con, thật sự nếu không hối hận thì mẹ gọi ba con tới đánh con.”

Trẻ con bị đánh là chuyện thường, nói chung trước kia khi còn bé bản thân Diệp Bội cũng bị đánh, chỉ là cho tới bây giờ thì Diệp Bội chưa hề phản kháng, hơn nữa không muốn nói thêm câu nào. Cô cố chấp chịu đánh cũng không biết tìm giúp đỡ, nhưng đời này thì không thể nào. Ngay mới vừa rồi đột nhiên Diệp Bội lại nghĩ đến một phương pháp, không chỉ có thể thuận lợi thi hành kế hoạch của mình, hơn nữa còn sẽ không bị cản trở.

Sau đó com tối coi như là ăn được cũng không hề sung sướng, không chỉ có vẻ mặt người một nhà cô út Diệp không tốt lắm, ngay cả vẻ mặt mẹ của Diệp cũng không tốt, đương nhiên vẻ mặt của Diệp Bội cũng không khá hơn chút nào, chỉ có Điền Hạo Hạo bởi vì không hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì, vẫn chơi đến vui vẻ.

Ăn rồi chưa bao lâu, Diệp Bội đã buông đũa xuống, đứng lên: “Con ăn xong rồi, đi trước.” Ôm lấy cái rương bên cạnh, rất nhanh Diệp Bội đã lên lầu, có một số việc không vội vàng được, cần từ từ chút xíu sẽ đến, chỉ là một chút. Diệp Bội cho rằng phải chia rẽ hai người kia, về phần tương lai Điền Hạo Hạo có thể phải làm con gia đình đơn thân thì Diệp Bội chỉ có thể yên lặng nói tiếng thật xin lỗi ở trong lòng thôi. Gia đình đơn thân cũng chia rất nhiều loại, mà gia đình đơn thân mà mất mẹ có lẽ càng thêm không xong, nếu như vậy, còn không bằng ly hôn tốt hơn.

Đặt cái rương lên giường, Diệp Bội bắt đầu mở giấy gói cái rương đã bị gỡ ra một nửa, lần này sách cũng có loại kinh tế, nhưng mặt khác lại là về loại nhạc cụ, vài quyển đều vậy.

Ôm khó hiểu trong lòng, Diệp Bội kéo lá thư ra, xé ra một đường bên cạnh, Diệp Bội rất dễ dàng đã lấy ra lá thư, lần này không chỉ là một trang giấy mà có thể tính đến là một chồng lớn. Mấy tờ trước mặt là thư của Điều Cần cho Diệp Bội, mà phía sau đó lại là đây ập thư lập kế hoạch xem ra rất toàn diện, trong đó bao gồm tin tức thật sự cũng coi là bao quát rất nhiều thật nhiều ngành nghề.

Hoàn toàn như trước đây, thư Điều Cần vẫn là tràn ngập rất nhiều tin tức ẩn giấu, nhưng lúc nói đến mấy quyển sách loại nhạc cụ kia lại nói thẳng đó là vì Diệp Bội từng nhắc thích âm nhạc, cho nên mới lại gợi cho cô.

Nói đến trình độ như vậy, cuối cùng Diệp Bội nhớ tới, cũng không phải là cố ý nhấn mạnh, chỉ là kiếp trước Diệp Bội tình cờ nhắc tới khi còn bé rất có hứng thú đối với Piano, trong nhà cũng từng có một cây đàn điện tử nhưng sau này bởi vì bị hư, cũng không có dư tiền, nên sau này cũng chưa từng tiếp xúc nữa, không ngờ Điều Cần vẫn còn nhớ.

Gửi cùng với thư đến đây còn có mấy tấm hình của Điều Cần chụp gần đây, có một tấm bối cảnh là công viên trò chơi, chỉ có một mình Điều Cần đứng ở phía dưới vòng đu quay khổng lồ, mặt dưới tấm ảnh lại viết ba chữ: “Không có em.”

Trên tấm ảnh khác đều viết chữ khác nhau, nhưng mà từ trong đó rõ ràng để lộ ra một tin tức, đó chính là Điều Cần thật sự rất nhớ Diệp Bội.

Diệp Bội chậm rãi nhếch miệng, tuy là rất khó chịu, nhưng đã làm vợ chồng vài chục năm, chuyện như vậy lại được cho là lãng mạn, bởi vì lúc trước dù cho thời gian tách ra cũng không phải là quá dài, cho nên chưa từng nhớ nhưng như vậy, tình trạng của hai người giống như thoáng cái từ vợ chồng già biến thành người yêu vừa vào trong tình yêu cuồng nhiệt, chỉ không biết khoảng cách này rốt cuộc có thể biến thành vấn đề hay không.

Suy nghĩ không bao lâu, Diệp Bội đã bắt đầu suy nghĩ thư trả lời cho Điều Cần, loại chuẩn bị tỉ mỉ này tuyệt đối không thể dùng gửi thư bảo đảm, bởi vì ở giữa không biết sẽ xuất hiện bất ngờ gì, nếu bị mất vậy thì hậu quả sẽ thật sự là rất nghiêm trọng, ở giữa một đồng lớn dong dài rồi rầm, cuối cùng mới tặng thêm một câu mình cũng rất nhớ anh.

Còn có thời gian một năm, chỉ cần có thể xử lý tốt chuyện nơi đây, thì cô có thể có trăm ngàn loại phương pháp khuyên giục ba Diệp và mẹ Diệp theo mình cùng đi đến thành phố H, vậy sau đó chuyện rắc rối nơi này sẽ không có quan hệ gì với mình, thế giới của cô cũng không phải là ở chỗ này.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “đương út cận bã “

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Cả nhà Điền An Vinh cũng không phải ở chỗ này, cho nên tối hôm nay là ngủ ở nhà Diệp Bội, mẹ Diệp Bội bảo Diệp Bội ngủ chung giường nhỏ với mình, sau đó ba người còn lại ngủ giường lớn, chính là giống với tình huống gia đình Điều Cần lúc trước.

Diệp Bội nhìn gia đình nhìn như hạnh phúc này, bộ dạng Điền Hạo Hạo vẫn không rành việc đời như cũ, mặt Điền An Vinh u ám, hiển nhiên là Diệp Bội áp đảo tinh thần vẫn khiến hắn ghi hận ở trong lòng, Diệp Vân Tuyết cười trò chuyện với mẹ Diệp, nhưng Diệp Bội vẫn có thể nhìn ra được trong tươi cười của cô út còn mang theo chua xót.

Hậu quả ly dị ở thời đại này và tương lai thật sự khác nhau rất lớn, Diệp Bội biết rất rõ ở thời đại này nếu như ly hôn cho dù nguyên nhân thật tế là gì sẽ chỉ khiến người khác nói xấu ở sau lưng, đặc biệt là phụ nữ, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao cô út Diệp không cần nhắc ly dị.

Đã là người trưởng thành hơn nữa đã từng kết hôn, Diệp Bội nghĩ đến tâm tính của mình, vào lúc đó nếu như Điều Cần làm chuyện có lỗi với mình thì cô nhất định sẽ không chút do dự ly hôn. Nhưng nếu như mình và Điều Cần cũng là một đôi vợ chồng ở vào thời đại này, như vậy cho dù Điều Cần phạm sai lầm Diệp Bội cũng sẽ cho Điều Cần một cơ hội. Đây là thời đại bối cảnh tạo thành. Chỉ là có chút chuyện một khi đã xảy ra, ở trong lòng hai bên sẽ xuất hiện thêm một chút vướng mắc, từ trên tính cách mà nói, tính tình cô út Diệp càng có thể chịu đựng hơn so với Diệp Bội, nhưng một khi bộc phát vậy thì không thể bù đắp lại.

Nhớ tới kiếp trước bản thân cô út Diệp lựa chọn quyết tuyệt như vậy, ngay cả đứa con trai duy nhất cũng không quan tâm. Đó là vì cô út thật sự bị buộc đến đường cùng, chỉ là đời này Diệp Bội sẽ để cô út thương yêu mình có con đường thứ hai có thể đi, tuyệt đối sẽ không đi lên vết xe đổ.

Diệp Bội cũng sắp xếp xong xuôi toàn bộ đường lui sau khi ly hôn, nếu tương lai cả nhà mình phải đi thành phố H, vậy thì hoàn toàn có thể dẫn theo cô út Diệp cùng đi, đến lúc đó làm chút buôn bán nhỏ có lẽ cũng có thể sống tiếp.

Trên cơ bản máu chốt đã nghĩ thông suốt, Diệp Bội thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cũng trở nên sáng ngời hơn nhiều, có một số việc một khi đi vào ngõ cụt nếu muốn đi ra lần nữa chính là rất khó, nhưng nếu vừa bắt đầu đã đi đường đúng, như vậy kế tiếp nên là thuận buồm xuôi gió thôi.

Nhìn đáng vẻ Điền Hạo Hạo nhảy tung tung bị cô út Diệp kéo, Diệp Bội cười nói: “Hạo Hạo, về sau em có thể bảo vệ mẹ thật tốt hay không hả?”

“Hả?” Đầu nghiêng một chút, cái từ này còn chưa phải là rất thích hợp ở trong suy nghĩ của Điền Hạo Hạo, tò mò hỏi: “Chị đó là ý gì?”

Diệp Bội âm thầm dẫn đường suy nghĩ của Điền Hạo Hạo: “Bảo vệ nghĩa là, chị nghe nói là nam tử hán đại trượng phu (tóm lại là đàn ông) mới có thể làm, t Hạo Hạo em là đàn ông sao?”

“Em phải mà.” Cái từ này đúng là danh hiệu được một người đàn ông theo đuổi cả đời, cho dù là trong phim truyền hình hay là ở ngày thường đều sẽ được nhắc tới, cũng được trở thành một cái tên bên trong đứa nhỏ, người có thực lực mới có thể được gọi là đàn ông, cho nên trước tiên Điền Hạo Hạo gần như là gật đầu liền.

“Cho nên em phải bảo vệ mẹ nha.”

“Dạ, “Thằng bé bắt được tay cô út Diệp, chắn ở trước mặt cô, đôi tay mở rộng ra, “Chị à, em làm như vậy có đúng hay không?”

“Đúng rồi, “Gật đầu cười, nhưng mà mục đích của Diệp Bội không phải là cái này, cô phải làm từng bước một hướng dẫn sự lựa chọn của Tiểu Hạo Hạo sau này, “Hạo Hạo thật thông minh, thật mạnh mẽ, nhớ kỹ, sau này cho dù xảy ra chuyện gì đều phải đứng ở bên mẹ có biết không?”

“Em biết rồi, Hạo Hạo là nam tử hán đại trượng phu, Hạo Hạo nhất định sẽ bảo vệ mẹ thật tốt.” Đứa bé tuổi này có lẽ là dễ dàng bị dẫn dắt nhất, mà dạy bảo khi còn bé cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với một người sau khi lớn lên.

Diệp Vân Tuyết vui mừng nhìn động tác của con trai mình, đứa nhỏ luôn nghịch ngợm, có lúc cũng sẽ không nghe lời của cô nói, không ngờ bây giờ lại còn nói muốn bảo vệ cô, nhìn cháu gái không gặp một thời gian giống như cao lớn hơn không ít, Diệp Vân Tuyết nở nụ cười nói khẽ: “Quả nhiên là Bội Bội trưởng thành rồi, còn biết dạy em trai.”

“Cô út, con chỉ nói thật mà thôi, đúng rồi, cô út, không gặp thời gian dài như vậy, không bằng cô ở lại nơi này mấy ngày đi, dù sao Hạo Hạo cũng không phải đi học, chờ sau này em ấy lên lớp một thì cơ hội như vậy lại ít đi rồi.” Phải thay đổi tư tưởng của cô út một chút xiu.

Diệp Vân Tuyết nhìn mặt Điền An Vĩnh bình tĩnh bên cạnh: “Nhưng dưỡng út con còn phải làm việc, nếu như chúng ta không trở về thì.” Tuy là tính cách của cô tương đối quật cường, nhưng đối với chồng mình lại luôn là nói gì nghe nấy, nếu không cũng sẽ không kiềm nén bản thân cho đến khoảnh khắc bùng nổ kia.

Đột nhiên Diệp Bội bèn nở nụ cười có thể gọi là hoàn mỹ, nhìn người được gọi là chồng cô út kia: “Dưỡng út, cô út có thể ở chỗ này vài ngày lại quay về không?”

Chỉ là mặc dù nụ cười của Diệp Bội thật sự rất đáng yêu, nhưng Điền An Vĩnh lại không nhúc nhích chút nào, nghiêm mặt mở miệng: “Trong nhà gần đây rất bận rộn, Vân Tuyết còn phải giúp nấu cơm, nếu như cô ở lại chỗ này thì ai tới nấu cơm.”

Híp híp mắt, Diệp Bội tiếp tục nói: “Không phải mẹ dưỡng út có ở đây sao?”

“Tại sao mẹ dưỡng lại phải nấu cơm, trong nhà cũng không phải là không có ai.” Điền An Vĩnh không nhịn được trả lời, đó cũng không phải là vì hán rất hiểu thuận, trên thực tế nguyên nhân chủ yếu là vì mẹ hán mạnh mẽ hơn hán nhiều, có một số yêu cầu hán cũng không dám để cho mẹ hán đi làm, như vậy khuynh hướng duy nhất có thể chính là người vợ dịu dàng của hán rồi.

Khóe miệng Diệp Bội chợt xuất hiện nụ cười lạnh: “Vậy tại sao chuyện gì cũng để cho cô út con đi làm? Cô gả vào nhà dưỡng làm con dâu chứ không phải làm bảo mẫu.” Càng nói càng về sau, giọng của Diệp Bội lại càng ngày càng lạnh, kiếp trước nghe nói cái chết cô út của cô cũng có liên quan rất lớn với bà già kia.

Chẳng qua là một bộ chiến tranh gia đình thực tế mà thôi, chỉ là thứ chiến tranh này lại xảy ra ở bên cạnh Diệp Bội, sao cô lại có thể để chuyện này tiếp tục như vậy.

“Bảo mẫu gì, đứa bé mọi nhà, con biết cái gì?” Thấy Diệp Bội càng nói càng kỳ cục, mẹ Diệp cũng không nhịn được lên tiếng, nhưng muốn lại đánh giống mới vừa rồi thì cũng không có khả năng lắm, qua lời Diệp Bội nói mới vừa rồi, mẹ Diệp cũng mơ hồ cảm thấy có vẻ ở nhà chồng hình như cô em gái này trải qua cũng không tốt lắm.

“Chị dâu cả,” Điền An Vĩnh cay nghiệt mở miệng, “Tôi kính trọng chị là chị dâu cho nên không có ầm ĩ với chị, nhưng chị xem Bội Bội một chút, xem con bé nghĩ gì, chuyện ban nãy thì tôi không nói, nhưng mới vừa rồi con bé nói gì, con bé dám nói cô út mình là bảo mẫu, điều này có thể không làm người ta tức giận sao?” Sau khi nói xong hần lại nhỏ giọng thì thầm, “Nếu như mời được bảo mẫu thật thì tốt rồi, đến lúc đó mời một người xinh đẹp một chút, nói vậy cũng không cần đối diện cùng một gương mặt cả ngày, nhìn cũng đã nhìn chán ngấy rồi.”

Điền An Vĩnh nhỏ giọng nói câu kia trừ Diệp Bội cách hần gần nhất thì mấy người khác không có ai nghe rõ, nhưng cũng bởi vì như vậy, vẻ mặt của Diệp Bội càng thêm lạnh, gập qua đề tiện, chưa từng thấy đề tiện như vậy, quả nhiên thế giới rất to lớn, không thiếu cái lạ, dạng sinh vật gì cũng chạy đến, thật hy vọng một người làm vệ sinh tới diệt sạch những loại người giống như cận bà này.

Trên mặt mẹ Diệp vẫn mang theo nụ cười, nhìn em gái không nói lời nào, lại nhìn một chút em rể tức giận đùng đùng, trong nháy mắt giống như đã hiểu ra cái gì: “Như vậy đi, để cho Vân Tuyết ở chỗ này mấy ngày đi, cũng bầu bạn với mẹ, kể từ sau khi Vân Tuyết gả ra ngoài cũng chưa nói chuyện phiếm với mẹ, còn có Hạo Hạo, không phải trước kia thằng bé cũng vẫn là mẹ chăm nom ư, cũng tiện để cho thằng bé ở với bà ngoại vài ngày.” Nói tới chỗ này, mẹ Diệp ngồi xổm người xuống, nhìn Điền Hạo Hạo, “Hạo Hạo, con có nhớ bà ngoại hay không?”

“Nhớ, con cũng nhớ chị.” Có thể là giống như đã nhận ra không khí không bình thường, Điền Hạo Hạo nghiêm túc gật đầu một cái.

Mẹ Diệp cười: “Vậy con với mẹ ở lại nhà chúng ta mấy ngày có được hay không, ngày mai lại dẫn con đi thăm bà ngoại thế nào?”

“Dạ được, mợ cả. Mợ thật tốt, con muốn đi thăm bà ngoại, chỗ bà ngoại có rất nhiều đồ ăn ngon.” Nhắc đến ăn, dường như cậu lại háng hái ngay.

Tuy là ông bà cụ không hài lòng con gái nhỏ nhất của mình gả cho một người đàn ông mà mình hoàn toàn không đồng ý cũng không ưa thích, nhưng cũng vô cùng cung chiêu đối với đứa cháu ngoại này. Bởi vì bình thường ông bà không thích ăn mấy thứ linh tinh lắm, cho nên sẽ lấy những thứ gì đó chẳng kể là ai đưa tới cũng cho đứa nhỏ ăn, hơn nữa xế chiều mỗi ngày còn sẽ làm đồ lót dạ, không nhiều lắm, mấy quả trứng gà mà thôi, nhưng vậy cũng thật sự rất tốt đối với Điền Hạo Hạo. Xế chiều hôm nay lúc bọn họ tới cũng đã đi qua thăm, không cần phải nói dĩ nhiên là Điền Hạo Hạo thu hoạch một đồng đồ ăn ngon, cho nên càng vui vẻ đối với đề nghị của mẹ Diệp.

Diệp Bội đứng ở bên cạnh nhàn nhạt cười, có mẹ tự mình ra tay, như vậy cô cũng không cần nói thêm cái gì, chỉ cần đạt tới mục đích là được.

Đến cả con trai cũng đồng ý rồi, Điền An Vĩnh cũng không tiện nói gì, nhưng về mặt lại càng ngày càng khó coi, nói với cô út Diệp: “Nếu như vậy, em cứ ngủ chung với mẹ đi, tối nay anh ngủ chung với Hạo Hạo, ba người chặt lắm.”

Bản thân bà nội Diệp có một căn nhà, bình thường cũng không thích lui tới với các con, cho nên lúc ăn cơm cũng ăn một mình, theo như lời của bà nói đó chính là bà còn chưa già đến tình trạng không biết ăn cơm, không biết làm việc, chỉ cần lúc bà già đến mức không nhúc nhích nổi thì các con đừng mặc kệ bà là được, bây giờ mà nói thì bà hoàn toàn có thể tự chăm sóc mình.

Tuy là nhà bà nội Diệp cách nhà Diệp Bội cũng không xa lắm, nhưng sáng sớm mẹ Diệp cũng đã nói ba người sẽ không qua ngủ, bây giờ lại nói để Diệp Vân Tuyết ngủ cùng bà nội Diệp, vậy không khác nào nói cho bà nội Diệp là hai người này cãi nhau, bởi vì có chút nguyên nhân khiến cho Diệp Vân Tuyết quay lại nhà mẹ mình, chuyện ầm ĩ quá lớn ai cũng khó coi.

Điền An Vĩnh lại giống như đã quyết tâm, nhất định không nhả ra.

Kết quả cuối cùng là mẹ Diệp và cô út Diệp thật vất vả vả về bà nội Diệp, nói là vì cô út Diệp nhớ mẹ cho nên mới sẽ xuất hiện chuyện như vậy, chỉ là bà nội Diệp sống nhiều năm như vậy, chuyện gì bà không hiểu rõ, nhưng cuối cùng bà cũng chỉ gật đầu một cái, không hề nói lời thừa thãi gì.

Chờ lúc mẹ Diệp và Diệp Bội trở lại nhà mình, trong phòng lớn kia đèn đã tối xuống, Điền An Vĩnh và Hạo Hạo đã sớm đi ngủ.

Ngồi ở trên giường phòng nhỏ, mẹ Diệp nhìn chăm chăm vào Diệp Bội: “Bội Bội, hôm nay con rất kỳ lạ, rất nhiều việc cũng không phải là việc con sẽ làm, hiện tại mẹ cũng cần phải biết nguyên nhân.”

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Diệp Bội: chia rẽ vợ chồng gì đó cũng là việc đứng đắn”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

gồi trên giường ở phòng nhỏ, mẹ Diệp nhìn chăm chăm vào Diệp Bội: “Bội Bội, hôm nay con rất kỳ lạ, rất nhiều việc cũng không phải là con sẽ làm, hiện tại mẹ cũng cần biết nguyên nhân.”

Ánh mắt của Diệp Bội nhẹ nhàng lập lờ, a a ô ô mà nói: “Không có đâu mà mẹ, mẹ nghĩ nhiều đấy?”

”Bội Bội, “Nét mặt mẹ Diệp nghiêm túc, “Có phải con có chuyện gạt mẹ hay không?”

Diệp Bội cúi đầu, dáng vẻ làm bộ như hoang mang sợ hãi, xua tay lia lịa: “Không có, mẹ, con không có.”

”Bội Bội.”

”Được rồi, con nói, nhưng con nói mẹ đừng tức giận.” Cẩn thận từng li từng tí nhìn nét mặt mẹ Diệp, cũng không phải là Diệp Bội cố ý tính toán, chỉ là đôi lúc có mấy lời nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng.

”Được, con nói, mẹ sẽ không tức giận.” Không thể không nói, mẹ Diệp thật sự là bị lời Diệp Bội nói khơi dậy hứng thú, vẻ tò mò trên mặt càng nặng hơn.

”Khụ khụ,“ Trước ho khan một tiếng, thái độ của Diệp Bội rất bất đắc dĩ, ”Thật ra là như vậy, con có giấc mơ, nằm mơ thấy lúc sang năm cô út tự sát, hình như chuyện sau đó có liên quan với dưỡng út.”

Mẹ Diệp thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ còn tưởng rằng chuyện gì chứ, cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, mẹ nói chứ, tại sao thái độ của con thoáng cái lại không tốt với dưỡng út, thì ra nguyên do là vậy, được rồi, dĩ nhiên rồi, đây chẳng qua là giấc mơ, dù sao con cũng ** đừng tưởng thật, cô út con sẽ không có việc gì.”

Cẩn cẩn mỗi, Diệp Bội tiếp tục nói: “Con còn nằm mơ thấy vào lúc cô út còn chưa qua ngũ thất dưỡng út đã dẫn theo một người phụ nữ khác trở lại.”

”Chuyện này. . . .” Mẹ Diệp cười khổ, “Bội Bội con nghĩ cũng quá nhiều đấy?”

Diệp Bội ngẩng đầu thấy mẹ Diệp vẫn là bộ dáng không coi lời của cô là sự thật, nói tiếp: “Có lúc con cũng sẽ nằm mơ thấy dưỡng út cầm đồ đánh cô út, nhưng cô út chưa bao giờ nói, vốn là con cũng không tin, chỉ là hôm nay thấy bộ dạng dưỡng út giống như là thật sự vậy.”

Diệp Bội đã nói đến nước này rồi, mẹ Diệp cũng có vẻ dăm chiêu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Điền An Vinh đã sớm về nhà, Diệp Bội thấy cho dù là ở chỗ này cô út Diệp vẫn bận rộn nhiều việc, đi tới tò mò hỏi: “Cô út, ly hôn là gì vậy?”

”Ly hôn? Bội Bội làm sao con biết cái từ này? Không phải là ba mẹ của con đã xảy ra chuyện gì chứ?” Cô út Diệp gấp gấp hỏi.

Lại lệch đến tình trạng như vậy, Diệp Bội vội vàng lắc đầu: “Dĩ nhiên không phải, là con xem được từ trên sách, trên sách nói cái gì vợ chồng chung sống không hạnh phúc thì ly hôn, nhưng mà con cũng không hiểu cái gì gọi là ly hôn, cho nên nhân tiện hỏi cô út đấy.”

Cô út Diệp thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự cho là anh cả và chị dâu cả đã xảy ra vấn đề gì. Anh cả cũng không ở nhà thời gian dài như vậy, nếu như thật sự đã xảy ra chuyện gì cũng không kịp, thật may là, nhìn mặt Diệp Bội tò mò, cô út Diệp cười nói: “Bội Bội, về sau đừng nói từ này, ly hôn không tốt, cũng không tốt với vợ chồng đôi bên, dù sao không phải là từ hay ho gì.”

Hành động nêu rõ là phụ nữ nông thôn, ly hôn thật sự là đàn rồng hang hổ đối với cô út Diệp, có lẽ cho tới bây giờ cô ấy cũng chưa từng nghĩ tới ly hôn.

Diệp Bội cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này: ”Tại sao không tốt chứ, con nghĩ ly hôn chính là tách ra đi, con xem trên sách cặp vợ chồng kia thật rất rắc rối, luôn cãi nhau liên tục âm ỉ, hơn nữa đàn ông lại luôn đánh phụ nữ, con của bọn họ lại luôn núp ở một bên, giống như chúng con kết bạn, quan hệ không tốt thì không cần kết bạn thôi, con cũng không phải chỉ có một người bạn như vậy.”

”Vậy thì không giống nhau,“ Cô út Diệp bắt đầu kiên nhẫn khuyên bảo, “Ly hôn là chỉ giữa vợ chồng, tiến hành suy luận chút, nếu như ba mẹ của con ly hôn, như vậy Bội Bội cũng chỉ có thể lựa chọn đi theo một người, sau này còn có khả năng sẽ có cha dưỡng mẹ kế, như vậy Bội Bội sẽ vui vẻ sao, dĩ nhiên là ba mẹ Bội Bội tuyệt đối sẽ không ly hôn.”

Diệp Bội lắc đầu: “Đường như có chỗ nào không đúng, chẳng qua nếu như ba mẹ của con đều không vui vẻ, như vậy không bằng ly hôn thì hơn, không phải là cuộc sống vui vẻ hài lòng ư, nếu như không vui vẻ vậy thì mọi thứ đều không đúng rồi.” Rõ ràng cô út quan tâm con trai như vậy, lại nở lòng vứt bỏ con trai mà đi một mình, chẳng lẽ là mong đợi cái chết của cô có thể đủ khiến dưỡng út cận kề kia càng đối xử tốt hơn với con trai sao?

”Xuyt,“ Cô út Diệp vội vàng ngăn lại lời Diệp Bội nói, “Bội Bội dù sao con cũng ** đừng nói lời như vậy, nếu như ly hôn nhất định sẽ bị rất nhiều người nói này nói nọ ở sau lưng, như vậy sau này còn làm thế nào tiếp tục sống chứ?”

Về mặt Diệp Bội sa sầm xuống, quả nhiên là bởi vì không chịu nổi lời đồn đãi bên ngoài sao, nhìn mặt cô út Diệp, cẩn thận từng li từng tí như vậy, cười cười, Diệp Bội ngẩng đầu lên: “Trên sách nói rồi, người là sống vì mình chứ không phải vì người khác, cả đời mới có mấy năm đầu, nếu như luôn không vui còn không bằng dừng sống nữa,“ Nói đến câu này, Diệp Bội đột nhiên dừng lại không nói, chẳng lẽ lúc trước cô út Diệp cũng ấp úng nghĩ như vậy, vội vàng đổi lời nói, “Nhưng chết rồi ai biết có kiếp sau hay không, còn không bằng ly hôn, sau đó chuyển sang nơi khác sống tiếp thật vui vẻ, thế giới lớn như vậy, chẳng lẽ vẫn không tìm được chỗ nào sinh sống sao?”

Cô út Diệp cười cười, đối với lời Diệp Bội nói thì cô cũng chỉ nghe một chút mà thôi, tuy là cuộc sống bây giờ của cô quả thật không phải rất tốt, nhưng nhìn một chút vẫn có thể sống tiếp, sờ sờ đầu Diệp Bội: “Bội Bội thật là lợi hại, đúng là học lớp một rồi đã hiểu rất nhiều thứ, sau này nhất định có thể thi

đầu trường đại học B tốt nhất cả nước.”

Mặt Diệp Bội đen sì, không thể ngờ lại bị cô út Diệp đi vòng qua, chỉ là cô có thể xác định chính là lời mình nói nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với cô út Diệp, điểm này có thể nhìn ra được từ trên vẻ mặt cô út Diệp thoáng lộ về xúc động.

Về phần đại học B mà cô út Diệp nói, Diệp Bội vẫn vô tình mà nghĩ đến một chuyện cười sau này: khi còn bé lúc nào tôi cũng suy nghĩ là thi đại học B tốt hay là thi đại học Q tốt đây, dieendafleequysddoon sau đó mới biết đúng là tôi đã nghĩ quá nhiều. Đời này Diệp Bội tự nhận sống lại có lẽ cố gắng một chút có thể thi một đại học tốt, chỉ là học tập kia, con đường đi thi đã qua thời gian quá dài, cô đã không muốn đi nữa. Thật sự thì Diệp Bội không có hứng thú gì quá lớn cho dù là đại học B hay là đại học Q.

”Chị, mẹ, “Điền Hạo Hạo vọt vào từ bên ngoài, “Làm cơm xong chưa? Con đói rồi.”

”Hạo Hạo đói bụng à, đợi chút, “ Cô út Diệp lấy chén nhỏ chọn một chút món ăn đưa cho Tiểu Hạo Hạo, “Đây, ăn trước một chút, cơm còn chưa chín, chờ thêm một lát nữa có được không?”

”Dạ, “ Còn chưa tới lúc ăn cơm đã có đồ ăn, với tư cách trẻ con mà nói dĩ nhiên là vui mừng, chỉ là khi cậu ăn nhưng cũng không quên Diệp Bội, dùng đôi đũa cẩn thận từng li từng tí gấp chút thức ăn đưa tới trước mặt Diệp Bội, “Đến, a, chị cũng ăn.”

Diệp Bội cười ăn đồ ăn, bởi vì lúc Diệp Bội chưa lên tiểu học thì người em trai này vẫn đi theo cô cùng sinh hoạt với bà nội, có một số thói quen cũng hình thành ở khoảng thời gian đó, chỉ chi cô út Diệp: “Hạo Hạo, đừng quên mẹ em.”

”Dạ, “ Cũng đi tới trước mặt cô út Diệp, “Mẹ cũng ăn.”

”Được, Hạo Hạo thật biết nghe lời.” Cô út Diệp và Diệp Bội không giống nhau, cô ấy vừa mới ăn xong thì sau lại bỏ thêm chút thức ăn trong chén của Hạo Hạo, “Đi ra ngoài ăn đi, chờ con ăn xong rồi sau đó vào lúc đói bụng thì có thể ăn cơm, biết không?”

”Dạ biết.” Nói xong rồi chạy ra ngoài, trên mặt là vẻ cười trộm, cảm thấy rất hài lòng với nhiều thức ăn hơn.

Diệp Bội nhìn động tác của hai mẹ con cũng cười cười, sau khi ly hôn Hạo Hạo tuyệt đối không thể đi theo sống cùng dương út cận kề đó, cho nên cô muốn sớm một chút khiến Hạo Hạo sinh ra cảm giác lệ thuộc vào mẹ, như vậy sau này Hạo Hạo mới có thể lựa chọn sống chung với mẹ.

Tuy là chuyện chữ Bát (八) còn chưa có chồng dứt lên, bây giờ Diệp Bội muốn chuyện đó đúng là hơn sớm, nhưng cũng có người nói phòng ngừa chu đáo dù sao cũng sẽ đứng ở thế bất bại, hôn nhân này đương nhiên là chắc chắn ly rồi.

Ít đi người nào đó, bữa cơm này thật sự là ăn được vô cùng tốt, không biết có phải là chuyện mới vừa rồi kích thích Hạo Hạo hay không. ở trên bàn cơm tối hôm nay cậu vẫn luôn tự gấp thức ăn cho cô út Diệp, sau đó thêm chuyện thu hoạch hạnh nhất làm cho cậu thỏa mãn, bởi vì cậu phát hiện khi cậu làm như thế thì tất cả mọi người sẽ khen ngợi cậu, điều này làm cho lòng của cậu được thỏa mãn mà trước đến nay chưa từng có.

Ở lại chỗ này cũng chỉ có một tuần lễ mà thôi, tình cảm của Điền Hạo Hạo và cô út Diệp cũng càng ngày càng tốt hơn, loại tình cảm này tốt hơn so với trước kia không chỉ một chút.

Nhìn hai người sắp phải rời đi, Diệp Bội gọi Điền Hạo Hạo lại.

”Chị, có chuyện gì không?”

”Hạo Hạo, em là đàn ông phải không?”

”Dĩ nhiên, chị à em biết rõ, em sẽ bảo vệ tốt mẹ, tuyệt đối sẽ không để mẹ bị người khác bắt nạt.”

”Ừ.” Diệp Bội gật đầu cười, “Em nhớ nha, không chỉ là người khác, cũng đừng để cho bà nội em với ba em bắt nạt mẹ em.”

”Bà nội và ba sẽ bắt nạt mẹ sao?” Điền Hạo Hạo có chút không phản ứng kịp, ở trong tư tưởng của cậu chỉ có người xấu mới có thể bắt nạt người khác, mà với tư cách hai người bà nội và ba, đương nhiên không phải là người xấu, làm sao có thể bắt nạt mẹ.

Cũng không nói nhiều, Diệp Bội chỉ nói: “Chỉ cần em nghe lời của chị là được, nếu như bọn họ mắng mẹ em hoặc là đánh mẹ em thì nhất định phải bảo vệ mẹ thật tốt, như vậy mới là đứa bé ngoan, dĩ nhiên, nếu như không có thì tốt hơn không phải sao? Đúng rồi, chuyện này nhất thiết không được nói cho người khác biết, là bí mật của hai người chúng ta, chúng ta ngoéo ngón tay nhé.”

”Dạ, em biết rồi chị, ngoéo tay treo ngược một trăm năm không được thay đổi, người nào thay đổi thì để người đó làm chó nhỏ.” Nói xong cũng vội vàng chạy về bên cạnh mẹ của mình, cầm tay cô út Diệp không tiếng động cười với Diệp Bội.

Híp híp mắt, Diệp Bội cũng nở nụ cười, tuần hoàn ác tính cứ để cho nó tuần hoàn ác tính đi, có lúc gia đình bùng nổ một lần như vậy cũng không coi là chuyện gì xấu, quan trọng là kết quả tốt, có Hạo Hạo gây rối ở bên cạnh, trang@ddlqđ@bubble editor cũng có thể càng nhanh khiến cô út Diệp cũng cố quyết tâm của cô ấy, một tuần lễ này Diệp Bội cũng không phải là làm ám thị tâm lý suông cho cô út Diệp.

Lập tức đã là lễ quốc khánh, bậc tiểu học Diệp Bội cũng có nghỉ, nhưng nói là nói như vậy, điểm này cũng là sau đó Diệp Bội mới nhớ tới, quá khứ thì ngày nghỉ vào lúc này cũng không chính thức liệt vào ngày nghỉ luật định. Nhưng đây cũng là một lễ lớn, bậc tiểu học chỉ nghỉ một ngày tượng trưng, về phần những nơi khác như thế nào thì Diệp Bội cũng không biết.

Khiến Diệp Bội không ngờ chính là vào lúc lễ quốc khánh lại có nhiều ngạc nhiên vui mừng đang chờ cô, điểm này thật làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp "Điều Cần: lúc nào thì chúng ta cũng có thể có một đứa con thuộc về chính chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Niếp Niếp, ba đã về, có nhớ ba không nào." Giọng nói hào phóng vang lên ở chỗ rẽ, cũng không lâu lắm đã xuất hiện một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, trên tay còn xách theo túi lớn túi nhỏ, lúc thấy Diệp Bội thì nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm.

Tuy là đáng vẻ trẻ tuổi hơn nhiều, nhưng Diệp Bội vẫn là nhìn một cái đã nhận ra đối phương: "Ba, ba trở lại rồi." Chỉ là dù vui mừng thì vui mừng, nhưng Diệp Bội đã không làm ra sự xúc động xông lên ngay khoảnh khắc gặp ba kia như khi mình còn bé.

"Niếp Niếp," Ngược lại ba Diệp không để ý chút nào, đi tới trước mặt Diệp Bội, buông số túi trên tay rồi ôm cô lên, cười trừu nói: "Ái chà, lại lớn lên, đúng là một ngày một hình dáng, chỉ là tiếp theo thì ba có thể ở cùng với hai mẹ con rồi."

Mẹ Diệp đi từ cửa ra ngoài, nghe được chính là những lời này của ba Diệp: "Minh không đi ra ngoài nữa sao?"

"Không đi nữa, ở nhà tìm chút công việc làm, chờ mình sinh con xong tôi lại đi ra ngoài, mình xem, tôi cũng lấy công cụ về lại." Theo ánh mắt của ba Diệp, Diệp Bội cũng nhìn thấy một đồng hồ lớn chất đồng trên mặt đất kia, ba Diệp là thợ mộc, tuy là công việc ở bên ngoài có thể kiếm được nhiều hơn chút, nhưng cho dù ở trong nhà cũng vẫn có thể tìm được việc làm, không lo ăn uống.

"Vậy thì tốt rồi, mình còn chưa ăn cơm phải không, tôi đi làm chút đồ cho mình ăn." Không có chuyện gì có thể càng tốt hơn so với chồng bầu bạn ở bên cạnh, nụ cười trên mặt mẹ Diệp càng ngày càng sâu.

Diệp Bội đành chịu nhìn hai người này, nhàm chán nhìn cảnh tượng sau lưng ba Diệp, ngay trong nháy mắt đó Diệp Bội kinh ngạc tròn to hai mắt: "Sao anh lại tới đây, không phải em bảo anh đừng tới nữa sao?" Diệp Bội nhảy xuống từ trên người ba Diệp đi tới trước mặt người kia.

Chỉ là con tức giận của Diệp Bội hiển nhiên không có truyền đạt đến trong lòng của đối phương, chỉ thấy anh vươn tay xoa xoa tóc Diệp Bội, khóe miệng tươi cười: "Bởi vì anh nhớ em quá."

Cũng chỉ một câu như vậy, thành công loại trừ con tức giận của Diệp Bội, giang hai tay ra ôm lấy đối phương: "Điều Cần, em cũng nhớ anh." Vợ chồng chưa từng tách ra cuối cùng đã biết cảm giác chia lìa thật vô cùng khó chịu, cũng biết loại tâm tình vui sướng khó nhận lúc gặp mặt lần nữa đó.

Ba Diệp tròn to hai mắt, nhìn con gái mình cưng chiều lại ôm lấy một nam sinh nhỏ mà ông cũng chưa từng gặp trước đây, tuy là hai người trở về trên cùng một chiếc xe, đây mẹ Diệp bên cạnh một cái: "Ngọc Hi, cậu bé này là ai thế, sao tôi chưa từng thấy qua, hơn nữa còn khiến con gái tôi phản ứng lớn thế này?"

Mẹ Diệp thở dài sâu xa, hất mặt nhìn ánh mắt của ba Diệp: "Đó có thể là con rể tương lai của mình."

"Cái gì?" Ba Diệp rất nhanh đã phản ứng lại, vội vàng xông lên trước kéo hai người ra, vừa che chở con gái của mình, vừa mở to hai mắt nhìn Điều Cần: "Cậu là ai, lại dám bắt cóc con gái của tôi?"

Tuy rằng hai người thật vất vả mới gặp lại lại bị tách ra nữa, nhưng mà Điều Cần lại không thể vì vậy mà nổi giận, chỉ thấy tay phải anh đặt ở trên bụng, tay trái khoắc ra sau lưng, khom người cúi chào: "Chào chú, ở trên xe con còn chưa tự giới thiệu, con tên là Điều Cần, chú cũng có thể gọi con là Tiêu Cần, con tới từ thành phố H."

Một loạt động tác của Điều Cần cứ thế khiến ba Diệp rất xa lạ với Điều Cần và mẹ Diệp chỉ gặp một lần trước đây mắt thấy ngây người, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy hành động như vậy ở trong thực tế, tình huống khác cho dù là trong thành phố lớn cũng rất khó thấy được tình huống như vậy, không phải ai cũng nhàn rỗi không có chuyện gì duy trì đáng về này cả ngày.

Ước chừng sừng sốt một lúc lâu ba Diệp mới phản ứng được, nhưng chỉ là nghẹn ra một câu: "Vậy, Điều Cần, hay con cứ đi vào ngồi đi."

Hôm nay ba Diệp trở lại vốn định cho vợ con một sự ngạc nhiên vui mừng, chỉ là không ngờ ngạc nhiên vui mừng của ông lại bị một cậu bé không biết nhô ra từ nơi nào che lấp, nhìn bộ dạng vợ và con gái thân thiện với cậu bé này bỗng nhiên trong lòng ba Diệp lại xuất hiện một chút ghen tỵ.

"Niếp Niếp, tại sao cậu bé có nước uống..., còn ba không có nhỉ?"

Diệp Bội nghiêng đầu thì thấy vẻ mặt ba Diệp hờn tủi, vừa mới run rẩy một chút, hình như cô chưa từng thấy bộ dáng này của ba, cứng đờ mở miệng: "Bởi vì, Điều Cần chỉ là nước, mà ba là trà, cho nên mẹ đi pha cho ba rồi."

Quả nhiên, mẹ Diệp rất nhanh đã cầm một ly trà tót, cũng đã nghe thấy lời ba Diệp nói, hừ một tiếng rồi nặng nề đặt cái ly ở trên bàn: “Sao, tôi pha trà cho mình thì mình không hài lòng phải không?”

“Dĩ nhiên không phải.” Đúng là không trêu chọc phụ nữ đang mang thai, dĩ nhiên là ba Diệp am hiểu sâu sắc đạo lý này, vội vàng cầm ly lên, cũng không quan tâm nóng hay không nóng nhanh chóng thổi một hơi rồi uống vào trong miệng, sau đó vào lúc tura lưỡi cảm thấy sự nóng bỏng kia cũng cố nén không có ra vẻ khác thường, “Ngọc Hi, trà do mình pha quả nhiên là uống ngon nhất, làm sao tồilại không hài lòng chứ.”

Ba Diệp biểu hiện thành công như vậy khiến trên mặt mẹ Diệp lộ ra nụ cười: “Vậy thì tốt, tôi còn tưởng rằng mình không hài lòng tôi pha trà đó, chỉ lo con gái, đúng rồi, con gái lớn của mình nói hi vọng bé trong bụng tôi cũng là con gái, mình cảm thấy như thế nào?” Mẹ Diệp chợt nhắc tới đề tài này tự nhiên có lý do của bà, dù sao cũng là nông thôn, dù cho tới bây giờ cũng vẫn có tư tưởng trọng nam khinh nữ, mà bà đã sinh một đứa con gái rồi, sinh nữa nếu thật sự vẫn là con gái thì tốt hay xấu dù sao bà cũng biết đại khái.

Ba Diệp vội vàng gật đầu: “Con gái tốt, con gái mới là áo bông nhỏ tri kỷ của ba, mình cũng biết, đã xem nhiều tin tức, luôn sinh rất nhiều con trai nhưng vẫn hồi hận còn không bằng đừng sinh, cho nên nói vẫn là con gái tốt.”

Ba Diệp vốn tưởng rằng như vậy thì tránh được một kiếp không ngờ mẹ Diệp còn có chiêu sau, chỉ thấy bà đột nhiên lại cau mày nói: “Vậy chính là không thích tôi sinh con phải không?”

“Không phải, không phải, chỉ là nếu Ngọc Hi sinh, con nào cũng tốt.”

Bên kia Diêu Cần nhìn tương tác của hai người kia, cảm thấy ấn tượng bị lật đổ trong cảm nhận đối với cha mẹ vợ, tuy là cha vợ đúng là rất thương vợ con giống như trong ấn tượng, uống một hộp nước, nghĩ đến đề tài vừa mới rồi dẫn tới cha mẹ vợ cãi vã, nghiêng nghiêng người tiến tới bên tai Diệp Bội: “Bà xã, vẫn là em rót nước cho anh tốt nhất, nước còn ngọt.”

Diệp Bội cũng liếc xéo, mặt không thay đổi mở miệng: “Đó là vì em bỏ thêm đường ở trong nước.”

Diêu Cần lại uống một hộp, sau đó mới phát hiện vị ngọt trong nước không phải là loại vị ngọt tự nhiên chỉ nhàn nhạt kia, thật sự là bỏ thêm đường, cũng may da mặt Diêu Cần đủ dày, tiếp tục nói: “Bà xã, em đối với anh thật tốt, còn thêm đường ở trong nước, chỉ là nghe lời cha mẹ vợ nói, anh thật sự muốn biết lúc nào em mới có thể cùng anh sinh một đứa bé thuộc về chính chúng ta nhỉ?”

Ánh mắt của Diệp Bội lướt qua khuôn mặt của Diêu Cần, sau đó từ từ dời xuống, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Đề tài này chúng ta đã thảo luận qua một lần, cho dù em muốn, anh cũng không có chức năng đó thì phải? Anh còn nhỏ cũng quá sớm để nghĩ nhiều như vậy.”

Đây mới thật là một đòn nghiêm trọng, lần đầu tiên Diêu Cần bắt đầu hận ông trời để cho anh sống lại, nếu như không sống lại thì có lẽ cũng sẽ không bị nói như vậy, hơn nữa còn có thể làm chút chuyện hai vợ chồng nên làm, chán nản nói khẽ: “Bà xã, em không cần phải đã kích anh như vậy mà, rốt cuộc lúc nào thì mới có thể lớn lên đây!”

Diệp Bội tự nhiên biết ý nghĩ của Diêu Cần, chỉ là thời gian này chính là như thế, lúc bạn hi vọng nó chậm thì nó lại trở nên rất nhanh, lúc bạn hi vọng nó nhanh lại trở nên rất chậm, hơi cong môi một chút, nhớ tới lời muốn hỏi ngay lúc đầu thấy Diêu Cần: “Trước không nói cái đó, anh có thể nói cho em là làm sao anh tới nơi này không? Đừng nói là tự tới một mình.” Càng nói đến phía sau, giọng của Diệp Bội lại càng lạnh, cho dù tuổi tác tâm lý của Diêu Cần lớn hơn nữa, anh vẫn là một cậu bé chín tuổi, ở mặt sức khỏe hoàn toàn không đánh lại người trưởng thành.

“Dĩ nhiên không phải.” Lúc này Diêu Cần coi như là hiểu tâm tình mới vừa rồi của cha vợ, dù nguyên nhân dẫn tới khác nhau, nhưng kết quả giống nhau, “Ba mẹ anh đưa anh đến trạm xe, ở trạm xe thì anh chú ý tới chú, mà ba mẹ anh đứng lúc vội vã rồi đi, cho nên bèn nhờ chú chăm sóc anh.”

“Anh chỉ chú là ba em? Ba mẹ anh thật là lớn mật, anh thì biết ba em, nhưng bọn họ cũng không biết, thật đúng là yên tâm giao anh cho một người xa lạ ư.” Diệp Bội cảm khái, đây rốt cuộc là chuyện gì thế.

“Khụ, anh nói cho ba mẹ anh biết là anh từng thấy đáng về của chú ở nhà em, nhưng không thể nào khẳng định, sau đó, chú thật rất khéo nói.” Diêu Cần nhớ tới chuyện khi đó còn muốn cười, lúc ở trạm xe cha mẹ của mình vốn là chỉ định thử ba Diệp một chút rốt cuộc có thể tin cậy được hay không, nhưng không ngờ ba Diệp lại khéo nói như vậy, nói rất nhiều việc, ví dụ như trong nhà có một đứa con gái thật đáng yêu năm nay lên lớp một gì đó, dù là tiết lộ ít tin tức ra ngoài, nhưng đủ để cho ba Diêu mẹ Diêu xác nhận rồi.

Diệp Bội tự nhiên rất rõ ràng khéo nói của Diêu Cần là có ý gì, ánh mắt liếc qua ba bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Ba em không biết nhà anh biết thân phận của ông chứ?” Điểm này Diệp Bội rất xác định, nếu không phản ứng của ba Diệp sẽ không giống như mới vừa rồi vậy.

“Đúng vậy, bởi vì muốn cho em một ngạc nhiên vui mừng đó, nếu như nói cho chú vậy thì không phải không vui mừng rồi.” Cho dù đang trên xe vậy mà gặp được ba Diệp Bội khiến Diêu Cần cảm thấy thật sự rất khó tin, chính là cha vợ tương lai đó, vẫn phải biết vuốt mông ngựa nịnh bợ mới được, nhẹ giọng nói gì đó ở bên tai Diệp Bội, hi vọng Diệp Bội ra một chút chủ ý.

Lúc này trong căn phòng có hai cặp vợ chồng, một đôi là bây giờ, một đôi khác là tương lai, sau khi ba Diệp và mẹ Diệp tán gẫu qua một lúc cuối cùng thì nhớ lại hai đứa nhỏ, chờ lúc ba Diệp quay đầu thì thấy đáng về hai đứa nhỏ thân mật, không khỏi giận từ bên trong: “Tránh xa một chút, tránh xa một chút, dựa vào gần như vậy thành cái dạng gì nữa.”

“Chú.” Diêu Cần để tay ở trên vai Diệp Bội, “Con không hiểu chú là có ý gì, chúng con đều còn nhỏ không phải sao?” Diêu Cần vốn định nói Diệp Bội là bà xã của anh, thân mật một chút lại có quan hệ gì, thế nhưng lời như vậy nói ở trước mặt cha Diêu mẹ Diêu còn có thể, nhưng tuyệt đối không thể nói ở trước mặt ba Diệp, nếu không thì hậu quả càng nghiêm trọng, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đổi một loại giải thích.

Quả nhiên, ba Diệp cũng không biết nên tiếp lời như thế nào, đúng vậy, đều còn nhỏ, trẻ con nhỏ như vậy có thể có chuyện gì chứ.

”Mình và con nên nói với tôi một chút chuyện rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ.” Ba Diệp tuyệt đối sẽ không thừa nhận ông có một chút khuất phục.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Ba Diệp cũng nổi giận?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ba Diệp thì khuất phục không thể làm gì, một mặt là vợ, mặt khác là con gái, còn có một người mà ông hoàn toàn cũng không biết chuyện, quan trọng nhất là cậu bé này và bản thân gặp nhau ở trên xe lại khéo như vậy là đến nhà mình.

Kế tiếp mẹ Diệp nói ngọn nguồn cho ba Diệp, đợi đến lúc nói xong thì thời gian đã hơn sáu giờ.

Nghe xong cả sự việc, ba Diệp nhũn nhũn mảy, nhìn Diêu Cẩn: “Từ trong chuyện này có thể thấy được nhóc con quả thật không tệ, có can đảm, nhưng có một chút chú không thể chấp nhận, tại sao con luôn quản quít lấy con gái của chú?”

Nghe được câu này, Diêu Cẩn thật sự là ngây ngẩn cả người, bởi vì kiếp trước ba Diệp cũng đã hỏi anh vấn đề tương tự này, chỉ là anh đã trả lời như thế nào nhỉ, đúng rồi, hình như anh nói mình nhất định có thể mang lại hạnh phúc đời sau cho Diệp Bội. Kết quả cuối cùng tuy là về mặt tiền tài cũng không làm được, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày lại làm được, chỉ là, Diêu Cẩn nhìn một chút tay của mình, quan trọng là hiện tại anh mới chỉ có chín tuổi, dù nói chuyện gì đều là nói suông.

Mẹ Diệp ở bên cạnh im lặng nở nụ cười, tình huống như thế giống như Diêu Cẩn đã là một đứa con rể chừng hai mươi tuổi tới nhà rồi, ba Diệp đang khảo nghiệm người con rể này rồi cuộc như thế nào, có xứng hay không xứng với con gái của mình. Qua một lúc lâu, mẹ Diệp cảm thấy cơ hội xấp xỉ rồi, đang định đổi chủ đề, đúng lúc này, Diêu Cẩn đột nhiên lên tiếng.

”Chú, bây giờ con còn nhỏ, không thể bảo đảm cái gì, con chỉ có thể nói chính là con nhất định sẽ đối xử thật tốt với Bội Bội, tuyệt đối sẽ không để Bội Bội bị người khác bắt nạt, cho dù xuất hiện tình huống nguy hiểm như thế nào thì con đều sẽ bảo vệ Bội Bội ở phía sau, không để em ấy chịu một chút tổn thương.” Những thứ khác có lẽ Diêu Cẩn vẫn không thể cho phép cam kết, nhưng điểm này thì anh nhất định có thể làm được, giống như kiếp trước vậy, dù khi đó mình cũng chưa thật sự che chở chu đáo cho Diệp Bội.

”Hi vọng con nói được làm được.” Cuối cùng thì trên mặt ba Diệp lộ ra nụ cười.

”Kiến Quân.” Mẹ Diệp ở bên cạnh đẩy ba Diệp một cái, “Được rồi, cười cái gì, thật sự giống như cho là đến lúc đó vậy, đến lúc đó con gái mình lấy chồng thật không biết mình lại nói cái gì, mình đừng quên trước mặt mình là hai đứa trẻ, tôi đói rồi, trước đi nấu cơm thôi.”

”Ồ, hừ, tôi biết rồi, Ngọc Hi mình nghĩ đi, tôi đi nấu cơm.” Nghe được lời mẹ Diệp nói, ba Diệp bèn vội vàng đứng lên rồi đi tới phòng bếp.

Diệp Bội vỗ vỗ vai Diêu Cẩn: “Có nhiều chỗ anh còn phải học tập với ba em, cho dù có lúc em cũng nhìn ông rất không vừa mắt, nhưng vẫn coi như là một người chồng tốt, có ít nhất một điểm, nếu ba em ở nhà thì mẹ em tuyệt đối sẽ không xuống bếp.”

Ba Diệp và mẹ Diệp có lẽ càng được tính là vợ chồng già hơn so với Diêu Cẩn và Diệp Bội, ít nhất ở trong mắt hai người Diêu Cẩn và Diệp Bội là như vậy.

”Bà xã.” Diêu Cẩn nhỏ giọng kháng nghị, “Lúc nào anh ở nhà từng để cho em xuống bếp, em còn chưa hài lòng sao?”

Diệp Bội ngẩn người, sau đó mới phát hiện hình như đúng là như vậy, khi đó bình thường Diêu Cẩn khá bận rộn, bình thường đều là Diệp Bội làm xong cơm chờ Diêu Cẩn trở lại, nhưng chỉ cần Diêu Cẩn ở nhà thì đều là Diêu Cẩn xuống bếp, tuyệt đối sẽ không để Diệp Bội chạm vào.

Nhớ lại chân tướng sự thật Diệp Bội không khỏi cúi đầu, khóe mắt lại thoáng liếc thấy ý cười trên khóe môi Diêu Cẩn, vươn tay véo véo cánh tay bên cạnh của người kia, cắn răng mở miệng: “Đúng vậy, anh rất tốt, em đương nhiên hài lòng, anh đúng là ông chồng hoàn mỹ.”

”Ừ ừ, đau, bà xã đại nhân, anh sai rồi, anh không phải là ông chồng hoàn mỹ không được sao? Cũng không biết làm sao anh tìm được một bà xã bạo lực như vậy.” Câu nói sau cùng Diêu Cẩn nói rất khế, chỉ là trong miệng tuy là oán trách, nụ cười lại cũng không kiềm chế vượt ra từ trong lòng.

Hình thức hai người chung đụng vẫn chính là như vậy, cũng không phải nói hoàn mỹ, hai người đều có khuyết điểm, nhưng mà quan trọng là bọn họ có thể bao dung khuyết điểm của đối phương. Hơn nữa có thể dưới thời gian dài chung đụng, điều này cũng cho thấy bọn họ đã sớm trải qua thời kỳ rèn luyện, sau này vấn đề nhỏ có thể sẽ xuất hiện, nhưng mà tuyệt đối sẽ không xuất hiện vấn đề lớn lao gì.

Hình thức kiếp trước, tình trạng kiếp này, đoạn thời gian trước bởi vì một số nguyên nhân bên ngoài khiến hai người đều có một chút gò bó, nhưng bây

giờ động tác của Diệp Bội lại làm cho Diêu Cần cảm thấy cho dù mọi người thay đổi, chỉ cần lòng không thay đổi, như vậy vẫn có thể sống tiếp tục mãi, lần này nhất định có thể nắm tay lẫn nhau đến già.

Một bàn tràn đầy món ăn, tất cả đều đến từ tay ba Diệp, đều là món ăn gia đình, ăn cũng không đặc biệt mỹ vị, chỉ là đối với người ở chỗ này mà nói đều có một loại mùi vị khác biệt với người khác.

“Cốc cốc cốc.” Cửa bị gõ được mở rộng ra, một đôi vợ chồng đứng ở cửa, người phụ nữ thấy trong phòng có vẻ vui vẻ hòa thuận không khỏi cười ra tiếng, “Ôi, em còn tưởng rằng là ai đó, thì ra là anh cả trở lại, lúc xế chiều chúng em còn tưởng rằng là chúng em nhìn lầm rồi đó, đúng không, Kiến Quốc.”

“Đúng đấy.” Đôi vợ chồng này dĩ nhiên là vợ chồng chú hai thấy nơi nào có ích lợi sẽ quên chui vào nơi đó, Diệp Kiến Quốc cảm thấy được thúc giục từ vợ vội vàng gật đầu, ông hèn nhát từ lâu đã quen với cuộc sống bị vợ ra lệnh, “Anh cả, trở lại cũng không nói một tiếng với chúng em, để chúng em đi đón anh chứ.”

Ba Diệp gật đầu: “Ngọc Hi, trước đi lấy hai ly trà cho chú hai và em dâu.” Dặn xong sau đó ông mới lại đối diện hai người, “Đừng đứng ở cửa ra vào, đi vào ngồi đi, đúng lúc chúng ta đang dùng cơm, không biết các em ăn xong chưa?” Về phần câu hỏi của chú hai Diệp, biết rõ chỉ là khách sáo, sao ba Diệp lại tiếp lời.

Vừa mới đầu thím hai nhà họ Diệp nghe thấy lời ba Diệp nói còn hưng phấn một lúc, sau khi đuổi cổ nhìn món ăn trên bàn lại thấy được mấy đĩa củ cải dưa muối rau cải kia, tiếp đó món ăn ngon nhất vẫn chỉ là chén thịt béo bị ăn gần hết kia thì ngay lập tức lại lắc đầu một cái, mặt lộ vẻ ghét bỏ: “Không, chúng em ăn rồi, chỉ là chị dâu cả,” Thím hai Diệp lớn tiếng kêu mẹ Diệp đang pha trà cho bọn họ ở nơi xa, “Đây cũng quá keo kiệt đó, thật vất vả anh cả trở về một chuyến, hơn nữa còn có một người khách nhỏ ở đây, vậy mà chỉ làm có ít món ăn như vậy.”

Chuyến này bọn họ tới đây cũng không phải là vì anh cả, mà là bởi vì vị khách nhỏ kia, lần trước vào lúc cậu bé tới cha mẹ cậu bé đã mang theo rất nhiều thứ, ngay cả mấy thứ bị bà lấy đi nghe nói cũng rất đáng tiền, lần này chỉ muốn biết còn có thể lấy thêm chút gì đó hay không, nhưng khi thấy tình hình thật có vẻ giống như không có thứ gì.

Mặt lộ vẻ thất vọng, thím hai Diệp cũng không chú ý tới nét mặt ba Diệp đã từ trôi trong chuyện âm u.

“Kiến Quốc, không phải là anh nói chứ, em dâu không hiểu chuyện, ngay cả chú cũng dính theo không hiểu chuyện ư, chuyện của Ngọc Hi là các em tùy tiện có thể sắp đặt sao, hoặc là nói anh không ở nhà thì các em đều đối xử với Ngọc Hi như vậy hay sao?” Ba Diệp làm anh cả, bình thường cũng coi là được mấy em út phía dưới e ngại, cho nên lời của ông vừa ra khỏi miệng thành công khiến chú hai Diệp rụt cổ một cái, cúi đầu không dám nói thêm câu nào nữa.

Thím hai Diệp duỗi ngón tay ra hung hăng chỉ chỉ mông tang của chú hai Diệp: “Cái ông này thiệt là, sao lại yếu đuối như vậy chứ, vừa gặp anh cả nên lời gì cũng không nói ra lời rồi, anh cả, mới vừa rồi lời của em nói cũng là có ý tốt, lúc anh không ở nhà, chị dâu cả ở nhà một mình.” Lời đến đây thì kết thúc, nhưng ai cũng nghe ra ý trong lời nói của bà.

Diệp Bội mang cái ghế, từ từ đi tới trước mặt thím hai Diệp, sau đó nặng nề đặt dưới đất, trèo lên, nhìn thím hai Diệp từ trên cao xuống: “Thím hai, đừng tưởng rằng thím là thím hai nên lời gì cũng có thể nói, chuyện lần trước thím cầm đi bao nhiêu thứ từ nhà con thì không nói thím, người một nhà thôi, tuy là xưa nay thím lại cảm thấy chiếm tiện nghi của nhà con là đạo lý hiển nhiên, mà ngay cả nhà con đến nhà thím gọi điện thoại cũng không được, nhưng dù sao thì thím cũng đừng nói xấu mẹ con, nói xấu của mẹ con là thím có thể nói sao?!” Càng nói càng về sau, âm thanh và giọng nói của Diệp Bội lại càng có vẻ nghiêm nghị.

Thím hai Diệp đứng ở phía dưới, trong khoảng khắc mới vừa rồi kia cũng cảm thấy sợ, có điều rất nhanh đã ổn định lại, chỉ là không biết vì sao, chính là bà không nhìn thẳng Diệp Bội, mà là quay đầu nhìn ba Diệp, trên mặt tức giận: “Anh cả, đây chính là con gái mà chị dâu cả dạy dỗ được, lại dám nói với bề trên như vậy sao?”

“Thím đây có thể nói sai rồi, Bội Bội lại là con gái mà tôi dạy ra, lời của bé nói chính là tôi muốn nói, chuyện khác chúng tôi cũng có thể nhịn, nhưng mà thím lại dám sắp đặt Ngọc Hi, nói thật, nếu không phải là nhìn ở mặt mũi của chú hai, tôi nhất định cầm một cây chổi đánh thím ra ngoài.” Bình thường ba Diệp hầu như đều không thể nào sẽ nổi giận, ôn hòa, tính tình tốt, gặp ai cũng có thể rất nhanh hoà mình, cũng mặc kệ là người tốt như thế nào, chắc chắn sẽ có một số tình huống thì không thể bị đụng vào, đó chính là người nhà.

Tính tình ba Diệp nổi giận là vì chuyện của người thân mình như vậy từ trong trí nhớ kiếp trước Diệp Bội cũng có thể thấy được vào lần đập TV đó.

Chỉ là ba Diệp thật sự là ngoại trừ nổi giận đối với trẻ con, thật ra thì Diệp Bội rất ít thấy ông nổi giận lớn như vậy, thấy hai người không biết ở đang nghĩ cái gì, cười lạnh một tiếng: “Chú hai, đừng trách con không nhắc nhở chú...Nếu chú tiếp tục như vậy nữa, sau này cũng đừng hòng bước vào cửa của nhà con, còn ở chỗ bà nội, chú cũng đừng hòng chiếm được thứ gì tốt ở chỗ của bà, người một nhà nếu chỉ dùng ích lợi duy trì như vậy hay là thôi đi.”

“Bội Bội.” Ba Diệp nghe lời Diệp Bội nói càng ngày càng quá mức, vội vàng ngăn cản, mỗi người đều có ranh giới cuối cùng, nói nhao nhao thì không thành vấn đề, muốn nói đến cắt đứt quan hệ nhưng cũng là quá lớn, quay đầu nhìn hai người: “Chú hai, thím hai, tôi hi vọng về sau chú thím đừng nói mấy thứ kỳ cục gì đó nữa, quan hệ người thân có thân thiết nữa cũng không thể dễ dàng tha thứ chú thím vẫn cố tình gây sự tiếp như vậy.”

“Tôi biết rồi, anh cả.” Lần này rốt cuộc thì chú hai Diệp mở miệng, sau đó kéo thím hai Diệp nhắm phía ngoài cửa đi tới, nhưng thím hai Diệp vừa đi lại còn vừa hô to, “Thật giống như ai thêm thường vậy, sau này nếu các người có chuyện đừng tới yêu cầu chúng ta, hừ, cho mặt mũi mà lên mặt.”

“Bội Bội.” Người ngoài đi rồi, cuối cùng ánh mắt của ba Diệp rơi xuống trên người Diệp Bội, “Sau này không cho phép lại nói lời như vậy, cái gì gọi là chớ bước vào cửa của nhà con, đều là người một nhà, nào có thể không vào cửa nhà.” Nói cho cùng ba Diệp vẫn là người truyền thống, những thứ khác

nói một chút không sao, nhưng nếu nói đến phần quan hệ người thân này thì ông tuyệt đối sẽ không nói tới tuyệt đối như vậy, dù sao cũng là người thân, luôn có đường lùi.

”Tùy cha thôi, con mới không cần lo nhiều như vậy, không có bất cứ quan hệ gì với con, nhưng có một số người thân thì có thể nhận, một số người thân kỳ hoa cá biệt vẫn là quên đi.” Nói xong Diệp Bội cử động người, rất nhanh nhảy ngay xuống ghế, bước này khiến Diêu Cần và Ba Diệp giật nảy mình, thấy Diệp Bội không có việc gì hai người mới cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Diêu Cần: bà xã em thật đáng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Có thể là sống thời gian dài, có một số việc cũng đã thấy được, có vài người bạn coi người ta là người nhà, người ta cũng chưa chắc xem người trở thành người nhà, giống như chú hai Diệp vậy, cho tới bây giờ đều chỉ biết đội ích lợi ở trên đầu cũng không để ý tình thân gì đó, Diệp Bội thật sự là biết rõ điểm này.

Đời trước nhà mình tuy rằng không có lẫn lộn quá kém, nhưng cũng không phải là tốt lắm, có lúc xảy ra việc gấp còn cần xin người giúp một tay, mà chú hai này chính là nhân vật điển hình bỏ đá xuống giếng, khiến lúc Diệp Bội đối mặt với ông cũng sẽ không có vẻ mặt tốt.

”Ba.” Nhìn ba Diệp, Diệp Bội lộ ra một khuôn mặt tươi cười, ”Ba vừa cực khổ trở về, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Chuyện chú hai quả thật làm cho Diệp Bội rất bất mãn, nhưng đó dù sao cũng là ”Người ngoài”, chờ khoảng thời gian này qua đi sau này chỉ sợ cũng sẽ không có quá nhiều liên hệ với nhà mình, cần gì vì ông ta mà âm ỉ nhà mình không vui.

Ba Diệp vốn đúng là định nổi giận, nhưng khi thấy khuôn mặt tươi cười của con gái thì những thứ tức giận kia cũng như không thấy, ôm lấy Diệp Bội đặt vào trên đùi của mình: ”Con đó, thật là không có biện pháp đối với con, chỉ là nhớ kỹ một chút, sau này dù sao cũng không được nói như vậy với chú hai nữa, biết không?”

”Con biết rồi, ba.”

Lúc này mẹ Diệp mới đi ra từ bên trong, trên tay cũng không cầm ly trà, có lẽ cũng nghe được lời nói mới rồi: ”Tôi thấy bọn họ cũng không phải là tới uống trà, nên tôi không pha trà, chúng ta vẫn tiếp tục ăn cơm, không ăn nữa sẽ nguội lạnh.”

Mẹ Diệp lên tiếng, ba Diệp cũng không tiện nói gì, chào hỏi với Diêu Cần: ”Tới đây, ăn nhiều một chút, còn có Bội Bội, muốn ba đút cho con ăn sao?” Tức giận đi rồi, ba Diệp vẫn là ba Diệp kia.

”Không cần, tự con ăn.” Tuổi đã lớn như vậy, nếu còn để ba đút, Diệp Bội có thể khẳng định về sau chuyện này nhất định sẽ bị Diêu Cần nhắc tới làm chuyện cười.

Diêu Cần nhìn đáng vẻ người một nhà hòa thuận lập tức nở nụ cười, nhưng trong lòng càng thêm cố chấp đối với chuyện lúc nào thì có thể cùng Diệp Bội sinh một đứa con. Trước kia không biết, hiện tại phát hiện có lẽ có một đứa con thì cuộc sống sẽ càng thêm thú vị, càng thêm tràn đầy sức sống hơn so với cuộc sống của hai người.

Nghĩ tới đây, Diêu Cần nhìn mặt của Diệp Bội một chút, non nớt, anh chỉ có thể nói như vậy, hết than lại thở, hết cách rồi, dựa theo lời Diệp Bội, hai người đều còn nhỏ, cho dù muốn sinh cũng là không sinh ra được.

Theo hai người chú hai Diệp và thím hai Diệp rời đi, thì ra là căn nhà tràn đầy mùi lửa trong nháy mắt lại biến thành ấm áp, Diêu Cần cười cười, mở miệng nói: ”Chú ơi, chú muốn uống rượu không?”

”Uống rượu?” Mặt ba Diệp sáng rực lên, lúc trước kia ông chính là hút thuốc lá lại uống rượu, nhưng sau lại suy tính đến trong nhà có trẻ con thì hút thuốc lá không tốt lắm, cho nên đã cai thuốc rồi, nhưng mà ông lại vẫn duy trì uống rượu. Hôm nay ông vội vã trở về, không đi mua rượu, miệng mới vừa thêm, cho nên hiện tại nghe thấy Diêu Cần nói có rượu uống mới có thể kích động như thế.

”Đúng vậy.” Diêu Cần đi tới trong một đồng hồ kia của ba Diệp, đẩy một chút, quả nhiên lấy ra mấy bình rượu, ”Bởi vì chú cầm đồ giùm con, con cũng thiếu chút nữa đã quên mất con còn có đồ cầm tới.” Trên tay Diêu Cần cầm không chỉ là rượu, còn có thứ khác.

Diệp Bội nhìn trên tay Diêu Cần giống như làm ảo thuật biến ra nhiều đồ như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, nhìn lại một chút đồng hồ kia của ba Diệp, trong lòng hiểu rõ rồi, không trách được mới vừa rồi chú hai Diệp và thím hai Diệp không phát hiện, bởi vì bọn họ biết ba Diệp mang về chắc không phải là đồ tốt, cũng không quan sát quá mức.

Mấy bình rượu, một chút thuốc bổ, phía trên ký hiệu cho phụ nữ có thai ăn, còn có một chồng thư, những thứ này dĩ nhiên là thuộc về Diệp Bội.

“Chú, chỗ rượu này là cố ý mang cho chú, những thứ thuốc bổ này là cho cô bổ sung vào rất tốt đối với sự sinh trưởng của đứa bé, mẹ con còn nói sau này vẫn sẽ liên tục gửi ít thứ tới đây, nhưng mà bởi vì không biết trong bụng cô là con trai hay là con gái, cho nên quần áo gì đó thì nói sau.” Đồ lần này không tính là nhiều lắm, nhưng mỗi một loại cũng nhìn ra được là người mua đồ có lòng.

“Như vậy quá tốn kém rồi, chúng ta.”

“Cô à, ba mẹ con nói rồi, đây là một phần tâm lòng của bọn họ, hi vọng cô chú đừng từ chối, sau này bọn họ còn hi vọng sau khi cô sinh con xong có thể đến thành phố H phát triển đấy.” Mặt Diêu Cần thân nhiên, tiền những thứ này có một phần đúng là anh ra, coi như là sớm lấy lòng ba mẹ vợ thôi.

Ba Diệp và mẹ Diệp cũng vẫn khách sáo, chỉ có bộ dạng Diệp Bội rất bình thường, thúc giục: “Hay là trước ăn cơm đi, lạnh thì ăn không ngon.” Đòi sau thịt cá, Diệp Bội đã ăn cơm ngon thức ăn ngon rồi, lúc này cô cũng không cảm thấy món ăn trong nhà có gì không đúng, cô đều luôn luôn không chọn lựa, chỉ có không phải đặc biệt khó ăn thì không liên quan.

Một bữa cơm ăn thật sự là khách hết sức vui mừng, hành động của Diêu Cần khiến ấn tượng của ba Diệp và mẹ Diệp đối với anh tốt hơn không chỉ một chút, cậu bé mới chín tuổi có thể có phong thái như thế thật sự là rất tốt, cho dù là có một số người trưởng thành cũng chưa chắc có thể làm được như Diêu Cần vậy.

Buổi tối lúc đi ngủ ba Diệp và mẹ Diệp ngủ giường lớn, Diêu Cần và Diệp Bội ngủ giường nhỏ, vừa bắt đầu ba Diệp vẫn không đồng ý lắm, nhưng sau khi lướt qua lại xuống Diêu Cần bèn gật đầu đồng ý, cũng chỉ là trẻ con mà thôi, cho dù xem như trưởng thành đi nữa cũng chỉ là con nít.

Đóng cửa lại, Diệp Bội néo mặt của Diêu Cần: “Anh đừng cười nữa, gian kế được như ý thì muốn khoe khoang chứ, có cái gì tốt đáng để vui mừng.” Làm vợ chồng thời gian dài như vậy rồi, sao Diệp Bội có thể không hiểu trong lòng Diêu Cần đang suy nghĩ gì, một loạt chuyện vừa mới xảy ra cũng chỉ là vì để cho ba Diệp buông xuống lòng đề phòng mà thôi.

“Bà xã.” Diêu Cần ôm chặt lấy Diệp Bội, “Anh khổ sở cực nhọc mới có thể làm cho hai chúng ta có thể ở ngủ chung, nói chuyện phiếm, em lại không thể khen thưởng anh một chút sao?”

Sau đó.

Hai người do người cao hơn kém một cái đầu, cũng được coi là một cặp rất xứng đôi, nhưng lúc này bởi vì còn chưa đến thời kỳ trở mã, cho nên chiều cao gần như không kém nhiều, cũng không cần cúi đầu, Diêu Cần đã hôn một cái ở ngoài miệng Diệp Bội: “Bà xã, đời này nụ hôn đầu của em cũng là của anh, chỉ là sự khác biệt giữa mùi vị bà xã khi còn bé và mùi vị bà xã trưởng thành thật đúng là lớn.”

“Anh thiệt là.” Không có xấu hổ, cũng không có ngượng ngùng, có lẽ là bởi vì thói quen, ngay cả có một chút cũng không quen thuộc lắm, số tuổi hai người đều quá nhỏ.

“Đúng rồi.” Diêu Cần giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, mở cửa chạy xuống lầu, một lát sau lại chạy tới, trên tay cầm một bộ quần áo, là quần áo mặc vào mùa Thu Đông, nhưng cái loại hình dạng kia cũng là quần áo điển hình của bé gái, ngược lại con vịt nào đó rất khác, chỗ góc viền còn có Lace (viền tơ) mờ ảo, “Đây là mẹ anh đặc biệt chọn quần áo cho em, bà xã em cảm thấy như thế nào?”

Trong chốc lát Diệp Bội có một loại cảm giác không biết nên đi đâu để nổi giận, nén lửa giận xuống cuối cùng chỉ cắn răng nói một câu: “Anh cứ nói đi?”

“Anh cảm thấy không tệ, chắc rất thích hợp cho bà xã mặc.” Diêu Cần đứng đắn gật đầu.

Diệp Bội cau mày: “Ánh mắt mẹ chồng chọn quần áo vẫn là đặc biệt trước sau như một nhỉ, nhưng anh cảm thấy loại quần áo này là em có thể mặc sao, anh cũng không suy nghĩ là em mấy tuổi.”

“Làm sao anh có thể không biết bà xã bao nhiêu tuổi chứ, anh chính là đếm ngày từng ngày, mới tám tuổi không phải sao? Mặc quần áo như thế mới thích hợp.” Diêu Cần cười ha hả nói, anh rất ít gặp lúc Diệp Bội xuất hiện vẻ mặt như thế.

Đúng vậy, tám tuổi, Diệp Bội nâng trán, chính là vì mới tám tuổi, mẹ chồng mới có thể làm không biết một như vậy, nhưng cô còn nhớ khi đó bà luôn hi vọng mình và Diêu Cần sinh một bé gái cho bà chăm. Nhưng bà cũng biết tình hình ở trong nhà, cũng không có cường cầu, không ngờ đời này lại bị mình vấp phải.

“Không phải là anh còn có một muội muội thanh mai trúc mã sao? Mẹ chồng không chọn quần áo cho cô ấy?” Diệp Bội đột nhiên nói ra những lời này, trong giọng nói mang theo giễu cợt rõ ràng.

“Ôi,” Diêu Cần thờ dài, “Hình tượng của cô ấy ở trong lòng mẹ anh gần như là cố định, rất khó thay đổi, nhưng mà em yên tâm, anh nhất định sẽ không để cho chuyện của kiếp trước xảy ra lần nữa, em cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa, chuyện của kiếp trước qua đi cũng đã qua, đời này chúng ta nên cố gắng sống hạnh phúc không phải sao?”

“Em biết rồi.” Cô liếc nhìn Diêu Cần, biết anh cũng không có cách nào, Diệp Bội cũng biết không nói thêm gì nữa, “Anh quay đầu đi, em thay quần áo, mẹ chồng mua, nếu em không mặc cũng quá không nể mặt bà rồi.”

“Cần gì xoay người chứ, thân thể bà xã chỗ nào anh chưa từng thấy, hơn nữa hiện tại em còn chưa tới thời kỳ trở mã, nhìn một chút có gì ghê gớm đâu.” Diêu Cần lăm bằm, không ngờ sống lại một lần lại cũng không có phúc lợi như vậy, đây cũng quá hỏng việc rồi đó.

“Hả? Không đồng ý?” Diệp Bội xoi mói cao giọng, “Dĩ nhiên, nếu như anh muốn làm sói háo sắc nhỏ thì em có thể miễn cưỡng đồng ý để cho anh nhìn

em thay quần áo.” Diệp Bội cho là cô nói như vậy Điều Cần sẽ quay đầu đi, chỉ không ngờ là chẳng những Điều Cần không quay đầu, ngược lại cặp mắt càng thêm lấp lánh có hồn.

”Không sao, bà xã, anh chỉ biết háo sắc một mình em.” Nói xong câu này, Điều Cần ngẩng đầu lại thấy được vẻ mặt khùng bố trên mặt Diệp Bội, vội vàng xoay người qua, hết cách rồi, sợ vợ là không sửa đổi được, “Ồi, thôi rồi, thật là quá đáng thương, bà xã em nói chúng ta cũng là vợ chồng già rồi, em còn ngượng ngùng cái gì chứ, ở trước mặt anh hoàn toàn là không cần thiết mà.”

Điều Cần lăm bắm một mình, đợi đến sau khi anh xoay người lần nữa Diệp Bội đã thay quần áo xong, quần áo màu hồng khiến Diệp Bội có vẻ càng đáng yêu hơn, Điều Cần đưa tay đội cái mũ ở sau lưng Diệp Bội lên trên đầu cô, chốc lát hai lỗ tai thỏ đã lộ rõ lên, kéo đứng thẳng ở trên đầu Diệp Bội.

”Bà xã, em thật đáng yêu nha, thật đúng là anh rất ít thấy lúc em lại đáng yêu như vậy.” Sau khi nói xong Điều Cần lại không nhìn được hôn một cái ở trên mặt Diệp Bội, trong lòng tiếc nuối, mới vừa rồi tại sao mình lại nghe lời xoay người sang chỗ khác như vậy.

”Đáng yêu cái gì chứ.” Diệp Bội giật nhẹ hai lỗ tai này, “Em cảm thấy nhìn thế nào cũng thấy ngốc, đã trưởng thành rồi, còn là cái bộ dạng này, thật là không chịu nổi.” Trong lòng số tuổi khá lớn khiến Diệp Bội thật sự không chịu nổi bộ dạng này.

Điều Cần cười đẩy Diệp Bội tới trước gương, trong gương Diệp Bội mặc quần áo màu hồng, lại thêm cái mũ trên đầu, chỉ còn lại khuôn mặt Diệp Bội lộ ra bên ngoài. Hơn nữa cũng không biết là có phải là vì nhiệt độ trong phòng có chút cao hay không, mặt của Diệp Bội hiện ra màu phẫn hồng, như vậy vừa nhìn giống như là một búp bê. Ở sau lưng cô, Điều Cần mặc khéo léo, đôi tay khoác lên trên vai Diệp Bội, nụ cười trên mặt có thể nhìn ra được là tán mát ra từ trong đáy lòng, xem ra là cả người giống như một hoàng tử bé ôm thật chặt món đồ chơi yêu thích.

Thấy tình hình như vậy, Diệp Bội cũng lộ ra nụ cười, giống như, cũng không tệ lắm.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Là vai phụ hay là nhân vật chính mỗi người một ý thì phải?!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quần Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

“Hò, một quá, chưa từng có bộ dáng như vậy.” Diệp Bội thở hồng hộc đứng thẳng người.

Điều Cần cười cười, lôi kéo tay Diệp Bội: “Anh kéo em đi nhé, không được nữa anh còn có thể cõng em.”

“Vẫn là thôi đi.” Diệp Bội lại khom người xuống, tay chống ở trên đầu gối, miệng lớn hít thở, “Chẳng qua thân thể anh nhỏ bé vậy, em còn chưa đi lên đây, anh sẽ ngã xuống rồi, tự em đi thôi.” Bản thân Diệp Bội cũng không hiểu rõ sao hôm nay lại đột nhiên nảy sinh ý tưởng leo núi, làm cho mình mệt mỏi như vậy.

Đường núi cũng không có đường đi chính xác, bọn họ chỉ có thể leo dọc theo con đường bị giẫm ra được kia lên, bên cạnh là cây lớn xanh um tươi tốt, chỉ có lấm tấm ánh sáng lọt đi vào từ trong khe hở, thật may là mấy ngày nay không có mưa xuống, nếu không thật đúng là rất khó leo lên núi.

Qua một lúc lâu, con đường phía trước mới chậm rãi lộ ra, cây lớn bên cạnh cũng ít đi rất nhiều, tay Điều Cần nắm tay Diệp Bội thật chặt, đường nơi này cũng không dễ đi, anh sợ nếu như bản thân nói lỏng tay thì Diệp Bội sẽ ngã xuống, dù nói thế nào anh cũng không hy vọng xuất hiện điều bất trắc như vậy.

Khoảng cách giữa đỉnh núi cách với hai người càng ngày càng gần, khóe miệng Diệp Bội cũng coi như xuất hiện nụ cười. Lúc vừa bắt đầu định leo núi, cô vẫn hào hứng bùng bùng nhưng cũng không lâu lắm cô lại hối hận. Nếu không có Điều Cần ở bên cạnh thì cô chắc chắn đã sớm quay đầu lại, hiện tại rốt cuộc thấy được bình minh lên đỉnh, nếu nói không vui là không thể nào.

Đứng ở trên đỉnh núi, trên cao nhìn xuống cảnh toàn thôn, bây giờ thôn còn lâu mới có được sắc thái phức tạp sau này vậy, cũng chỉ có nhà cửa cổ xưa, xem toàn thể đều là màu xám tro, nhưng lại có thể thấy được dấu vết lịch sử lắng đọng.

“Điều Cần, nhà em ở chỗ đó.” Diệp Bội nhớ vài năm sau chỗ này sẽ phải dỡ xuống, hơn nữa cô cũng không thể nào luôn đợi ở chỗ này, sau này có thể sẽ không thấy được cảnh như vậy nữa.

“Ừ.” Xoa Diệp Bội tóc, Điều Cần biết thật ra thì Diệp Bội thích loại sinh hoạt nông thôn yên tĩnh, mát mẻ này, dù điểm nào cũng rất phù hợp với tính tình Diệp Bội, nhưng nếu như muốn phát triển tiếp chỉ ít mới bắt đầu thì tuyệt đối không thể nào ở lại nơi này, “Chờ sau này chúng ta xông xáo ra trời đất một lần sau đó sẽ trở về ở lại, đến lúc đó dù xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng chỉ cần điều khiển từ xa đường dài là được rồi, cho đến lúc ấy Internet cũng đã rất phát triển.”

“Anh nói thật chứ?”

“Thật.” Thận trọng gật đầu, khi đó tuy là mình theo Diệp Bội chuyển đến thành phố S, nhưng thành phố S không có nghĩa là nơi này, so ra hai người đều

có nhưng bộ.

“Vây thì tốt.” Diệp Bội cười đến híp cả mắt, “Thật sự đến lúc đó em cũng không phải là nhất định muốn ở nơi này, chỉ cần là chỗ phong cảnh khá hơn một chút là được, nói thật, tuy rằng ở trong thành phố H lâu như vậy, nhưng mà em vẫn không quen cuộc sống mỗi ngày ngồi khói xe hơi, khiến người ta không chịu nổi.”

Kiếp trước là không có lựa chọn, nhưng mà đời này bọn họ có thể lựa chọn rồi, đương nhiên phải lựa chọn một loại phương thức sống yêu thích, kiếm đủ tiền, đủ là được rồi. Bọn họ cũng không có mơ ước nhất định phải thống trị thế giới, dù cho cả đời không vui vẻ mới được sao?

“Ừ.” Điều Cần nắm vai Diệp Bội, hai người cùng nhau nhìn cảnh tượng trong thôn phía dưới, tất cả chung quanh đây giống như đều vì bọn họ mà tồn tại, dù là tiếng chim hót hay là tiếng gió xào xạc lúc thổi qua cây lớn, toàn bộ đều là thiên nhiên trong lành.

Tình cảm xúc động một lát, vẫn là Diệp Bội không kiềm chế được trước: “Em nói Điều Cần, chúng ta tới nơi đây là làm cái gì thế?”

“Ngắm phong cảnh.”

“Kể tiếp thì sao?”

“Trở về, đây chẳng lẽ không phải là kế hoạch của em?”

Diệp Bội há to miệng, lần đầu tiên cảm thấy im lặng đối với mình, cúi đầu thỏa hiệp: “Thôi, em mới phát hiện thật giống như em cũng có lúc vờ ngơ ngẩn, thanh niên văn nghệ, ha ha.” Số tuổi trong lòng sắp ba mươi tuổi rồi, nhưng vẫn không bình tĩnh được một chút.

“Em đó.” Tay Điều Cần vờ rối tóc Diệp Bội, “Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, làm em vui vẻ là được rồi không phải sao?”

“Cũng đúng, đúng rồi, Điều Cần, chừng nào thì anh đi?”

Nói đến đề tài này khiến không khí ở giữa hai người nhất định trở nên nặng nề, nhưng mà đề tài giống nhau cũng không thể trốn tránh: “Ngày mai, anh nghe chú nói gia đình em đã muốn lắp điện thoại ngay, đến lúc đó anh sẽ gọi điện thoại cho em.” Nếu như theo xưng hô kiếp trước, Điều Cần nên kêu ba Diệp như nhau là ba, nhưng vì không xuất hiện sai lầm ở một thời điểm nào đó, hai người đã đồng ý, ngay cả Diệp Bội, Điều Cần cũng không thể gọi bà xã, điểm này coi như là hai người thống nhất.

Ngồi xồm người xuống, Diệp Bội nhỏ cò trên đất: “Nói thật, anh không ở đây em cũng sẽ nhớ anh, nhưng em lại không thể mặc kệ chuyện cô út, em không thể để cho cô ấy chết đi giống như kiếp trước vậy, nếu không vừa bắt đầu thì em sẽ đi cùng anh đến thành phố H.”

“Anh hiểu.” Điều Cần ôm chặt lấy Diệp Bội, “Mặc dù anh không rõ ràng lắm cô út em là người như thế nào, nhưng mà anh lại hiểu rõ em, nếu như không phải là thật sự rất nghiêm trọng cũng sẽ không khiến em ở lại. Anh hiểu rõ tính cách của em, người giống như chú hai của em vậy nhiều nhất chỉ là khiến cho em chán ghét đối phó một chút trong thời gian ngắn, nhưng chuyện cô út em cũng là một sinh mạng, em không thể bỏ mặc cô ấy.”

“Ừ, lúc cô út chết còn trẻ tuổi như thế, tuy là trí nhớ em cũng không phải rất sâu sắc đối với kiếp trước khi còn bé, nhưng em cũng nhớ thật sự là cô út đối với em rất tốt. Anh biết không, khi đó em nhìn di ảnh cô út trong linh đường, trong lòng nghĩ đến em nhất định phải nhớ kỹ gương mặt đó, nhưng sau đó theo thời gian dài thêm, trí nhớ mờ nhạt, gương mặt đó cũng biến mất theo trong đầu em, chỉ là đời này em tuyệt đối sẽ không để cho chuyện giống vậy xảy ra nữa.” Trong nội tâm mỗi người đều sẽ có chuyện tiếc nuối, chỉ là bị chôn thật sâu ở trong lòng, không có cơ hội cũng sẽ không lấy ra ngoài, nhưng một khi có cơ hội, như vậy thì tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội kia.

Điều Cần nghe thấy trong giọng nói Diệp Bội có cái gì không đúng, vội vàng nâng mặt của cô lên, không có gì bất ngờ thấy đáng về cô nước mắt đầy mặt, vội vàng dùng tay lau đi nước mắt của Diệp Bội: “Không sao, Bội Bội, đời này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện tương tự nữa, đời này có em ở đây không phải sao, cô út sẽ không chết.”

“Ừ.” Diệp Bội xoay người đặt tay ở trên vai Điều Cần ghim thật chặt cổ của anh, “Em không hy vọng người thân của em xảy ra bất kỳ điều bất trắc gì, thật sự sẽ rất khó chịu.”

“Anh hiểu.”

“Đúng rồi, Điều Cần, em xem qua một câu chuyện cũ, nó nói một đôi tình nhân bị bắt, nhưng mà trong đó chỉ có thể có một người còn sống, dùng kéo đá bao quyết thắng thua, đôi tình nhân này thương lượng vậy còn không bằng cùng chết, vì vậy cùng nhau giao hẹn ra tảng đá, nhưng kết quả cuối cùng là cậu trai ra cây kéo, cô gái ra bao, kết quả chết là nhà gái. Nếu như là anh, anh chọn người nào?” Chuyện xưa này là Diệp Bội tình cờ thấy được, tuy chỉ là mấy câu ngắn ngủn, nhưng lại có thể nhìn ra cậu trai vĩ đại và cô gái ích kỷ, nếu chỉ cần lấy một chuyện xưa này mà nói có lẽ sẽ là cậu trai vĩ đại đó thắng lợi, Diệp Bội cũng chỉ là nảy sinh ý nghĩ bất chợt mà thôi.

“Cây kéo.” Điều Cần trả lời không do dự chút nào, đây tuyệt đối sẽ là sự lựa chọn của anh, giống như ban đầu lúc xảy ra động đất vậy, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là che chở người mình yêu, nếu không thì anh tuyệt đối không thể tha thứ cho bản thân mình.

Diệp Bội lắc đầu một cái: “Không đúng, nên ra đá, thay vì một mình anh chết, còn không bằng hai người cùng chết, không phải giống như chúng ta bây giờ sao, nếu không phải là chúng ta cùng chết rồi, bây giờ chúng ta cũng sẽ không có cuộc sống như vậy.”

“Anh biết rồi, nghe lời em, bà xã đại nhân.” Điều Cần cười nói, đối với đáp án trả lời có lẽ lẫn lộn không rõ của vấn đề này, có một số việc trong lòng đã sớm có quyết định không phải sao, cần gì phải nhiều lời.

Diệp Bội hài lòng gật đầu, chỉ là cô không ngờ chính là hôm nay cô đặt giả thiết vậy mà lại thật sự sẽ xảy ra, mà khi đó xảy ra kết quả cũng vượt ngoài dự đoán của cô, đến lúc đó lại là một lần trải nghiệm mới.

Nắm tay Diêu Cẩn, hai người chuẩn bị xuống núi, nhưng Diệp Bội vẫn cứ nhìn chung quanh giống như là đang tìm thứ gì đó.

“Đang tìm cái gì, anh giúp em tìm nhé, bà xã.”

“Ừm, em xem qua nhiều tiểu thuyết như vậy, trong nội dung cho là sau khi nhân vật chính xuyên qua đến một chỗ nào đó thì tùy tiện trên chân núi có thể tìm được các loại dược liệu (vị thuốc) rất quý, còn có thể nhặt vàng bạc châu báu, nhưng mà tại sao em lại không tìm được chứ, vận may thật kém.”
Diệp Bội oán trách, tiện tay đánh vào một cây lớn bên cạnh.

Buồn cười nhìn hành động của Diệp Bội, lần đầu tiên Diêu Cẩn cảm thấy vợ mình sau khi sống lại thật sự có thay đổi rất lớn. Nếu là lúc trước, cô ấy tuyệt đối không thể nào gửi hi vọng lên chuyện mờ mịt như vậy, chỉ là thay đổi như vậy lại cũng thật thú vị, nắm thật chặt tay Diệp Bội: “Có lẽ là bởi vì chúng ta không phải là nhân vật chính đâu, ông trời không có mở phần mềm hack cho chúng ta.”

Diệp Bội cười hi hi rồi lại cười: “Anh nói cũng đúng, chẳng qua em cảm thấy chúng ta có thể sống lại đã là phần mềm hack rất mạnh mẽ rồi, em cũng không quan tâm những thứ khác, không có dược liệu trân quý gì đó tuy là quả thật rất đau lòng á..., nhưng mà sau này chúng ta vẫn còn có thể kiếm nhiều tiền mua, đi thôi, chúng ta xuống núi.”

Một người không nên quá tham lam, lòng quá tham có thể sẽ bị sét đánh, có khoảnh khắc như vậy Diệp Bội cảm giác mình sống lại như vậy tuy là chuyện gì cũng không sao hết, nhưng nghe lời Diêu Cẩn nói thì cô lại cảm thấy chuyện cũng không phải là như thế, là vật hy sinh hay là nhân vật chính có lẽ cũng là nỗi người một ý.

Ngày hôm sau, Diêu Cẩn lại lên xe đi về, cha Diêu mẹ Diêu sẽ chờ anh ở trạm xe bên kia.

Vào lúc trước khi Diêu Cẩn rời đi, Diệp Bội cảnh cáo nói: “Nhớ, nếu sau này anh còn dám một mình chạy tới thì anh cẩn thận một chút cho em, bây giờ anh là chín tuổi mà không phải sắp ba mươi tuổi kiếp trước, với số tuổi bây giờ của anh không thích hợp lên đường một mình, hiểu chưa?”

“Dạ, anh biết rồi, bà xã đại nhân là lớn nhất, anh nhất định sẽ nghe lời của em, nhưng mà anh có một điều kiện.”

“Cái gì?”

“Chờ sau này lúc chúng ta ‘Kết hôn lần hai’, anh muốn em sinh hai đứa nhỏ cho anh.” Diêu Cẩn nhẹ giọng nói ở bên tai Diệp Bội.

“Không biết xấu hổ, nhanh lên xe, chuyện sau này đợi sau này hãy nói.” Về mặt Diệp Bội trở nên hồng.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Diệp Bội: Diêu Cẩn càng ngày anh càng không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Sau khi Diêu Cẩn đi, thời gian này giống như tên lửa bay đi một cái vèo, dĩ nhiên, công thần có thể làm cho thời gian đi được nhanh như vậy không phải chính là điện thoại nhà Diệp Bội thì chẳng còn gì khác.

“Reng reng reng.” Điện thoại lại reo.

Dưới lầu ba Diệp tiếp nhắc lên điện thoại: “Àlo, Tiểu Cẩn à, Bội Bội còn đang ngủ, con chờ, chú giúp con gọi em ấy.” Che ổng nói, ba Diệp la lớn, “Bội Bội, Tiểu Cẩn gọi điện thoại tới.”

“Con không muốn nhận, bảo anh ấy chờ một lát lại gọi tới.” Diệp Bội ló đầu ra khỏi ổ chăn đáp lại một tiếng, sau đó lại chui đầu vào, giữa mùa đông lạnh muốn chết, cô mới không muốn đứng lên đâu, hơn nữa gần như là Diêu Cẩn gọi điện thoại tới đây mỗi ngày (cái này dĩ nhiên nguyên nhân không phải là Diêu Cẩn, mà bởi vì Diệp Bội đã nói, vì tiết kiệm tiền điện thoại của nhà mình, cho nên yêu cầu Diêu Cẩn gọi điện thoại), dính chết rồi, cùng một dạng với người ở chỗ này, “Cha, con không muốn dậy.”

Không biết vì sao, Diệp Bội cảm thấy trước kia cô cũng không phải là rất sợ lạnh, nhưng bây giờ sống lại biến thành đứa bé, ngược lại cô bắt đầu sợ lạnh rồi, hơn nữa còn là rất sợ cực kỳ sợ lạnh.

“Bội Bội, đã mười giờ, cũng nên dậy rồi, con xem Tiểu Cẩn nhà người ta, để phối hợp thời gian của con, ngay cả thời gian gọi điện thoại tới đây cũng lùi

lại, mặc quần áo nhanh lên một chút.”

Diệp Bội cau mày, tuy rằng Ba Diệp nói như vậy, nhưng vẫn không muốn đứng lên: “Cha, không phải mẹ con còn đang ngủ sao?”

“Nhưng con với mẹ con giống nhau sao? Hiện tại trong bụng mẹ con có bé cưng, nhanh lên một chút, trễ như vậy còn chưa chịu rời giường.” Bản thân ba Diệp đã rời giường thật sớm, quan trọng nhất là ông đã làm xong bữa sáng rất sớm sau đó bung cho mẹ Diệp ăn rồi, mà Diệp Bội cũng ăn rồi, chỉ là làm ỏ trong chăn cũng không định đi ra.

Không chịu không muốn bò dậy, trong lòng Diệp Bội càng ngày càng bất mãn đối với Diêu Cần, mặc quần áo từ từ, bao bọc mình giống như gấu Bắc cực, lúc này Diệp Bội mới đi xuống lầu.

“Alô.” Lúc cầm điện thoại thì Diệp Bội vẫn tràn đầy khó chịu, giọng nói cũng uể oải, “Diêu Cần, không phải là anh đổi giờ thành buổi chiều gọi tới ư, sao hôm nay sớm như vậy chứ.” Kể từ sau khi biết Diệp Bội càng ngày càng sợ lạnh thì Diêu Cần dùng rất nhiều biện pháp, gửi từng loại quần áo, thiết bị giữ ấm đến đây, thậm chí vốn là gọi điện thoại vào buổi sáng cũng đổi thành buổi chiều.

“Bà xã.” Ông nói đối diện, giọng nói Diêu Cần có chút nặng nề.

Diệp Bội nghe thấy bộ dáng này của Diêu Cần vội vàng chỉnh chỉnh thân thể, thật là đàn, Diêu Cần vẫn luôn suy nghĩ cho mình, không có chuyện gì thì sao có thể gọi điện thoại tới đây vào hiện tại, vốn là đáng về uể oải thoáng cái đã không thấy tăm hơi: “Anh nói, em nghe.”

“Bà xã, anh thua lỗ.”

“ Bao nhiêu?” Không hỏi rõ cuộc thua lỗ cái gì, vấn đề của Diệp Bội cũng tận lực giản lược, mới như vậy không biết bị ba Diệp và mẹ Diệp nhận ra bọn họ đang bàn bạc đến cùng là liên quan tới cái gì.

“Một vạn.”

Chỉ hai chữ, Diệp Bội hít một hơi, 1 vạn tệ ở đời sau mà nói có thể cũng không có cái gì, nhưng mà ở hiện tại tuyệt đối là một số tiền lớn, chỉ là rất nhanh Diệp Bội đã bình tĩnh lại. Cô nhớ khoản thời gian trước Diêu Cần vừa mới kiếm ba vạn, bây giờ một vạn cũng chỉ là một phần ba mà thôi, nói đến thật sự là đã kích rất lớn cũng không có khả năng sẽ có lắm, và lại Diêu Cần đã trải qua đời sau, sẽ không để số tiền một vạn tệ này ở trong lòng, vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mới có thể khiến cảm xúc Diêu Cần xuống thấp như vậy.

Trong lòng thoáng qua rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng Diệp Bội xác định một chút, mở miệng hỏi: “Anh cảm thấy anh sai ở nơi nào?”

Vấn đề không rõ không ràng không những không khiến Diêu Cần cảm thấy không hiểu, đối diện điện thoại anh lại nở nụ cười, d!^Nd+n(#Q%*d@n quả nhiên gọi số điện thoại này là đúng: “Anh cảm thấy rằng anh quá liều lĩnh, ý vào mình là sống lại bên coi trời bằng vung, nhưng mà thế giới vẫn biến đổi, anh cố chấp vào loại ý tưởng đó là không thể nào thành công.”

“Anh nói đúng.” Diệp Bội chuyển một cái ghế tới ngồi lên, tiếp theo sau đó gọi điện thoại, “Ồ vài phương diện khác mà nói chúng ta có thể có ưu thế, nhưng phần lớn thời gian chúng ta cũng không có ưu thế, anh cũng đã nói, rất có thể chúng ta cũng không phải là nhân vật chính không phải sao?”

“Đúng.” Vợ của mình có một ý nghĩ rõ ràng như thế, Diêu Cần cảm thấy thật sự là không có chọn nhầm, “Phương diện kinh tế gì đó luôn thường xuyên biến đổi, đặc biệt là thị trường chứng khoán, bây giờ thị trường vẫn chưa hoàn thiện, nhưng anh lại cố chấp, có lẽ anh hiểu rõ cuộc vấn đề của anh ở chỗ nào, nhưng tồn thất sau đó thì lòng vẫn không thể bình tĩnh, nhưng mà nghe thấy em giảng giải như thế đột nhiên lòng anh đã bình tĩnh lại.”

“Ồ phương diện này anh lợi hại hơn em nhiều lắm, nhưng anh cần phải biết hiệu ứng bướm bướm, sau này ưu thế của chúng ta sẽ càng ngày càng kém, phương diện kinh tế gì đó.”

Diệp Bội còn chưa có nói xong đã bị Diêu Cần cắt đứt: “Anh hiểu rõ, khoản thời gian này anh vẫn đang học, chuyện lần này cũng là anh quá dựa dẫm vào trí nhớ của anh rồi, rõ ràng đã cảm thấy có gì đó không đúng, giải quyết xong vẫn tin chắc trí nhớ không có mắc sai lầm, anh đã nói phải tạo ra một quỹ đạo cuộc sống hoàn mỹ nhất cho em, thì anh nhất định sẽ thực hiện lời hứa của anh.”

Cuối cùng Diệp Bội cũng coi như yên tâm, cô còn nhớ rõ kiếp trước lúc ban đầu trong nhà Diêu Cần phá sản thì anh thật sự là sa sút tinh thần một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi đi ra. Tuy rằng cùng có hi vọng cũng không muốn tiếp tục mạo hiểm, cô thật sự không hy vọng Diêu Cần rơi vào trong một ngõ cụt nào đó vẫn luôn không ra được, sống lại là điều kiện trước tiên mà không phải tương lai: “Vậy bây giờ anh.”

“Không có việc gì, anh hoàn toàn xử lý tốt, bà xã em yên tâm là tốt rồi, chỉ là đột nhiên lại rất muốn gọi điện thoại cho em, nghe giọng của em, xin lỗi, bà xã, khiến em đi ra chăn ấm áp không được nghỉ ngơi.” Nếu chưa có xử lý tốt thì anh cũng sẽ không gọi điện thoại cho Diệp Bội, không hy vọng Diệp Bội lo lắng.

“Giữa chúng ta cũng không cần nói hai chữ đó đâu. Về phần giường ấm áp, nếu lần sau xảy ra chuyện như vậy nữa thì em nhất định sẽ không tha cho anh...Anh có biết em lạnh muốn chết hay không, trời mới biết tại sao em lại trở nên sợ lạnh như vậy.” Xoa xoa cánh tay, Diệp Bội cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Bà xã.” Điện thoại đối diện Diêu Cần khẽ cười nói, “Nghe người ta nói béo không sợ lạnh lắm, không bằng em ăn nhiều một chút đi, nuôi cho mập thì không phải sợ lạnh rồi.”

“Em mới không cần.” Đề nghị này thật là quá lừa bịp rồi, “Chẳng lẽ anh chưa nghe nói mập lên dễ dàng gây xuống khó khăn ư, nếu em trở nên béo sẽ rất

khó gầy xuống được, sau này sẽ không tìm được đàn ông.” Giọng Diệp Bội không khỏi nói lớn, sau đó lại thấy mặt ba Diệp kinh ngạc nhìn cô, vội vàng che miệng, nói lớn tiếng như vậy thật là mất mặt chết.

Ba Diệp nhìn bộ dáng này của con gái mình, im lặng cười, ngược lại ba Diệp cảm thấy Diêu Cần cũng không tệ lắm, coi như là một đồng bọn nhỏ rất tốt, về phần con rể, thật sự còn sớm, tuy là vẫn bị nhắc tới nhưng cho tới bây giờ ba Diệp cũng chưa từng để ở trong lòng.

Diêu Cần đang muốn nói những thứ khác, lỗ tai rất thính nghe được tiếng động bên kia, tò mò hỏi nói: “Sao thế, bà xã?”

“Lời của em mới vừa rồi bị ba em nghe thấy, thiệt là.”

Diêu Cần nở nụ cười lớn tiếng: “Bà xã, đây chính là đáng đời em rồi, em có một ông xã như anh còn chưa đủ, còn muốn đi tìm đàn ông khác, em ăn tùy ý, anh sẽ không ngại, hơn nữa thịt thịt sờ mới thoải mái.” Thật ra thì anh còn muốn nói mập một chút chờ sau này sinh con cũng tốt hơn một chút, nhưng cuối cùng lời đến khóe miệng vẫn không có nói ra, bởi vì anh hiểu lời này vừa nói ra lại sẽ bị xem thường quá nhỏ.

Diệp Bội nhàu mày: “Anh sẽ không sợ em biến thành một cô mập mập hơn hai trăm cân? Đến lúc đó chỉ sợ anh cũng không cần em nữa thôi.”

“Vậy ngược lại cũng phải cân nhắc suy tính một chút.” Đối diện giọng Diêu Cần có chút chần chờ, Diệp Bội cũng không gấp, lẳng lặng chờ Diêu Cần trả lời, qua trong chốc lát, Diêu Cần lên tiếng, “Như vậy đi, bà xã, chúng ta thương lượng, đừng vượt ra ngoài hai trăm cân được không? Như vậy về sau lúc gì đó em sẽ dễ anh chết.”

Nếu như bây giờ Diệp Bội đang uống nước nhất định sẽ phun ra ngay, nhưng không có, cô chỉ có thể chửi ầm lên: “Diêu Cần, em phát hiện gần đây anh càng ngày càng không biết xấu hổ, anh không thể dè dặt một chút à, thôi, em không muốn nói với anh, chính anh tìm mặt vách tường rồi úp mặt vào tường hối lỗi đi.” Nói xong Diệp Bội bèn thở phì phò cúp điện thoại, thật là không được mấy câu thì đối phương lại hình dáng không đứng đắn rồi. Bản thân Diệp Bội cũng không phát hiện, mặt cô vui ở trong khăn quàng cổ đã đỏ lên, cái gì ngoại trừ trong vòng hai trăm cân, với chiều cao thân thể của mình mà nói cô tuyệt đối sẽ không dễ cho cân nặng của mình vượt ngoài 110, đề chết cái gì chứ.

Tại thành phố H cách xa, Diêu Cần kinh ngạc nhìn điện thoại của mình đã bị cúp, anh còn chưa nói mấy ngày nữa sẽ đi thành phố S thăm Diệp Bội đấy, còn nữa, không biết xấu hổ cái gì, không biết xấu hổ với bà xã mình một chút chẳng lẽ cũng không được à, cái này không phải gọi là không biết xấu hổ chứ, rõ ràng là tình thú.

Đi ra khỏi cửa nhà, thở ra thật sâu hít một hơi, tuy là không có không khí trong lành như ở nhà vợ, nhưng đã coi như là không tệ so với không khí tương lai, kế tiếp vẫn phải cố gắng, kiếm nhiều tiền một chút, sau này lúc bà xã có cần thì có thể trực tiếp giao thẻ, bản thân coi như công nhân bốc vác là được.

Mười một giờ, mẹ Diệp rời giường, làm một phụ nữ có thai đã bảy tháng, bà thích ngủ, bà sợ lạnh, nhưng mà về mặt vẫn không sánh bằng với Diệp Bội.

Thân hình mẹ Diệp tròn vo, thân hình Diệp Bội giống như gấu Bắc cực, một đôi như vậy lại đặc biệt rõ ràng so với ba Diệp mặc tương đối ít.

“Ha ha.” Lúc ăn cơm ba Diệp đột nhiên lại nở nụ cười, “Tôi đột nhiên phát hiện nhà chúng ta đột nhiên lại thêm hai con gấu, một con gấu lớn vụng về, một con gấu nhỏ lóng ngóng.” Một câu nói này của ông đồi lấy chính là hai người phụ nữ đối diện xem thường.

Cơm nước xong, Diệp Bội kéo tay mẹ Diệp: “Mẹ, chúng ta đi phơi nắng đi, cha mang cái ghế nhanh lên một chút.”

“Dạ, hai vị Thái hậu.” Ba Diệp tay chân lạnh lẽo đưa đến hai cái ghế đặt ra ngoài cửa, lúc này mặt trời cũng không tệ lắm.

Leo lên cái ghế, Diệp Bội hí mắt phơi nắng, mùa đông phơi nắng thật là thoải mái, nghiêng đầu lại thấy mẹ lại ngủ thiếp đi. Quả nhiên nói phụ nữ có thai rất thích ngủ thật sự không phải là giả, nhưng mà vẫn phải tìm cơ hội bảo mẹ cùng đi ra ngoài với mình đi lại một chút, hiện tại tuy là đứa nhỏ trong bụng mẹ đã là thai thứ hai rồi, trang@ddlqđ@bubble editor nhưng thân thể khỏe mạnh một chút sinh con cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Nhìn dáng vẻ mẹ ngủ, Diệp Bội bèn định trở về nhà gọi ba cầm cái áo choàng dài đắp lên cho mẹ, không ngờ áo khoác đã xuất hiện rồi.

Quan sát động tác ba cẩn thận đắp áo cho mẹ, lần đầu tiên Diệp Bội cảm thấy ba mẹ ép duyên cũng là có tình yêu giống nhau, chỉ là càng về sau lại càng bị tình thân đã che kín rồi, càng ngày càng bình tĩnh, tương tự cũng có đủ loại vấn đề nhưng đã không thể tách rời.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “đứa trẻ già bộ thật rất mệt mỏi ơ”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Ba, ba làm gì đấy?” Diệp Bội tò mò nhìn ba Diệp đi tới tới lui lui, còn kéo đường dây, cũng không đợi ba Diệp trả lời, Diệp Bội bèn tự mình đi nhìn, không ngờ lại thấy trong phòng mình đã lắp xong điện thoại.

“Như thế nào, Bội Bội, không tệ chứ.” Ba Diệp cười hả hê.

“Ừm, cảm ơn ba.” Sau khi nói xong không keo kiệt chút nào cho ba Diệp một nụ cười, ba Diệp có thể không giống người ba khác là mọi chuyện đều tốt, nhưng không thể không nói cũng được cho là một người ba tốt xứng chức.

Ba Diệp cười ôm Diệp Bội lên: “Con gái trưởng thành, cũng không nghe theo ba, vẫn là thằng nhóc kia có vẻ quan trọng đúng không?”

“Dĩ nhiên không phải, nhất định vẫn là ba khá quan trọng.” Anh ấy và ba, hai người này vốn cũng không thể so sánh, nhưng mà đối với Diệp Bội mà nói, cô thừa nhận vào thời điểm nào đó thì trong lòng cảm thấy Diêu Cần tương đối quan trọng, bởi vì ba là của mẹ, ông xã là của mình.

Theo thời gian trôi qua nhanh chóng, mùa xuân năm nay cũng đến, đây là lần đầu tiên sau khi sống lại Diệp Bội qua tết âm lịch.

Lúc này đường còn chưa tưới nước bùn, mấy ngày trước lại vừa mới mưa, đường lầy lội nếu như muốn đi thật rất khó đi.

“Bội Bội.” Một người đàn ông mặc đầy râu quai nón xuất hiện ở trước mặt Diệp Bội.

“Cậu cả.” Diệp Bội vui mừng kêu lên, từ sau khi cô trở lại cũng chưa có đi qua nhà bà ngoại, đương nhiên cũng chưa gặp được cậu cả này, nhìn bộ mặt cậu đều là đáng về râu ria thật sự buồn cười, rõ ràng mới hai mươi mấy tuổi, nhưng xem ra có lẽ còn lớn hơn so với mẹ Diệp, “Sao cậu lại tới đây, nhà con đang định đi đấy.”

Cậu cả Diệp Bội ngất mũi Diệp Bội: “Cậu không đến làm sao nhà con đi chứ, đây không phải là cậu đã tới đón nhà con à.”

“Đông Vũ.” Mẹ Diệp nâng cao bụng bự đi ra, “Sao cậu lại tới đây?”

“Chị.” Tuy rằng trên mặt dần dần là râu quai nón, nhưng Lưu Đông vũ, cũng chính là cậu cả Diệp Bội xem ra lại cũng không dọa người chút nào, “Cha bảo em tới đón chị, lại nói bộ dạng này của chị cũng không dễ dàng không phải sao?” Bụng bảy tháng xem ra tuy cũng không phải đặc biệt lớn, nhưng mà rất đồ sộ.

Lúc này ba Diệp cũng trở lại từ bên ngoài, liếc mắt đã thấy Lưu Đông vũ: “Đông Vũ, vốn là anh còn định lúc xế chiều đi mượn chiếc xe đẩy, không ngờ cậu đã tới rồi, cùng nhau ăn cơm thôi.”

“Anh rể, không cần, trong nhà đã làm xong cơm, lúc này nhà anh đi theo em đi, ba mẹ lại vẫn luôn nhắc tới lúc nào thì nhà anh mới có thể đi đấy, còn có cũng đã lâu không gặp Bội Bội.”

“Được được, cậu chờ một chút, chúng ta đi chuẩn bị ngay.”

Diệp Bội nhìn đáng về ba Diệp bận rộn không khỏi cười một tiếng, bây giờ tết âm lịch còn có đáng về tết âm lịch, nhưng theo thời gian mỗi năm trôi qua, cảm giác tết âm lịch là càng ngày càng ít, hơn nữa, Diệp Bội cúi đầu, sang năm bản thân nhất định là muốn để bọn họ cùng đi thành phố H, đến lúc đó không biết có thể trở về trải qua tết âm lịch hay không.

Chuẩn bị đồ cũng không cần quá đặc biệt, cũng chỉ là chuẩn bị một ít quả vài vân vân mang tới, ba Diệp cũng không keo kiệt bèn lấy ra một phần trong một ít đồ vật mà Diêu Cần mang tới từ lúc trước, định đưa qua cho ba mẹ vợ.

Mà nếu nói xe cũng chỉ là xe ba bánh mà thôi, chỉ là tăng thêm một nóc lều chắn gió, lúc cậu cả Diệp Bội tới có thể cũng suy tính đến thân thể mẹ Diệp đặc biệt, cho nên bên trong chỗ ngồi cũng đổi thành vô cùng thoải mái, lúc lái xe cũng rất chậm, cố gắng không làm cho xe lắc lư.

Từ nhà Diệp Bội đến nhà bà ngoại đi bộ thì cần gần một tiếng, nhưng nếu như là lái xe thì cho dù cậu cả Diệp Bội lái chậm nữa cũng rất nhanh sẽ đến.

Đến nơi, xuống xe, bên kia đã có người đang chờ.

“Ông ngoại, bà ngoại, mợ cả, dì hai, dượng hai, dì ba, dượng ba, dì út, cậu nhỏ, chào mọi người, con tới đây.” Cái thời đại này người ta lấy sinh đẻ nhiều làm quang vinh, bà nội Diệp sinh năm, mà bà ngoại Diệp Bội lại sinh sáu, dĩ nhiên, ở thời đại này cũng không phải là đặc biệt nhiều.

“Ồi chào.” Cậu nhỏ Diệp Bội vừa ôm lấy Diệp Bội, “Mới bao lâu không thấy, lại lớn như vậy, sao nào, nhớ cậu nhỏ không?”

“Nhớ ạ.” Diệp Bội ngọt ngào đáp lại một tiếng, dĩ nhiên sau đó nghiêng đầu, “Nói như vậy cậu nhỏ có phần thưởng không?”

Cậu cả Diệp Bội gọi là Lưu Đông vũ, mà cậu nhỏ gọi là Lưu Đông Văn, năm nay mới chỉ mười chín tuổi, nghe thấy lời Diệp Bội nói cười ha ha: “Có, đương nhiên là có, đi theo cậu nhỏ, Bội Bội con muốn ăn cái gì cậu đều có thể tìm được cho con.”

“Cảm ơn cậu nhỏ.” Diệp Bội cười nở hoa, từ nhỏ cậu nhỏ này đã đặc biệt thương cô, vào kiếp trước lúc cô và Diêu Cần kết hôn cậu nhỏ cũng vất vả không ít, mợ nhỏ cũng tốt lắm, bây giờ tuy là còn chưa bị cậu nhỏ tìm được, dĩ nhiên, Diệp Bội nhất định sẽ không để cho con bướm của mình cũng quạt việc này đi.

“Bội Bội con chỉ cần cậu nhí, không cần mợ nữa sao? Tới đây, đưa cho tôi ôm một cái.” Người phụ nữ đối diện vươn tay.

“Không cần.” Diệp Bội lắc đầu một cái.

Trên mặt người phụ nữ cứng lại, cảm giác bị một đứa bé từ chối thật sự rất không vui, chỉ là rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, dần lại tỉnh tỉnh hỏi: "Tại sao vậy chứ? Bội Bội, không phải con muốn để cho mẹ cả ôm sao?"

"Đĩ nhiên không muốn." Diệp Bội nhìn về mặt của người đàn bà có gì đó không đúng, mọi người bên cạnh cũng hơi lúng túng, đột nhiên lại nở nụ cười, "Con mới không cần mẹ cả ôm đâu, bằng không cậu cả sẽ nổi giận."

"Tại sao cậu cả sẽ tức giận chứ?" Người phụ nữ mê muội hỏi.

Diệp Bội cười hắc hắc: "Bởi vì trong bụng mẹ cả có cục cưng đó, trong bụng mẹ con có cục cưng thì không thể ôm con, trong bụng mẹ cả có cục cưng dĩ nhiên cũng không thể ôm con, nếu không cậu cả nhất định sẽ tức giận." Thật ra thì Diệp Bội vẫn cảm thấy người một nhà của mình coi như là rất tốt, trừ chú hai thím hai nhà mình ra, còn có dưỡng út rác rưởi kia thì người khác cũng rất tốt đối với mình, tuy rằng không tính là cưng chiều tới cực điểm, nhưng cũng không phải là rất kém.

Mẹ cả nhìn bụng của mình một chút, bởi vì chính bản thân cô lại có chút mập, cho nên một chút cũng không nhìn ra, trên thực tế bọn họ cũng mới phát hiện mang thai lúc đi kiểm tra mấy ngày trước, vẫn chưa kịp nói cho người trong nhà, vì vậy tò mò hỏi nói: "Bội Bội, làm sao con biết mẹ cả mang thai?"

Ông ngoại bà ngoại của Diệp Bội cũng là lần đầu tiên nghe được tin tức này, kinh hãi: "Bội Bội nói là sự thật?"

"Đúng vậy ạ." Mẹ cả gật đầu một cái, "Vốn định tìm một cơ hội nói với ba mẹ mà mãi luôn không tìm được, nhưng Bội Bội, làm sao con biết?"

Diệp Bội len lén le lưỡi một cái, cô cũng là căn cứ thời gian đứa nhỏ trong bụng mẹ cả ra đời kiếp trước mà đoán, đứa em trai này kém năm tháng với em gái mình. Lúc mình phát hiện mẹ đã mang thai 5 tháng rồi, vậy chắc hẳn mẹ cả cũng mang thai, không ngờ chuyện này những người khác cũng còn chưa biết, nhưng chuyện đã bị nói toạc ra, Diệp Bội cũng đành phải mở miệng dưới áp lực của mọi người: "Con đương nhiên biết, nhưng con cũng không biết làm sao con biết được, dù sao con biết là được."

Ba Diệp ở bên cạnh cười ha ha: "Mọi người không nên ép Bội Bội, gần đây con bé lại càng ngày càng kỳ quái, dieendafnleequysddoon khoản thời gian trước còn nói trong bụng Ngọc Hi nhất định là một em gái đấy, trẻ con có thể thật sự có lúc sẽ biết những thứ chúng ta không biết thôi."

"Ngay cả trong bụng mẹ con là em gái cũng biết?" Cậu nhỏ nhéo mũi Diệp Bội, "Vậy con cảm thấy trong bụng mẹ cả con là em trai hay là em gái đây?"

"Đương nhiên là em trai, dù sao không phải là của nhà con, cũng không cần nhà con trông nom. Mẹ sinh ra đứa bé lại là nhà con phải trông coi, sinh em trai quá buồn bình không dễ trông nom." Diệp Bội dùng giọng non nớt về con nít nói ra đoạn văn này, làm cho người khác cảm giác mình cũng chỉ là tính trẻ con đoán trúng, dù sao cũng tốt quá đột xuất rồi.

Quả nhiên Diệp Bội vừa thốt lên xong người chung quanh cũng phá lên cười ha ha, cũng sẽ không nghĩ sâu xa đối với chuyện mới vừa rồi.

Thở ra một hơi, cuối cùng đã tránh được một kiếp, Diệp Bội đẩy cậu nhỏ đang ôm cô một cái: "Cậu nhỏ thả con xuống, con có thể tự mình đi, con đã lên tiểu học rồi, không cần cậu ôm."

"Được được, thả con xuống."

Diệp Bội thoát khỏi lồng ngực cậu nhỏ rốt cuộc cũng khá hơn một chút, là một người trưởng thành, còn muốn được người ôm thật sự là rất không quen.

"Chỉ à." Đúng lúc Diệp Bội mới vừa đứng vững thì bên cạnh đột nhiên có một đứa bé đi tới, nhút nhát kêu Diệp Bội, "Chúng ta cùng đi chơi có được hay không?"

"Được, chị chơi với em." Hiện tại cũng chỉ có hai đứa bé ở chỗ này, là Diệp Bội với con của dì hai, không có chút nào nhiệt nào, nhưng chờ thêm mấy năm trẻ con sẽ nhiều lên, đến lúc đó thì nào nhiệt hơn nhiều. Mà em trai này, Diệp Bội không nhận được chột chột mặt của cậu, khi còn bé đáng yêu hơn nhiều, chờ sau khi lớn lên lại trưởng thành cao như vậy, cao hơn mình rất nhiều thì không có chút thú vị nào.

"Chị, đừng chột mặt em."

"Được rồi, không chột thì không chột vậy, ai mà thêm."

Thời gian cơm trưa rất nhanh tới, Diệp Bội không nhìn được mở TV lên, lúc này ti vi vẫn là trắng đen, hết cách rồi, ai kêu bây giờ người nghèo phổ biến chứ.

XXX, qua;XXXXXX, qua; ah, cái TV này, Diệp Bội nhìn người kia trên ti vi, cười cười, quả nhiên không hổ là ngôi sao lớn tương lai, từ nhỏ kỹ thuật diễn xuất lại tốt như vậy, diễn một đứa bé nông thôn tốt như vậy.

"Ah, Bội Bội, cô bé này không phải là cô bé tới nhà của chúng ta ngày đó sao?" Mẹ Diệp mất tinh, liếc mắt một cái đành nhận ra Nhượng Lâm.

Diệp Bội gật đầu một cái: "Đúng vậy, thật không tệ."

"Bội Bội con không kinh ngạc sao? Đây không phải là bạn học của con sao?" Ngay cả lúc mẹ Diệp thấy Nhượng Lâm cũng sợ hết hồn, không ngờ người như vậy lại xuất hiện ở bên cạnh mình.

“Ngạc nhiên chứ, nhưng lúc Nhựt Lâm đi từng nói là cậu ấy sẽ đi diễn kịch, nên chắc là cái này thì phải.” Đối với Nhựt Lâm, trang@ddlqđ@bubble editor có thể lúc mới bắt đầu Diệp Bội sẽ cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau đó cũng không đáng kể, có lẽ sau này cũng sẽ không tiếp xúc nữa.

Mẹ Diệp xoa tóc Diệp Bội: “Cái đứa nhỏ này, mẹ càng ngày càng nhìn không hiểu con, làm sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ, có lúc mẹ thật sự cảm thấy số tuổi của con xấp xỉ với mẹ đấy, mới vừa rồi ở trước mặt cậu nhỏ con mới giống như một đứa bé.”

“Mẹ.” Mặt Diệp Bội đen sì, cô là một người trưởng thành, muốn cho cô vẫn giả bộ làm trẻ con cũng sẽ rất mệt mỏi, chỉ là, thật sự không có biện pháp, ngẩng đầu cổ vờ nghi ngờ, “Cái gì gọi là số tuổi xấp xỉ với mẹ chứ, con rất lớn ư, đúng rồi, Nhựt Lâm nói sẽ viết thư cho con, gần đây cũng không có.” Nói xong Diệp Bội bủi môi, bộ mặt không hài lòng.

“Ha ha.” Mẹ Diệp cười cười, quả nhiên là bà nghĩ hơi nhiều, nhìn bộ dáng này của con gái không khỏi an ủi, “Có thể là quá bận rộn thôi, sau này nhất định sẽ gửi thư tới nhà.”

“Ừm, mẹ, nhanh lên một chút, ăn cơm, chúng ta cũng đi thôi.”

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Thím hai Diệp luôn nhảy lên”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lễ mừng năm mới không có gì khác khác biệt là ăn cơm tất niên, thăm người thân.

Hôm nay là đêm ba mươi, từ khi vào đông tới nay lần đầu tiên Diệp Bội lại tỉnh dậy vào sáng sớm, sau đó bò dậy từ trên giường.

“Bội Bội” Ba Diệp đã ở dưới lầu thật sớm, thấy Diệp Bội lại tỉnh dậy sớm như vậy, cười trêu chọc, “Sao hôm nay dậy sớm như thế nhỉ, không phải là muốn cái gì, muốn có cái gì thì ba đi mua cho con.” Gần sang năm mới, ba Diệp cũng không keo kiệt chút nào.

“Ba phải đi mua đồ sao? Con với ba cùng đi nhé.” Diệp Bội vui sướng nói, tuy là thời đại này đồ đạc vốn không thể thỏa mãn nhu cầu của Diệp Bội, nhưng mà lúc tết đồ đạc cũng tương đối nhiều, nếu như có thể đi dạo một chút cũng không tồi.

“Được.” Ba Diệp cười ôm lấy Diệp Bội, “Con gái bảo bối, vậy thì chúng ta đi mua, con xem trúng cái gì ba mua cái đó cho con, được không?”

“Dạ.”

Diệp Bội yên tâm được Ba Diệp ôm, hoàn toàn không nghĩ tới tránh né, cô cũng chỉ có thể được ôm khi còn bé, đợi lớn lên rồi thì không thể. Ở trên cao nhìn xuống tình hình trong thôn, Diệp Bội cảm thấy đây mới thật sự là một loại trải nghiệm mới mẻ.

Dọc theo đường đi từng người một quen biết cười chào hỏi với ba Diệp, nói một câu chúc tết, lúc này thông thường cũng sẽ không có cái vả, cho dù bình thường người có quan hệ không tốt cũng sẽ là khuôn mặt tươi cười gặp người khác vào ngày đó, ai cũng không mong muốn tìm xúi quẩy cho mình.

Đi tới tiệm nhỏ trong thôn, dl^Nd+n(#Q%*d@n tuy là đồ cũng không nhiều nhưng cũng coi là rục rờ muôn màu. Người trong cửa tiệm này, người này tiếp người kia tìm đồ mình muốn, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền tới, đưa đến nhiều tiếng cười xuất hiện hơn.

“Bội Bội.” Ba Diệp mở miệng cười, “Con muốn cái gì, ba mua cho con.”

Diệp Bội nghe lời ba Diệp nói thì vội vàng lắc đầu, cô chỉ là tới xem náo nhiệt, và lại cô cũng không phải là con nít bình thường, cho nên những thứ đồ này thật không thể nào hợp sở thích của cô: “Không cần, ba, con xem một chút là được.”

“Ôi, anh cả anh cũng ở đây à, dẫn theo Bội Bội mua đồ ư, sao một chút cũng không mua, có phải là không nỡ lòng bỏ ra hay không? Anh cả anh cũng không thể như vậy, gần sang năm mới, nếu như Bội Bội thích, đương nhiên là phải mua cho cháu nó, xem Thần Thần nhà em cũng mua rất nhiều thứ, chào ôi, hết cách rồi, chỉ cần là con cái thích thì người lớn chúng ta có thể không thỏa mãn sao.” Giọng nữ chói tai vang lên hết sức rõ rệt ở trong tiệm này, khiến tiếng cười trong tiệm cũng dừng một chút, sau lại thấy đây chẳng qua là chuyện người một nhà nên cũng không quan tâm, tiếp tục trò chuyện đề tài mình nên tán gẫu.

Diệp Bội nghe vào trong tai, cảm thấy hết sức chói tai. Cô rất rõ tính tình thím hai, đoạn lời nói này sợ rằng lại đang khoe khoang nhà bọn họ có tiền hơn so với nhà mình, chỉ là cuối năm cô cũng không muốn cãi vả với thím hai, lắc lắc tay ba Diệp: “Ba, con không muốn cái khác, mua cho con một cây kẹo que đi, con muốn ăn kẹo.”

Ba Diệp có lẽ cũng cho là đúng không muốn gây nhiều chuyện rắc rối, vội vàng tiếp lời: “Được, ba sẽ mua kẹo cho con, con muốn bao nhiêu?”

Diệp Bội cảm thấy lặng im, duỗi ra một ngón tay: “Một là đủ rồi.”

Bên này hai người không muốn cãi và với thím hai Diệp, nhưng bên kia cũng không nghĩ như vậy, nghe được lời Diệp Bội nói thì cười nói: “Sao chỉ cần một cây chứ, Bội Bội con muốn mấy cây thím hai mua cho con, thế nào?” Mấy cây kẹo que cũng không đáng tiền, bà mua cũng không tốn bao nhiêu tiền, quan trọng là cứ như vậy mà có thể chứng tỏ bà rộng rãi thì có sao không làm chứ.

Diệp Bội cắn môi, lắc đầu: “Con chỉ muốn một, thím hai à chẳng lẽ thím không biết ăn kẹo nhiều sẽ sâu răng ư, cảm ơn thím hai, thím mua cho Thần Thần đi.”

Diệp Bội vừa nói ăn kẹo nhiều sẽ sâu răng, bên kia lại bảo thím hai Diệp mua cho con gái mình, đây rõ ràng không phải là bảo thím hai Diệp không nên gieo họa người khác, còn không bằng đi gieo họa con gái của mình được rồi, mà bên kia con gái thím hai Diệp lại còn không tự biết, quần quít thím hai Diệp kêu lên: “Mẹ con muốn ăn kẹo, mẹ mua kẹo cho con ăn đi.”

Thím hai Diệp cũng suy nghĩ rõ ràng ý của Diệp Bội, tức giận nói với con gái: “Con không nghe thấy chị của con nói ăn kẹo nhiều sẽ sâu răng sao, còn ăn? Không cho phép ăn.”

“Hu hu.” Thần Thần lớn tiếng khóc, “Con mặc kệ đấy, con chính là muốn ăn kẹo, mẹ mua kẹo cho con ăn.”

“Thôi được rồi.” Bị con gái dây dưa không có cách nào, thím hai Diệp không thể làm gì khác hơn là kéo con gái đi mua kẹo nhưng mà trước khi đi lại quay đầu lại trợn mắt dữ tợn nhìn Diệp Bội một cái.

Diệp Bội vô tội nhìn thím hai Diệp, chuyện lần này cô thật không có ý khác, nói ra câu nói kia chỉ là vì cô không có lựa chọn tốt hơn. Bởi vì, mấy ngày gần đây cô phát hiện rằng cửa của mình giống như hơi lung lay. Đây là dấu hiệu thay răng nhưng cô lại không muốn nói mình sắp thay răng, nên phải nói là bởi vì sợ sâu răng, dieendafleequysddoon chỉ là thím hai Diệp nghĩ lệch mà thôi.

“Ba, con không nói cái gì mà, tại sao thím hai lại giận con, còn trừng con?” Người khác không có quan hệ với cô, chỉ cần không khiến người thân của mình cảm giác tâm tư mình sâu xa là tốt rồi.

Ba Diệp vỗ nhẹ lưng Diệp Bội: “Không có quan hệ tới con, là thím hai con tự mình nghĩ không ra, đúng rồi, Bội Bội, con thực sự chỉ muốn một cây kẹo que là được rồi sao? Không cần cái khác, món đồ chơi đó hình như rất đẹp.”

Diệp Bội lại lắc đầu một lần nữa: “Thật không cần, ba, hơn nữa nếu mà con muốn cái gì Diêu Cần cũng sẽ mua cho con.”

Diêu Cần, nghĩ đến đứa bé kia thì Ba Diệp lắc đầu, ông thật không nghĩ ra cậu bé nhỏ như vậy lại sẽ có nhiều ý tưởng như thế, hơn nữa thật đúng là phải suy nghĩ một chút về quan hệ của cậu bé kia và con gái mình rồi. Thành phố H gọi điện thoại tới đây đã coi như là đường dài, bởi vì tiền điện thoại quá đắt nên người bình thường gọi một lần một tháng là được rồi, nhưng riêng Diêu Cần hầu như mỗi ngày đều gọi tới, cũng không biết rốt cuộc là nghị lực từ đâu tới mà cha mẹ của Diêu Cần vẫn chưa ngăn lại.

“Bội Bội.” Ba Diệp cảm thấy cần dặn dò một chuyện với con gái, “Chúng ta làm người quang minh chính đại, không thể nợ người khác, trước kia là Tiểu Cần đã mua xong rồi cho nên chúng ta không thể không nhận. Nhưng nếu như con còn nói con cần cái này muốn cái kia với Tiểu Cần, như vậy là không tốt, con hiểu không?”

Diệp Bội cũng không phải là lần đầu tiên biết thái độ ba Diệp, chính là luôn luôn tuân theo tôn chỉ không nợ người khác. Diêu Cần tới hai lần, hai lần đều mang tới rất nhiều thứ, mà những thứ đó thật sự xem như là rất quý giá đối với nhà Diệp Bội, đây cũng chưa tính đồ đạc mà Diêu Cần gửi đến đây thông qua bưu điện. Có lẽ nếu như Diêu Cần không có lý do tốt sợ rằng lần sau Ba Diệp tuyệt đối không thể nhận những thứ đó.

Bên kia ba Diệp thấy Diệp Bội rơi vào đám chiêu còn tưởng rằng là không nỡ bỏ đồ Diêu Cần gửi đến đây, quyết định nhất định phải thuyết phục con gái: “Bội Bội, dùng tiền bạc giữ tình cảm sẽ không lâu dài, đặc biệt là tình huống hiện tại như thế, chỉ có nhà Tiểu Cần bọn họ cho chúng ta đồ, mà nhà chúng ta cũng không có bỏ ra một chút, như vậy thật sự không tốt.” Nói đến hiện tại, ba Diệp hoàn toàn không nghĩ tới lời của mình rốt cuộc Diệp Bội có nghe hiểu hay không. Ông sống nhiều năm như vậy, không thích nhất chính là nợ người khác, như vậy là tăng thêm áp lực cho mình, cũng thêm áp lực cho người khác.

Diệp Bội hiểu nỗi lo âu của Ba Diệp, cũng biết thái độ mới vừa của mình khiến Ba Diệp sinh ra hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: “Ba, con đương nhiên hiểu lời của ba là có ý gì, con cũng từng nói chuyện này với Diêu Cần, anh ấy không đồng ý đấy, ba yên tâm đi, lần sau con nhất định bảo anh ấy đừng gửi đến đây nữa.”

Hiện tại Diêu Cần còn chưa phải là con rể nhà họ Diệp, cho nên có một số việc cũng không thể làm quá mức, nếu không đừng nói là trong lòng ba Diệp và mẹ Diệp nơi này có áp lực, cho dù là cha Diêu mẹ Diêu nơi đó sợ rằng cũng không biết sẽ xảy ra vấn đề gì. Một là vẫn chưa định ra con dâu mà thôi, xài quá nhiều không đáng thì phải, ai biết sau này sẽ có biến cố gì.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như không có đoạn cuộc sống giúp đỡ lẫn nhau kiếp trước kia với Diêu Cần, cho dù là mình gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ giống với ý nghĩ của ba Diệp. Cô không thích nhất chính là bông dung nhận ý tốt của người khác, thứ có được như vậy cuối cùng không biết sẽ bộc phát vào lúc nào, sau đó chia tay hoặc là xuất hiện hậu quả nghiêm trọng hơn.

Ban đầu vào lúc nhà Diêu Cần rất giàu có thì Diệp Bội không chấp nhận Diêu Cần cũng là vì vậy. Hai vợ chồng không bình đẳng cuối cùng đi tới hai loại kết quả, một loại là giống như hoàng tử và cô bé lọ lem cuối cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc, một loại khác chính là gây gổ tan rã trong không vui, từ người thân thiết nhất rơi xuống làm kẻ địch.

Diệp Bội là một người nhát gan, cô không chơi nổi đánh cược này, cho nên ngay từ đầu cô lựa chọn trốn tránh, cho đến khi trong nhà Diêu Cần xảy ra

vấn đề mới nhắc tới chuyện này một lần nữa.

Ba Diệp thấy Diệp Bội cũng không có gạt bỏ đề nghị của ông thì vui mừng, cuối cùng còn mua một cây pháo hoa cũng coi là đất một tý vào lúc này.

Trên tay cầm cây pháo hoa kia, Diệp Bội bĩu môi, cô thật sự không phải là trẻ con, cũng không thể nào có hứng thú với thứ như vậy, nhưng nếu ba Diệp cảm thấy cô sẽ thích, như vậy thì thích thôi.

Lúc hơn ba giờ, com tất niên đã được làm xong, lần này là com tất niên của người một nhà, ngoại trừ gả đi thì đều phải ăn com ở chung một chỗ, đương nhiên chú hai Diệp thím hai Diệp cũng phải ăn com ở chung một chỗ.

Cho tới bây giờ bà nội Diệp cũng không thích ở các con dính vào ở bên trong, với thể lực bây giờ của bà hoàn toàn có thể tự cấp tự túc, trông nom nhiều thì khó khăn lại không được cảm ơn, với tính tình của bà càng sẽ không đi làm. Đốt xong cây nến, bà nội Diệp lại đốt hương rồi đứng xuống chỗ.

“Liệt tổ liệt tông phù hộ chúng con, con cầu xin không cao, chỉ hy vọng gia đình hòa thuận, con cái mọi người đều có thể cao trúng trạng nguyên, trang@ddlqđ@bubble editor lại muốn phù hộ trong nhà tốt, nhưng nếu như lại có thể để cho người gia đình chúng ta trở nên chia năm xẻ bảy, liệt tổ liệt tông tự xem làm đi.” Bà nội Diệp nói xong đoạn này thì ánh mắt vô ý liếc qua thím hai Diệp.

Thím hai Diệp run run một chút, trốn sau lưng chú hai Diệp, tránh né ánh mắt bà nội Diệp.

Kiếp trước Diệp Bội không thể nói có tin Phật hay không, loại này luôn tin thì có, không tin thì không, chỉ là vì bà nội vẫn luôn niệm Phật, cho nên vào một số tình huống đặc biệt nào đấy Diệp Bội vẫn sẽ gửi gắm hi vọng vào phương diện thần Phật hư vô mờ mịt. Đời này sống lại một lần, lại đứng ở chỗ này, Diệp Bội trở nên thành kính hơn nhiều, lúc nói thậm gì đó ở trong lòng cũng cung kính hơn, cuối cùng lạy xuống thật sâu.

Nói đến lúc lễ mừng năm mới thì chuyện vui vẻ nhất không gì bằng cầm tiền mừng tuổi rồi, Diệp Bội cầm trên tay tuy rằng không nhiều nhưng cũng thật vui vẻ. Tuy là cô biết số tiền kia thật sự không có khả năng ở lại trên tay mình, chỉ là trong lúc này cũng xuất hiện một chút nhạc đệm nhỏ. Ba Diệp cho Thần Thần 20 đồng tiền mừng tuổi, nhưng bên kia thím hai Diệp cũng chỉ lấy ra có năm đồng tiền từ trong túi cho Diệp Bội, chỉ có một phần tư mà thôi.

Chuyện này cũng bị bà nội Diệp nhìn ở trong mắt, lúc cho hai đứa nhỏ tiền mừng tuổi cũng giữ lại một nắm, Diệp Bội 20, Diệp Thần 10 đồng. Thím hai Diệp vốn muốn nói gì đó, nhưng bị bà nội Diệp trừng mắt liếc cũng không dám nói gì nữa rồi, không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống đầy bụng bức tức, nhưng từ trên về mặt bà ta thì có thể biết là bà ta rất không vui.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Diệp Bội: Điều Cần, cho em thêm thời gian nửa năm”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ăn xong com tất niên thì thời gian mới chỉ có năm giờ, thời đại này cũng không có cái gì vui. Dưới sự thúc giục của ba Diệp mẹ Diệp, Diệp Bội đi ra ngoài gọi điện thoại cho nhà bà ngoại, mấy ngày trước gặp nhau một lần sau đó bởi vì lo thân thể mẹ Diệp cho nên cũng không ở nhà bà ngoại bao lâu, lần này là lần đầu tiên liên lạc sau hôm ấy.

Nghe điện thoại đối diện là mợ cả của Diệp Bội.

“Alô, chào mợ cả, năm mới vui vẻ.”

“Bội Bội à, “Giọng nữ đối diện mang ý cười, “Nhà con ăn xong rồi sao?”

“Ăn rồi ạ, mợ cả, nhà mợ ăn xong chưa ạ?” Lúc này Diệp Bội chợt cảm thấy giống như mình thật sự trở lại độ tuổi này, kể từ lớn lên sau đó kết hôn thì cô gần như không có thêm cảm giác như thế nữa.

“Vẫn chưa đâu, nếu không Bội Bội con và ba mẹ cũng đến đây đi, trở lại qua một năm mới có được hay không.” Thời gian lễ mừng năm mới của mỗi nhà cũng không giống nhau, mà thời gian nhà bà ngoại Diệp Bội ăn com tối chính là thuộc về hơi trẻ, dĩ nhiên, có lẽ vẫn sớm hơn một chút so với bình thường.

“Không cần, mợ cả, con ăn no rồi, mới vừa nãy đã ăn thật nhiều rồi, hơn nữa mẹ con không tiện đi quá xa.”

“Vậy thì thôi.” Người đối diện cười nói, “Bội Bội hiểu thảo như vậy, mợ cũng không thể làm người xấu nhì, đúng rồi, bằng không nói vài lời với ông ngoại và bà ngoại nhé.”

“Dạ, mợ cả mợ mớ chế độ nói rảnh tay đi.” Sống lại một lần, đương nhiên Diệp Bội sẽ không thật sự làm chuyện gì cứ phải thúc giục giống đứa bé vậy,

nghe thấy đối diện giống như mở ra hands-free, Diệp Bội la lớn, “Ông ngoại, bà ngoại, cậu cả, cậu nhỏ, mọi người năm mới vui vẻ.”

Chuyện năm mới, một năm mới một lần, lúc này cuối cùng thì Diệp Bội cũng coi như lại làm con nít một lần nữa trong chốc lát.

Chúc tết một nhà bà ngoại xong sau đó Diệp Bội lại bắt đầu chúc tết từng nhà cho cô cả, nhà cô út vân vân. Dù sao hiện tại gần sang năm mới, Diệp Bội cũng không hi vọng không khí lập tức giảm xuống, cho nên vào lúc gọi điện thoại cho nhà cô út cho dù nghe điện thoại chính là dưỡng út, cô cũng cũng không dùng giọng không tốt để nói chuyện, chờ qua năm sau đương nhiên cô sẽ tiếp tục áp dụng kế hoạch của mình.

Trong bóng đêm mùa đông rất nhanh sẽ tối xuống, người một nhà Diệp Bội ngồi quanh ở bên lò lửa trò chuyện, từ nhà này tới nhà kia, không khí rất náo nhiệt.

Nói chuyện một lúc, mẹ Diệp đột nhiên ngáp một cái, kể từ sau khi mang thai bà cũng rất dễ dàng một rã rồi, hiện tại cũng là như vậy.

Ba Diệp cẩn thận mở miệng: “Ngọc Hi, có phải mình buồn ngủ hay không, không bằng đi ngủ trước đi.”

“Nhưng. . . .” Mẹ Diệp vẫn còn hơi chần chờ, dù sao hôm nay là cuối năm.

“Mẹ.” Diệp Bội cũng lên tiếng, “Đi ngủ đi, trong bụng mẹ có cục cưng, vẫn là đi ngủ sớm một chút mới tốt.”

Lúc này bà nội Diệp cũng lên tiếng: “Nếu như vậy, trước hết đi ngủ đi, cổ ép cũng không tốt.”

Một nhà ba người Diệp Bội cộng thêm ấy trong bụng mẹ Diệp cứ về nhà như vậy, đợi đến sau khi về đến nhà mới phát hiện điện thoại nhà vẫn đang kêu vang.

“Alô, chào bạn.”

Nghe được điện thoại cuối cùng cũng thông rồi, người đối diện cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Bội Bội, sao em vẫn luôn không nhận điện thoại vậy?”

Nghe thấy âm thanh này Diệp Bội cũng biết là người nào, lễ mừng năm mới ở nước Hoa là một ngày rất quan trọng, người một nhà đều phải cùng trải qua ở chung một chỗ. Nhiều năm trước đây chỉ cần là vào lúc lễ mừng năm mới, cho dù Diệp Bội và Điều Cần có nhiều chuyện hơn nữa cũng sẽ từ chối, sau đó cùng nhau qua năm mới, cho dù vào khi đó không khí lễ mừng năm mới đã rất kém rồi.

“Vừa nãy là đang dùng cơm, chú với cô đâu? Còn chưa chúc họ tết âm lịch vui vẻ đấy.”

“Ồ đây, nhà anh đều ở đây.” Đối diện điện thoại của Điều Cần thoáng cái đã bị mẹ Điều đoạt mất, “Bội Bội à con thật là có lòng, còn nhớ rõ chào hỏi với chúng ta.”

Điều Cần cười khổ nhìn mẹ mình dùng điện thoại mà mình thật vất vả mới được trò chuyện với Diệp Bội, anh cũng muốn nói chuyện với Diệp Bội biết bao, chỉ là bây giờ anh lại không thể đoạt lại điện thoại được, không thể làm gì khác hơn là lắng tai nghe nội dung hai người nói chuyện.

Nội dung của hai người họ từ lúc mới bắt đầu thăm hỏi đến sau đó biến thành thảo luận quần áo mà mẹ Điều mua cho Diệp Bội, cuối cùng từ từ trở thành bàn bạc đối với loại hình quần áo duy nhất hiện tại, chỉ có thể nói hai người kia thật sự tìm được đề tài.

Cách nhìn của Diệp Bội đối với kiểu dáng quần áo vốn là kinh nghiệm ở đời sau, nhưng mẹ Điều cũng không có nhiều kinh nghiệm như Diệp Bội vậy. Cho nên ánh mắt mẹ Điều thật sự đã khiến Diệp Bội vô cùng kinh ngạc, bắt đầu nổi dậy giựt dấy tư tưởng mẹ Điều mở một công ty đồng phục, cũng nói ra đồ đạc mà mình có thể nghĩ tới.

Mẹ Điều cũng là càng nói chuyện càng hưng phấn, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể hiểu rõ toàn bộ ý tưởng của bà như vậy, dienddafnleequysddoon cho nên bây giờ vào lúc đối mặt Diệp Bội đã không chỉ xem Diệp Bội trở thành con nít, mà là đang dùng một ánh mắt bình đẳng nhìn Diệp Bội.

Chớp mắt thời gian hai người trò chuyện đã qua một giờ.

“Mẹ.” Điều Cần đã đợi sốt ruột rồi, “Mẹ hãy để cho con nói chuyện với Bội Bội một chút đi.” Tiền thì lúc nào cũng có thể kiếm, loại ý tưởng tiên tiến này cũng có thể thảo luận bất cứ lúc nào, nhưng mà hôm nay gần sang năm mới thảo luận những thứ đó dù sao cũng không phải là tốt lắm.

Mẹ Điều liếc nhìn Điều Cần: “Chẳng lẽ con cứ gấp gấp như vậy ư, cho dù con gấp nữa cũng không thể lấy Bội Bội về nhà ngay, gấp cái gì, mẹ con thật vất vả mới tìm được một người chung một chí hướng với mẹ, con lại dám phá hư, hả?”

“Mẹ. . . .”

Diệp Bội ở đầu này điện thoại cũng nghe thấy tiếng động đối diện, đợi đến sau đó nghe được giọng nói đành chịu của Điều Cần thì “Xì” nở nụ cười. Khí thế của mẹ Điều thật sự là mạnh mẽ trước sau như một mà, mỗi lần đều khiến Điều Cần không còn lời nào để nói, chỉ có thể không biết làm sao tố cáo.

Thật vất vả Điều Cần cướp được điện thoại, Diệp Bội lại nói không muốn nghe điện thoại ở dưới lầu, lạnh lẽo, định trở về chỗ, bảo Điều Cần lát nữa lại gọi tới.

Bỏ điện thoại xuống, tay Diệp Bội cảm đã hơi cứng ngắc, nhiệt độ lạnh lẽo làm cho tay cô cũng sắp lạnh cóng, nhưng đối mặt nhiệt tình của mẹ Diêu, cô cũng khó mà nói ra lời cúp điện thoại ngay, không thể làm gì khác hơn là đợi một chút đến bây giờ.

Vào lúc mẹ Diêu ngủ, đồng thời Diệp Bội bận nói điện thoại thì ba Diệp đi ra ngoài đi dạo, bây giờ trong nhà cũng không có người.

Đóng cửa lại, cũng không lâu lắm, cuối cùng Diệp Bội cũng xem như là đến ổ chăn, ngay vào lúc thân thể của cô rốt cuộc có một chút nhiệt độ sau đó điện thoại lại gọi tới.

“Bà xã, chỉ tiếc là anh không có ở bên cạnh em, nếu không thì anh có thể sưởi ấm giường cho em rồi.” Đây là lời dạo đầu của Diêu Cần, mà nếu anh nói ra lời nói này vậy đã nói rõ cha Diêu mẹ Diêu cũng không ở bên cạnh anh.

“Dĩ nhiên, chỉ là bây giờ anh không cần đến rồi, giường của em đã thật ấm áp rồi, nếu như anh tới vậy không phải là anh sưởi ấm giường cho em, mà là em sưởi ấm giường cho anh.” Diệp Bội tức giận mở miệng, không chút nào để ở trong lòng đối với lời Diêu Cần nói.

“Nhưng mà anh lại thật sự rất muốn bay tới ôm em thật chặt.” Đối diện Diêu Cần thờ dài, qua tết âm lịch tuy là anh có cơ hội tới thăm Diệp Bội, nhưng cho dù là gia đình nào đều phải thăm người thân vào khoảng thời gian đầu năm đó, đương nhiên nhà Diêu Cần cũng không ngoại lệ, cho nên thời gian tới thăm Diệp Bội đã bị anh lui về sau này rồi.

“Ừ, em cũng muốn ôm anh... Anh thật sự rất ấm áp, đặc biệt là vào lúc mùa đông.”

Lời Diệp Bội nói khiến Diêu Cần dở khóc dở cười, thì ra anh chính là thân thể sưởi ấm, chỉ là vào sau lúc Diệp Bội nói ra câu nói sau đó thì lòng của Diêu Cần nhảy vọt lên ngay, tiếp theo Diệp Bội nói tiếp câu nói mới vừa rồi kia: “Hơn nữa mỗi lần vào lúc em nằm chán thì em sẽ nhớ tới anh, nhưng bây giờ chuyện của em thật sự không nhiều lắm, chỉ có thể mỗi ngày nhớ tới anh sống qua ngày.”

Ở trong trí nhớ Diệp Bội, Diêu Cần là một người hướng nội, có lúc cho dù là có ý nghĩ cũng sẽ chôn ở trong lòng, giống như kiếp trước lúc mình vừa bắt đầu theo đuổi Diệp Bội, khi đó cho tới bây giờ nét mặt Diệp Bội cũng chưa từng lộ vẻ xúc động, nếu không phải sau đó xảy ra chuyện, tự mình Diệp Bội chủ động nói ra vậy sợ rằng hai người cũng sẽ không ở chung một chỗ. Sau khi cưới tuy là Diệp Bội thỉnh thoảng sẽ gây xúc động mạnh một tý, nhưng phần lớn thời điểm cũng sẽ không nói ra, vì vậy Diêu Cần mới có thể xúc động như vậy.

“Bà xã, thật tốt, chúng ta đều nghĩ tới đối phương, vậy sự nhớ nhung của chúng ta cũng sẽ không cô đơn lạnh lẽo rồi.”

“Ừ, ông xã, em đồng ý với anh, D!#nd@n#Q*%#d+=.c+m em nhất định sẽ mau chóng xử lý tốt chuyện bên này đoàn tụ với anh, tuy là vào khi đó chúng ta cũng không nhất định sẽ chung một chỗ ở mọi khoảnh khắc, nhưng ít nhất em đã đi ra được một bước kia.” Đột nhiên Diệp Bội đã nghĩ thông suốt, dù thế nào đi nữa bọn họ là vợ chồng, chán ngán một chút thì chán ngán một chút, bởi vì đây là chuyện hai vợ chồng bọn họ, không liên quan tới người khác.

Diêu Cần ngạc nhiên với sự thay đổi của Diệp Bội, nhưng cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, giống như đến lúc này chính là nên như vậy, nói: “Bà xã, anh chờ em, kiếp trước anh chờ lâu như vậy mới đợi được một mình em, kiếp này anh đã không cần chờ nữa, dù sao cũng chỉ là nửa năm mà thôi, anh chờ được.”

Giống như lời của Diêu Cần, thời gian nửa năm thì có thể rất nhanh, anh đã đợi nửa năm rồi, vậy nên cũng không quan tâm lại chờ thêm nửa năm nữa.

Kế tiếp hai người lại vạch kế hoạch một tý về chuẩn bị tương lai, bọn họ cũng không cản trở thành Đại Phú Hào (trùm lớn), nguyện vọng duy nhất chính là người một nhà cũng có thể yên ổn vượt qua nửa đời sau, hạnh phúc, không lo ăn không lo mặc, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi còn có thể đi du lịch trải qua nửa đời sau.

Đợi đến sau khi Diêu Cần cúp điện thoại bên này thì đã hơn mười giờ, ngay vào lúc Diệp Bội muốn ngủ thì điện thoại lại reo, nghe được tiếng nói đối diện lòng như lửa đốt, khoe miệng Diệp Bội xuất hiện một nụ cười.

“Được rồi, từ từ nói, chúng ta không vội.”

“Bội Bội, sao bạn cũng không nhận điện thoại của mình, phải biết mình gọi rất nhiều lần, đường dây vẫn cứ đang bận.”

“Bây giờ không phải là thông rồi sao, thiếu chút nữa mình đã quên rồi, Nhục Lâm, năm mới vui vẻ.” Diệp Bội đã cảm thấy hình như có chuyện gì quên mất, thì ra là chuyện này.

Đối diện Nhục Lâm vốn là có một đồng lớn hờn giận muốn trút ra, nhưng sau khi nghe thấy một câu kia của Diệp Bội thì tức giận biến mất ngay: “Được rồi được rồi, cậu cũng năm mới vui vẻ, đúng rồi, mình diễn bộ phim kia giành giải thưởng rồi đó.” Lúc nói chuyện trong giọng nói thật hả hê, cảm giác bộ dáng muốn được khen thưởng.

“Ừ, chúc mừng, Nhục Lâm, cậu ở trên con đường này nhất định sẽ càng chạy càng xa, mình tin tưởng cậu.” Nhục Lâm sẽ thành công, đây là nhất định, Diệp Bội cũng nhìn ra được trên người của Nhục Lâm tồn tại loại vắng sáng mình tinh đó.

“Ừ, hy vọng đi.” Nghe được khen ngợi, Nhục Lâm cười vui vẻ, chỉ là rất nhanh lại đổi một đề tài, nếu như vẫn khen thành tựu của bản thân sẽ có vẻ như thành phần khoe khoang, điểm này thì Nhục Lâm quá biết rồi, “Đúng rồi, Bội Bội, gần đây tờ tạp chí kia xuất hiện một người tên là tác giả yên hoà, anh ta viết rất nhiều đoản văn cũng thật khá để thưởng thức đó, mình đề cử cậu đi xem đấy.”

Diệp Bội cảm thấy xuất hiện giọt mồ hôi trên ót, người gọi yên hoà kia không phải là người khác, chính là mình, từ trong thư tòa soạn đối phương gửi đến đây cũng có thể nhìn ra là bọn họ thích một ít đoản văn mà mình viết, nhưng mà nghe được loại khoa trương này nói ra từ trong miệng người quen cảm

thấy có một loại cảm giác rất kỳ quái.

“Áy, Nhựoc Lâm, nếu như mà mình nói mình chính là yên hoà thì cậu tin không?”

“A, cái gì?” Không có nói có tin hay không, Nhựoc Lâm lại trực tiếp thét lên, “Bội Bội cậu thật lợi hại, sau này mình nhất định phải tìm cậu ký tên.”

Ở đầu này điện thoại, Diệp Bội im lặng cười cười, trang #ddlqđ# bubble có một người bạn tin tưởng mình không điều kiện như vậy cũng coi là một chuyện tốt nhĩ, chỉ là: “Nhựoc Lâm, mình vẫn chờ cậu ký tên cho mình thôi, lại so ra mình kém nổi tiếng hơn cậu.”

Cú điện thoại này khiến Diệp Bội chợt cảm thấy đời này có lẽ cô chắc là có một bạn thân xuất hiện, mà sau khi trò chuyện xong thì lúc ngủ Diệp Bội cũng cười. Cuộc sống như thế thật là không tệ.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “hai phe đều đang đi tới”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Mùng một đầu năm, đây là một ngày rất tốt, cũng là một ngày sớm nhất trong một năm, cũng cho thấy Diệp Bội lại lớn thêm một tuổi.

Mở mắt, nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, Diệp Bội chợt tròn to hai mắt, một mảnh trắng xóa, lại liếc nhìn tất cả nóc nhà bị bao phủ toàn bộ, vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế. Lần đầu tiên vào thời gian mùa đông Diệp Bội dậy sớm như thế.

Đi ra ngoài cửa, cô nhìn trên mặt đất bên ngoài cũng tích tụ đầy tuyết, chân nhẹ nhàng đạp lên rất nhanh sẽ phát ra tiếng lạo xạo, hơn phân nửa chân đã bước vào trong tuyết rồi.

“Bội Bội, sao hôm nay dậy sớm như vậy, không phải là thấy tuyết rơi mới dậy sớm như thế chứ?” Hôm nay là mùng một đầu năm, theo quy củ thì phải ra ngoài thăm người thân, năm trước cũng là như vậy, người một nhà Diệp Bội sẽ cùng đi tới nhà bà ngoại, nhưng theo tình huống bây giờ thì xem ra không có khả năng lắm, dù sao cơ thể mẹ Diệp cũng không phải là thuận tiện lắm.

“Đừng vậy ạ.” Bởi vì thế giới đời sau bị hiệu ứng nhà kính ảnh hưởng, tuy rằng hàng năm cũng sẽ có tuyết rơi nhưng bàn về độ dày thì khác nhau xa, còn lâu lắm mới được độ sâu như hiện tại. Cho nên, Diệp Bội mới có thể tuyết xúc động đối với trận tuyết này như vậy, “Ba, ba xếp người Tuyết cho con chơi đi.” Một ngày này, tâm tính trẻ con của Diệp Bội bị kích thích ra toàn bộ, hoặc là lại nói mặc kệ là tuổi nào thì mọi người đều có một trái tim trẻ thơ. Giờ phút này, Diệp Bội có hứng thú rất lớn đối với làm người tuyết.

Tuy là tuyết đời sau cũng sẽ rơi xuống, nhưng nếu như nói dùng để làm người tuyết thì lại còn thiếu rất nhiều, Diệp Bội hà hơi về phía lòng bàn tay, bắt đầu rục rà rục rịch.

Ba Diệp thấy Diệp Bội hào hứng cao như vậy thì cười gật đầu đồng ý, bắt đầu bắt tay làm quả cầu.

Cũng không lâu lắm, tuy rằng quả cầu đầu tiên không tính là rất tròn, cũng đã được làm ra có bộ dạng quả cầu tuyết. Diệp Bội cũng tự mình ra tay làm một quả cầu tuyết nho nhỏ, sau đó đặt vào phía trên quả cầu tuyết lớn kia, cũng chính là Ba Diệp làm ra để làm đầu.

Hàng xóm chung quanh qua lại đi tới đi lui, khi đi ngang qua quả cầu tuyết này cũng không khỏi lộ ra nụ cười, cũng chủ động đi tới vòng quanh quả cầu tuyết này. Người niên đại này còn không có niềm vui thú phong phú của trẻ con đời sau, dieendafilleeqysddoon khác xa nhau như vậy. Cho nên làm người tuyết cũng là ký ức mà những người lớn này chôn giấu sâu nhất ở trong lòng.

Sau khi người Tuyết cơ bản đã làm xong, Diệp Bội lại chạy về trong nhà cầm vài củ cà rốt và rau cải khác có thể dùng, tự mình đặt mỗi loại lên, cuối cùng xuất hiện một người Tuyết tuy cũng không coi là đẹp để lắm, nhưng lại giống như mang theo nụ cười.

Diệp Bội lui về phía sau mấy bước, nhìn thành quả mình xếp đồng ra, lắc đầu một cái lại gật đầu một cái, lắc đầu là xúc động quả nhiên quan điểm thẩm mỹ của mình vẫn rách nát như nhau, gật đầu cũng là vì ở trong lòng cô thầm chấp nhận bản thân cố gắng làm vẫn có hiệu quả. Chỉ ít người tuyết này vẫn có một loại cảm giác làm cho người ta vừa nhìn thấy liền rất vui vẻ.

Hàng xóm đi ngang qua nhìn người tuyết này, chứng kiến Diệp Bội đang đứng bên cạnh người Tuyết, cười nói: “Bội Bội, người tuyết này là con làm sao? Làm rất đẹp, người tuyết cười hi hi, mùng một đầu năm để ở chỗ này làm cho trong lòng những người không thể đi thăm người thân như chúng ta cũng ít đi một chút buồn bực.”

“Bác cả cảm thấy vui vẻ là được rồi.” Tuy biết đối phương có thể nói những lời này mang theo ba phần thật lòng bảy phần thành ý, nhưng Diệp Bội nghe thấy vẫn rất thoải mái, ít nhất là rất dễ nghe.

Lần đầu tiên làm ra tác phẩm nghệ thuật sau khi sống lại, tha thứ Diệp Bội đội lên danh tiếng một tác phẩm nghệ thuật cho món đồ này. Đây chỉ là một

loại chấp niệm thôi, trong lòng Diệp Bội chỉ cảm thấy tự nhiên sinh ra một loại cảm giác mâu thuẫn vừa vui vẻ vừa chề bai.

Lần đầu tiên, Diệp Bội chủ động gọi điện thoại cho Điều Cần.

Hiển nhiên Điều Cần đối diện vẫn chưa có tỉnh táo, nghe được giọng nói Diệp Bội mới tỉnh lại, vui vẻ nói: “Bà xã đại nhân, vậy mà làm phiền đại giá của ngài gọi điện thoại cho tôi, thật là cực khổ rồi.”

Ở chỗ này Diệp Bội không tiếng động nở nụ cười, nhưng lúc nói điện thoại giọng điệu cũng không tốt lắm: “Lại lảm nhảm thì em cúp điện thoại đấy, gọi điện thoại cho anh cũng cả lờ phớt như vậy.”

“Thôi được rồi, không lảm nhảm, xảy ra chuyện gì sao? Bà xã đại nhân.”

“Ừ, vốn là một chuyện thật vui vẻ, bị anh ngắt lời như vậy lại không cảm thấy vui vẻ, là em muốn nói bên em có tuyết rơi rồi. Mới vừa rồi em còn xếp một người Tuyết, cảm giác thật sự lại trở về cuộc sống tuổi thơ không buồn không lo.” Diệp Bội xúc động nói.

Không biết bên đầu điện thoại kia Điều Cần lại suy nghĩ rất nhiều, trong ký ức của anh thì lúc nào Diệp Bội cũng nói những lời này, nhưng mà khi đó hai người cũng không trở lại được tuổi thơ. Tuy rằng anh cũng hiểu đây chỉ là Diệp Bội nói theo bản năng mà thôi, có điều vẫn khiến Điều Cần suy nghĩ hơi nhiều: “Bà xã, bây giờ chúng ta thật sự trở lại tuổi thơ, cũng không phải cảm giác, em hiểu không?”

“Hình như là vậy.” Diệp Bội bừng tỉnh hiểu ra, “Không phải là anh nói em còn không nhận thấy được, đúng rồi, bên kia anh xấp xếp thế nào rồi?”

Nói đến chỗ này, Điều Cần cũng đứng đắn hơn nhiều, công là công, tư là tư, hai thứ thuận tiện lại cần dùng hai loại cảm xúc đối xử: “Gần đây anh làm việc vững chắc hơn nhiều, vào lúc anh làm việc thì anh cũng phát hiện rất nhiều việc cũng phát triển không đúng như trong trí nhớ của anh. Cho nên anh nghĩ con đường tương lai của chúng ta sẽ nhiều khó khăn lắm.”

“Không quan trọng, Điều Cần, đừng quá nóng lòng theo đuổi thành công, bây giờ tuổi tác chúng ta còn nhỏ, sau này có nhiều thời gian, dựa vào trí nhớ của chúng ta, muôn kiếp tiền cũng rất dễ dàng. Tuy chúng ta không thể giống như vé số rất nhanh sẽ đến như vậy nhưng chúng ta cũng không cần thứ đó. Bây giờ chủ yếu là không có ai thảo luận với anh, chờ em xử lý tốt chuyện nơi đây sau đó sẽ đi cùng anh.” Ít nhiều gì, Diệp Bội cũng phát hiện ra sự lo lắng của Điều Cần, cũng thật may là có người giúp đỡ, có thể nói một chút tâm sự. Diệp Bội không thể tưởng tượng bản thân những người kia phần đầu một mình một người rất cuộc làm sao mới có thể đi tới từng bước một.

Điều Cần đáp một tiếng: “Được, anh sẽ chờ em.”

Cúp điện thoại, Điều Cần mở ra các mục giấy tờ và kế hoạch tương lai mà tự mình làm ra. Phần kế hoạch này và ban đầu cho Diệp Bội nhìn có khác biệt chênh lệch quá nhiều trong rất nhiều chỗ nhỏ nhặt cho dù là chỗ chút xíu có thể mắc sai lầm cũng được suy tính rất rõ ràng, hoàn toàn không giống như anh nói gian nan hoặc là khó khăn với Diệp Bội thế kia. Về phần tại sao vào lúc anh nói chuyện điện thoại với Diệp Bội lại nói tự nhiên như vậy cũng có lý do của anh.

Lại nhìn một chút một cú điện thoại khác, sau khi nhận nghe thấy đối phương nói với mình, Điều Cần đột nhiên nở nụ cười, dĩ nhiên không biết vì sao ánh mắt của anh xem ra cuối cùng không phải đơn giản như vậy, thậm chí có một chút tàn nhẫn, làm ăn mà cũng sẽ bị người khác không ưa. Anh cũng luôn cảm thấy nếu như người khác không xâm lấn mình, vậy thì mình cũng sẽ không ra tay trước, nhưng nếu như đã bị người tới bật nạt, không ra tay nữa chỉ sợ cũng sẽ bị coi thành quả hồng mồm mà nắm, như vậy không tốt, rất không tốt.

Đứng lên từ trên ghế, có một số việc bên ba Điều mẹ Điều kia đã sớm hiểu được. Bọn họ cũng để cho Điều Cần tự mình xử lý chuyện của mình, dù là tốt hay xấu bọn họ cũng sẽ không nhúng tay. Vì vậy cho dù có người chạy đến gây rối gì đó trong tiệm Điều Cần mở cũng là tự mình Điều Cần đi giải quyết.

Ở nhà ngoại trừ tin tức từ điện thoại với Điều Cần thì Diệp Bội hoàn toàn không có nguồn gốc tin tức gì, cho nên cũng không biết Điều Cần này lại bắt đầu ngay mặt một bộ dáng sau lưng một bộ dáng. Chỉ là, một ngày nào đó ở tương lai sau khi Diệp Bội biết kế hoạch mà Điều Cần tính toán cho tới nay thì đúng là “Mạnh mẽ” xử lý tên Điều Cần này một hồi.

“Chị, chúng ta tới rồi.”

Nghe được tiếng ngoài cửa truyền đến, Diệp Bội cười đi ra ngoài: “Hạo Hạo, gần đây sao rồi?”

Điền Hạo Hạo nhìn một chút Điền An Vĩnh bên cạnh cậu, không biết vì sao lại che kín miệng mình, lúc buông tay ra lần nữa bèn đổi lại một loại thái độ nói: “Dĩ nhiên rồi, nhà em đều rất tốt, mẹ cũng rất khoẻ, ba cũng rất khoẻ, tất cả mọi người đều khoẻ.”

“Ha ha, Hạo Hạo thật đáng yêu.” Vuốt đầu Điền Hạo Hạo, tiềm thức Diệp Bội nói cho cô biết người em trai này nhất định có chuyện gạt mình, kéo tay Hạo Hạo: “Chị dẫn em đi ăn đồ ngon nhé, theo chị lên lầu đi, cô út, có thể không?”

“Dĩ nhiên, gần đây Hạo Hạo lại càng ngày càng nghe lời, đây có thể đều là công lao của Bội Bội con, đi đi, cùng đi chơi cũng tốt.” Diệp Bội hoàn toàn không nhìn ra bức bối từ trên mặt cô út Diệp, chỉ là cũng không biết cô ấy làm bộ tốt hay là thật sự như vậy.

Lên lầu, bảo Điền Hạo Hạo ngồi ở trên giường, Diệp Bội lấy ra kẹo trong ngăn kéo bỏ vào trong tay cậu, lúc này mới hỏi: “Hạo Hạo, có gì gì muốn nói với chị không?”

Điền Hạo Hạo lập tức hăng hái, nhỏ giọng mở miệng: “Chị, chuyện này em nói với chị, chị đừng nói với ba có được hay không?”

“Được.”

“Ngày đó.” Bí mật nhỏ thuộc về trẻ con có lẽ cũng không phải vô cùng quan trọng, nhưng lại không thể phủ nhận trẻ con là một đám làm cho người ta khó lòng phòng bị, “Em thấy ba và một cô đánh nhau ở trong phòng, hơn nữa đánh đến rất dữ dội, ngay cả quần áo cũng bị xé rách.”

Diệp Bội hiểu ra ngay đây là xảy ra chuyện gì, cô vẫn cho là vào sau khi cô út Diệp chết Diên An Vĩnh mới có phụ nữ khác, không ngờ bây giờ đã có, nhìn một chút ánh mắt tò mò của Diên Hạo Hạo, Diệp Bội bèn vội vàng hỏi: “Vậy em có nói cho ba em biết không?”

“Dĩ nhiên không có, chị là người đầu tiên biết, em cũng không dám nói cho ba. Bởi vì em đột nhiên phát hiện ba thật là đáng sợ mà. Ngày đó ba lại muốn đánh mẹ, nhưng mà em là đàn ông, cho nên em bèn ngăn ở trước mặt mẹ, như vậy ba đã không đánh được mẹ rồi.” Sau khi nói xong Diên Hạo Hạo hài lòng đầy mặt, rốt cuộc cậu có thể trở thành đàn ông rồi.

Diệp Bội hí hóp mắt, đương nhiên cô hiểu trong miệng Hạo Hạo thì ý đánh nhau đầu tiên và đánh nhau thứ hai là khác nhau, loại đàn ông đó thật sự không thể tiếp tục cần mà.

Nhìn dáng vẻ Hạo Hạo ngây thơ, trong lòng Diệp Bội đã quyết định, dù như thế nào, cô vẫn còn cần bắt tay vào làm từ hai phía Hạo Hạo và cô út, tăng nhanh tiến độ cô út ly hôn với tên căn bã kia, có Hạo Hạo ở đây, chỉ sợ cô út cũng sẽ không coi thường mạng sống của mình chứ.

“Hạo Hạo, em hi vọng mẹ em vẫn thật vui vẻ không?”

“Dĩ nhiên.”

“Chị đã nói với em đấy, nếu như mẹ em với ba em tách ra thì mẹ em sẽ vui vẻ, còn có.” Diệp Bội nói rất nhiều chuyện về ly hôn còn có mẹ ghê còn có chiến tranh giữa vợ chồng ảnh hưởng đến con cái. Tuy rằng việc này có chút tàn nhẫn đối với Hạo Hạo, nhưng mà Diệp Bội vẫn hi vọng Hạo Hạo có thể đứng ở bên cạnh cô út. Bởi vì Diệp Bội rất ích kỷ, ích kỷ hi vọng người thân của mình được hạnh phúc, trang #ddlqđ# bubble đặc biệt là cô út vẫn luôn rất tốt với mình kia.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp : vui mừng

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24:

Editor: trang bubble

Chăm sóc tốt Tiểu Hạo Hạo, Diệp Bội bắt đầu đưa sự chú ý tới trên người cô út Diệp.

“Cô út, con đầm lưng cho cô có được hay không?”

“Hà? Bội Bội à, sao con không đi đầm lưng cho mẹ con ấy?” Cô út Diệp cảm thấy có chút buồn cười đối với hành động lấy lòng của Diệp Bội, không biết cô cháu gái này lại có ý định gì.

Diệp Bội bĩu môi: “Cô út, thật sự cô không muốn con đầm lưng sao?”

“Thôi được rồi” Thấy bộ dạng Diệp Bội sắp khóc lên ngay, cô út Diệp bèn lập tức đồng ý, có điều sau khi Diệp Bội bắt đầu làm thì cô út Diệp trêu nói, “Bội Bội, có phải con có chuyện gì muốn cô út giúp một tay hay không đây, hay là muốn mua đồ gì, con nói với cô út, vậy cô út sẽ đi mua cho con.” Nói xong bèn định lấy tiền từ trong túi tiền.

Diệp Bội khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ hình tượng của cô chính là đáng yêu này sao, vội vàng ngăn lại động tác của cô út Diệp: “Cô út, con không có gì cần hay muốn mua, cô không cần phải bận rộn, là con muốn nói ba mẹ của con định sau khi mẹ sinh em bé xong thì đi thành phố H, cô út muốn cùng đi với nhà con không?”

“Thành phố H?” Cô út Diệp kinh ngạc kêu thành tiếng, “Xa như vậy, tại sao anh cả chưa từng nói với cô, hay chỉ là ý kiến của mình con vậy Bội Bội?”

“Cô út.” Diệp Bội khoác tay lên trên người cô út Diệp, “Ý ba là chỗ thành phố H đó sẽ phát triển khá hơn một chút, hiện tại cũng đang hỏi thăm tin tức nơi đó, chẳng qua nếu như cô út có thể cùng đi theo nhà con thì tốt.” Những lời này Diệp Bội cũng không có nói láo, bên thành phố H kia ba Diêu mẹ Diêu gọi điện thoại tới đây có lúc cũng sẽ nói chuyện phiếm với ba Diệp. Hơn nữa không biết có phải là bởi vì Diệp Bội quạt gió thổi lửa ở bên cạnh hay không mà ba Diệp đã bắt đầu suy nghĩ đối với chuyện đi thành phố H rồi.

Cô út Diệp vỗ tay Diệp Bội, an ủi: “Các con đi thành phố H thì cứ đi thành phố H, cô đi làm cái gì, nhà của cô ở chỗ này, dưỡng út và em trai của con cũng ở nơi đây nên không thể nào đi xa.”

Tuy rằng cô út Diệp nói như vậy, Diệp Bội vẫn thấy được trong mắt cô út lóe lên, lại liên tưởng tới lời Hạo Hạo nói, có lẽ cô ấy đã biết gì đó. Trong mắt lóe lên một tia sáng mờ, xem ra cô út cũng đã có dự định, chẳng qua ngại vì ly hôn thật sự ảnh hưởng không tốt trong nông thôn cho nên mới luôn nhẫn nại.

Vượt qua giới hạn, nếu như chuyện này đã khiến Diệp Bội làm lựa chọn, thì cô tuyệt đối sẽ không kiểm chế, nhìn một chút đáng về cô út, Diệp Bội nở nụ cười: “Cô út, xem ra là con nghĩ quá ít, có điều Hạo Hạo coi như xong, con thật sự là không thích dưỡng út, không bằng cô út ly hôn với dưỡng út đi. Giống như trong sách nói, nếu như hai vợ chồng chung sống không hạnh phúc còn không bằng tách ra, nếu không quay đầu lại hai người đều đau khổ.”

Cô út Diệp nở nụ cười ha ha: “Bội Bội cho dù con đã xem nhiều sách, thậm chí cũng không biết con đang xem sách gì, anh cả cũng không trông nom chút nào.”

“Còn lâu mới vậy, ba con mới sẽ không trông nom con, hơn nữa sách có xem nhiều hơn cũng không phải là không có lợi, trên sách đều nói đọc sách vượt mười ngàn cuốn thì đặt bút như có thần, sau này con cũng nhất định phải đạt tới trạng thái này.” Diệp Bội cũng không tính ép buộc cô út Diệp mau chóng tính toán được, chỉ là có vài thứ vẫn còn cần thấm vào từng chút, muốn cho cô út Diệp biết thật ra thì ly hôn cũng không phải là chuyện gì không thể làm, trang editor sau khi ly hôn cũng chưa chắc sẽ sống khổ sở.

Diệp Vân Tuyết cúi đầu tự hỏi gì đó, tuy là cô biết Bội Bội có thể chỉ là thuận miệng nói một chút, nhưng mà cô không thể không thừa nhận là cô đang nghiêm túc suy nghĩ khả năng này. Thời gian trước kia tuy là cô hối hận không thể nghe theo lời mẹ nói gả cho người kia, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn. Nhưng mà bây giờ, nếu như cô đã không vượt qua nổi nữa, vậy thì ly hôn cũng vẫn có thể coi là một lựa chọn rất tốt.

Lúc này, từ bên ngoài chỗ rẽ xuất hiện thêm vài người, đáng về gió bụi mặt mũi hiển nhiên là mới vừa đi bộ tới đây, đặc biệt là vào trong ngày tuyết rơi này càng có vẻ nhếch nhác hơn.

“Bội Bội.”

“Cô cả, dưỡng cả, anh, con đi gọi ba mẹ.” Quả nhiên lễ mừng năm mới là một ngày thật tốt, thân thích người này tiếp người kia cũng đã tới, có một vài thân thích đã lâu chưa từng thấy cũng đều tới đây, không phải nói đời này, mà còn về đời trước, đừng bảo là Diệp Bội gả ra ngoài gần như rất ít về nhà, ngay cả chưa gả ra ngoài, theo thời gian trôi qua, luôn có người không chịu đựng được năm tháng qua đi mà chết, dù sao thì một người nhất định phải trải qua sinh lão bệnh tử.

Chỗ cô út Diệp kia Diệp Bội đã gieo một hạt mầm, hiện tại cứ xem lúc nào hạt mầm sẽ nảy mầm. Đến lúc đó Diệp Bội cũng coi là xong được một nỗi lòng, ít nhất đời này cô út Diệp tuyệt đối sẽ không lún quẩn trong lòng tìm tới cái chết.

Trong mấy ngày lễ mừng năm mới này các thân thích tới một tốp lại một đợt, người một nhà Diệp Bội cũng đi thăm thân thích.

Một ngày này, thân thích nhà họ Diệp đều đi xong rồi, Diệp Bội đang ở nhà nằm chán nhìn tivi trắng đen nhà mình, vào thời gian này vốn không có chuyện gì phải làm còn không bằng xem TV một chút, ít nhất còn có thể thấy Nhục Lâm, có điều Diệp Bội vẫn không thể không bùi ngùi người thời đại này thiếu thốn về phương diện giải trí.

“Đoán xem mình là ai?”

Sau lưng đột nhiên có người che ánh mắt của Diệp Bội, sau đó dùng giọng nói non nớt nói ra một câu như vậy. Diệp Bội thoáng cái đã đoán được người sau lưng này là ai, chỉ là, khó miệng cô nhếch lên một đường cong: “Ài chà, tôi đoán một chút, là ai vậy ta, ôi, sao đoán cũng không đoán ra được, chỉ là có lẽ cũng không phải là người quan trọng gì, cậu buông ra cho tôi đi, tôi còn muốn xem tivi đây.”

Nghe thấy Diệp Bội nói như vậy, người phía sau kia thật sự giống như đột nhiên lại tức giận, ôm cổ Diệp Bội, cứ bế lên từ trên ghế như vậy.

“Này này, Diêu Cần, anh buông em ra, anh có biết như vậy rất nguy hiểm hay không?!”

Diêu Cần để Diệp Bội xuống, nắm mũi Diệp Bội, trêu chọc: “Rốt cuộc em không làm bộ không biết, anh còn tưởng rằng nhanh như vậy em đã quên anh đây.”

“Sao có thể chứ, anh quan trọng vậy, trang bubble nhưng làm sao anh chưa báo cáo cho em anh sắp tới chứ?” Mặt khó chịu, Diệp Bội chất vấn Diêu Cần.

“Được rồi.” Diêu Cần hôn xuống ở gò má của Diệp Bội, “Em đừng tức giận mà, cục cưng, anh cũng chỉ muốn cho em một ngạc nhiên thôi, bây giờ nhìn lại hiệu quả không tệ.” Lăn lộn xa cách, nhưng mà lần này có lẽ dễ chịu hơn nhiều so với lần trước, dù sao trong nhà Diệp Bội đã lắp điện thoại rồi, bình thường nếu nhớ chỉ cần một cú điện thoại là có thể tán gẫu để an ủi rồi.

Diệp Bội ngắt mặt của Diêu Cần, nhui mày, luôn cảm thấy xúc cảm không tốt chút nào: “Anh gầy đi, rốt cuộc mấy ngày này anh đang làm gì vậy, em cảnh cáo anh... Nếu anh lại gầy đi nữa thì em không cần anh nữa.”

“Vây cũng không được.” Diêu Cần bắt được tay Diệp Bội, nhỏ giọng nói ở bên tai Diệp Bội, “Cô dâu, anh đây không phải nhớ em nhớ đến gầy ư, anh lại là ông chồng cảm bà* của em (chồng tào khang), nếu em cứ bỏ anh đi như vậy thì anh nhất định. . .

[i]* Tào khang hay Tao khang nghĩa đen là bã rượu và cám, đó là hai thức ăn dùng để nuôi heo, nhưng đối với người quá nghèo khổ thì họ dùng hai thức này ăn để sống. Do đó hai chữ Tào khang là để chỉ lúc nghèo khổ.

Vợ Tào khang là người vợ lúc còn nghèo khổ, tức là người vợ tình nghĩa thuở ban đầu còn sống nghèo khổ với nhau. Tương tự với người chồng [/i]

“Nhất định cái gì?” Diệp Bội nhướn mày, ngược lại cô muốn nghe một chút rốt cuộc Diêu Cần sẽ nói ra lời gì.

“Dĩ nhiên là nhất định phải dây dưa với em đến cùng rồi, cho dù nói thế nào em cũng là vợ tào khang của anh, có câu nói không thể vứt bỏ vợ tào khang thì anh có thể nào vứt bỏ em chứ.” Diêu Cần ưỡn mặt nói, cho dù anh biểu hiện chín chắn ở chỗ ba Diêu mẹ Diêu đi nữa, nhưng mà ở trước mặt Diệp Bội thì anh lại giống như là một đứa bé.

Diệp Bội đẩy Diêu Cần một cái, ánh mắt thoáng nhìn, mang theo một tý ghét bỏ: “Đi, nghe được tục ngữ nơi nào.”

“Ai u này, mẹ nói nhé, thằng nhóc này chạy sao mà nhanh như vậy, thì ra là thật sự có cô dâu quên mẹ mà. Mẹ nói thằng nhóc thúi, con lại là mẹ nuôi lớn, nói đi là cô dâu quan trọng hay là mẹ con quan trọng?” Mẹ Diêu vừa vào cửa đã thấy được mặt Diệp Bội ghét bỏ nhìn Diêu Cần, sau khi hài lòng còn không khỏi nhạo báng. Không biết bắt đầu từ ngày nào đó, đứa con trai này lại vẫn luôn giống như một người lớn, bình thường dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không tìm bọn họ giúp đỡ. Lần trước, nếu không phải là chuyện làm có chút quá lớn thì sợ rằng bọn họ còn bị giấu giếm ở trong cái trống (giấu ở trong bóng tối), vẫn không biết đứa con trai này lại thật sự trở nên có bản lĩnh như vậy rồi.

Diệp Bội khoanh tay trước ngực, cũng nhìn Diêu Cần, mẹ Diêu hỏi vấn đề rất hay. Vấn đề này rất giống với vợ và mẹ cùng nhảy xuống sông thì sẽ cứu ai trước, đặc biệt là hiện tại lúc hai người đều ở trước mặt thì càng khó trả lời rồi.

Chỉ là hiển nhiên Diêu Cần cũng không phải đồ đàn, sò lên cảm suy nghĩ một lúc, qua một lúc lâu mới nói: “Vấn đề này áy mà, thật sự là rất khó trả lời, chẳng qua con có thể nói là hiện tại thì miễn cưỡng mẹ khá là quan trọng, nhưng chờ Bội Bội vào cửa, khẳng định là Bội Bội quan trọng, đây là nhất định.” Có vài vấn đề không có quan hệ với tuổi tác, cũng thật may là Diêu Cần biết Diệp Bội và mẹ Diêu cũng không phải là người sẽ rối rắm vấn đề này, vì vậy trả lời như thế cũng có thể lừa dối qua cửa.

Sau lưng mẹ Diêu, ba Diêu vừa vào cửa đã bị vợ mình ôm chặt: “Ô, quả nhiên con trai lớn thì không nghe theo mẹ, ba nó, mình nói chúng ta muốn đứa con trai này có ích lợi gì chứ.”

Ba Diêu luống cuống tay chân, không thể làm gì khác hơn là hung hăng nhìn chăm chăm Diêu Cần, ánh mắt im lặng hỏi rốt cuộc con đã làm gì với mẹ con, tay lại không nhàn rỗi, vỗ lưng của mẹ Diêu: “Thôi được rồi, nếu lỗi của Tiểu Cần chờ chúng ta về nhà lại dạy dỗ con nhé, hiện tại dù sao không phải là ở nhà mình.” Cùng lúc đó ánh mắt của ba Diêu nhìn chăm chăm Diêu Cần không yếu xuống chút nào.

Diêu Cần nhún vai vẫy vẫy tay, hết cách rồi, từ xưa mẹ chồng con dâu đều khó cả đôi đường.

Bên kia mẹ Diêu quay người lại thấy chính là bộ dáng này của Diêu Cần, giận dữ sợ, cắn răng nói: “Thôi, tôi không muốn đứa con trai này rồi, Bội Bội tới đây, không bằng con làm con gái của cô đi, cô không thích đứa con trai này vẫn là Bội Bội tốt.”

“Mẹ.” Diêu Cần không biết làm sao nói, “Mẹ có lý lẽ hay không đây, Bội Bội còn là cô dâu tương lai của con.”

Diệp Bội cười cười, bèn đi tới trước mặt mẹ Diêu, khéo léo chào hỏi: “Chào cô, đã thật lâu không gặp, gần đây cô có khoẻ hay không?” Mẹ chồng quan trọng hay là ông xã quan trọng, um, đây là một vấn đề, chỉ là, ở trước khi gã đi vẫn là mẹ chồng tương lai khá là quan trọng nhì.

“Ồi chao, Bội Bội con thật là ngoan, nếu Tiểu Cần có một nửa ngoan ngoãn của con thì cô cũng yên tâm rồi. Nhưng mà bây giờ cũng tốt, Bội Bội con có thể thay cô quản lý nó, đúng rồi, hôn, khụ.” Chỉ một chữ, mẹ Diêu vẫn chưa nói lời nào, quả nhiên là nói chuyện cười nhiều hơn, thiếu chút nữa đã nói ra bà thông gia rồi, “Ngọc Hi à, Bội Bội thông minh như vậy, thật ra thì tôi vốn là muốn Bội Bội làm con gái nuôi của tôi. Chỉ tiếc đứa con trai này của tôi lớn rồi đúng là không hiểu chuyện, chết sống không để cho tôi nhận Bội Bội làm con gái nuôi. Nguyên nhân đó, tôi cũng không nói, chỉ là trong lòng tôi thì Bội Bội cũng gần giống như con gái tôi, cái khác thì tôi cũng không nói nhiều, chỉ hi vọng chờ đứa bé của Ngọc Hi sinh ra rồi, xong tháng ở cữ có thể đến thành phố H để phát triển, có thể không?”

Mẹ Diệp nhìn ba Diệp một chút, ngay sau đó gật đầu một cái: “Chúng tôi sẽ xem xét, dù sao điều kiện cuộc sống thành phố H cũng tốt hơn, đúng rồi, cũng nhanh ngồi xuống đi, tôi đi pha trà.”

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Ba Diệp: người con rể này tốt “

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 25:

Tuy là lúc bình thường nhà họ Diệp vốn cũng không có giường dư, nhưng đến lễ mừng năm mới, bởi vì các thân thích đều đi tới đi lui, ở nhà khó tránh khỏi sẽ có một ít dùng cho khẩn cấp. Nói thí dụ như trong nhà Diệp Bội có một ghế sofa, lúc bình thường cũng không dùng lắm, nhưng sofa này lại có thể mở ra dùng làm giường, đương nhiên cũng sẽ không lo lắng ba người nhà họ Diệp ngủ ở chỗ nào.

Chỉ là vào lúc ăn cơm người kia lại đi vào.

Ánh mắt Diệp Bội lướt qua người kia, cười nhạt một tiếng: “Thím hai, khách ít đến mà, sao hôm nay nhớ tới nhà con rồi hả?” Có một loại người gọi là chỗ nào có ích lợi bèn chui vào chỗ đó, có một loại chuyện gọi là không có việc không lên diện tam bảo. Mà đối với thím hai Diệp mà nói, bà ta chính là như vậy, trừ phi là có lợi ích có thể theo, nếu không cũng sẽ hoàn toàn không vào cửa.

“Xem con nói kia.” Thím hai Diệp nâng eo sáng giọng, “Chúng ta không phải là người một nhà đấy thôi, tại sao thím lại không thể tới thăm một chút chứ?”

Diệp Bội bị động tác đột nhiên xuất hiện của thím hai dọa sợ đến rùng mình một cái, quả nhiên nói không ai có thể ngăn cản người da mặt dày, có điều cô vẫn không nói chuyện tiếp. Hiện tại cô là đứa bé, nói một câu hai câu cũng chẳng có gì, nhưng nếu như nói tiếp chỉ sợ cũng không tốt.

Điều Cần ở bên cạnh cũng không có ý định tham dự, bây giờ anh vẫn là một người ngoài, vươn tay bao lại tay Diệp Bội, cảm thấy truyền tới cảm giác lạnh như băng từ trong lòng bàn tay, trách cứ: “Sao em không nói chứ, tay đã lạnh như vậy rồi.” Nói xong hà hơi về phía tay Diệp Bội.

Cảm thấy quan tâm thật lòng truyền tới từ chỗ Điều Cần, Diệp Bội cảm thấy ấm áp trong lòng, nhưng mà cô cũng cảm thấy tay Điều Cần cũng không phải là rất nóng, cũng cúi đầu hà hơi giúp Điều Cần, vừa hà hơi vừa trách móc: “Còn nói vậy, không phải chính anh cũng giống như vậy, tay lạnh như vậy.”

Có lẽ là thói quen, người ở ngoài nhìn biểu hiện hai người này thì thấy vô cùng hài hòa, cũng không có cảm giác sai trái chút nào.

Chỉ là không biết vì sao biểu hiện của bọn họ lại chọc giận thím hai Diệp mới vừa tiến vào, kỳ quái nói với ba Diệp: “Em nói anh cả chứ, sau này Bội Bội lại phải lập gia đình, nhưng mà bây giờ cháu nó và cậu bé này làm chuyện thân mật như vậy nếu để cho vị hôn phu tương lai của Bội Bội biết sợ rằng sẽ khiến cho quan hệ vợ chồng không hòa thuận đấy.” Thím hai Diệp chỉ cảm thấy hành vi của Diệp Bội và Điều Cần khiến bà nhìn rất không thuận mắt, nhưng bà lại quên bây giờ cho dù vừa qua khỏi năm thì Diệp Bội và Điều Cần lại cũng chỉ là chín, mười tuổi mà thôi.

Ba Diệp nhìn Diệp Bội và Điều Cần, chân mày nhíu lại như thím hai Diệp dự đoán, nhưng lời nói ra cũng trách cứ thím hai Diệp: “Thím hai à, nói thật, đừng nói Bội Bội và Tiểu Cần không có gì, cho dù có cái gì đó cũng là chuyện đồng lứa ít tuổi tội nhỏ, thật sự đợi cho đến lúc đó chỉ sợ tôi với chị dâu cả thím cũng già rồi, cũng không trông nom được. Hơn nữa ai có thể biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ mười năm sau nói không chừng bọn họ còn có thể trở thành một đôi.”

Lời ba Diệp vừa nói ra khỏi miệng, thím hai Diệp đã bắt đầu cắn răng. Chỉ là bà không rõ ràng lắm rốt cuộc nhà họ Điều có bao nhiêu tài sản, nhưng mà quan sát từ nhiều thời gian như vậy bà cũng phát hiện sợ rằng tiền của nhà họ Điều còn nhiều hơn so với tiền một phần ba người toàn thôn gộp lại. Nếu như thật sẽ để cho người một nhà anh cả được hỏi như vậy thì mặt mũi của bọn họ đặt ở phía nào đây.

Trong một lúc trong đầu thím hai Diệp chuyển qua vô số ý nghĩ, nhìn trong phòng ngoại trừ bà ra thì giống như người một nhà, bèn chợt nở nụ cười: “Ài u, em cũng sẽ không quấy rầy rồi. Đứng rồi, Bội Bội, gần sang năm mới, Thần Thần ở một mình trong nhà cũng buồn chán, nếu như con có rảnh rỗi thì tìm Thần Thần chơi đùa cùng nhau đi, dĩ nhiên, có thể dẫn theo Tiểu Cần cùng nhau.”

Diệp Bội không nói nhìn thím hai, nghĩ rất nhanh đã hiểu bà ta đang nghĩ gì, bà ta cũng không nghĩ một chút Thần Thần mới mấy tuổi chứ, nhưng mà vẫn trả lời qua loa: “Ồ, được ạ, con biết rồi, thím hai.”

Thím hai Diệp vừa rời đi, không khí hơi ngọt ngào bởi vì lúc thím hai Diệp vào đã được xoa dịu lại ngay.

Ba Diệp nhìn hai đứa Diệp Bội và Điều Cần, không có người ngoài, ông bèn bắt đầu dạy dỗ: “Hai đứa các con, Tiểu Cần không phải là con của chú nên chú cũng không tiện nói gì, Bội Bội sau này tốt nhất con không nên gần gũi với Tiểu Cần ở mọi giây phút như vậy. Giống như theo lời thím hai con, nếu như sau này chồng con bởi vì chuyện này mà không hài lòng đối với con sẽ không tốt.” Có lẽ là lời thím hai Diệp nói mới vừa rồi nổi lên một chút tác dụng, không biết vì sao ba Diệp cũng bắt đầu coi trọng chuyện này hơn.

Diệp Bội trợn mắt nhìn Điều Cần một cái, quả nhiên nhé, làm quá mức rồi.

Điều Cần cho Diệp Bội một ánh mắt động viên, sau đó ho khan một tiếng, nhìn chăm chăm vào ba Diệp: “Chú, con không quan tâm chú tin hay không, nhưng mà sau này con nhất định sẽ kết hôn với Bội Bội, sẽ không để cho người đàn ông khác đến gần Bội Bội. Nếu như chú không tin tưởng có thể xác định một thỏa thuận với cha của con, đời này con tuyệt đối phải kết hôn với Bội Bội.”

Lời Điều Cần nói thành công hù ba Diệp sợ, nhíu chặt lông mày: “Tiểu Cần, bây giờ con mới mười tuổi, sợ rằng không có năng lực gánh vác đâu. Hơn nữa trong mấy năm sau ai biết có thể xảy ra biến cố gì hay không, con và Bội Bội?” Đây có lẽ là lần đầu tiên ba Diệp nhìn thẳng vào vấn đề này sau khi biết chuyện Điều Cần và Diệp Bội. Lúc trước ông vẫn cho là chuyện hai đứa cũng chỉ là lời nói đùa giữa con nít mà thôi.

Đương nhiên Điều Cần biết muốn những người lớn này thật sự tán thành dự định của mình thì rất không có khả năng, nhưng mà đây cũng không phải nói là không có biện pháp: “Chú, con nghĩ nếu như sau này giao Bội Bội cho một người ngoài mà chú không quen thuộc thì nhất định chú sẽ không yên tâm nhỉ, không bằng cứ để cho con thử một chút. Chú có thể quan sát liên tục từ lúc con còn nhỏ, xem con có mắc sai lầm hay không, sau này có thể làm ra chuyện khiến chú không hài lòng hay không, hơn nữa lúc nào chú cũng có thể dạy dỗ con, không cần quan tâm ba mẹ con.”

Một con rẻ do tự mình nhìn lớn lên, phẩm hạnh tính tình đều hết sức hiểu rõ. Điểm này là một chuyện rất có sức dụ dỗ với ba Diệp, bởi vì cứ như vậy thì ông không cần lo lắng hạnh phúc tương lai của con gái. Chỉ là, ba Diệp đặt ánh mắt ở trên người ba Diêu mẹ Diêu, dù sao đây cũng là con trai của hai người.

Ba Diêu lắc đầu, đành chịu nói: “Thằng nhóc này tôi thật là không quản lý được, nhiều mưu ma chước quỷ lắm đấy. Lần trước còn không chút biến sắc mà giải quyết hết mấy tên côn đồ đến khiêu khích trong tiệm. Nếu không phải là tôi tình cờ nghe được, tôi và mẹ nó còn bị giấu ở trong trống. Cho nên tôi cảm thấy lời thằng nhóc này vẫn là có độ tin cậy rất cao. Về phần dạy dỗ, tôi thật đúng là không tìm được lý do dạy dỗ nó chút nào, nếu như anh có thể thì tôi không phản đối.” Đây chính là điển hình một người cha bị con trai hạn chế.

Dư lại còn có mẹ Diêu, chỉ thấy bà ôm cổ Diệp Bội, vỗ đãm lại sứt mà nói với ba Diệp: “Tôi muốn cô con gái này là được rồi, con trai anh thích quản lý như thế nào thì quản lý như thế ấy. Nếu không phải là tôi biết Bội Bội cũng là cục cưng của nhà anh chị, thật sự tôi muốn đổi với nhà anh chị.”

Diêu Cẩm nhìn cặp ba mẹ không chịu trách nhiệm kia, cũng nói ra một câu: “Con cũng muốn đến ở lại chỗ này cùng với Bội Bội, chỉ tiếc Bội Bội không chịu đâu, ôi!”

Diệp Bội nhìn qua lại một nhà ba người ghét bỏ lẫn nhau này, xi bật cười, phương thức này cũng là một loại tương tự trong phương thức chung sống của người một nhà, hoàn toàn khác biệt với nhà họ Diệp, nhưng cho dù là loại phương thức nào đều rất ám áp là được.

Mẹ Diêu thấy Diệp Bội cười, dùng sức giầy vò tóc Diệp Bội: “Quả nhiên Bội Bội cười lên cũng thật đáng yêu nhỉ, sao chuyện gì tốt cũng để cho thằng nhóc kia chiếm chứ. Ngọc Hi à, bây giờ tôi thật sự mong đợi người một nhà anh chị đến thành phố H sinh sống.” Nửa câu trước là mẹ Diêu nói với Diệp Bội, nửa câu sau lại là nói với mẹ Diệp.

Nghe thấy lời mẹ Diêu nói, mẹ Diệp cười vuốt bụng: “Tôi mới vừa cảm thấy đứa nhỏ trong bụng giống như bồng nhúc nhích, có thể là nó cũng hi vọng đến thành phố H đấy.” Những lời này vừa ra khỏi miệng đã cho thấy gần như là đã xác định đến thành phố H.

Ba Diệp nghe lời mẹ Diệp nói vội vàng kê sát lỗ tai vào trên bụng của mẹ Diệp.

Mà Diệp Bội bên cạnh thấy thái độ ba mình như vậy không khỏi xuất hiện một chút mồ hôi lạnh. Cho tới bây giờ ở trong trí nhớ của cô cũng chưa từng gặp ba có lúc như vậy, trí nhớ khi còn bé có lẽ là lúc mình cứng đầu cứng cổ sẽ bị đánh, trí nhớ khi lớn lên là người ba này không quen biểu đạt nhưng cũng xem là một người ba tốt. Nhưng bây giờ ai có thể nói cho cô biết đây có phải là cô nhìn lầm rồi hay không.

Kéo miệng, Diệp Bội mở miệng: “Mẹ, trước đây không phải lúc mẹ có thai con thì ba đúng là như vậy?”

Mẹ Diệp cười chưa xót: “Đĩ nhiên là không phải, khi đó ba con bận bịu công việc, gần như cũng không có thời gian ở nhà với mẹ, nhưng mà lần này cũng khác biệt, mẹ cũng không phải ở nhà một mình.” Lúc nói đến phần sau nét thì mặt mẹ Diệp càng ngày càng ngọt ngào.

Ba Diệp còn tưởng rằng là Diệp Bội ghen, vừa muốn nói gì, lại thấy Diệp Bội thở phào nhẹ nhõm nhanh chóng nói: “Thật may mà, thật may là không có như vậy, bằng không con cũng nổi da gà.” Nói xong Diệp Bội làm một cái mặt quỷ với ba Diệp.

Động tác lần này của Diệp Bội khiến mọi người đều nở nụ cười, nhất là mẹ Diêu, cười lớn tiếng nhất: “Bội Bội quả nhiên con là một báu vật, sao lại không có sinh ra ở nhà chúng ta chứ?”

Mà cả khuôn mặt ba Diệp cũng biến thành màu đen, nhưng mà cũng không lâu lắm lại nở nụ cười, giống như nói cũng không sai.

Diêu Cẩm tiến tới bên tai Diệp Bội, nói khẽ: “Anh nói cô dâu, không phải em chỉ là tuổi tác nhỏ ngoài mặt đấy sao, sao ngay cả tuổi tác trong lòng cũng nhỏ đi rồi, hả?” Tuy là rất vui vẻ.

Diệp Bội nắm tay Diêu Cẩm cũng nặng nề cắn một cái, sau đó lớn tiếng nói: “Anh đã nói em ngây thơ vậy thì em ngây thơ cho anh xem” Nguyên nhân cô nói lớn tiếng như vậy chính là muốn cho bốn người lớn này biết, nguyên nhân gây ra sự kiện lần này cũng không phải là bởi vì mình.

Quả nhiên như Diệp Bội dự đoán, trang bubble Diêu Cẩm bị dạy dỗ một trận, nhưng mà sau khi bị dạy dỗ xong thì anh cũng chỉ có thể dùng ánh mắt “Xem như em lợi hại” nhìn Diệp Bội. Về phần bình thường sau “Xem như người lợi hại” cũng sẽ cộng thêm “Chờ xem” dĩ nhiên là không có, Diêu Cẩm còn phải vui vẻ nắm tay Diệp Bội tiếp tục nắm tay cho cô, làm một lò sưởi thiên nhiên, nghe nói đây cũng là việc một người chồng tốt cần phải có.

Không biết vì sao, ba Diệp nhìn tình hình hai đứa như vậy không khỏi đặt ra một kết luận ở trong lòng, sợ rằng con rẻ tương lai này sẽ bị con gái của mình đè ở phía dưới suốt, đến cả trở mình cũng không lật được. Nhưng mà chính bởi vì như vậy, ba Diệp cũng bắt đầu nhìn Diêu Cẩm với con mắt khác, cảm thấy con rẻ như vậy vẫn là có thể có.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26:

Editor: trang bubble

Dù sao thời gian nghỉ đông ngắn, người một nhà Diêu Cần cũng không nán lại bao lâu ở trong nhà Diệp Bội thì đi trở về. Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, mùa đông cũng chậm chậm qua đi, mùa giá rét đã qua dường như sau đó Diệp Bội cũng trở nên sống động, bắt đầu hiện ra sức sống của cô lần nữa, đến cả đoàn văn đã rất lâu không viết cũng lại bắt đầu viết lần nữa.

Nhận được một số tiền nhỏ và một quyển tạp chí từ tòa soạn gửi đến đây, Diệp Bội đã không có loại mừng rỡ lúc ban đầu, có lẽ là thời gian dài ở vào trạng thái như vậy, Diệp Bội càng ngày càng cảm thấy có lẽ đây cũng chỉ là một phần sinh hoạt mà thôi, không hề có cái gì ghê gớm.

Cho tới bây giờ ba Diệp mẹ Diệp cũng không trông nom rốt cuộc Diệp Bội đang làm gì, bởi vì bọn họ tin tưởng Diệp Bội tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì không nên làm.

Chỉ là hôm nay cũng không giống vậy, ba Diệp nhận được một cú điện thoại, đối phương rõ ràng không phải là người nhà họ Diêu, lại là một phụ nữ trưởng thành, mở miệng đã nói muốn tìm Diệp Bội.

Ba Diệp che ống nói, kêu một tiếng về phía ngoài: “Bội Bội, điện thoại của con.” Đợi đến sau khi Diệp Bội đi vào, ba Diệp cho Diệp Bội một ánh mắt con xem đó mà làm.

“Ồ.” Diệp Bội nghi ngờ nhận điện thoại, hình như cô không có người quen gì thì phải, “Àlô, xin chào, tôi là Diệp Bội.” (Do hai bên chưa biết nhau nên để xưng hô chung chung là tôi - cô)

Tiếng nói đối diện có vẻ vô cùng xúc động: “Cô là yên hoà ư, không đúng, sao giọng nói của cô nghe cảm giác nhỏ như vậy, không phải là trời sinh giọng Loli chứ?”

Chỉ mấy câu như thế, Diệp Bội đã biết đối phương là ai, chỉ sợ là người này vốn có liên quan với tạp chí mà cô luôn gửi bản thảo đây, cười nói: “Tôi vốn còn chưa tới thời kỳ đổi giọng, tôi nghĩ giọng này cũng không có gì lạ lùng nhỉ.” Trước kia đối phương cũng luôn bảo mình đưa phương thức liên lạc cho họ, nhưng Diệp Bội vẫn không muốn. Có điều sau khi nghỉ đông qua đi, Diệp Bội vẫn bỏ sung số điện thoại nhà mình, không ngờ lần này đối phương lại nhanh như vậy đã gọi điện thoại tới.

Diệp Bội không biết là vào lúc cô cho là quyết định thời hạn bản thảo hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì lại khiến đối phương tìm thật lâu, còn bởi vì trong khoảng thời gian này giao thông thật sự không thuận tiện. Hơn nữa mọi người cũng đều rất bận, cho nên cũng không có tự mình đến tìm Diệp Bội, vốn định thời gian này hết bận rồi sau đó bèn tự mình đến tìm người, nhưng không ngờ Diệp Bội đã gửi bản thảo qua rồi.

Tên tạp chí mà Diệp Bội gửi bản thảo lại gọi là “Yên Hoà”, cũng giống với bút danh của Diệp Bội, tuy rằng không được coi là tạp chí số một số hai ở nước Hoa, nhưng cũng giữ được hạn mức thị trường nhất định. Lần đầu tiên Diệp Bội dùng bút danh “Yên Hoà” này gửi bản thảo cũng bởi vì trùng lặp với tên tạp chí mà được đặc biệt chú ý một chút, không ngờ lại phát hiện một ngôi sao mới.

Kể từ sau khi có người tác giả “Yên Hoà” này đăng tác phẩm ở trên tạp chí thì lượng tiêu thụ của tạp chí thật sự nâng cao thêm rất nhiều. Nhưng bắt đầu từ một ngày nào đó, bọn họ phát hiện Yên Hoà này lại không có bản thảo, cũng không phải là không có ai viết thư đến tòa soạn hỏi thăm chuyện này, đều bị tòa soạn lấy bản thân tác giả có chuyện mà lấp liếm cho qua, cũng thật may là tạp chí cũng chỉ là tạp chí ra hàng tuần mà thôi.

Chỉ là muốn kiên trì nữa thật sự là rất khó, chủ biên của tòa soạn cũng định tìm người đến thành phố S tìm người, nhưng mà cuối cùng đối phương lại có liên hệ rồi.

Nghe được Diệp Bội nói mình còn chưa tới thời kỳ đổi giọng, đối phương rõ ràng bị giật mình: “Ày, có thể hỏi một chút là cô bao nhiêu tuổi không?”

“Tôi sao? Năm nay vừa qua tết lớn thêm một tuổi, năm nay chín tuổi.” Diệp Bội đột nhiên cảm thấy đối phương nói chuyện với cô cũng là người rất thú vị.

“Chín tuổi?” Trong điện thoại đối diện kèm theo tiếng thét chói tai truyền tới đồng thời là tiếng ghế ngã xuống, sau đó chung quanh đối phương lại có tiếng trách cứ truyền tới, người phụ nữ che ống nói nhỏ giọng nói xin lỗi, sau đó không thể tin hỏi Diệp Bội, “Không phải là cô gạt tôi chứ, tôi đã đọc truyện ngắn của cô, nhìn từ hành văn và từng trải cũng không phải là một đứa bé chín tuổi.”

Diệp Bội nghiêng nghiêng đầu, trêu nói: “Vậy con giống như bao nhiêu tuổi chứ, hơn ba mươi tuổi?” Nói thật, có lẽ đây mới là sự thật, nhưng bây giờ đúng là Diệp Bội mới chỉ có chín tuổi không sai, nếu như không tính tuổi tác trong lòng.

Người phụ nữ đối diện lúng túng ho khan một tiếng: “Nếu như chỉ nhìn văn chương một cách đơn thuần thật giống như là hơn ba mươi tuổi, tuy là viết về văn học nhi đồng, nhưng từ thông tin bao hàm bên trong cũng không phải là một đứa bé chín tuổi. Ôi, thôi, không nói nhiều, hiện tại con đang ở trước điện thoại, cô không thừa nhận cũng không còn biện pháp, chỉ là có thể hỏi một chút hay không, tại sao vào thời gian nghỉ đông con không gửi tác phẩm đến đây nữa vậy?”

Diệp Bội trả lời theo bản năng: “Bởi vì tay lạnh mà, giữa mùa đông, nếu vẫn cầm bút thì không phải là lạnh chết.”

“Này này, có phải con cần có chút tự giác hay không chứ, bây giờ đầu gì con cũng được coi là một tác giả nhỏ, tại sao có thể dùng loại nguyên nhân này trốn tránh trách nhiệm?” Từ trong giọng nói đối phương có thể nghe được là cô ấy thật sự có một loại ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép ở bên trong.

Diệp Bội đành chịu nhìn mấy con số trên máy điện thoại trở nên ngây ngô, nói thật đúng là cô thật sự không có tự giác gì đó. Theo ý cô thì những đoàn văn nhỏ kia cũng chỉ là chuyện giết thời gian thuận tiện kiếm chút đỉnh tiền, ai biết lại còn có thể có chuyện như vậy, nhỏ giọng nói: “Ày, con sai rồi, sau này con cố gắng không ngừng.”

Diệp Bội vừa nói như thế thì ngược lại làm cho đối phương ngưng ngưng, vốn là tạp chí mà, ngoại trừ là tác phẩm đăng nhiều kỳ, nếu không thì hoàn toàn không thể nào có người luôn mỗi một lượt lên một bài. Người bình thường cũng chỉ là muốn viết thì viết, không viết thì không viết, có điều những tác phẩm mà Diệp Bội viết ra không chỉ là trẻ con thích, ngay cả người lớn cũng liên tục truy tìm đọc. Cho nên cô mới trở lại thúc giục, ho khan một cái tìm một bậc thang cho mình xuống: “Được rồi, cô cũng không nói nhiều, thật ra thì lần này gọi điện thoại tới đây vốn định thương lượng với con hai chuyện.”

“Dạ, cô nói.” Diệp Bội còn chưa đến mức đẩy chuyện kiếm tiền ra ngoài cửa.

Đối phương cũng không dài dòng, bèn trực tiếp mở miệng: “Chuyện thứ nhất chính là sau này tiền mỗi một ngàn chữ của con cũng sẽ thêm 20%. Thứ hai chính là có Nhà Xuất Bản hi vọng tập hợp từng trang từng trang của những đoàn văn đã đăng nhiều kỳ của con kia, xuất bản thành sách. Nhưng điều kiện tiên quyết là hi vọng con có thể đồng ý, đồng thời ký hợp đồng.” Nói đến phần sau, dường như đối phương đột nhiên đã nhớ tới cái gì, “Ồi chao, cô nói gì với con, Diệp Bội, con có thể tìm ba hoặc là mẹ con tới nói với cô hay không, nói với con thì con cũng nghe không hiểu.”

Diệp Bội cười cười, nói cũng đã nói cả rồi, trẻ như vậy mới phản ứng được, có điều trẻ con chính là có một điểm không tốt: “Không sao, cô bảo bọn họ gửi hợp đồng đến đây, sau khi nhà con xem ký tên xong sẽ gọi lại, nói thật với cô chứ, vào trước lúc cô gọi tới số điện thoại này thì ba con cũng không biết con có thói quen gửi bản thảo, hơn nữa không phải cô cũng nói con giống như là người ba mươi mấy tuổi ư, yên tâm đi.”

“Ồi, nhưng coi như giống như không có nghĩa là đúng vậy, cô cảm thấy vẫn là cô tự mình nói với ba con đi.”

Diệp Bội thờ dài, quả nhiên nói tới tuổi còn nhỏ cũng không có ai tin tưởng, chỉ là nhìn người đứng ở cửa giả vờ bình tĩnh nhưng vẫn len lén liếc Diệp Bội nói chuyện vẫn là nói một câu: “Vậy cũng tốt, qua khoảng nửa tiếng nữa cô lại gọi điện thoại tới đây, con nói một chút chuyện này với cha của con trước, bằng không coi như cô nói với ông ấy thì ông ấy cũng nghe không hiểu.” Thật là không thể không thờ dài, xem ra là chuyện này không lừa gạt nổi nữa.

“Được, một lát nữa cô lại gọi điện thoại tới đây, đến lúc đó con bảo ba con nghe điện thoại.”

Cúp điện thoại, Diệp Bội đi ra cửa, thấy ba Diệp bình tĩnh ngồi phoi nắng ở chỗ đó, không khỏi đá đá cái ghế của ông: “Không cần vờ vịt nữa, tò mò thì tò mò đi, con nói chuyện cho ba biết.”

Ba Diệp thờ dài: “Ồi, con gái lớn rồi, cũng có bí mật.”

“Thiệt là.” Mặt Diệp Bội đen sì, luôn cảm thấy mình sống lại một đời không chỉ bản thân mình trở thành ngây thơ, sao ngay cả ba Diệp cũng trở nên ngây thơ, lại dám nói ra lời nói này, “Ba chờ, con đi lấy ít đồ cho ba.” Nói qua bèn xoay người trở về phòng của mình ở trên lầu lấy ra tiền nhuận bút và các thứ khác.

“A, những thứ này là do con viết, còn có những thứ này là con kiếm được, cũng không nhiều chỉ hơn một ngàn mà thôi, còn có người phụ nữ mới vừa rồi là người của tòa soạn, cô ấy gọi điện thoại tới là ý nói muốn nâng cao tiền nhuận bút của con, còn nói là có Nhà Xuất Bản muốn xuất bản những thứ do con viết kia, cần ký kết hợp đồng, cho nên coi như con không muốn nói cũng phải nói.” Diệp Bội thấy chuyện này cũng không có cái gì hay đáng giá khoe khoang, nhưng bây giờ nói ra lời có lẽ cũng có thể khiến ba mẹ vui vẻ một lúc đấy.

Ba Diệp luôn biết rõ có lúc con gái của mình lại len lén lút lút làm gì đó, nhưng mà làm sao ông cũng không thể ngờ lại là chuyện này, vậy mà còn được đăng lên tạp chí.

Diệp Bội thấy ba Diệp đi vào trạng thái ngẩn người, giờ tay lên quơ quơ ở trước mắt ông: “Ba, ba làm sao vậy?”

“A, a, “Ba Diệp đi ra từ trạng thái ngẩn người, lớn tiếng cười lên, “Không ngờ con gái của ba lại lợi hại như vậy, ba vẫn nói con gái lớn rồi, không thể ngờ là trưởng thành thật, còn có thể kiếm tiền.” Thời đại này, một ngàn đồng cũng coi là rất lớn, ở một số địa phương nghèo khó nào đấy sợ rằng tiền của người một nhà kiếm được một năm cũng mới hơn một ngàn đồng. Tuy là nhà họ Diệp không đến nỗi như thế, nhưng khi nhìn tiền vụn vặt linh tinh này thì ba Diệp vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Ba Diệp đứng lên, cười ha hả ôm lấy Diệp Bội: “Con gái bảo bối, con thật là lợi hại, ba kêu ngao vì con.”

Mẹ Diệp mới vừa tản bộ xong trở lại thì thấy bộ dạng ba con vui vẻ hòa thuận này, kinh ngạc nói: “Là lúc tôi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì sao? Ba con ông sao thế?”

Ba Diệp bủn rủn môi, chỉ chỉ một ít đồ chất ở trên ghế bên cạnh: “Con gái mình có bản lĩnh biết bao, kiếm nhiều tiền như vậy còn trở thành Tác Giả lớn, tôi nghĩ sau này chúng ta già rồi thì cuộc sống cũng có bảo đảm.”

“Ba.” Diệp Bội đẩy ba Diệp một cái, vẻ mặt hơi đỏ lên, cô từng nghĩ sau khi nói ra chuyện này thì cha mẹ có thể sẽ vui vẻ, nhưng không nghĩ đến sẽ tới trình độ như vậy, “Không phải là Tác Giả lớn gì đó đâu..., cũng chỉ là tác giả mà thôi, hơn nữa cũng chỉ là chút tiền như vậy mà thôi.”

Ba Diệp nhéo mũi Diệp Bội: “Ồi, còn thờ ra à, chút tiền như vậy, con có biết ba của con kiếm số tiền này thời gian bao lâu hay không. Ngọc Hi mình nói có đúng hay không? Ồi, Ngọc Hi mình làm cái gì đấy?” Ba Diệp buồn cười nhìn mẹ Diệp, mà mẹ Diệp đang cầm truyện ngắn của Diệp Bội xem đến say sưa thú vị.

“Ha ha, Bội Bội con viết cũng thật buồn cười.” Sau đó chỉ còn lại tiếng cười từ trong miệng mẹ Diệp truyền tới.

Diệp Bội cũng nở nụ cười như thế, cô biết bình thường mẹ cũng rất thích xem loại tiểu thuyết này, chẳng qua nếu như là xem truyện của mình thì hoàn toàn khác nhau, quả nhiên, nói chuyện này ra cũng không phải là chuyện xấu gì.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “Em gái ra đời, rốt cuộc cô út Diệp không nhận được “

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quấn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27:

Editor: trang bubble

Một ngày tháng tư, mẹ Diệp đột nhiên đau bụng khó nhịn, sau khi trải qua đau đớn một hồi thành công sinh ra một bé gái.

Diệp Bội tò mò chọt khuôn mặt nhỏ nhắn, nhăn nhu, mắt mở to như không mở, hình như là cảm thấy người chị không chịu trách nhiệm như Diệp Bội đang chọt mặt của bé, không nhận được bấu môi, trong miệng ô ô hai tiếng, nhưng cũng không có khóc lớn tiếng ra.

“Bội Bội, “Ba Diệp đi vào, “Là con tự mình muốn một em gái, nhưng tuyệt đối không được bắt nạt em gái.”

Diệp Bội vội vàng lắc đầu một cái, lần đầu tiên có cảm giác có tật giật mình: “Con mới không có, làm sao con lại bắt nạt em gái.” Cùng lắm thì chọt chọt mặt mà thôi, chẳng qua nếu như tương lai sau này mình và Diêu Cần có con, không biết tình huống sẽ như thế nào. Nghĩ tới đây, ở trong lòng Diệp Bội rất nhanh lại bác bỏ bản thân. Chẳng lẽ mình thật sự muốn bị Diêu Cần nắm mũi dẫn đi, mình còn nhỏ như thế, vậy mà đã bắt đầu nghĩ chuyện con cái rồi.

Đương nhiên ba Diệp không biết chỉ có ngắn ấy thời gian mà trong lòng Diệp Bội lại trôi qua nhiều ý nghĩ như vậy, vẫn rất tin tưởng Diệp Bội, dặn dò: “Bội Bội, con nhìn em gái trước, ba đi thăm mẹ con một chút.”

Lúc này Diệp Bội mới chú ý tới trên tay ba Diệp xách đồ, gật đầu một cái: “Ba đi đi, chỗ em gái thì ba có thể yên tâm.” Dù sao cô không phải là trẻ con thật sự, trông nom một chút vẫn là không thành vấn đề. Chỉ là cô mơ hồ còn nhớ khi còn bé thật sự hình như lúc mình ôm em gái còn không cẩn thận từng làm rơi em gái, chỉ là cho tới bây giờ cô cũng không dám nói chuyện này ra thôi.

Sau khi ba Diệp vào phòng, Diệp Bội nhẹ nhàng nhéo lỗ mũi nhóc con, nhỏ giọng nói: “Chị vốn đang mong đợi bởi vì con bướm bướm này của chị biến em thành em trai đấy, không ngờ vẫn là em gái, chỉ là thôi, nếu đã như vậy thì chị miễn cưỡng đón nhận.”

Mà vào sau khi Diệp Bội vừa mới dứt lời không biết có phải là nhóc con nghe hiểu hay không, cười lên ha ha ha.

“Ôi.” Ngoài cửa hai người đột nhiên tới, mà trên tay cũng cầm một đồng lớn thuốc bổ, “Vui đến thế cơ à, sao thế, là gặp được chuyện gì chơi vui sao?”

Ánh mắt Diệp Bội sáng lên: “Cô cả, cô út, mẹ con ở bên trong.” Phòng bệnh này cũng chỉ là một cái phòng nhỏ nông thôn mà thôi, nhưng cũng chia thành hai buồng, bé cưng ở bên ngoài, mà mẹ Diệp đang ở bên trong.

Cô út Diệp cười nói với người bên cạnh: “Này chị cả, chị đi thăm chị dâu cả trước đi, mình em ở ngoài xem cô nhóc này một chút, đúng rồi, chị cả, cũng cầm đồ của em vào đi.”

“Được rồi.”

Chuyện sinh con như vậy thật sự coi như là một chuyện rất vui vẻ, đặc biệt là khi mẹ và con đều bình an thì càng đáng giá vui vẻ.

Diệp Bội và cô út Diệp cùng nhau đùa với cô nhóc, đột nhiên, Diệp Bội thấy được tình hình phía dưới tay áo khi cô út Diệp bỗng nhiên không cẩn thận kéo lên, từng vệt máu ứ đọng chỉ chít ở trên tay cô.

Thời gian cũng chỉ là một cái chớp mắt, Diệp Bội đã nghĩ ra một kế hoạch.

Vào lúc này, Diệp Bội đột nhiên lại kêu lên: “A, cô út, tay của cô sao thế, là ngã xuống ở đâu sao?”

Cô út Diệp còn chưa kịp che miệng Diệp Bội, trong phòng kể hai người với mẹ Diệp đã nghe tiếng đi ra.

“Sao thế, đã xảy ra chuyện gì sao?” Ba Diệp hỏi, sau đó nhìn Diệp Bội, hi vọng cô có thể nói gì đó.

Diệp Bội thoáng cái tiến lên vén tay áo cô út Diệp lên: “Xem, ba, cô cả, đây có phải là ngã rất nghiêm trọng hay không.” Diệp Bội nhìn ra được đó cũng không phải là dấu vết ngã bị thương gì đó. Ba Diệp và cô cả Diệp cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên cũng nhìn ra được những vết thương này là đại

biểu cái gì.

Cô út Diệp kéo tay áo: “Em không sao, anh cả chị cả, anh chị không cần căng thẳng, cũng chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi.” Có một loại người quen nuốt tất cả đau khổ gì đó xuống bụng, lúc đối mặt người thân của mình cũng chưa bao giờ biết nói cái gì, nhưng mà người như vậy cũng dễ dàng nghĩ không ra nhất.

Cô cả Diệp là một người nóng tính, lại kéo tay áo lên, trong mắt chứa lửa giận: “Điền An Vĩnh, nó thật sự là cánh cứng cấp rồi, lại dám đối với em như vậy, Kiến Quân, làm sao cậu nói đi, em út bị bắt nạt như vậy, đổi thành ai cũng không chịu nổi, nếu như cậu không muốn ra mặt tôi cũng sẽ không bỏ qua nó.”

Ba Diệp nhìn những máu ứ đọng kia như lửa giận, đối mặt cô cả Diệp khẩn thiết, ông cũng nghĩ hơi nhiều hơn chút: “Vân Tuyết, em nói cho anh biết, có phải là An Vĩnh đối xử với em như vậy không chỉ một lần hay không, anh thấy những dấu vết trên tay em cũng không giống là một lần ra ngay.”

“Anh cả.” Cô út Diệp còn muốn giải thích một tý lại bị ba Diệp cắt đứt, “Em không cần phải nói, anh chỉ muốn em nói cho anh biết sự thật câu chuyện. Anh nghĩ nếu như nó vẫn không biết hối hận thì cuộc sống của các em cũng không còn cách nào sống tiếp tục nữa. Vân Tuyết, từ nhỏ đến lớn em vẫn luôn được chúng ta cưng chiều, nhưng một khi già ra ngoài lại rơi vào kết quả như vậy, chuyện này.”

Diệp Bội chính là có tính toán này, nếu như không nói toạc ra, không có người trong nhà ủng hộ sợ rằng cô út Diệp vĩnh viễn không quyết tâm ly hôn được, vĩnh viễn chỉ biết yên lặng chịu khổ. Nhưng khi thấy những máu ứ đọng kia trên tay của cô út, Diệp Bội vẫn cảm thấy chuyện này thật là quá hung tàn (độc ác tàn nhẫn).

“Anh cả.” Nước mắt của cô út Diệp liền rơi xuống ngay, “Không nói gạt anh, trong khoảng thời gian gần đây thật sự là em suy nghĩ rất nhiều, An Vĩnh, anh ta không chỉ có đánh em hơn nữa còn có phụ nữ ở bên ngoài. Mẹ chồng đó của em lại càng không cần phải nói rồi, biết rõ An Vĩnh có phụ nữ ở bên ngoài còn bao che cho anh ta, nói đàn ông trời hoa ghẹo nguyệt (tán tỉnh, chơi bời trác táng) ở bên ngoài cũng là bình thường. Nhưng nếu nói ly hôn thì em lại không quyết tâm được, nếu như ly hôn thật sự thì em không dám tưởng tượng sau này em nên làm cái gì, còn có Hạo Hạo, nên xử lý bé như thế nào.”

Ba Diệp nắm chặt nắm tay, có lẽ là thật sự sắp nổi giận: “Lại là như vậy, em lại đang như vậy còn. Anh không nói nhiều, tuy là bên mẹ có thể không tiếp nhận nổi ý nghĩ em muốn ly hôn, nhưng nếu như em muốn thì chúng ta nhất định sẽ ủng hộ em, cuộc sống đó còn không bằng, chỉ là.”

“Đúng đấy.” Cô cả Diệp nắm vai cô út Diệp, “Không được nữa thì bảo anh rẽ em ra mặt, đây là lỗi của nó, không có quan hệ với em. Chị đã nói cho em biết, nếu như anh rẽ em đối với chị như vậy thì chị nhất định ly hôn với anh ta. Út à, không thể bởi vì sợ bị nói, sợ cuộc sống tương lai của Hạo Hạo mà để cho mình em chịu khổ.”

Trước kia Diệp Bội dự đoán là trước tiên bộc phát chuyện ra. Dù sao, cô cũng biết là chuyện này phát triển càng ngày càng kịch liệt từ trong miệng Hạo Hạo, nhưng sợ rằng còn phải qua một khoản thời gian nữa mới có thể hoàn toàn bùng nổ ra, không ngờ cô út lại biết tên cận bã kia vượt quá giới hạn.

“Cô út.” Diệp Bội lôi kéo vạt áo cô út Diệp, “Vậy, cô biết đương út tìm phụ nữ ở bên ngoài có chứng cứ hay không?”

“Chứng cứ? Chứng cứ gì? Bội Bội, chuyện này không có quan hệ với con, con đi trông em gái đi.” Cô út Diệp vẫn biết chuyện này chỉ sợ là với tuổi Diệp Bội không thể hiểu, cho nên cũng không định nhiều lời, dù vừa bắt đầu làm cho cô có suy nghĩ ly hôn cũng là đứa nhỏ này.

Diệp Bội lắc đầu một cái, cô cũng muốn mặc kệ, nhưng mà mấy người này đều rất yếu kém về mặt kiến thức pháp luật. Đến lúc đó sợ rằng nếu như cô út Diệp ly hôn sẽ được không bù mất, vậy thì quá thiệt thòi: “Cô út, cô hãy nghe con nói, nếu như cô có chứng cứ vậy thì đối với ly hôn sau này cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới quyền nuôi dưỡng của Hạo Hạo, nếu không Hạo Hạo nhất định sẽ thuộc về đương út.”

Cô út Diệp kinh ngạc nghe xong lời Diệp Bội nói, sau khi xong lại nhìn ba Diệp: “Anh cả, sao Bội Bội đột nhiên lại hiểu chuyện như vậy chứ, đến cả quyền nuôi dưỡng cũng đã hiểu?”

Ba Diệp cười cười: “Vân Tuyết, lần này em cứ nghe Bội Bội, con bé nói cũng có đạo lý.” Nguyên nhân mà ba Diệp nói câu này là ngay từ phần hợp đồng lúc trước kia, thấy Diệp Bội giải thích từng mục điều khoản một trong hợp đồng cho ông, ông đã biết con bé này đã có khác biệt rất lớn rồi, cho nên mới biết càng ngày càng tin tưởng Diệp Bội.

Ngay cả ba Diệp cũng gật đầu, cô út Diệp đương nhiên không tiếp tục nghi ngờ lời Diệp Bội nói, mà là hỏi “Bội Bội, cái gì là chứng cứ?”

Diệp Bội nhủ nhủ mày, nhưng vẫn giải thích: “Con nói thế này, cô có hai loại lựa chọn. Một loại là đi mượn một bộ máy chụp hình rồi chụp tấm hình, cụ thể hình gì thì con nghĩ cô út phải rõ ràng. Một loại khác là tìm người tận mắt thấy đương út. Cái này thì con cũng không nói nhiều, nhắm một trong hai người đó, còn nữa, tốt nhất cô út đi giám định thương tích trong bệnh viện, để bác sĩ viết giấy chứng nhận chứng minh cô đây là thuộc về bạo lực gia đình. Cuối cùng cô đi xin ly hôn, yêu cầu lấy một phần tài sản, có thể lấy được quyền nuôi dưỡng Hạo Hạo, còn có khiến đương út cho cô tiền nuôi dưỡng nhất định mỗi tháng. Nếu như đương ấy không đồng ý hãy nói với đương ấy là gặp trên tòa án.”

Sau khi nói xong, Diệp Bội thấy ba người đều dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cô, Diệp Bội vội vàng ho khan một tiếng, sợ là biểu hiện quá mức rồi, tiếp tục nói: “Những thứ này đều là con đọc từ trên sách, trên sách có ghi tình hình đàn ông trật đường ray và sau đó phụ nữ bị bạo hành gia đình, còn có đủ loại tình hình khác, con không tiện nói nhiều, chỉ là hai loại phía trước là thường xuyên nhất vừa vặn con nhớ liền, đúng rồi.” Diệp Bội ngẩng đầu tò mò hỏi, “Ba, tuy là con đã xem, nhưng mà con vẫn không hiểu rốt cuộc cái gì gọi là trật đường ray chứ? Đường ray không phải là đường ray sao? Xe lửa cũng vẫn luôn chạy ở trên đường ray, lời nói trật đường ray không phải là không thể lái sao?”

Những lời này của Diệp Bội vừa đúng loại bỏ nghi ngờ của ba người, chỉ coi Diệp Bội chỉ đã xem nhiều sách cho nên mới hiểu nhiều như vậy.

Cô út Diệp lăm bầm nói: “Em cảm thấy đường như Bội Bội nói có đạo lý, nhưng máy chụp hình cũng có nghe nói thứ này, nếu như lên tòa án thì cần luật sư, còn đòi hỏi rất nhiều tiền.”

Ba Diệp an ủi: “Em cũng không cần lo lắng cái này, máy chụp hình thì anh đến trấn trên mượn, về phần vấn đề tiền, nhà anh còn có một phần để dành, có thể lấy ra dùng.”

“Nhà chị cũng có khả năng, chị nghĩ anh rề em không phản đối. Không có gì lại quan trọng hơn so với hạnh phúc, em không dễ chịu cũng làm cho bọn chị không dễ chịu.” Cô cả Diệp hung hăng nói, cô là giận thật.

“Thế nhưng cái này.” Cô út Diệp vẫn còn đang do dự.

“Tốt rồi.” Cuối cùng Diệp Bội mở miệng, “Cứ như vậy đi, hơn nữa đương ấy cũng chưa chắc có kiên quyết lên tòa án kia, chúng ta tốn tiền thì tương tự bọn họ cũng phải bỏ tiền, luật sư thì con đã có cách. Về phần tiền, nếu vậy cũng còn không đủ thì chỗ của con còn có tiền, đến lúc đó lấy tiền từ nhà đương út đền bù thêm là được. Qua khoảng thời gian nữa, nhà con sẽ đi thành phố H, đến lúc đó cô út cùng đi theo nhà con là được.” Đòi này cô nhất định phải khiến người đàn ông kia thất bại thảm hại.

Lúc Diệp Bội nói đến cô có tiền, ba Diệp không khỏi gật đầu một cái. Kể từ sau khi quyển sách kia xuất bản thì nghe nói lượng tiêu thụ không tệ lắm, chỉ là số tiền kia cũng chỉ thuộc về một mình Diệp Bội. Ba Diệp và mẹ Diệp cũng sẽ không chạm vào, nhưng mà cũng có thể lấy ra ứng phó khẩn cấp vào thời điểm như vậy.

Hôm nay Điền An Vinh không có tới, không ngờ chỉ có ngần ấy thời gian, những người này đã bày xong đường lui của hắn ta. Đợi đến khi hắn ta nhận ra được thì chuyện đã không thể bù đắp lại.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “rót cuộc bùng nổ”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28:

Editor: trang bubble

“Hu hu, chị.” Điền Hạo Hạo đi từng bước một về phía Diệp Bội, trên mặt vương đầy nước mắt và nước mũi, hơn nữa cậu vừa đi vừa lau, làm cho cả khuôn mặt cậu đều tối lại.

“Sao thế?” Diệp Bội vội vàng ôm lấy Hạo Hạo, lấy khăn tay ra thấm ướt lau mặt của cậu, “Không khóc nào, ngoan, không có việc gì, nói cho chị đã xảy ra chuyện gì?” Tuy là số tuổi hai người thật sự chỉ thua kém một tuổi, nhưng dù sao nếu so số tuổi thật thì Diệp Bội lớn hơn Hạo Hạo nhiều, cho nên chuyện vớ vẩn như vậy thì Diệp Bội vẫn hoàn toàn có thể làm.

Hạo Hạo vén tay áo lên, chỉ thấy phía trên đã có từng vết từng vết thương, tiếp tục rơi nước mắt: “Đau, Hạo Hạo thật là đau, ba đánh em, ba thật hung dữ, em không muốn ba.”

Diệp Bội thấy những vết thương kia thì ánh mắt sa sầm xuống, nói thật, bởi vì chuyện trẻ con không nghe lời mà người lớn đánh trẻ con như vậy thật ra thì cũng không đáng kỳ lạ, thế nhưng dạng này, Diệp Bội nắm vai Hạo Hạo: “Hạo Hạo, em nói cho chị biết em đã làm cái gì?”

Nghe Diệp Bội hỏi như thế, Điền Hạo Hạo lau chùi nước mắt, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo: “Hạo Hạo bảo vệ mẹ, ba muốn đánh mẹ, Hạo Hạo không để cho ba đánh, nhưng mà ba lại bắt đầu đánh Hạo Hạo rồi. Thật là đau, nhưng mà Hạo Hạo là đàn ông, sẽ không khóc ở trước mặt mẹ.”

Diệp Bội cẩn thận thổi vết thương của Hạo Hạo, chuyện này cũng không thoát được quan hệ với cô, nhưng nếu như lúc trước không nói như vậy thì chuyện cũng sẽ không phát triển như thế, nhưng không ngờ người đàn ông kia lại thật sự xuống tay được: “Không đau mà, Hạo Hạo là lợi hại nhất. Có điều Hạo Hạo chị hỏi em, nếu như sau này bảo em chọn một người, thì em muốn đi theo mẹ hay là ba?”

“Hạo Hạo muốn đi theo mẹ, ba hư, Hạo Hạo không thích ba, Hạo Hạo ghét ba.” Vào thời điểm nào đó, cảm xúc của một đứa bé tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chẳng qua nếu như đã nói chán ghét vậy sẽ rất không dễ dàng để loại trừ.

Diệp Bội cẩn thận kéo Hạo Hạo, vết thương trên tay cậu đã được xử lý qua, cô cố gắng tránh không đụng tới cậu: “Hạo Hạo, không cần về nhà, gần đây ở lại nhà chị đi, chơi cùng em gái có được hay không?” Diệp Bội ngẩng đầu thì thấy cô út Diệp đứng ở sau lưng Hạo Hạo, lúc này khắp khuôn mặt cô là nước mắt.

Dắt Hạo Hạo vào cửa, hôm nay ba Diệp không có đây, mẹ Diệp đang ở cữ, vốn đang ngây ngô ở trong phòng, đuổi Hạo Hạo đi làm bạn với em gái, Diệp Bội đang ở lầu dưới nhìn cô út Diệp: “Cô út, sao rồi?”

“Là lỗi của cô, nếu không phải cô thì Hạo Hạo cũng sẽ không trở thành như vậy.” Cô út Diệp khóc nói, nhưng mà vẫn trả lời với Diệp Bội, “Cô chụp hình rồi, hơn nữa lần trước con nói giám định thương tích, cô cũng dẫn Hạo Hạo đi giám định vết thương.”

“Vậy thì tốt, đã như vậy cô và Hạo Hạo cũng không cần trở về, trực tiếp xin ly hôn đi, đến lúc đó chỉ chờ bọn họ tìm tới cửa.” Vẫn là lần đầu tiên Diệp Bội tự mình xử lý công việc ly hôn, nhưng mà chuyện lần này cô làm rất vui vẻ.

Vài ngày sau, vết thương của Hạo Hạo đã tốt hơn rất nhiều, bởi vì cảm xúc được vỗ về qua cũng khá hơn nhiều, có điều đây cũng ở dưới tình huống cô út Diệp bảo đảm sẽ không trở về nhà.

Bà nội Diệp đương nhiên cũng biết tình huống này, đã giận đến ra sức vỗ mặt bàn ngay tại chỗ, nói thẳng nếu như mấy người kia còn dám xuất hiện ở trước mặt bà nữa thì bà nhất định không khách sáo.

Điền Hạo Hạo đang vui ở dưới chân bà nội Diệp chơi: “Bà ngoại, con bướm bướm này thật là xinh đẹp, xem này còn có thể bay.” Trên tay cậu cầm là giấy cắt hình bướm bướm mà bà nội Diệp cắt ra. Tuy rằng nó cũng không khéo léo lắm, nhưng khi nhìn cũng rất đẹp. Lúc này hai giọng nói đột nhiên truyền đến từ bên ngoài, khiến Hạo Hạo không cẩn thận đã xé nát giấy cắt.

Hạo Hạo bèn vội vàng đứng lên trốn sau lưng Diệp Bội, nắm thật chặt quần áo Diệp Bội. Trong lòng cậu, người chị này là rất đáng tin, hơn nữa rất nhiều việc cũng là chị dạy cậu, bởi vậy phản ứng đầu tiên của cậu chính là núp ở sau lưng Diệp Bội.

“Hạo Hạo.” Trong mắt người đàn ông hiện ra một mối, “Ba thật xin lỗi con, ba không nên đánh con... Con về nhà với ba đi.”

Nghe được lời này, Hạo Hạo vội vàng lác đầu: “Con không về nhà với ba, về nhà sẽ đau.”

Chính là vào lúc này, cô út Diệp đi vào từ bên ngoài, nhìn người đàn ông ở cửa, lại nhìn một chút Hạo Hạo bên trong, bèn hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, tức giận nói: “Điền An Vĩnh, xin anh đừng ở lại đây, tôi đã đi xin ly hôn, cho nên phiền anh đừng tới nơi này nữa.”

Điền An Vĩnh bỗng chốc trợn mắt nhìn về phía cô út Diệp: “Ly hôn, được, tôi ly hôn với cô, nhưng Hạo Hạo là con trai của tôi, nó phải đi theo tôi.”

“Không thể nào, Hạo Hạo cũng là con trai của tôi, nó muốn đi theo tôi.” Nếu đã xin ly hôn, cô út Diệp cũng sẽ không nhịn nữa, lúc này bèn bắt đầu nổi giận, nhiều năm như vậy, cô đã nhịn đủ rồi, cho nên bắt đầu từ bây giờ cô tuyệt đối sẽ không nhịn xuống nữa.

Một cụ già hầy còn đứng bên cạnh Điền An Vĩnh, sau khi nghe thấy lời cô út Diệp nói thì lúc này tát cô út Diệp một cái, cũng dùng tay nắm chặt tóc cô út Diệp: “Cô coi là người nào, con tôi cưới cô là vinh hạnh của cô, cô lại dám nói chuyện với nó như vậy.”

Diệp Bội lập tức hiểu ra sợ rằng người này chính là mẹ chồng cô út, nhìn mẹ chồng như thế thì ánh mắt Diệp Bội càng thêm tối tăm, nhưng mà vẫn đang ái ngại cho cô út Diệp, bây giờ cô cánh tay nhỏ chân nhỏ vốn không làm được chuyện gì.

Lại “Chát” một tiếng, chỉ sợ đối phương cũng không ngờ cô út Diệp lại biết đánh trả, thoáng cái đã bị đánh bối rối, đưa tay chỉ vào cô cô cô.

“Hừ, mẹ già, tôi đã nhịn bà lâu rồi, trước kia bà là mẹ chồng tôi nên tôi nhẫn nhịn bà, nhưng bây giờ thì không phải. Hai mẹ con các người nên làm cái gì thì làm cái đó đi, đừng giương oai ở chỗ này.” Sợ rằng cô út Diệp sống tới lớn như vậy cũng chưa từng nổi giận, cho tới bây giờ về mặt bị tức giận hầy còn đỏ bừng.

Điền An Vĩnh thấy mẹ mình bị đánh cũng định ra tay, tuy nhiên lại bị một cây chổi bên cạnh đánh lệch đi, chỉ thấy bà nội Diệp uy phong凛凛 cầm một cây chổi ra sức đánh Điền An Vĩnh, vừa đánh vừa kêu: “Cái tên súc sinh này, tôi giao con gái cho cậu, không ngờ cậu lại đối với nó như vậy, tôi đánh chết cậu.” Một mình bà nội Diệp nuôi lớn mấy đứa con, tuy là không thể nào chịu thua, nhưng cũng không phải là người đàn bà chanh chua, thế nhưng hôm nay lại bạo lực như vậy, chắc hẳn cũng là bị chọc tức.

Hai người bị đánh ra cửa, hàng xóm chung quanh cũng đến vây quanh ở nơi đó, nhưng cũng không có ai tiến lên. Dù sao đây là chuyện nhà không liên quan tới người ngoài.

Sau đó ba Diệp và chú hai Diệp cũng đã tới, đứng ở cửa ra vào, tuy là trong mấy năm nay chú hai Diệp đã thay đổi rất nhiều, nhưng dù nói thế nào cô út Diệp là ông thương lớn lại cũng không sai, vì vậy hôm nay mới có thể tới.

Đây cũng là nguyên nhân bên ngoài Diệp Bội chờ hai người kia tìm tới cửa, đây là chỗ của bọn họ, còn chưa cho phép người ngoài tới giương oai.

Diệp Bội hừ lạnh một tiếng, ngồi xổm người xuống nói với người bên cạnh: “Hạo Hạo, bắt đầu từ hôm nay em sẽ không có ba, Hạo Hạo em có thể kiên trì tiếp không?”

“Không có ba?” Hạo Hạo chỉ chỉ về phía Điền An Vĩnh, “Đó không phải là ba của em sao?”

“Không phải, ý của chị là sau này chỉ có một mình mẹ em luôn ở bên cạnh em, người kia sẽ không ở cùng với em nữa.”

“Vậy cũng sẽ không đánh em sao?”

“Ừ”

“Được, cái này không quan trọng, em chỉ muốn ở chung một chỗ với mẹ là được rồi.” Hạo Hạo gật đầu.

Diệp Bội sờ sờ đầu Hạo Hạo, cô biết là Hạo Hạo hơi nghĩ lệch rồi, nhưng mà cô cũng không muốn nói ra, bảo Hạo Hạo ở trong nhà, Diệp Bội ra ngoài.

“Con nói như vậy, đừng út, đây là lần cuối cùng con gọi đừng là đừng út, cô út con muốn ly hôn với đừng, tổng cộng có hai nguyên nhân. Một là đừng đang trong hôn nhân mà tìm người phụ nữ khác. Thứ nhì là đừng đánh người, phải biết bạo lực gia đình là không được, không chỉ đánh cô út con, còn đánh Hạo Hạo. Vết thương của bọn họ cũng đã để cho bệnh viện giám định qua vết thương, trước tiên không nói vết thương Hạo Hạo, vết thương cô út kiểm tra ra là vết thương mới thêm vết thương cũ, thậm chí có vài vết thương là vết thương năm trước. Cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì con cũng không nói nhiều, sau khi ly hôn ít nhất đừng phải lấy ra tài sản đền bù như nhau.”

Khi Điền An Vĩnh nghe Diệp Bội nói tới vết thương thì mắt tự nhiên lộ ra vẻ mặt lúng túng, nhưng mà khi nghe thấy Diệp Bội nói muốn lấy ra một nửa tài sản thoả cái bên nội giận: “Trẻ con mỗi nhà như con biết cái gì, con biết cái gì gọi là một nửa tài sản không? Dựa vào cái gì đừng phải lấy ra một nửa tài sản?”

Diệp Bội thở dài, cô vốn là dự định để ba Diệp nói đoạn lời này, nhưng bởi vì cô biết lúc ba Diệp đang nghe Điền An Vĩnh chất vấn có thể rất khó đáp lại cho nên cô mới tự mình mở miệng, hiện tại vừa nghe quả thế: “Không dựa vào cái gì cả, chỉ bằng luật hôn nhân nhà nước chúng ta quy định, có điều đừng không muốn thừa nhận cũng không liên quan, chúng ta có thể gặp nhau ở trên toà án, đến lúc đó đừng không muốn thì cũng phải dùng. Chỉ là trên tòa án có lẽ cũng cần hết mấy chục nghìn, chắc chắn, không những phải lấy ra một nửa tài sản còn phải lấy ra mấy chục nghìn ngoài định mức nữa, không biết đừng có lấy ra được hay không. Dĩ nhiên, con nói như vậy đương nhiên là bởi vì trên tay con có ít thứ, con nghĩ đừng cũng không hi vọng con lấy ra, có một số tấm hình khó coi.”

Sau khi nói xong Diệp Bội lại tặng thêm một câu: “Đây đều là chú luật sư nói, chú này là một chú ở thành phố H giới thiệu, nghe nói rất lợi hại, cho nên con nhớ kỹ toàn bộ. Chú ấy nói đến lúc ở trên toà án cũng có thể nói như vậy, quan toà nhất định sẽ không xử đừng thẳng.”

Ở thời đại này trong mắt người ta, tòa án là thần thánh, nếu như một khi chuyện âm ỉ lên phải mất tiền cũng là con số trên trời. Chỉ là lúc nghe Diệp Bội nói mấy chục nghìn, mọi người vẫn hít một hơi, rồi rít nhỏ giọng nói gì đó, cũng chỉ chỉ chỗ chỗ với Điền An Vĩnh. Nếu như chuyện này là thật sự làm lớn sợ rằng không chỉ một thôn, ngay cả toàn bộ người trong trấn sẽ biết, mà đến lúc đó phía phạm sai lầm kia sợ rằng hoàn toàn sống không nổi ở chỗ này.

Có lẽ là lời Diệp Bội nói thật sự hù sợ hai mẹ con Điền An Vĩnh, cuối cùng vẫn là ảo não rồi đi.

Diệp Bội hít sâu một hơi, chuyện này chắc có thể giải quyết rất nhanh, đến lúc đó bọn họ cũng dời đến thành phố H. Cô cũng không muốn quan tâm chuyện nơi đây, cũng không muốn gặp gỡ một số cực phẩm nữa.

“Chị, chị thật lợi hại, mẹ, không có việc gì, sau này có con ở với mẹ.” Tiểu Hạo Hạo có thể là trải qua quá nhiều, cũng không phải là cái gì cũng không hiểu, cậu cũng biết mình không có ba đại biểu sơ sơ là có ý gì, nhưng vậy thì cậu cũng không cần ba.

“Hạo Hạo.” Diệp Bội ôm lấy Điền Hạo Hạo, trong lòng mang theo áy náy, dù sao cũng là mình làm cho cậu không có ba, “Qua một khoảng thời gian chị dẫn em đi khu vui chơi có được hay không?”

“Khu vui chơi trên ti vi?” Hạo Hạo vui mừng mở to hai mắt, “Em muốn đi, chị thật tốt.”

“Ừ.” Diệp Bội chỉ hy vọng Hạo Hạo có thể mau chóng quên chuyện nơi đây.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp “phải đi”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29:

Editor: trang bubble

Có một số việc, một khi bùng nổ sẽ rất khó lắng lại; có vài người một khi cận bã sẽ rất khó quay đầu lại.

Chuyện cô út Diệp đã hoàn toàn bùng nổ ra, thậm chí cho tới thời điểm cuối cùng đến cả trưởng thôn cũng tham gia, không phải trưởng thôn của một thôn, mà là trưởng thôn của hai thôn. Ở thời đại này, trưởng thôn là quan lớn nhất mà mọi người có thể được tiếp xúc, dĩ nhiên, bởi vì đừng cả của Diệp Bội công tác ở ban ngành chính phủ, chuyện này đối phương vẫn không dám đứng hoàn toàn ở bên Điền An Vĩnh.

Kết quả cuối cùng là người hai nhà ngồi ở trên một cái bàn lớn, hai mặt nhìn nhau.

Trưởng thôn của thôn nhà họ Điền lên tiếng trước nhất: “Thật ra thì chuyện này vốn là chuyện nhà của các vị, tôi không nên nhúng tay, nhưng mà tôi nghe nói các vị lại nói muốn lên tòa án, không phải là thật chứ?” Mặt thể diện, nếu thật sự làm lớn lên, mặt mặt không chỉ là hai nhà, hơn nữa còn là hai thôn,

nếu như sau này có người vừa mở miệng đã nói thõn các người làm sao như thế nào để mọi người đi ra ngoài siêng năng làm việc.

Diệp Bội nghiêng đầu nhìn ba Diệp, trừng mắt nhìn về phía ông, chuyện này có lẽ đã xác định, hơn nữa nếu như Diệp Bội tiếp tục ra mặt sợ rằng sẽ làm người khác chú ý quá mức.

“Khụ khụ.” Ba Diệp che miệng ho khan một chút, “Thật ra thì cũng không phải là chúng tôi muốn như vậy, ông phải biết lên tòa án mất tiền cũng không phải là một số lượng nhỏ, nhưng mà tôi cũng hi vọng sau này em gái tôi có thể có cuộc sống tốt hơn, nếu như không như vậy sợ rằng cô ấy ngay cả một chút cũng sẽ không lấy được.” Trong nông thôn có lúc cũng vô tình, cho dù chuyện này âm ỉ lớn như vậy. Nếu cô út Diệp không có chỗ dựa vào vẫn sống ở chỗ này chỉ sợ cũng sẽ bị người đâm chọt sau lưng. Dù gì cũng là lỗi của đàn bà, đây là phản ứng theo bản năng của hầu hết mọi người.

“Các vị nói thế nào chứ?”

Ba Diệp nhìn Diệp Bội một chút, sau đó mở miệng: “Tài sản như nhau còn có quyền nuôi dưỡng con, dĩ nhiên sau này mỗi tháng phải lấy ra một phần tiền nuôi dưỡng.”

“Không thể nào, các người đừng mơ tưởng.” Điền An Vĩnh vỗ bàn, như vậy cũng quá không đáng.

“Đây cũng không phải là cậu nói không được thì không được, thời gian quý báu của em gái tôi lại đều lãng phí ở trên người cậu.”

Diệp Bội hài lòng gật đầu, có một số việc có thể không tự mình ra mặt thì không tự mình ra mặt thôi. Thật ra nói thật Diệp Bội cũng không phải rất hiểu đối với thứ phương diện luật pháp này, chỉ là kiếp trước mưa dầm thấm đất đương nhiên cũng biết một chút. Bây giờ pháp luật chắc là chưa có tài sản trước sau hôn nhân gì đó, vậy thì một nửa có lẽ cũng đúng nhỉ, hơn nữa cho dù sai rồi, Diệp Bội nhếch miệng lên, có lẽ đối phương cũng không có kiên quyết đi tra ra kia.

Chuyện sau đó cũng không liên quan tới Diệp Bội, cũng chỉ là người hai nhà cò kè mặc cả, Diệp Bội lại vui vẻ chơi với Hạo Hạo bên cạnh.

Khoảng qua một tiếng đồng hồ, rốt cuộc hai bên bàn bạc quyết định, không còn là một nửa, mà là một phần ba. Diệp Bội cũng thờ phào nhẹ nhõm, sau khi chuyện nơi đây giải quyết thì cô mới có thể tiếp tục kế hoạch kế tiếp.

Sau khi đặc biệt tìm đến kế toán định giá, cho dù Điền An Vĩnh không tình nguyện nữa vẫn lấy ra một phần ba số tiền, nhưng mà bởi vì căn nhà kia của gia đình hắn ta cũng rất đáng tiền, cho nên nhà bọn họ lấy ra một phần ba số tiền này thật sự nghèo túng rất nhiều.

Ký kết thỏa thuận li hôn, phân chia tài sản, từ đó hai bên không còn quan hệ.

Chỉ là một ngày đang chính thức ly hôn kia, Hạo Hạo chưa từng xuất hiện đau lòng đột nhiên lại bùng ra toàn bộ rồi, xoay người ôm lấy Diệp Bội: “Chị, sau này có phải em không còn có ba hay không, em cũng sẽ không gặp lại ba.”

Diệp Bội khẽ vuốt lưng Hạo Hạo, trong lòng cũng có một chút ý khổ, chỉ là ly hôn dù sao cũng tốt hơn một người trong đó chết đi: “Dĩ nhiên không phải, sau này nếu như Hạo Hạo muốn gặp ba thì em vẫn có thể gặp, ba em vẫn ở chỗ này sẽ không rời đi, cho nên Hạo Hạo không cần đau lòng.”

“Có thật không? Em còn có thể gặp được ba?” Bây giờ nghe được chuyện cũng không có nghĩa là cậu sẽ không còn được gặp lại cha, Hạo Hạo ngẩng đầu lên vui mừng hỏi, tuy là cậu không thích ba đánh cậu, nhưng có lúc ba vẫn rất tốt đối với mình.

Diệp Bội gật đầu: “Dĩ nhiên, em tin tưởng chị, đến lúc đó nếu như em muốn gặp chị sẽ dẫn em trở về, chỉ là Hạo Hạo em phải học tập thật giỏi biết không?”

“Em biết rồi, chị.”

Diệp Bội cười khổ, cho tới bây giờ cô còn không biết rốt cuộc mình có làm đúng hay không, thì ra là cô không rõ ràng lắm cuộc sống của đứa em trai này, cũng không biết rốt cuộc cậu sống hạnh phúc hay không. Nhưng đời này cô hi vọng cho cậu một cuộc sống tốt, ít nhất không để lại nuôi tiếc.

Ích kỷ thì phần lớn người đều có, Diệp Bội thừa nhận mình thật sự rất ích kỷ. Cô không đành lòng với đứa em trai nhỏ hơn một tuổi so với mình vẫn luôn sống chung một chỗ từ nhỏ này, nhưng lại không hy vọng cuộc sống của cô út đau khổ. Diệp Bội cố nén cười vui, nói: “Hạo Hạo, em biết máy bay không?”

Cảm xúc qua đi, Hạo Hạo gật đầu: “Chính là buổi tối thứ chọt loé lên bay trên trời kia sao?”

“Ừ.” Chuyện đã xảy ra rồi, Diệp Bội cũng không muốn rơi vào trong cảm xúc như vậy, “Qua một khoảng thời gian, chúng ta sẽ ngồi máy bay đi có được hay không, có muốn hay không?” Xoa bóp mặt của cậu, Diệp Bội mới phát hiện thì ra Hạo Hạo cũng là một Tiểu Chính Thái (bé trai ngây thơ).

“Muốn, em còn muốn làm rất nhiều việc, chị chờ quên chuyện lần trước chị đồng ý với em, em muốn đi khu vui chơi chơi.”

“Được.”

Thật sự là thay đổi quá nhanh, cuộc sống trường học năm thứ nhất của Diệp Bội cũng sắp kết thúc. Diệp Bội không muốn nhiều lời với những bạn học kia, lúc có thời gian xa cách mới có thể cảm thấy đau khổ, mới có thể ghi khắc, nhưng nếu như ngay cả xa cách cũng chưa từng thì cũng không đáng kể có nhớ hay không rồi, nhiều nhất là ngạc nhiên một chút sao một vị bạn học không có tới, sau đó chuyện lại trôi qua.

Em gái của Diệp Bội cũng chọn một cái tên hay lắm, chính là kêu Diệp Lôi. Mẹ Diệp cũng kết thúc ngày ở cữ, toàn bộ hết thầy đều nói cho người nhà họ Diệp.

Chuyện tới đây cũng không xê xích gì nhiều, nên làm cái gì thì làm cái đó thôi.

Chỉ là cách thời gian đi thành phố H càng ngày càng gần, cô út Diệp cũng càng ngày càng buồn bực.

Diệp Bội cũng chú ý tới tình huống này, giả dạng than thở bên cạnh cô út Diệp: “Cô út, rốt cuộc cô sao thế?”

“Bội Bội.” Cô út Diệp thấy Diệp Bội giống như chộp được một cây cỏ cứu mạng, cũng không nghĩ đến rốt cuộc hiện tại Diệp Bội là mấy tuổi, ở chung khoảng thời gian này đã làm cho cô càng ngày càng không coi Diệp Bội là con nít nữa, “Cô chỉ là cảm thấy có phải cô và Hạo Hạo không nên cùng đi với nhà con hay không, cái gì cô cũng không biết lắm, nếu như xảy ra chuyện gì cũng không còn chỗ nói, việc này.”

Diệp Bội gật đầu, thật ra thì cô cũng không phải là chưa từng nghĩ tới vấn đề này, sẽ chờ cô út Diệp tự mình nhắc tới: “Cô út, con đã nói với cô, cô cũng biết tình huống của cô, người gần đây cũng đều biết tình huống Hạo Hạo, nếu như Hạo Hạo bị người ta nói là đứa bé không có cha làm sao bây giờ?”

“Cái này.”

“Còn nữa, vấn đề giáo dục, nếu như hi vọng sau này Hạo Hạo có thể có nơi học tập tốt, vậy thì thành phố H là lựa chọn tốt nhất. Đến lúc đó nhà cô thuê một căn nhà gần trường học nào đó ở bên kia, mở một quán cơm nhỏ, vậy chắc là có thể kiếm sống rồi. Hơn nữa nhà con cũng cùng đi thành phố H, nếu như có chuyện có thể tới tìm nhà con không phải sao?”

Thật ra thì mấy ngày nay không chỉ có cô út Diệp mà ngay cả ba Diệp mẹ Diệp cũng có vấn đề giống như vậy, bồn chồn không yên đối với hoàn cảnh lập tức mới sắp tới, không biết tương lai tiến hành như thế nào. Diệp Bội cũng muốn nói mọi người cũng không cần gấp, cô đều nghĩ xong những chuyện này. Nhưng không được, nếu như cô nói quá mức thì không phải chuyện độ tuổi này của cô nên làm, chỉ có thể nói nhỏ chuyện đi, mở quán cơm, mở cửa hàng văn phòng phẩm, mở quầy quán ăn vặt.

Cuộc sống cũng không phải chỉ có một ngày đường có thể đi, tuy là không thấy được mỗi một đường đều có thể đi được hết sức như ý, nhưng nếu như cẩn thận nghiên cứu thì duy trì cuộc sống cơ bản cũng không thành vấn đề. Điều Cần kiểm không ít tiền ở trên thị trường chứng khoán, mình xuất bản cũng kiếm không ít tiền, khởi đầu không giống nhau, đương nhiên phát triển cũng không giống nhau.

Diệp Bội rất muốn bàn luận viễn vông nói ra toàn bộ kế hoạch của mình, nhưng mà nghĩ tới năng lực tiếp nhận của những người thân này vẫn là chỉ nói một phần. Bây giờ kinh tế mới vừa phát triển, cũng có thể lợi dụng sơ hở rất nhiều nơi, hơn nữa thành phố H còn là thành phố bắt đầu phát triển trước nhất.

Ở thời kỳ này không có người xuống biển hoàn toàn không biết cái gì gọi là vơ vét tiền, tuy rằng cũng có người bởi vì thiếu khả năng quan sát hoặc là có số ngoài ý muốn mà thua lỗ, nhưng phần lớn người vẫn kiếm tiền được. Diệp Bội biết ba mình vẫn có ý tưởng, chỉ là bị mẹ áp chế mới không dám quá mạnh dạn, hơn nữa bây giờ trong nhà còn có hai đứa con phải nuôi. Nhưng mà lần này, nếu lần này có cơ hội tốt như vậy thì chỉ sợ ba Diệp cũng không hài lòng ở tình trạng hiện nay.

Có lẽ là thật sự bị Diệp Bội thuyết phục, cũng có lẽ là bản thân bọn họ đều có ý kiến của mình, dù sao thời gian mấy ngày cuối cùng ba người lon đều biểu hiện rất bình thường, mà thời gian bọn họ đi H thành phố cũng dần dần tới gần.

Diệp Bội và Điều Cần đang nói điện thoại.

“Em đã nói với anh, nửa năm, em làm được rồi.”

“Ừ.” Điều Cần nghe giọng nói truyền tới bên tai, lòng dần dần ổn định lại, sống lại một lần, anh biết trong lòng hai người đều sẽ có sợ hãi. Thế giới này đã biết lại không biết, nên phát triển như thế nào còn phải nhìn tình huống. “Bà xã, sao anh cảm giác sau khi rời đi ngược lại càng ngày càng dính rồi, tình cảm của chúng ta cũng càng ngày càng sâu.”

Ở chỗ này Diệp Bội nở nụ cười: “Nói như vậy vẫn là rời đi thì tốt hơn, không bằng trước hết chúng ta chờ một chút lại gặp mặt?”

“Đừng đừng, bà xã, cái người này không phải giày vò anh mà, nhưng em tuyệt đối không được nuốt lời, anh chờ em tới đây.”

“Ha ha, đùa giỡn với anh đấy, đúng rồi, thanh mai trúc mã kia của anh sao rồi? Có phải vẫn rất đáng yêu hay không?” Đề tài này Diệp Bội đã nhắc qua một lần, nhưng khi đó mình vốn sẽ không gặp người kia, cho nên cũng không để ý, nhưng lần này thì khác biệt, đến lúc đó tình địch gặp mặt lại sẽ đặc biệt đỏ mặt.

Mà bên kia Điều Cần nghe Diệp Bội nói lời này thì luống cuống: “Bà xã đại nhân bớt giận, anh với cô ấy thật sự không có gì, chỉ là mẹ của anh thích mà thôi, hơn nữa bà xã em nên biết nếu thật sự có cái gì cũng sẽ không xảy ra chuyện sau này rồi.”

Diệp Bội đương nhiên nghe được sự bất đắc dĩ trong lời nói của Điều Cần, tương tự nhớ lại chuyện kia: “Được rồi, em đã nói rồi, mỗi gia đình đều sẽ có một vài tranh cãi kỳ kỳ quái quái, chắc chắn sẽ có một số cực phẩm lượn quanh ở bên cạnh, hoặc là thân thích, hoặc là không phải thân thích. Người đó của anh vẫn là chờ em đến sau đó mới giải quyết đi, chỉ hy vọng đến lúc đó cô chú không nên đau lòng.” Kịp trước nhà họ Điều xảy ra chuyện, Diệp Bội đương nhiên biết rõ ràng, dù nói thế nào đây chính là một việc lớn khiến một nhà được coi như là có tiền trực tiếp phá sản.

“Được, bà xã, anh chờ em tới đây.”

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp: “ lớn lên “

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30:

Editor: trang bubble

Sân bay thành phố H, giữa không trung máy bay đến đến đi đi xem ra đặc biệt đồ sộ, tuy là không bằng máy bay đời sau, nhưng nếu chỉ là nhìn từ thời đại này cũng coi như là rất tốt.

Người quanh đi quần lại đều chỉ mặc quần áo hết sức đơn giản, dù là nhìn về từ màu sắc hay là từ kiểu dáng, đây sợ rằng đối với phần lớn người cũng chỉ là liếc qua một cái coi như xong, nhưng nhìn ở trong mắt người tâm quyết thì đây chính là cơ hội buôn bán.

“Mẹ.” Nam sinh nhỏ lôi kéo vạt áo người phụ nữ bên cạnh, “Mẹ có thể đừng khoa trương như vậy hay không?”

“Khoa trương cái gì?” Người phụ nữ bèn đưa tay vỗ một cái ở trên đầu nam sinh nhỏ, “Thật là cô dâu của con tới, mẹ sốt ruột thay con không được sao?” Lời này nghe vào trong tai người đi qua chung quanh cũng chỉ cười cười, ai có thể biết lời của hai người kia nói cũng coi là lời thật.

“Được rồi, mẹ.” Nam sinh nhỏ đẩy người phụ nữ ngồi ở trên ghế bên cạnh, “Mẹ vẫn là ngồi xuống nghỉ ngơi đi, con nhìn, máy bay vừa đến con sẽ nói cho mẹ biết.” Không biết vì sao, thái độ của nam sinh nhỏ thoạt nhìn đặc biệt chín chắn, lại không giống như là vẻ mặt nên có ở độ tuổi này của cậu.

Cũng không biết qua bao lâu, lại một chiếc máy bay đáp xuống đất an toàn, hành khách này nối tiếp hành khách kia ngay ngắn trật tự đi ra, rớt ở cuối cùng là ba người lớn và ba đứa bé.

Vốn gấp gáp, nam sinh nhỏ và mẹ của cậu cũng đứng lên, cùng đi qua.

“Bội Bội, em đã đến rồi.” Nam sinh nhỏ đi tới trước mặt một nữ sinh nhỏ, khoe miệng lộ ra nụ cười dịu dàng, trong mắt toàn là cưng chiều.

“Đạ, Diêu Cẩn, em tới rồi, sau này sẽ không đi nữa.” Tuy là vừa mới xuống máy bay hơi mệt, nhưng thấy người đến, trong lòng vui sướng vẫn lấn át mệt mỏi. Diệp Bội cảm thấy bây giờ có lẽ mới là bắt đầu cuộc sống mới.

“Thật tốt.” Diêu Cẩn giờ tay ôm chặt lấy Diệp Bội, trong đó một tay để ở trên đầu Diệp Bội, giống như là tạo thành một vòng bảo hộ tự nhiên, khe khẽ mở miệng ở bên tai Diệp Bội, “Sau này dù em muốn làm gì anh cũng sẽ ủng hộ, cho dù em muốn làm sâu gạo cũng vậy. Đời trước để cho em chịu khổ với anh, đời này anh tuyệt đối sẽ không để em lại đi theo anh chịu khổ nữa.”

“Ừ, em tin anh.” Giọng Diệp Bội nghẹn ngào, có lẽ cũng nên để Diêu Cẩn đảm nhiệm làm đáng mảy râu rồi.

--- ----- --- đường phân cách thời gian --- ----- -----

Thời gian thật nhanh, trong nháy mắt đã qua bảy năm rồi, Diệp Bội cũng trở thành thiếu nữ mười sáu tuổi. Mà ở trong bảy năm này cũng xảy ra rất nhiều việc, nói ví dụ như cô út Diệp ly hôn với dưỡng út của Diệp Bội không bao lâu thì anh ta lại kết hôn, nhưng bởi vì tài sản bị cô út Diệp cầm đi một phần, cho nên cuộc sống của bọn họ cũng không khá lắm. Lại nói ví dụ như em gái của Diệp Bội bị một con bệnh nặng như đời trước vậy, nhưng khi đó nhà Diệp Bội cũng không tính là nghèo khó, cho nên cũng không có nhờ vả người khác khắp nơi, vay tiền khắp nơi giống như đời trước.

Mẹ Diệp và mẹ Diêu cùng nhau hợp tác mở ra một công ty trang phục, buôn bán không tệ. Cô út Diệp lại mở ra nhà ăn dây chuyền, cũng tìm được mùa xuân thứ hai.

Ba Diệp mở một xưởng đồ gia dụng, tuy rằng trên phương diện làm ăn không coi là vô cùng tốt, nhưng vẫn có thể sinh tồn cũng có để lại tiền dư, trong lúc này còn thuận tiện giúp đỡ một nhà chú hai Diệp một chút, cho dù người một nhà bọn họ vẫn rất keo kiệt.

Con đường làm quan của dưỡng cả Diệp Bội cũng khá hơn so với đời trước. Hiện tại ông cũng là người đứng đầu thành phố rồi, tuy rằng cũng không ở thành phố H mà là ở thành phố S.

Hết thấy tất cả đều phát triển về phía chỗ tốt, nhưng chuyện cũng chưa kết thúc, có một số chuyện đời trước nên xảy ra cho tới bây giờ còn chưa có xảy ra, “Thanh mai trúc mã” nào đây của Diêu Cẩn vẫn chưa bị giải quyết.

Lớp mười một ban 9.

“Này, họ Diệp, giúp tớ lấy sách tớ.” Trên mặt người nói chuyện trang điểm nhạt, mặc trên người là quần áo lưu hành nhất hiện nay, trong đó giá tiền cũng không phải người bình thường có thể chịu nổi. Nói tóm lại chính là một nhân vật đại tiểu thư tầm thường.

Diệp Bội mang mắt kính gọng đen, trên tay đang cầm một quyển sách vừa đọc vừa đi qua từ bên cạnh nữ sinh, một câu cũng không nói nhiều, giống như hoàn toàn không có nghe lời nói mới rồi của nữ sinh.

Nữ sinh hừ lạnh một tiếng, đưa chân ra chính là định ngăn cản Diệp Bội, nhưng sự thật hiển nhiên cũng không như cô ta dự đoán, Diệp Bội nhắc chân bèn đạp lên.

“A.” Nữ sinh kêu thảm một tiếng, giọng kêu lên, “Diệp Bội là cậu cô ý!”

Lúc này Diệp Bội mới giống như lấy lại tinh thần từ trong sách, trên mặt có áy náy: “Xin lỗi, tớ không phải cô ý, tớ không có nhìn thấy.” Sau khi nói xong về mặt còn hơi nghi ngờ, “Tại sao chân của cậu lại xuất hiện ở nơi này?” Không có ai phát hiện mắt cô giấu ở dưới mắt kính gọng đen cũng không có bất kỳ khác thường nào.

Có lẽ là về mặt Diệp Bội có tính chất mê hoặc quá mức, bạn học chung quanh cũng giải thích thay Diệp Bội: “Trang Ninh, mới vừa rồi rõ ràng là cậu đưa chân ra, sao cậu lại vu khống buộc tội chứ?”

Người được kêu là Trang Ninh thoáng cái lại tức giận: “Cái gì chứ, chuyện liên quan gì tới tớ, rõ ràng là lỗi của Diệp Bội, là cậu ấy đạp chân của tớ các cậu còn nói là lỗi của tớ, tức chết tớ rồi.” Vừa nói ánh mắt của Trang Ninh đã uрон ứot, giống như chẳng mấy chốc sẽ có nước mắt rơi xuống từ trong đôi mắt. Loại bộ dạng là chẳng khác nào này cho dù là ai thấy cũng không đành lòng chỉ trích cô ấy.

Diệp Bội nâng khung kiếng, cũng biết là kết quả như thế, cô tới thành phố H đã bảy năm rồi, cô cũng đã hiểu Trang Ninh rất rõ rồi. Đây chính là chỗ lợi hại của cô ta, để cho lúc mọi người thấy cô ta đều không đành lòng tiếp tục nói cô ta. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Diệp Bội không muốn xung đột chính diện với cô ta.

Không sai, Trang Ninh chính là người gọi là “Thanh mai trúc mã” của Diêu Cần. Kiếp trước cô không biết Trang Ninh, khi đó bởi vì lúc gặp phải nhà họ Trang đã hoàn toàn xích mích với nhà họ Diêu, sau đó lúc gặp lại mới phát hiện quả nhiên là bản lĩnh không giống nhau. Trang Ninh tuyệt đối là phải kỹ xảo biểu diễn tự nhiên, dù là khóc hay cười hay là làm bộ đáng yêu cũng không có cảm giác không hài hoà chút nào, chỉ cảm thấy rất chân thật.

Cuộc sống lớp mười một đã qua một khoảng thời gian, Diệp Bội vốn định không học, dù sao có vài thứ vốn không có ảnh hưởng gì đối với mình, nhưng sau khi suy nghĩ một chút ý kiến của cha mẹ nếu như cô làm như vậy thì vẫn là thôi đi.

Sau khi tới thành phố H vì đuổi theo Diêu Cần, Diệp Bội nhảy hai cấp, nhưng sau đó vì có vài nguyên nhân Diêu Cần cũng nhảy lớp. Bây giờ Diêu Cần đã là sinh viên đại học, nhưng chỗ trường học của Diêu Cần cũng không phải rất xa chỗ trường học hiện tại của Diệp Bội là được rồi.

Trên người Trang Ninh giống như có một loại cảm giác thân thiết tự nhiên, dù cô ta làm chuyện gì cũng sẽ không làm cho người khác chỉ trích. Diệp Bội cũng tin có lẽ so với mình sống lại thì Trang Ninh mới là người được trao cho Bàn Tay Vàng vĩ đại, được ông trời quan tâm kia.

“Diệp Bội.” Trang Ninh vỗ vỗ cánh tay Diệp Bội, “Nói xin lỗi tớ.”

Diệp Bội cúi đầu, nhân nhặt mở miệng: “Thật xin lỗi.”

“Cái gì chứ, một chút lòng thành cũng không có, cho tớ có chút thành ý có được hay không?” Trang Ninh lễ cây ngay không sợ chết đứng mở miệng, không đạt mục đích thì cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Diệp Bội nhìn bộ dạng Trang Ninh, không khỏi nhớ lại dáng vẻ của mình vào lúc đầu trúng chiêu bởi vì không biết Trang Ninh, cũng thật may là mọi người đều khá là cứng chiều mình, cho nên cô cũng không có bị mắng. Nhưng Diệp Bội cũng bằng lòng tin tưởng nếu như lại tiếp tục mấy lần nữa có lẽ tính cách của mình sẽ trở nên rất lúng túng, nên từ khi bắt đầu cô học được ngay trang.

Lấy mắt kiếng xuống, Diệp Bội nhìn ánh mắt của Trang Ninh: “Thái độ của tớ chính là dáng vẻ này, cậu muốn như thế nào, là muốn tôi ba lạy chín đập đầu ư hay là cúi khom hơn chín chín tám một cái, hay là cậu cảm thấy cậu còn là công chúa xã hội phong kiến trước đây sao?”

Không biết vì sao, thấy ánh mắt của Diệp Bội, Trang Ninh không khỏi run lên một cái, cứ cảm giác sâu sắc giống như là muốn khiến mình rơi vào, đợi đến khi Diệp Bội vừa đeo mắt kính một lần nữa, cô ta mới mở miệng: “Cũng chỉ là bảo cậu nói lời xin lỗi mà thôi, sao cậu cũng không nói xin lỗi chứ?”

“Thật xin lỗi.” Sau khi nói xong Diệp Bội bèn đi lại chỗ của mình, chỉ để lại một mình Trang Ninh dậm chân ở nơi đó.

“Diệp Bội, sau này cậu vẫn là cố gắng đừng cứng đối cứng với Trang Ninh, cậu cũng không vượt qua cô ấy, cậu xem ánh mắt của những nam sinh kia.”

“Tớ biết rồi.” Diệp Bội gật đầu, vẫn cúi đầu xem sách trên tay như cũ, thế tấn công của Trang Ninh vẫn càng hiệu quả đối với nam sinh hơn so với nữ sinh. Đương nhiên cô cũng biết ánh mắt của những nam sinh kia, không gì khác chính là muốn bắt bẻ thay Trang Ninh đây, “Ngồi đi, bắt đầu vào học rồi.”

Sự xuất hiện của thầy giáo đi vào theo tiếng chuông, chỉ là khác với bình thường vừa lên tiếng chính là giảng bài, phía sau thầy còn đi theo một người, là một nữ sinh. Một nữ sinh ăn mặc giản dị, tóc tai rối bời, nhưng mặt của cô ấy cũng mang một bộ mắt kính gọng đen giống với Diệp Bội, vì vậy gần như không thấy rõ dáng vẻ của cô ấy.

Vào lúc tất cả nam sinh thấy bộ dáng người tới, bản thân cũng không khỏi thờ dãi một tiếng, cảm thấy không hài lòng lớp này vậy mà xuất hiện người như vậy.

Diệp Bội ngẩng đầu, cũng thấy người nọ, không giống với những người khác, cô cảm thấy quen thuộc ở trên người này. Tiếp đó, vào sau khi Diệp Bội thấy người nọ lại cười một tiếng khó hiểu như thế, cùng lúc đó cũng xác định thân phận của người này.

“Thầy ơi, con ngồi đằng sau bạn ấy nhé.” Người nọ chỉ chỉ về phía Diệp Bội.

“Được, đi đi.” Có lẽ thầy giáo là người duy nhất biết thân phận người này, tuy rằng cảm thấy thật không biết làm sao đối với người này ăn mặc thành như vậy. Nhưng ông cũng không dám nói gì, chỉ cần để người nọ đi tới chỗ phía sau Diệp Bội, chỗ đó vừa nãy có một cái bàn, chỉ là tất cả mọi người quên để người này tự giới thiệu mình.

Đợi đến khi người đó ngồi xuống, Diệp Bội xoay người, cười nói: “Mình không ngờ vậy mà cậu lại tới nơi này, còn ăn mặc cái này.”

Đối phương cũng cười cười: “Mình nghĩ tới rồi, bởi vì mình cố ý tới nơi này, có thể cùng một lớp với cậu thật sự là mình rất vui, cậu không biết mình phải chờ đợi ngày này đã chờ rất lâu rồi.” Nói rồi cô ấy ôm lấy Diệp Bội từ phía sau.

Diệp Bội cười xoa bóp mặt của đối phương: “Cậu đó, mình cũng không ngờ cậu lại là bộ đức hạnh này, sớm biết lúc đầu mình cũng không làm bạn với cậu rồi.”

“Vậy cũng không được, mình lại xem cậu là bạn tốt cả đời mình rồi, tuyệt đối không cho phép cậu vứt bỏ mình.”

Trên bục giảng thầy giáo ho khan một tiếng: “Áy, hai người các em đã trò chuyện vui vẻ như vậy không bằng cứ ngồi chung đi.”

Vốn lời của thầy giáo chỉ hi vọng là hai người bọn họ chú ý một chút, nhưng không ngờ lại có người tưởng thật: “Thật ạ thầy, vậy thì thật là tốt quá, nhanh lên một chút, Bội Bội cậu mau đến ngồi phía sau.”

Thầy giáo cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thờ dài tùy bọn họ.

Ngồi chung, nhưng giờ học cũng bắt đầu, nữ sinh ngáp một cái, dựa vào trên cánh tay của Diệp Bội: “Bội Bội, mình buồn ngủ quá, cậu cho mình ngủ một lát đi, tan học đánh thức mình.”

“Được rồi.” Diệp Bội gật đầu, ôi bạn thân có lẽ chính là như vậy nhỉ.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp: phát triển cũng quá nhanh chóng đấy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31:

Editor: trang bubble ^^

Kèm theo tiếng chuông tan học vang lên, Trang Ninh từ từ đi tới bên cạnh Diệp Bội, cẩn thận từng li từng tý nói: “Chị, mới vừa rồi là lỗi của em, thật xin lỗi.” (Đoạn trước là bạn cùng lớp, còn đây là TN giả vờ giả vịt để lấy lòng nhà DC á)

Diệp Bội hít sâu một hơi, đây cũng là một mục đặc sắc của Trang Ninh đấy, cho dù làm chuyện gì sai, đều sẽ qua một khoảng thời gian nói xin lỗi. Hơn nữa đáng về cô ta dè dặt, cũng không có người lại đi trách móc cái gì, Diệp Bội kìm nén hiện ra một nụ cười tươi tắn: “Đâu có, mới vừa rồi là lỗi của tôi, không có quan hệ với cô.”

“Thật tốt quá.” Trang Ninh bày ra một nụ cười hoàn mỹ, “Em biết ngay là chị tốt nhất, em biết ngay chị sẽ tha thứ cho em. Đúng rồi, chị, bạn ấy là ai vậy? Sao em chưa từng gặp gỡ?” Trang Ninh nghiêng đầu tự hỏi, đáng và hết sức đáng yêu.

Diệp Bội nhìn người còn đang ngủ, cười nói: “Là bạn của tôi, cô không quen biết.”

“Vậy à.” Trang Ninh bĩu môi, “Nhưng em cũng muốn biết người chị quen biết, tại sao chị không giới thiệu cho em biết chứ?”

“Ừm.” Thật vất vả ngủ thiếp đi còn bị đánh thức, chỉ là từ nhỏ tiếp nhận giáo dục khiến cô biết không thể nổi giận, nhìn lên người giống như búp bê trước mặt cười vờn tay ra, “Xin chào, chị tên là Nhược Lâm, là bạn tốt của Diệp Bội.”

“Xin chào.” Trang Ninh duỗi ra hai ngón tay bắt tay với Nhược Lâm, hoặc là nói chỉ chạm đến một chút mà thôi, sau đó rất nhanh rút tay trở về, xong rồi còn thổi thổi giống như lấy thứ gì bẩn thỉu vậy. Nhưng biểu hiện trên mặt cô vẫn rất vô tội, trừng mắt nhìn, “Chị, có người từng nói với chị tốt nhất thay quần áo khác ra ngoài hay không, còn nữa, đổi lại cách ăn mặc.”

Nhược Lâm cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, không cảm thấy có gì không ổn, có điều vẫn tốt tính lên tiếng: “Em gái nhỏ, cảm ơn lời khuyên của em, chị sẽ đổi.”

“Ừ, vậy thì tốt, vậy thì em đi trước. Đúng rồi, chị Diệp.” Trang Ninh vô tội nhìn chăm chăm Diệp Bội, “Em đã nói xin lỗi với chị rồi, hi vọng sau khi trở về chị đừng nói với mẹ nuôi, có được hay không? Còn có anh Diêu, nếu không anh ấy sẽ tức giận.”

“Được rồi, cô đi đi.” Diệp Bội cứ cảm thấy tiếp tục như vậy thì đầu óc sẽ biến thành hồ đản.

“Hẹn gặp lại.” Trang Ninh cười trở về chỗ của mình.

Nhược Lâm úp mặt trên mặt bàn, nghiêng đầu nhìn Diệp Bội, nhỏ giọng nói: “Đây chính là cô nàng gian trá mà cậu nói lúc đầu đó sao? Ngược lại cậu nói cũng đúng, nếu không phải là đã sớm biết chỉ sợ ngay cả mình cũng sẽ bị cô ta lừa gạt, còn có vẻ biểu diễn kỹ xảo nữ sinh hơn so với mình đây.”

“Đúng vậy, làm cho mình rất nhức đầu đấy, đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không xong. Dĩ nhiên, nếu như mình thật sự làm như vậy thì cuối cùng người bị mắng nhất định sẽ là mình. Ngay cả mẹ mình cũng sẽ mắng mình, cậu chưa thấy bộ dáng của cô ta thật là vô tội biết bao.” Diệp Bội đành chịu lắc đầu.

“Vậy tại sao cậu không giải quyết nhanh chút chứ, mình nghĩ không chỉ là cậu, ngay cả người kia của cậu cũng sẽ rất rối rắm chứ?”

Diệp Bội buông tay: “Thời cơ chưa tới, có điều cũng xấp xỉ rồi, chỉ là Tiểu Lâm cậu không phải quay phim sao? Sao rảnh rỗi tới trường học?”

“Còn không phải là cậu.” Nhược Lâm cau gợn nói, “Kịch bản mà cậu đồng ý với mình đâu, thật là cậu đã đồng ý mình rất sớm, nếu cậu đã không chủ động cho mình thì mình không thể làm gì khác hơn là đuổi tới nơi này.” Cái tên Nhược Lâm này dĩ nhiên là người trong nhà mới có thể gọi, người bên ngoài chỉ biết nghệ danh Nhược Lâm mà thôi.

Diệp Bội cười khế, hơi áy náy: “Xin lỗi, mình cũng không phải cố ý, nhưng thật ra là ta đã đánh xong bản thảo nghĩ sẵn trong đầu rồi, đợi rảnh rỗi thì chỉnh lý cho cậu.”

Bảy năm qua Diệp Bội cũng không phải là không tiến bộ, bút danh Yên Hoa này đã nổi tiếng ở trên sách nhi đồng, nhưng hầu như có rất ít người biết rằng những năm gần đây nhất đột nhiên xuất hiện một tác giả tên là Phiêu Miêu cũng được biết đến là Diệp Bội. Thế nhưng khác biệt với Yên Hoa, chính là phần lớn tác phẩm dưới ngòi bút của Phiêu Miêu lại là thể giới người trưởng thành, tư tưởng người trưởng thành, cách làm người trưởng thành, chính là luôn sẽ nghĩ về phía tốt là được.

Chương trình học một ngày trôi qua rất nhanh, Trang Ninh cười chạy đến bên cạnh Diệp Bội: “Chị, hôm nay em với chị cùng đi đi.”

“Ừ.” Diệp Bội hồ hững gật đầu nhưng lại đứng ở bên kia của Nhược Lâm, cách Trang Ninh rất xa. Trang Ninh lại thật giống như cũng không thêm đề ý, dò dáo sức sống đi theo.

Đi ra cửa trường học, quả nhiên là thấy được người đó, áo sơ mi màu trắng, quần Tây màu xanh dương, bên cạnh tay là một chiếc xe đạp, tóc được sửa sang vô cùng gọn gàng. Người chỉ đứng một mình ở nơi đó chính là một loại phong cảnh hấp dẫn hầu hết sự chú ý của người lui tới.

“Anh Diêu.” Trang Ninh chạy tới khoác lên tay Diêu Cần, “Em biết ngay anh sẽ ở chỗ này chờ em, thật tốt quá.”

Lúc này Diệp Bội và Nhược Lâm cũng đến trước mặt Diêu Cần, chỉ thấy Diêu Cần tránh thoát tay Trang Ninh, cau mày quát lớn: “Anh có bệnh thích sạch sẽ, làm phiền em đừng chạm vào anh.” Nhưng anh thốt ra lời này xong bèn nắm tay Diệp Bội đứng ở bên cạnh Diệp Bội, động tác nhanh chóng và vừa mới rồi anh nói bệnh thích sạch sẽ hoàn toàn là hai loại phản ứng.

Trang Ninh dậm chân, đưa tay chỉ Diệp Bội: “Tại sao chị ấy có thể em lại không thể, anh Diêu, chỗ nào em làm không đúng khiến anh lại đối với em như vậy?” Vừa nói nước mắt lại thấm ướt hốc mắt một lần nữa, giống như chớp mắt một cái nước mắt sẽ rơi xuống.

Diêu Cần đứng ở bên cạnh Diệp Bội, lạnh nhạt nói: “Ngoại trừ đối với Bội Bội thì anh có bệnh sạch sẽ với tất cả phụ nữ khác.”

“Xì”, Nhược Lâm che miệng bật cười: “Thời gian dài không gặp sao anh vẫn như vậy chứ, bị Bội Bội ăn gắt gao.”

Lúc này Diêu Cần mới chú ý tới Nhược Lâm, mỉm cười gật đầu: “Xin chào, lại gặp mặt.”

“Lão đại.” Lúc này mấy thiếu niên mười bảy mười tám tuổi như nhau cưỡi xe đạp qua, thấy ba người, sau đó bèn tập trung ánh mắt đến trên người Trang Ninh, “Oa, tiểu mỹ nữ, em gái thật đáng yêu, là của nhà ai nhỉ, lão đại cậu thật là điểm phúc không cạn, chẳng lẽ là cậu nói bạn gái kia?”

Trang Ninh đã biến ngay thành thỏ trắng nhỏ ngoan ngoãn: “Chào các anh, em tên là Trang Ninh, quan hệ rất tốt với anh Diêu.”

Diêu Cần nghe thấy lời Trang Ninh nói cau mày: “Em ấy là con gái nuôi của mẹ mình.” Sau đó chỉ chỉ Diệp Bội, “Đây mới là bạn gái của mình, vợ tương lai.”

“Anh. . . .” Trang Ninh thấy Diêu Cần gấp gấp phủ nhận như vậy, tức giận sâu hơn, “Anh Diêu, tên trùng thúì này, em hận anh chết đi được, em muốn đi nói cho mẹ nuôi.” Nói xong cũng chạy mất tăm.

Diệp Bội giờ tay lên đẩy Điều Cần một cái: “Thế nào, hiện tại không thành vấn đề sao? Còn nữa, gần đây có phải thức đêm hay không, viền mắt đã có vành mắt đen.”

“Anh không sao.” Tay Điều Cần cầm thật chặt, “Anh đã nắm được, cho nên hoàn toàn không cần sợ bọn họ.”

“Vây thì tốt.” Cuối cùng Diệp Bội cũng coi như là yên tâm, chuyện đời trước cũng sẽ không lặp lại.

“Minh nói lão đại, các cậu đang nói gì đấy?”

“Không có gì, đi thôi.”

Tuy rằng đều có xe đạp, nhưng mấy người vẫn lựa chọn đi bộ về nhà. Diệp Bội nghĩ tới chuyện xảy ra những năm này, cảm thấy có một ít thất vọng mất mát, thì ra là làm lại một lần thời gian vẫn trôi qua nhanh như vậy, từ trẻ con đến bây giờ đã mười sáu tuổi rồi, nhưng quỹ đạo lại không giống nhau chút nào.

Đợi đến lúc lập tức về tới nhà, Diệp Bội mới phát hiện hiện tại Nhượng Lâm sẽ ở sát vách nhà mình, lúc này mới cười tách ra với người bạn thân này.

Nhà họ Diệp và nhà họ Điều cũng ở sát vách, xem như là hàng xóm, cũng coi là có một loại cảm giác giống như đã là người một nhà.

Đi vào cửa, người hai nhà đều ở đây.

“Ba mẹ cô chú, chúng con về rồi.” Diệp Bội ngọt ngào gọi một tiếng, cũng gỡ kính mắt dùng để nguy trang ở trong trường học xuống.

“Ôi, Bội Bội, về rồi à, mau tới đây, cô cảm thấy mới một ngày không thấy con lại cao lớn hơn không ít, cảm giác con vẫn còn một người nho nhỏ vậy.” Mẹ Điều cười quan tâm Diệp Bội.

“Cô à, con đã lớn rồi.” Diệp Bội cũng cảm thấy tò mò, đã nhiều năm như vậy, mẹ Điều cũng gần như có rất ít không hài lòng đối với mình, dù sao lần này không thể so với kiếp trước. Cô vẫn cho là nguyên nhân kiếp trước mẹ Điều đối với mình tốt là kiếp trước vào lúc con trai của bà chán nản mà mình cũng vẫn đi theo, nhưng bây giờ xem ra dường như không phải như vậy.

“Phải phải, con đã lớn rồi, nhưng mà cô già đi, cô vẫn chờ chừng nào thì con có thể gọi cô một tiếng mẹ đấy.”

Mẹ Điều vừa nói ra khỏi miệng những lời này, vẻ mặt hai người Điều Cần và Diệp Bội hoàn toàn khác nhau, một người là hài lòng, một người khác lại là đỏ mặt.

Mẹ Điều nheo nheo cánh tay con trai mình: “Con cười cái gì, mẹ chỉ là bảo Bội Bội gọi mẹ là mẹ, có liên quan với con sao?”

“Mẹ.” Điều Cần cười nói, “Con gái nuôi đã là không thể nào, vậy cũng chỉ có thể là con dâu không phải sao?”

“Thằng nhóc, con thật sự là muốn cô dâu không cần mẹ, hả?” Mẹ Điều cười, nhắc tới cũng lạ lùng, đã nhiều năm như vậy dường như bọn họ cũng bắt đầu đồng ý là sau này Diệp Bội nhất định sẽ gả cho Điều Cần. Nhưng sự thật là nếu như hiện tại hai người mới bắt đầu nói yêu thương thì nhất định sẽ bị ngăn cản hết sức.

Khi đang nói chuyện, có người tới cửa, không có gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Diệp Bội xoay người thấy người tiến vào, trên mặt lộ ra nét mặt quả thế, sợ rằng cũng chỉ có người này mới có thể làm như vậy.

Mẹ Điều vốn là nhũ mỳ, nhưng thấy người cũng nở nụ cười. Đợi đến khi bà thấy trên mặt Trang Ninh còn vuron nước mắt thì thoáng cái lại đau lòng, đi tới lau đi nước mắt trên mặt cô ấy, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi: “Ninh Ninh, xảy ra chuyện gì, nói cho mẹ nuôi, mẹ nuôi giải quyết cho con.”

“Mẹ nuôi.” Trang Ninh thoáng cái bèn nhào vào trong lòng mẹ Điều, “Ô, tại sao anh Điều không muốn con kéo anh ấy, tại sao người đó thì có thể, con không muốn, Ninh Ninh không tốt chỗ nào, tại sao lại đối xử với Ninh Ninh như vậy?”

“Ninh Ninh không khóc nào, mẹ nuôi dạy anh ấy cho con.” Mẹ Điều nhìn Điều Cần, trên mặt hơi có tức giận, “Chuyện gì đã xảy ra, không phải bảo con chăm sóc Ninh Ninh thật tốt sao?”

“Mẹ.” Điều Cần há mồm nói: “Không phải là con không chăm sóc, chỉ là mẹ cũng biết, con có bệnh thích sạch sẽ cho nên không thích người khác chạm vào con.”

Lúc này mẹ Điều mới nhớ tới tật xấu này của con trai mình, có thể là bởi vì những năm qua vẫn thấy Điều Cần và Diệp Bội ở chung không kiêng dè chút nào. Cho nên trái lại bà đã quên chuyện này, trong mắt chứa áy náy nhìn Trang Ninh: “Ninh Ninh, con cũng đã nghe thấy, Tiểu Cần có bệnh thích sạch sẽ, cho nên.”

“Con không muốn, người kia có thể đụng, vì sao con lại không thể, con mặc kệ, sau này con muốn anh Điều đối xử như nhau, nếu không con bảo cậu con dạy dỗ chị ấy.” Trang Ninh chỉ vào Diệp Bội, có lẽ cô ta cũng có dồn nén, cho nên vào lúc này ngược lại là hoàn toàn bộc phát ra.

Mẹ Điều nghe thấy Trang Ninh nói như vậy, lần đầu tiên nổi giận với cô ta: “Ninh Ninh làm sao con có thể nói như vậy chứ, không thể lấy quyền đè người.”

“Con không muốn, hừ, các người đều là người xấu, con mặc kệ các người.” Nói xong Trang Ninh bèn lao ra khỏi phòng.

Diệp Bội ghen hống trên trời nhìn chuyện này phát triển, cảm thấy có chút quá nhanh chóng rồi, quay đầu nhìn Diêu Cẩn: “Thật sự là không có vấn đề chứ?”

“Ừ, yên tâm, không thành vấn đề.” Diêu Cẩn cho Diệp Bội một ánh mắt an tâm, kiếp trước bị lừa gạt, kiếp này tuyệt đối sẽ không bị gài bẫy nữa.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp: kẻ điên Trang Ninh

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 32:

Editor: trang bubble ^^

Có câu nói dân không đấu với quan, những lời này không chỉ có ở thời cổ mà dù là hiện tại cũng áp dụng giống nhau.

Đời trước tại sao Diệp Bội và Diêu Cẩn phải rơi vào kết cục như vậy, rõ ràng là có năng lực nhưng hết lần này tới lần khác phải từng bước một bò lên trên từ dưới đáy, rõ ràng tỷ lệ thành công đi kinh doanh sẽ được lớn hơn nhiều lắm, thời gian trả nợ cũng sẽ ngắn hơn nhiều. Đó là bởi vì bọn họ đắc tội người khác.

Mà người khác không phải là người xa lạ gì, chính là cậu trong miệng Trang Ninh, cậu của cô ta cũng không phải quan chức bình thường mà là người cũng có được địa vị nhất định ở trung ương. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Diêu Cẩn và Diệp Bội vẫn luôn không có tiếng động, bởi vì bọn họ không có thực lực đó, không có kiên quyết đó.

Kể từ tối hôm qua Trang Ninh ném xuống một câu như vậy thì sau đó trong lòng Diệp Bội có chút thấp thỏm, muốn biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

“Bội Bội.” Diêu Cẩn cầm thật chặt tay của cô, “Không cần căng thẳng, không có chuyện gì, cho dù cô ta thật sự lại làm chuyện gì thì anh cũng có biện pháp đối phó.”

“Ừ.” Nghiêng đầu dựa vào trên vai Diêu Cẩn, Diệp Bội cảm thấy hơi mệt mỏi, chỉ là cô tin tưởng người bên cạnh này.

Theo bản năng Diệp Bội chuyển hộp điều khiển ti vi, xem từng đài một trong ti vi chuyển qua cái khác, đợi đến khi chuyển tới một tin tức lúc sáng sớm thì ngừng lại. Lúc này trong tin tức đang chiếu một tin tức mới nhất, phóng viên vác camera cũng đã đến chỗ cần đến, cũng hiện ra toàn bộ mặt mũi về phía người xem.

“Dựa vào tiết lộ của người dân thành phố nhiệt tình, phóng viên đài chúng tôi đã nhanh chóng chạy tới chỗ vụ án xảy ra. Từ trong hình có thể thấy, hai nhà họ Diệp và nhà họ Diêu hợp lại mở đại lý trang phục bị tổn thất rất lớn, không chỉ là bên ngoài bị đập phá, bên trong rất nhiều thứ cũng đều bị cướp đi, hơn nữa bên ngoài còn bị dội sơn đỏ. Vào mấy năm gần đây, mọi người đều biết đại lý này nhanh chóng mở rộng, cũng không biết rốt cuộc đã đắc tội người nào.” Xương ngôn viên tin tức xúc động nói xong, tin tức cũng rất mau lướt qua.

Vừa lúc đó, điện thoại di động trên người Diêu Cẩn vang lên.

Diêu Cẩn nhìn người trên điện thoại di động, ánh mắt híp lại, nhận điện thoại.

“Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?”

“Anh Diêu.” Giọng của đối phương vẫn rất ngọt như cũ, “Yêu cầu của em không cao, chỉ hi vọng là anh có thể đi cùng với em mà thôi, anh nên biết, chuyện này sẽ không có người nào phát hiện ra là em làm, hơn nữa cho dù phát hiện thì em cũng sẽ không có chuyện gì. Anh Diêu, yêu cầu của em thật sự không cao, chỉ hy vọng anh ở chung một chỗ với em.”

Diêu Cẩn hừ lạnh một tiếng: “Cô cảm thấy việc này có thể sao? Chuyện này cô đã ra tay trước, vậy cũng đừng trách tôi vô tình, cô cứ chờ xem.” Nói xong Diêu Cẩn bèn cúp điện thoại.

Diệp Bội cẩn thận đẩy nắm đấm thật chắc của Diêu Cẩn ra, dịu dàng nói: “Diêu Cẩn, đừng như vậy, anh nên sớm biết sẽ có chuyện như vậy. Hơn nữa lần này chúng ta đã làm xong chuẩn bị không phải sao?”

“Anh cũng biết.” Nghe lời Diệp Bội nói, lòng Diêu Cẩn cũng chậm chậm bình tĩnh lại. Bọn họ cũng chỉ chiếm một ưu thế sống lại này mà thôi, bọn họ cũng không có một chút ưu thế về những chuyện khác. Đặc biệt là dưới tình huống cậu của Trang Ninh còn là một con cáo già, phải biết, cho dù là ở đời trước lúc Diệp Bội và Diêu Cẩn chết rồi thì cậu của Trang Ninh vẫn còn sống rất tốt, “Tuy là nói trước nhiều năm như vậy, nhưng mà anh lại không ngờ cô ta lại vẫn dùng một chiêu này, anh nghĩ nếu như không phải là chúng ta chưa chuẩn bị tốt vậy thì bước kế tiếp của cô ta chính là lợi dụng truyền thông

“khiến sản nghiệp nhà chúng ta Thân Bại Danh Liệt.”

Có một số việc nếu là đã sai một lần rồi, vậy thì sẽ không sai nữa.

Ba Diêu mẹ Diêu tỉnh lại đi xuống, lúc ba Diệp mẹ Diệp dẫn theo Diệp Lôi vào nhà thấy chính là tình hình hai đứa nhỏ rúc vào với nhau.

“Ba mẹ cô chú.” Diêu Cần đứng lên, “Có chuyện nói với mọi người một chút, con đã mua xong năm vé máy bay đi châu Âu, ngay buổi chiều hôm nay, mọi người đi chuẩn bị một chút đi.”

“Xế chiều hôm nay?” Mẹ Diêu kêu lên một tiếng, “Con trai, con đang nghĩ gì đấy, sao gấp gáp như thế, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Mẹ.” Diêu Cần cũng không tính gạt mọi người, chuyện này không ngờ mọi người đều biết được, “Sáng sớm hôm nay cửa hàng của mẹ và cô bị đập, mới vừa rồi Trang Ninh gọi điện thoại tới đây nói là cô ta làm.” Nói tới chỗ này, Diêu Cần thấy cảm xúc mẹ Diêu có chút xúc động, vội vàng tiếp tục nói, “Nhưng mẹ không cần sốt ruột, con có tính toán của mình, nhưng mọi người vẫn nên rời đi một chuyến.”

“Tiểu Cần, con nói đùa đấy à, vào thời điểm này con lại bảo chúng ta rời đi, không phải là nói đùa với chúng ta chứ?” Tuy là mẹ Diêu cảm thấy kinh ngạc và không tin đối với việc Trang Ninh sẽ làm ra chuyện này, nhưng mà càng thêm không hài lòng đối với Diêu Cần tự chủ trương.

“Nói thật, mẹ.” Diêu Cần cười nói, “Ở vào thời điểm này cho dù mọi người ra mặt cũng không giải quyết được vấn đề gì. Chuyện này con và Bội Bội sẽ giải quyết, mọi người cứ đi châu Âu đi.”

“Dù sao chúng ta là người lớn, hai người các con vẫn là trẻ con.” Mẹ Diêu vẫn không yên lòng, nhưng mà đã bắt đầu tin lời Diêu Cần nói, nếu như không phải thật sự là rất nghiêm trọng sợ rằng Diêu Cần sẽ không làm hành động như vậy.

“Không được.” Diêu Cần vẫn kiên định lắc lắc đầu, “Nói thật, mọi người không biết Trang Ninh, nhưng vài năm qua lúc ở sau lưng mọi người cũng không biết bao lần cô ta nhằm vào Bội Bội rồi. Chỉ vì không để cho mọi người lo lắng, cho tới bây giờ Bội Bội cũng chưa từng nói tới, nhưng bây giờ thì khác, Trang Ninh thật sự muốn ra tay.”

Vẫn là lần đầu tiên mẹ Diêu nghe được lời này, nghi ngờ nhìn về phía Diệp Bội. Nói thật, con gái nuôi so sánh với con dâu tương lai, bà càng thêm tin tưởng con dâu tương lai này, không chỉ là cảm giác mà còn có qua nhiều năm như vậy cho dù làm chuyện gì Diệp Bội cũng biểu hiện sự bình tĩnh và tính cách chín chắn.

Diệp Bội gật đầu, xoa trán: “Vào thời điểm bình thường Trang Ninh sẽ luôn cho người ta một loại cảm giác cho dù làm chuyện gì đều rất vô tội. Nếu mỗi một lần cho dù cô ta làm bất cứ chuyện gì đối với con đều nói cho mọi người biết, vậy thì bị trách cứ nhất định là con... Con không muốn bởi vì cô ta mà khiến hai nhà chúng ta bị ngăn cách.”

Đời trước Diệp Bội cũng biết rất rõ ràng chuyên gia đình của Diêu Cần, nói cho cùng cũng có một chút quan hệ với bản thân. Vào lúc đó Diêu Cần và Trang Ninh cũng là thanh mai trúc mã, nhưng khi đó bởi vì Trang Ninh làm bộ rất tốt, hơn nữa cũng không có ai giành Diêu Cần với cô ta, cho nên anh ấy cũng luôn không bộc phát.

Sau đó lên đại học, không biết thế nào Diêu Cần lại nảy sinh cảm tình với Diệp Bội, nhưng khi đó Diêu Cần luôn coi Trang Ninh là một người em gái, không phải rất gần gũi cũng không phải quá xa lạ. Nhưng Trang Ninh lại phát tác phái người phá hư chuyện làm ăn của nhà họ Diêu, cô ta cũng dùng cái này uy hiếp Diêu Cần.

Khi đó ba Diêu mẹ Diêu cũng thấy rõ tính cách Trang Ninh này, đương nhiên sẽ không đồng ý, phát triển sau đó là nhà họ Diêu hoàn toàn phá sản. Ba Diêu mẹ Diêu cũng bị tổn thương rất nặng bởi vì chuyện này, một khoảng thời gian rất dài sau đó đều dựa vào thuốc men mà sống. Hành động việc làm của Trang Ninh có ý hại người lại chỉ bị nói thành tính thần xuất hiện vấn đề bị nhốt vào bệnh viện tâm thần. Nhưng Diêu Cần và Diệp Bội biết chẳng qua là Trang Ninh được cậu của cô ta đưa ra nước ngoài.

Phương pháp kiếm tiền có rất nhiều, hơn nữa Diêu Cần cũng không phải là không có năng lực, vì chữa bệnh cho ba Diêu mẹ Diêu, bọn họ tốn rất nhiều tiền cũng thiếu nợ rất nhiều. Nhưng cậu của Trang Ninh còn cản trở từ trong cũng khiến mọi chuyện khó khăn hơn nhiều.

Về phần nguyên nhân tại sao Diêu Cần đã như vậy mà Diệp Bội còn có thể đi theo anh thật ra thì rất đơn giản, một là Diệp Bội là thật sự yêu Diêu Cần, một cái khác chính là sau khi phá sản hành động Diêu Cần chủ động vạch rõ giới hạn với Diệp Bội đã làm cô cảm động. Có lẽ có người nói như vậy không lý trí lắm, nhưng đối với Diệp Bội thì không có gì là tuyệt đối sai, chỉ là cô lựa chọn thời cơ không đúng. Diệp Bội là một người phàm tục, khát cầu tình yêu, khát vọng có cuộc sống tốt. Nhưng mà tới lúc tình yêu và bánh mì chỉ có thể lựa chọn một cái, Diệp Bội bị kích động lựa chọn tình yêu.

Thật may là cuộc sống sau khi cưới, Diêu Cần rất tốt với Diệp Bội, hầu như việc khổ, một gì cũng sẽ không để cho Diệp Bội làm. Hai người đều bận rộn một ngày trở về, nhưng Diêu Cần đều ôm ấp hết tất cả chuyện nhà. Nhưng sau đó Diệp Bội cũng nhiều lần vui mừng bản thân không nhìn lầm người, bởi vì nếu như không phải là tình huống như thế, chỉ sợ Diệp Bội cũng không tiếp tục kiên trì được.

Cả đời này Diêu Cần đương nhiên sẽ không hi vọng cha mẹ của mình xảy ra vấn đề, vậy thì để cho hai người và cha mẹ nhà họ Diệp cùng đi ra nước ngoài là không thể tốt hơn. Trang Ninh là một người điên, hoàn toàn là kẻ điên, bình thường người này thoạt nhìn rất đáng yêu, rất chộc người đồng tình, nhưng một khi điên lên thật sự không ai có thể ngăn cản.

Lúc mẹ Diêu nghe thấy Diệp Bội nói không muốn hai nhà xuất hiện ngăn cách thì đau lòng một chút. Bà vẫn cho là sau thời gian dài sinh hoạt cũng coi là vô cùng tốt, không thể ngờ vẫn có chuyện như vậy xảy ra, đưa tay ôm lấy Diệp Bội: “Bội Bội, là lỗi của cô.”

“Không phải.” Diệp Bội ngẩng đầu.

“Chuyện này không liên quan tới cô, chỉ là bản thân con bằng lòng. Cô à, cô hãy nghe Diêu Cẩn, xuất ngoại là tốt nhất, nếu như mọi người ở trong nước thì con và Diêu Cẩn sẽ lo lắng.” Đương nhiên là ngay từ đầu Diệp Bội có biện pháp khiến Trang Ninh không được người nhà họ Diêu yêu chiều, nhưng khi đó bọn họ còn chưa chuẩn bị xong, hiển nhiên cũng không thể nhanh như vậy đã vạch trần Trang Ninh.

Diệp Bội cảm thấy cả đời này giống như vẫn luôn đang cố gắng ẩn núp ở trong, có điều bắt đầu từ hôm nay cũng không cần thiết rồi.

“Nhưng các con. . . .” Mẹ Diêu còn muốn nói điều gì lại bị ba Diêu kéo lại, “Thôi, để cho bọn nhỏ đi đi, chúng ta cứ nghe bọn nhỏ, ra nước ngoài dạo chơi, mấy người chúng ta ở lại chỗ này cũng chỉ là gánh nặng.”

“Nhưng hai đứa nhỏ kia.” Mẹ Diêu nhỏ giọng nói, “Cũng gánh chịu quá nhiều đấy, chúng ta ở lại chỗ này còn có thể giúp chút việc.”

“Ôi, thôi, bà không thấy bọn nhỏ vẫn luôn vất vả bận rộn ư, tin tưởng bọn nhỏ đi.” Ba Diêu vẫn nhìn Diêu Cẩn vội vàng cái này, bận bịu cái kia, thậm chí ngay cả vốn là cuộc sống cùng lớp với Diệp Bội cũng bỏ qua, vốn không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bây giờ nhìn lại chắc là nguyên nhân này rồi.

Ba Diệp mẹ Diệp vẫn luôn không nói gì, từ trình độ văn hóa mà nói, tuy rằng hai người kia đã trải qua nhiều như vậy nhưng có vài phương diện vẫn còn chưa đủ đầu. Cuối cùng vẫn là mẹ Diệp lên tiếng: “Bội Bội, không nên ép mình quá chặt, còn nữa, con vẫn là không mang mất kiếng tương đối xinh đẹp.”

Mất Diệp Bội có chút ướm át, ôm lấy mẹ Diệp: “Con biết rồi, mẹ, sau này con không mang mất kiếng.” Thì ra là vẫn có người biết mất kiếng của mình cũng chỉ là trang trí mà thôi.

Từ sau chuyện này, Diệp Bội đã có thể quang minh chính đại nói cô đã trưởng thành. Cô cần nhanh chóng trở thành trụ cột trong nhà, bằng không ba mẹ chịu khổ rồi. Tuy rằng chuyện của đời trước đã qua đi, nhưng Diệp Bội vẫn nhớ đời trước bộ dạng hai người vất vả suốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 33:

Editor: trang bubble ^^

Ngày hôm sau, khi Diệp Bội tới trường học, phát hiện dù là mình gặp người nào đều sẽ bị chỉ chỉ chỗ chỗ, sau đó đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

Nhược Lâm vốn ở phòng học nhưng biết Diệp Bội đã đến, bèn vội vàng chạy tới đây, thở hồng hộc: “Bội Bội, không xong, cái đó, cậu. . . . Cậu. . . .”

Diệp Bội cười vỗ vỗ vai Nhược Lâm: “Đừng nóng vội, từ từ nói, không quan trọng.” Kể từ sau khi bên Trang Ninh và mình có vấn đề, Diệp Bội cũng biết là chuyện này không thể nào lại qua đi dễ dàng như vậy. Hơn nữa cô cũng biết hành động phá tiệm ngày hôm qua sợ rằng chỉ là một bước trong đó mà thôi.

“Còn không gấp?” Nhược Lâm xoa tóc Diệp Bội, “Cậu có biết cậu bị đuổi rồi hay không, là bị đuổi á, đuổi đấy.” Tuy là bằng tốt nghiệp gì đó hoàn toàn không có quan hệ gì đối với Nhược Lâm, nhưng mà đối với Diệp Bội thì hẳn rất quan trọng nhĩ.

“Đuổi?” Diệp Bội hí mắt, “Trên danh nghĩa gì?” Mặc dù cô có dự định tạm nghỉ học một lúc, nhưng không ngờ trường học lại dứt khoát như vậy, đã trực tiếp đuổi cô, không biết vì sao nhĩ. Nghĩ tới đây, Diệp Bội đột nhiên lại rất buồn cười.

Không trách được rất nhiều người đều thích cuộc sống có quyền thế, đây rất giống trên tay nắm giữ một mục lợi thế khiến mọi người sợ hãi, hơn nữa cũng có nghĩa là đặc điểm một người đặc đạo gà chó lên trời. Người đạt được quyền còn có thể làm cho cuộc sống toàn bộ người thân thuận lợi, đời trước nhà họ Diêu chính là thua ở chỗ này.

Thấy Diệp Bội lại cười, Nhược Lâm càng thêm nóng nảy: “Trời ơi, Bội Bội, cậu đừng lộ ra vẻ mặt như thế, thật ra thì mình cũng không biết bọn họ dùng danh nghĩa gì, chỉ biết là bảng thông báo cũng dán bộ dạng cậu ra rồi, giống như có tội lớn gì đó.”

Diệp Bội đương nhiên biết là Nhược Lâm quan tâm mình thật, vỗ nhẹ vai của cô ấy: “Nhược Lâm, chuyện này cậu không cần phải để ý, mình sẽ giải quyết.”

“Tại sao có thể mặc kệ, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì, chúng ta không phải bạn bè ư. Nếu mà tới ngay cả cái này cũng không để ý chẳng phải là quá không tốt rồi.” Nhược Lâm thở phào nói, cô coi mình là bạn của Diệp Bội.

“Không phải, mình xem cậu là bạn bè, cho nên mới không để cho cậu trông nom.” Diệp Bội lắc đầu, chuyện này đúng là cô dự định với Diêu Cẩn chỉ hai người gánh vác, nhiều người lo lắng thì chuyện cũng sẽ trở nên nhiều hơn, ngược lại càng thêm không tốt, “Hơn nữa không phải là mình xem thường cậu,

chuyện này cậu không trông nom nổi.”

“Không trông nom nổi sao?” Lần đầu tiên Nhựt Lâm cảm thấy giống như có gì đó không đúng, chuyện này thật sự đã vượt ra ngoài dự đoán của cô rồi. Cho dù nói thế nào bây giờ cô cũng coi là diễn viên nổi tiếng, ở trên truyền thông cũng được cho là có một chỗ nhỏ nhoi, vậy mà Diệp Bội lại nói chuyện này mình không trông nom nổi.

“Đúng, cậu không trông nom nổi, không phải cậu đã biết đối thủ của chúng ta là ai, cậu nhớ Trang Ninh chứ?” Hôm nay Diệp Bội cũng không đeo mắt kính lên đi học, cho nên rất nhiều nỗi buồn cũng không che giấu được. Khi cô nói ra những lời này thì trong mắt chợt lóe lên chính là tàn nhẫn.

Nhựt Lâm gật đầu, không hiểu Diệp Bội nói cô gái kia thoát nhìn rất đáng yêu lại thật giống như cũng không phải là cô gái đáng yêu lắm, nhưng vẫn suy đoán nói: “Có liên quan với cô ta sao?” Lúc này nói người kia sợ rằng chỉ có nguyên nhân này đi.

“Đúng, nói cho cùng chuyện này cũng bởi vì cô ta mà xảy ra, nên chắc hẳn cậu đã nghe nói chuyện ngày hôm qua cửa hàng nhà mình bị đập chứ, đó cũng là cô ta làm.” Trang Ninh là một kẻ điên, điểm này thì Diệp Bội đã hiểu rõ từ đời trước. Cho nên còn lâu cô và Điều Cảnh mới không muốn để bốn trường bối ở lại trong nước, nói cho cùng, bây giờ bọn họ là đang mạo hiểm.

Nhựt Lâm hít sâu một hơi, che miệng kinh ngạc nói: “Đây, không thể nào chứ, mặc dù có lúc cô bé kia có thể sẽ nghịch ngợm một chút, nhưng không đến nỗi làm ra chuyện như vậy. Tuy rằng mình cũng không thể nói rất ưa thích cô ta, nhưng muốn nói ghét cũng không đến nỗi, luôn cảm thấy rất không có khả năng cô ta sẽ làm ra chuyện như vậy.”

Nghe được Nhựt Lâm phân tích, nét mặt Diệp Bội quả nhiên là thế, buông tay: “Cho nên, khi mọi người đều cho là thế, vậy thì Trang Ninh sẽ biến thành người vô tội hoàn toàn. Được rồi, Nhựt Lâm không cần nghĩ, mình viết xong kịch bản rồi, à, cho cậu. Cậu đi quay phim trước, chờ cậu quay phim xong có lẽ mình đã giải quyết việc này rồi.” Trên tay cầm kịch bản tranh thủ suốt đêm đặt vào trên tay Nhựt Lâm, Diệp Bội xoay người đi tới phòng làm việc của hiệu trưởng. Đời này bởi vì chênh lệch tuổi tác trong lòng và tuổi tác bên ngoài, Diệp Bội muốn kết bạn là rất khó nhưng Nhựt Lâm đã sớm được Diệp Bội coi là bạn tốt của mình rồi, mặc dù có lúc người bạn này sẽ gây thơ một chút.

Vẫn đưa lưng về phía Nhựt Lâm, Diệp Bội đương nhiên không phát hiện tay người phía sau đang nắm phần kịch bản kia thật chặt, nhìn bóng dáng Diệp Bội đi xa muốn nói lại thôi, nhưng còn một câu không nói ra, nhìn bộ dạng Diệp Bội trên bảng thông báo một chút rồi rời đi, cô cũng không muốn đến cái trường học này nữa.

Diệp Bội từ từ đi tới bên ngoài cửa chống trộm màu xanh dương, nhìn trên cửa treo bảng hiệu “Phòng làm việc của hiệu trưởng”, gõ cửa.

“Mời vào.” Có lẽ là quá nhiều người lui tới nơi đây, cho nên người ở bên trong cũng hoàn toàn không chần chờ chút nào đã lên tiếng.

Đẩy cửa ra, trước hết chiếu vào trong mắt Diệp Bội là một cái bàn làm việc và một người đàn ông mập mạp phía sau bàn làm việc, sau đó chính là một bức tranh sau lưng người đàn ông. Một bức tôm của Tê Bạch Thạch, thoát nhìn rất giống như là bút tích thật nhé, lại nhìn một chút các loại đồ vật hai bên rất giống đồ cô, Diệp Bội không khỏi phát ra một tiếng bùi ngùi: “Hiệu trưởng đúng là người làm công tác văn hoá, ngay cả đồ trưng bày trong phòng làm việc cũng đều có gốc gác như vậy.”

Đối diện, ngài hiệu trưởng mập mạp nghe thấy trong miệng Diệp Bội nói ra hai chữ gốc gác thì cười đến cằm đôi run run, cặp mắt nheo lại giống như là một con “Con chuột” thông minh: “Ồi chào, bạn học em thật đúng là có kiến thức, vậy mà biết phòng làm việc thầy đây có gốc gác, phải biết đây lại đều là đồ vật mà thầy mất sức lực thật là lớn mới kiếm ra. Đến đây, đứng đứng, ngồi xuống trước, nói cho hiệu trưởng em tên là gì, đến phòng làm việc của thầy là để làm cái gì đây?”

Diệp Bội nhũn mảy, bình thường không có việc gì cũng không đặc biệt chú ý tới hiệu trưởng này, chú ý tới mới phát hiện người này thật sự khiến cho người ta ghê tởm nhưng mà vẫn cười nói: “Ngồi thì không cần, em sợ em ngồi xuống rồi thầy sẽ rất nhanh bảo em đứng lên, có điều thầy hiệu trưởng thật sự không biết em là ai sao?”

Nghe được câu hỏi của Diệp Bội, hiệu trưởng nghiêm mặt: “Trường học có nhiều học sinh như vậy, thầy cũng không thể nào đều biết toàn bộ, nhưng mà bạn học à, thái độ của em thật sự làm cho người ta cảm thấy rất kỳ lạ đấy.”

“Đúng vậy, kỳ lạ.” Diệp Bội đi tới bên cạnh cầm lên một cái chén đặt ở nơi đó, nghiêng ngả, thử cảm giác một chút, bùi ngùi nói, “Chắc chắn, em vẫn là lần đầu tiên biết thì ra là tiền lương của hiệu trưởng cao như vậy đấy, cái chén này lại là đồ Thanh triều đấy.”

Hiệu trưởng nhìn Diệp Bội cầm chén ném lên xuống ở nơi đó, vội vàng đứng lên, cách chỗ trống vươn tay: “Bạn học em cẩn thận một chút, không nên ném rớt bệ đồ của thầy, nói cho thầy biết, em là ở ban nào, thầy nhất định bảo chủ nhiệm lớp các em, ăc, đối với em thật tốt.”

“Cái này à.” Diệp Bội quan sát cái chén trên tay, “Thật ra thì, vốn là em cũng có thể nói cho thầy, có điều bây giờ đã không thể nào.”

“Sao lại không thể nào.” Hiệu trưởng đã bắt đầu hối hận vì khoe khoang không đặt những thứ đồ này vào trong rương, trên trán cũng dường như có mồ hôi rơi xuống, “Bạn học em mau để xuống, thầy nhất định nói được thì làm được, sẽ để cho chủ nhiệm lớp em đối với em thật tốt.” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng hiệu trưởng lại đang nghĩ nên làm sao trừng trị đứa học sinh này rồi.

Diệp Bội cười nhạo một tiếng, từ từ đi tới bên cạnh hiệu trưởng, cầm chén lên thật cao, sau đó đặt vào trên cái đầu gần như hói của hiệu trưởng, thấy hiệu trưởng giống như muốn nhúc nhích, thì vội vàng hô: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, nếu rơi xuống vậy thì không phải lỗi của em rồi. Được rồi, nhưng tay của thầy tuyệt đối không được chạm vào, nếu không em không ngại ném bệ toàn bộ đồ trong phòng thầy, đặc biệt là bức tranh phía sau thầy, rất đáng tiền thì phải?”

“Em” Hiệu trưởng đã không dám nói gì nữa rồi, cứ như vậy cố định ở tại chỗ cũng không dám cử động một chút, “Em nói đi, rốt cuộc muốn làm gì.”

“Thật ra thì em cũng không muốn làm cái gì, chỉ là nhàm chán.” Diệp Bội cười nói ra những lời này.

Mà sau lúc hiệu trưởng nghe thấy Diệp Bội nói nhàm chán, đã có chút thôi thúc muốn giết người, nhưng mà vẫn cắn răng lộ ra nụ cười miễn cưỡng: “Bạn học, nếu như nhàm chán thì hãy đi chơi với bạn học đi, không nên đến phòng làm việc của thầy được không?”

“A, như vậy à.” Diệp Bội kinh ngạc kêu lên, “Thật ra thì em cũng nghĩ vậy, vốn đây cũng là có thể. Chỉ là hiệu trưởng chẳng lẽ thầy đã quên ư, em đã bị thầy đuổi rồi, quan trọng hơn là thầy còn dán hình em lên bảng thông báo, hơn nữa còn chọn hình khó coi như vậy. Nhưng mà thầy hiệu trưởng, thầy có thể nói cho em biết tại sao em lại bị đuổi không?”

Lời Diệp Bội nói khiến cả cơ thể hiệu trưởng lung lay, nhưng vừa nghĩ tới trên đầu còn đặt một cái chén đáng tiền thì rất nhanh lại đứng yên, cũng nhớ tới cô bé này hình như chính là phía trên đặc biệt dặn dò xuống muốn đuổi người, mà người kia lại quan trọng hơn nhiều so với những thứ đồ trong phòng mình. Nhưng trong lòng ông lại không bỏ được thứ gì đó đặt trên đầu, nhắm hai mắt nói: “Ày, có người nói em yêu sớm, hơn nữa đã qua kiểm chứng chuyện này là thật, đã qua Hội Đồng Quản Trị bỏ phiếu công nhận, em nên biết là ở loại trường học chúng ta tuyệt đối không cho phép yêu sớm.”

“Yêu sớm?” Diệp Bội sờ lên cằm, “Đây cũng là thật, lại nói từ tám tuổi em đã bắt đầu yêu rồi, vậy cũng đúng thì phải?”

Ngược lại hiệu trưởng không ngờ mình tùy ý kéo một nguyên nhân vậy mà Diệp Bội đã thừa nhận nhanh như vậy, hơn nữa khi nghe Diệp Bội nói từ tám tuổi đã bắt đầu yêu sớm thì thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, nhắm mắt tiếp tục nói tiếp: “Em biết là được rồi, vì danh dự của em, chúng ta cũng không định công khai chuyện này, cho nên em nên thấy đủ.”

“Ha ha.” Diệp Bội nở nụ cười, “Thầy có biết bộ dáng này của thầy thật làm cho người ta có cảm giác thú vị hay không, được rồi thật ra là em nhàm chán thật, chỉ là thầy đồ vật trong phòng thầy lại khiến em cảm thấy được lần này tới đáng giá. Dĩ nhiên là em biết người khởi xướng, đúng rồi, em nghĩ thầy hiệu trưởng cũng nên chấm dứt.” Diệp Bội xoay người bèn định ra cửa, rồi sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người “HA” một tiếng, sau đó trong phòng bèn vang lên lạnh lạnh tiếng gấm sứ bể tan tành.

“A. Bảo bối của tôi.”

“Ha ha, đây không phải là rất tốt à, thầy hiệu trưởng không xứng với cái chén này.” Diệp Bội ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, chuyện này, chắc chắn sẽ có một ngày kết cuộc.

Tác giả có lời muốn nói: báo trước chương kế tiếp: bắt đầu đấu tranh

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 34:

Editor: trang bubble

Lúc Diệp Bội đi ra cửa trường học đã thấy Diêu Cẩn đang đứng ở nơi đó, cười dịu dàng.

“Diêu Cẩn.” Đi tới bên cạnh anh, đưa tay nắm lấy tay anh, Diệp Bội ngẩng đầu cười nói, “Em biết ngay anh sẽ tìm đến em đây.”

Lúc này chiều cao Diêu Cẩn đã cao hơn Diệp Bội một cái đầu, thế nhưng chính là thoát nhìn chênh lệch chiều cao ở trên người hai người cũng đặc biệt hài hòa, nâng mặt của Diệp Bội lên, Diêu Cẩn hôn xuống ở trên trán của cô, nhỏ giọng nói: “Cứ để cho chúng ta cùng nhau đối mặt đi.”

“Được.” Nụ cười của Diệp Bội chưa từng dễ chịu như vậy, bắt đầu sống lại, bọn họ cũng biết sẽ có một nạn như vậy, cũng nghĩ tới rốt cuộc sẽ đối mặt như thế nào, nhưng lúc thật sự đến thì thật giống như cái gì cũng không liên quan, “Em tin tưởng chúng ta sẽ thuận lợi, đúng không?”

“Đúng, sẽ.” Diêu Cẩn giơ tay lên đặt ở trên đầu Diệp Bội, cô gái nhỏ này là người mà mình muốn bảo vệ một đời, nhưng đời trước theo mình chịu khổ, đời này theo mình hoảng sợ, một ngày nào đó anh sẽ để cho cô thật sự hưởng thụ được hạnh phúc vĩnh viễn.

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên ở gần đây, gương mặt có tính lừa gạt của Trang Ninh xuất hiện ở trước mặt hai người. Lúc này cô ta đang cười đến vui vẻ, híp mắt nhếch miệng giống như là gặp được chuyện vui hay nhất toàn thế giới, vỗ tay xong, Trang Ninh chỉ thấy động tác của hai người đều ngừng lại, không biết làm thế nào nói: “Thế nào, sao không tiếp tục nữa, tôi còn muốn nhìn, mới vừa rồi các người thật thú vị như thế, nhanh lên một chút á.”

Diêu Cẩn lôi kéo Diệp Bội đến phía sau anh, trong mắt chứa tức giận: “Trang Ninh, cô có chuyện gì có thể nói thẳng, không cần thiết quái gờ như vậy.”

“Em quái gở chỗ nào.” Trang Ninh bủi môi, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, “Anh Điều, anh vẫn có thành kiến đối với em coi như thôi, nhưng hôm nay em rõ ràng không có làm chuyện gì, tại sao anh phải đối với em như vậy?”

Trang Ninh vừa khóc, dẫn đến người đi qua gần đây cũng liếc mắt nhìn nhiều hơn, đều cảm thấy là hai người Điều Cần và Diệp Bội làm chuyện gì không tốt với Trang Ninh. Dĩ nhiên, đây không chỉ là vì Trang Ninh khóc thút thít mà cũng bởi vì bộ dạng Trang Ninh có tính lừa gạt, sẽ không ai cảm thấy Trang Ninh là người xấu gì đó.

Mà Trang Ninh vừa khóc, khiến trong lòng Điều Cần lại phiền não một chút, có điều chuyện này là tuyệt đối không thể nào cứ hạ màn kết thúc như vậy, nhìn Trang Ninh, Điều Cần bắt đầu nhủ mảy: “Nói thật, từ vừa mới bắt đầu tôi đã xem cô thành em gái, nếu như cô không làm chuyện khiến tôi bất mãn. Nhưng chuyện lại đến nông nỗi này, cô cảm thấy tôi sẽ tha thứ cô sao? Chỉ sợ bản thân cô cũng hiểu, hai phe chúng ta cảm thấy có một phe nhất định phải thất bại.”

Cho tới bây giờ Điều Cần không phải là một người rất hung hăng, chỉ là anh không thích tiếp xúc với người khác, không thích có phụ nữ nhích lại gần bên cạnh mình, cho nên mới vẫn luôn một mình. Nhưng ở thời gian đối trước, Trang Ninh thật sự là được Điều Cần xem là người phụ nữ gần gũi nhất ngoại trừ mẹ và Diệp Bội, có điều không thể ngờ sẽ là kết quả như vậy.

Diệp Bội vẫn luôn nắm tay Điều Cần, cô rất muốn mở miệng, nhưng cô cũng hiểu chuyện này vẫn cần Điều Cần tự mình ra mặt. Bọn họ đều là cá thể độc lập, tuy rằng có lúc cần dựa vào nhau nhưng nếu như có chuyện đều gánh chịu thay đổi phương, vậy cũng sẽ không lâu dài.

“Anh Điều, anh cần phải nói như vậy sao? Em thật sự quá kém như vậy sao, để cho anh đối với em như vậy?” Nước mắt của Trang Ninh đã rơi xuống, nhưng lại cảm thấy không phá hư vẻ đẹp của cô ta chút nào, ngược lại có vẻ rất là đầm đậm đáng yêu.

Điều Cần cười cười: “Cô kém hoặc tốt không có bất cứ quan hệ gì với tôi, còn nữa, nếu như cô muốn ra tay, vậy thì ra tay đi, chúng tôi sẽ không bị cô nắm mũi dẫn đi suốt.” Giống như đối trước vậy.

Điều Cần nói xong câu nói kia bèn dẫn theo Diệp Bội rời đi.

Sau lưng Trang Ninh nhìn bóng dáng hai người rời đi, ánh mắt từ từ trở nên kinh khủng, cuối cùng hung tợn mở miệng: “Tôi tuyệt đối sẽ không để cho các người hạnh phúc tiếp như vậy nữa, tuyệt đối sẽ không.”

“Điều Cần.” Diệp Bội xoay người nhìn người bên cạnh, “Trang Ninh sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.”

“Anh hiểu rõ.” Điều Cần gật gù, “Cho nên dù cô ta xảy ra chuyện gì anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, không thành vấn đề.”

“Tốt.”

Sau đó, giống như theo hai người dự đoán vậy, không chỉ có đại lý trang phục của mẹ Diệp và mẹ Điều cùng nhau kinh doanh xuất hiện vấn đề chất lượng, ngay cả xưởng đồ gia dụng của ba Diệp cũng bùng nổ ra tin đồn những đồ dùng trong nhà kia sử dụng vật liệu có vấn đề, còn có chính là rất nhiều sản nghiệp của ba Điều cũng xuất hiện rất nhiều vấn đề giống vậy.

Thật may là, kinh doanh của người hai nhà cũng không có những vấn đề khác, nhưng mà ở phương diện danh dự, nếu như điểm này không thể kịp thời phản ứng sau này sợ rằng sẽ rất khó bù đắp lại. Khách hàng đối với tốt đẹp rất mau quên, nhưng mà đối với hư hỏng sẽ rất dễ dàng khắc trong tâm khảm. Lần này vấn đề chất lượng càng sâu, có kẻ nhắc tới vấn đề vật liệu có thể sẽ khiến sức khỏe có nguy cơ, phần lớn người cũng cẩn thận ở vấn đề này. Ở thời đại không dám vượt qua Lôi Trì một bước, việc này đã coi như là rất lớn rồi.

Nhưng theo như lời Điều Cần, cho dù là chuyện gì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Rất nhanh, lời tuyên bố của Điều Cần đã phát ra ngoài.

Mà lúc này hai người đã đứng ở cửa hàng, nhìn một đoàn người yêu cầu trả lại hàng ở cửa hàng. Diệp Bội có chút đành chịu, vấn đề chất lượng không cần thiết như vậy chứ.

“Tiểu thư, thiếu gia.” Tài xế đi dò xét trở lại, đứng ở bên cạnh Diệp Bội, “Tất cả mọi người yêu cầu trả hàng lại, nhưng từ trong miệng của bọn họ có thể nghe được toàn bộ chuyện giống hệt như do mấy người trước đó nhắc tới, nghe nói công ty từng có quy định là giả một đèn mười.”

“Quả thật từng có một quy định như vậy.” Diệp Bội sững sốt một chút, sau đó mở miệng, “Nhưng nếu quần áo này là giả thì hẳn rất dễ dàng xác định chứ, hơn nữa có ý còn đang ở cửa hàng tổng, bọn họ lại dám ồn ào như vậy. Trang Ninh cũng không phải là kẻ ngu ngốc gì, trừ phi.” Diệp Bội nhìn Điều Cần, trong lòng đột nhiên có một suy đoán, chỉ thấy Điều Cần cũng gật gù đầu. Tuy rằng anh không nói gì nhưng vẫn đoán được, hơn nữa còn đồng ý với Diệp Bội.

Lần này Diệp Bội càng thêm nhức đầu, vốn còn tưởng rằng cũng chỉ là Trang Ninh phô trương thanh thế làm ra, nhưng tình huống bây giờ hiển nhiên không phải như vậy, nói với người đàn ông trung niên bên cạnh: “Bác Vương, bác đi tập hợp người cửa hàng tổng, tôi và Điều Cần chờ ở trong công ty, bảo bọn họ lập tức chạy tới.”

“Tôi hiểu, tiểu thư.”

Điều Cần cười nhìn Diệp Bội, trêu nói: “Không ngờ bà xã đại nhân càng ngày càng thông minh lanh lợi rồi, anh thật đúng là cưới đúng người rồi.”

Nghe thấy Diêu Cẩn nói chữ cười, Diệp Bội cũng cười, ôm chầm cổ của Diêu Cẩn: “Em nói, đời trước là em gả cho anh, nhưng mà đời này em còn chưa có gả cho anh đâu, cái gì gọi là cười đúng người?”

Diêu Cẩn ô hay ra cũng đưa tay ôm Diệp Bội, tiến tới bên tai cô nói: “Anh nói cô đâu, em cũng không thể chơi xấu đâu, đời này anh chính là cầm dây lưng chót cũng phải buộc em ở bên cạnh anh, em trốn không thoát đâu.”

Từ trong miệng Diêu Cẩn nghe thấy hai chữ dây lưng, Diệp Bội run lên, thật không cách nào tưởng tượng tình hình mình bị Diêu Cẩn dùng dây lưng chót ở bên cạnh. Cô không đợi lý trí bắt đầu phân tích, kích động lại khiến cô hỏi một câu: “Ồi, Diêu Cẩn, em cảm thấy được dây lưng buộc lại cũng rất thú vị, nhưng anh có dây lưng dài như thế sao?” Nói xong bản thân Diệp Bội cũng ửng đỏ, vậy mà giựt giây Diêu Cẩn chột mình ở bên cạnh.

Quả nhiên, Diêu Cẩn nghe được lời Diệp Bội nói phá lên cười, vuốt tóc Diệp Bội: “Không quan trọng, cho dù không có dây lưng, anh cũng sẽ buộc em thật chặt ở bên cạnh anh, tuyệt đối sẽ không để cho em trốn thoát khỏi bên cạnh anh, hơn nữa thật ra thì giữa chúng ta vốn không có dạng vấn đề như thế chứ?”

“Cũng đúng.” Gãi đầu, Diệp Bội hoàn toàn không chú ý tới đề tài đã bị dời đi, ngẩng đầu nhìn phòng làm việc có chút khoảng cách, “Được rồi, chúng ta cũng nên lên rồi.”

Thành phố H, cho dù là ở thời kỳ này nhà cửa cũng rất đáng tiền, tuy là lại rẻ hơn nhiều so với đời sau, nhưng đã coi là cao hơn nhiều so với thời điểm người một nhà Diệp Bội vừa tới thành phố H, “Vận Y” -- cũng chính là công ty đại lý trang phục mà mẹ Diêu và mẹ Diệp mở nhưng chỉ ở một tầng trong một toà Offices mà thôi.

Không có những thứ được gọi là đồng sự (thành viên ban giám đốc) như đời sau, không có nhiều quy định phân phối cổ phần như đời sau, hai nhà mỗi bên giữ một nửa quyền sở hữu của công ty này. Tuy rằng phần lớn thời gian Vận Y là do mẹ Diêu làm chủ nhưng bởi vì Diệp Bội tình cờ nảy sinh ý tưởng đột xuất, vì vậy ở phương diện này vẫn xem là hài hòa. Hiện tại hai người đều không ở chỗ này, vậy thì Diệp Bội và Diêu Cẩn chính là người nói chuyện.

Đi vào tầng lầu chỗ tổng công ty Vận Y, quầy tiếp tân ở cửa đã đứng lên: “Xin hỏi hai vị có hẹn trước hay không?”

Diệp Bội cười cười, hai người cũng chưa từng xuất hiện ở đây, vươn tay: “Xin chào, tôi tên là Diệp Bội, anh ấy là Diêu Cẩn, khoảng thời gian này sẽ do hai chúng tôi chủ trì đại cuộc ở chỗ này, chốc lát nữa các cấp cao công ty cũng sẽ tới đây, hi vọng cô chú ý một chút.”

Tuy là cô cũng không nhận ra người ở trước mặt này, nhưng hai bà chủ luôn nhắc tới cái tên này ở trước mặt cô, nghe nói là con gái một bà chủ trong đó, là con dâu một bà chủ khác. Nhưng tuy là cô có nghe thấy, lại chưa từng gặp mặt, không thể ngờ là gặp mặt ở dưới tình huống như vậy, vội vàng đứng dậy vươn tay, nắm lấy tay Diệp Bội: “Xin chào, cô chủ nhỏ.” Sau khi nói xong cô còn có chút cảm thấy lạ lùng, thoạt nhìn từ tuổi hai bà chủ dường như rất trẻ tuổi lại thấy cô chủ nhỏ này hơi lớn, nhưng nhìn từ phương diện con dâu, số tuổi vị cô chủ nhỏ này lại nhỏ hơn một chút nhĩ.

Diệp Bội không biết chỉ một cái chớp mắt đối phương đã đổi qua nhiều ý nghĩ như thế. Nhiều năm như vậy vì làm phong phú bản thân, Diệp Bội đã sắp xếp hành trình mình hết sức đầy đủ, cho dù là cái gì chỉ cần có ích thì cô cũng sẽ đi học thử. Cũng bởi vì cô thật sự vẫn chưa từng tới chỗ này, nhiều nhất chỉ là cho mẹ Diêu một chút linh cảm vào lúc bà rơi vào thời kỳ đổi mới đề mê. Cũng bởi vì như vậy, tuy rằng có một ít quần áo hiện đại xuất hiện mà phải cho đến thật lâu về sau mới sẽ xuất hiện, nhưng cũng không phải toàn bộ.

Đối mặt với sự tôn kính của đối phương, Diệp Bội cười cười: “Cô có thể gọi tôi Bội Bội, mọi người đều gọi tôi như vậy, đúng rồi, có thể chỉ giúp tôi phòng họp ở đâu không?”

“Được, cô chủ nhỏ, cô đi theo tôi.” Tuy là Diệp Bội bảo cô kêu tên, nhưng cô ấy lại không gọi mà nhanh nhẹn đứng lên dẫn Diệp Bội đến phòng họp. Mức lương Vận Y dường như là ở trong thành phố H, ngay cả ở cả nước cũng coi là rất cao.

Lúc ra cửa, cô ấy nhìn tương tác của hai người ở trong phòng hội nghị, có lẽ người gọi là Diêu Cẩn kia chỉ sợ cũng là con trai của một bà chủ khác đây. Tuy là bà chủ rất thích khen con dâu mà vẫn luôn nói con trai không tốt đủ loại gì đó, nhưng hai người kia chắc là rất xuất sắc nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 35:

Editor: trang bubble

Nói thật, thời đại này hiệu suất con người vẫn rất tốt, lúc này không tới, cũng chỉ vài chục phút người đã tới đủ.

Trong phòng họp, một đám “Người cũ” nhìn hai đứa nhỏ mười mấy tuổi hai mặt nhìn nhau ngồi ở trên ghế bà chủ. Bởi vì bọn họ cũng không nhận ra cho nên cũng hoàn toàn là không làm ra phản ứng gì, thậm chí có người đang âm thầm suy nghĩ có phải chủ Vận Y đổi người rồi hay không.

Mười lăm vị trí, bây giờ đã ngồi đầy mười bốn vị trí, chỉ còn lại một vị trí trống không bên tay trái Diệp Bội, mà rất dễ nhận thấy có thể ngồi ở vị trí này thì địa vị của người đó cũng sẽ không quá thấp. Mà đây cũng giống như là cho chủ Vận Y cảm giác một đòn đón đầu.

Có lẽ là cảm thấy còn chưa cần phải quản lý nhiều, Diêu Cần cầm một quyển sách ngồi bên cạnh ở Diệp Bội cúi đầu xem, thỉnh thoảng thì thầm với người bên cạnh.

“Bà xã, lần này chỉ xem em rồi, anh cũng muốn xem đáng về bà xã đại nhân phát uy một chút.”

Nghe Diêu Cần nói lời không đứng đắn, Diệp Bội tức giận nói: “Anh lại không sợ người khác nói anh là mặt trắng nhỏ u, chuyện gì cũng là em ra mặt.” Nói thì nói như vậy, thật ra thì ở trong lòng của Diệp Bội vẫn rất vui vẻ, tuy là người đàn ông to lớn rất tốt, nhưng mà người đàn ông nhỏ bé rất hợp ý, đặc biệt là hợp ý Diệp Bội.

Mặt trắng nhỏ, Diêu Cần chăm chú cái từ này, ánh mắt liếc nhìn tới sách liên quan về Thế Kỷ mới tới nay địa vị người phụ nữ càng ngày càng cao trên tay, thậm chí thông tin có thể một mình đảm đương một phía, nói khẽ ở bên tai Diệp Bội: “Mọi người đều nói, sau lưng một người đàn bà thành công nhất định có một người đàn ông yên lặng ủng hộ, anh liền làm người đàn ông kia thôi.”

“Xì”, Diệp Bội vẫn không thể nào kiềm chế, bật cười, sống lại một lần cũng không phải là không có lợi, ít nhất là cô càng ngày càng biết nhiều mặt khác của Diêu Cần mà lúc trước cũng chưa từng có loại trải nghiệm này, đẩy đẩy cánh tay Diêu Cần: “Được rồi, anh lại không cần nói, anh vừa nói thì em không nhịn được muốn cười.”

Diệp Bội vừa nói xong, cửa phòng họp lại mở ra, một người phụ nữ mặc đồ công sở xuất hiện ở trước mặt mọi người, tuy rằng tới trễ cũng là người cuối cùng đến, nhưng đi ta lại không biết ngượng chút nào, thoải mái mở miệng: “Thật xin lỗi các vị, tôi tới đã muộn, thế nào, hôm nay có chuyện gì không?” Vừa nói người phụ nữ vừa đi đến vị trí thuộc về chính mình, kéo ghế ra ngồi xuống, mà vào trong lúc này, đi ta cũng không có nhìn một cái tới phía bà chủ.

Diệp Bội ngồi thẳng người, gõ bàn một cái, vẻ mặt cười như không cười: “Di Âm, hôm nay có phải đi có chuyện hay không, nếu không sao đến bây giờ mới xuất hiện?” Giống như đối phương cũng không biết Diệp Bội, Diệp Bội cũng không biết đám người kia, ngoại trừ người này có lẽ là địa vị khác biệt. Đi ta lại luôn chạy đến nhà họ Diêu, cũng vì vậy mà Diệp Bội biết đi ta.

Lời Diệp Bội nói cũng khiến đối phương phản ứng lại, lúng túng quay đầu, lúc thấy Diệp Bội thì cười cười: “Ài u, đi nói là ai chứ, thì ra là Bội Bội. Thế nào, sao mẹ con không tới để con đến công ty.”

“À.” Đôi tay Diệp Bội đan nhau, thân trên dựa lưng vào ghế ngồi, ý cười trên khóe môi càng ngày càng sâu, “Di Âm, đi không nói con còn tưởng rằng đi mới là chủ Vận Y đấy. Đi xem một chút đáng về của đi mới vừa rồi, con còn tưởng rằng chỉ có chủ mới có quyền lợi đến trễ, sau đó còn có thể xem nhẹ những người khác.”

“Làm sao lại thế.” Có thể là ý nhạo báng trong giọng nói Diệp Bội quá nặng, Lưu Âm khoát tay áo, “Bội Bội con nói cũng quá nặng, mới vừa rồi là đi thật sự có chuyện, cho nên mới trễ như vậy mới đến, nhưng đi tuyệt đối không phải là cố ý. Về phần xem nhẹ thì lại không tính là vậy, đi nào có tư cách xem nhẹ người khác chứ.”

“Ồ ~” Giọng điệu Diệp Bội khẽ lên cao, một bộ dáng cho tới bây giờ mới rõ ràng, gật đầu một cái, “Con hiểu, thì ra là con hiểu lầm đi Âm, sớm nói mà.” Diệp Bội chăm chú nhìn cặp mắt đối phương, cho đến đối phương không chịu nổi quay mặt qua mới cười cười không nói. Nói thật ra, mẹ Diêu và mẹ Diệp cũng coi là chậm chạp ở một phương diện khác, một con Bạch Nhân Lang (sói mặt trắng) như vậy ở bên cạnh vậy mà thời gian dài thế cũng không có chú ý tới.

Không biết có phải là ảo giác của Diệp Bội hay không, sau khi thấy thái độ Diệp Bội dường như người ở chỗ này đều có một loại khoái cảm và vui sướng không tên, chỉ là mặt ngoài vẫn là bộ dáng nghiêm túc kia.

“Ôi, thiếu chút nữa tôi đã quên rồi tự giới thiệu mình, tôi tên là Diệp Bội, mẹ tôi gọi Lưu Ngọc Hi, chắc hẳn các vị cũng biết tôi là ai. Mẹ và cô đã đi nước ngoài nhưng gần đây lại xảy ra chuyện, hôm nay lại trực tiếp ồn ào lên ở cửa hàng tổng. Các vị đều là ‘Người cũ’ của Vận Y rồi, cho nên tôi muốn hỏi ý kiến của các vị, rốt cuộc chuyện này nên xử lý như thế nào mới tốt.”

Diệp Bội vừa dứt lời, trong phòng họp bèn xuất hiện tiếng ồn ào, một mặt là không tin rốt cuộc là Diệp Bội thật sự có thể toàn quyền xử lý chuyện này hay không, mặt khác cũng đang thảo luận chuyện này rốt cuộc nên giải quyết như thế nào. Mà ở trong thời gian này, Diệp Bội vẫn quan sát phản ứng của những người này.

Diệp Bội biết chuyện này không thoát được quan hệ với Trang Ninh, nhưng nhiều người ăm ỉ đến cửa hàng tổng như thế, vậy đã nói rõ nhất định là nội bộ Vận Y xuất hiện vấn đề. Nếu không với trình độ thông minh của Trang Ninh thì không thể nào làm chuyện không có nắm chắc, làm việc có nắm chắc và làm việc không nắm chắc chênh lệch không phải là một điểm hai điểm.

Sau khi lướt qua một vòng, ánh mắt Diệp Bội rơi vào trên người Lưu Âm, thấy vẻ mặt đi ta vốn là không liên quan chuyện của đi ta. Ánh mắt của Diệp Bội bắt đầu sâu, cười hỏi “Di Âm, không biết đi có ý kiến gì hay không, nhìn đáng về của đi hình như đã nắm chắc phần thắng.”

“Hà, à?” Không ngờ rằng sẽ hỏi đến mình, miệng Lưu Âm mở rộng chỉ lo a, còn lại một câu cũng không nói ra miệng.

“Không cần a.” Diệp Bội che miệng cười, “Bằng không con còn tưởng rằng đi Âm muốn ăn cơm bảo con dứt cho đi ăn đấy, con chỉ là hỏi đi có ý kiến gì đối với chuyện này mà thôi, bây giờ còn chưa tới lúc ăn cơm đâu.”

Lời Diệp Bội nói khiến về mặt Lưu Âm đen lại trong nháy mắt, nhưng mười bốn người còn lại đều không hèn mà cùng kiềm nén hứng thú của mình, thậm chí có mấy người còn quay lưng đi. Chỉ sợ là họ không dám cười ngay trước mặt của mọi người, cho nên mới phải quay lưng lại.

Thấy tình huống như thế, trong lòng Diệp Bội đã có tính toán, có lẽ là □ không thiếu mười đi.

“Khụ khụ.” Lưu Âm tăng hắng một cái, sửa sang xong tâm tình của mình, ngồi nghiêm chỉnh, “Chuyện này sao, Bội Bội, di không hiểu tại sao mẹ con lại đi nước ngoài, sau đó để cho một mình con xử lý ở trong nước. Chỉ là trên thực tế coi như mẹ con ở chỗ này, di vẫn chỉ có bốn chữ, tình quan kỳ biến (yên lặng theo dõi biến hóa). Chỉ cần chúng ta không để ý tới thì những người kia không lật nổi sóng lớn. Bảng hiệu Vạn Y vang như vậy, làm sao có thể bởi vì vài người mà xảy ra vấn đề, các vị cũng đều có thể yên tâm.”

“Ồ, đúng vậy, hình như cũng đúng.” Diệp Bội chống cằm tự hỏi, cuối cùng bĩu môi, “Nhưng nếu như chúng ta không ra tay sau này không phải đám người này sẽ không mua đồ của chúng ta nữa, như vậy không tốt, sẽ không kiếm được tiền.”

Nét mặt Diệp Bội, giọng của Diệp Bội, thái độ của Diệp Bội đều giống như là đang đồng ý lời Lưu Âm nói, khiến cho di ta vốn là không còn hơi sức mà trong lòng cũng lên, thân thể nghiêng về phía trước, đã có dự vọng nói chuyện: “Thế này, Bội Bội, thật ra thì chuyện này cũng không liên quan, lo lắng của con hoàn toàn không liên quan. Đại lý Vạn Y càng ngày càng nhiều, người mua quần áo cũng càng ngày càng nhiều, mà lần này tới quá rối thật ra thì chỉ có mấy người như vậy, thật ra thì không hề có một chút quan hệ với Vạn Y.”

“Ồ, không có quan hệ sao?” Diệp Bội mở to hai mắt, “Bọn họ cũng là khách hàng đấy, không phải có người nói khách hàng là thượng đế ư, chẳng lẽ bọn họ không phải?”

“Di đương nhiên không có nói như vậy.” Lúc này lòng hiếu kỳ và lòng tìm tòi của Diệp Bội thật sự là khiến Lưu Âm có dự vọng muốn thay đổi Diệp Bội, “Khách hàng là thượng đế dĩ nhiên không sai, nhưng những lời ấy chính là nói lượng lớn khách hàng, tất cả khách hàng, mà lần này chỉ có chừng trăm người thôi, sẽ không sinh ra ảnh hưởng đối với Vạn Y.”

“Có thật không?” Dường như là Diệp Bội nghe được chân lý, cảm xúc hết sức hưng phấn, “Con vẫn là lần đầu tiên biết đấy, di Âm nói giống như không sai.”

“Đó là đương nhiên, di làm việc cũng đã rất nhiều năm, ăn muối còn nhiều hơn so với con ăn cơm, con mới mấy tuổi chứ.” Lưu Âm cười nói, mắt liếc về mấy người còn lại nóng lòng muốn thử trong phòng họp, về mặt hơi tức giận, lòng hả hê càng sâu hơn.

“Di Âm.” Diệp Bội kêu to ra tiếng, thành công mang cảm xúc của Lưu Âm hạ hê bay đi về, “Con còn có một vấn đề cũng muốn hỏi di.”

“Con nói đi.” Nụ cười của Lưu Âm mang theo từ ái, di ta rất vui lòng trả lời đối với nghi vấn Diệp Bội, “Di nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (biết gì nói đó, nói sẽ nói hết).”

“Ừ.” Diệp Bội hết sức đồng ý, “Thật ra thì con muốn hỏi di Âm, ở cửa hàng tổng tại sao những người đó lại nói quần áo của chúng ta có vấn đề, rõ ràng chất lượng quần áo Vạn Y là rất tốt. Mẹ con cũng luôn nói trong tình huống bình thường quần áo xuất xưởng phải đi qua rất nhiều quá trình, còn phải qua kiểm tra, nhưng tại sao còn có nhiều người nói quần áo có vấn đề như vậy chứ?”

“Cái này?” Lưu Âm nhìn Diệp Bội, ý nghĩ trong lòng từ từ lan truyền ra, suy nghĩ có phải đang bẫy lời của mình hay không, nhưng nhìn nét mặt Diệp Bội lại cảm thấy không giống, cuối cùng chỉ cười cười, “Điểm này thì di không rõ lắm, tuy rằng chuyện này là di và Tiểu Vương phụ trách, nhưng mà bình thường di cũng bảo người phía dưới đi làm. Con cũng biết, mỗi ngày Vạn Y bán đi nhiều quần áo thế kia, vậy có vài món xảy ra vấn đề cũng là bình thường, không có ai có thể bảo đảm 100% không xảy ra vấn đề.”

Diệp Bội cười lạnh thì ra là như vậy, trên mặt vẫn không lộ vẻ gì như cũ, “Nhưng thật sự rất nhiều người nói quần áo có vấn đề đấy, thế này thì quá mức rồi, căn cứ xác suất thì nhiều hơn nữa cũng không thể nhiều như vậy, hơn nữa lại cùng xuất hiện.”

“Con là con nít con nòi biết cái gì, còn xác suất, con biết cái gì xác suất, di nói, đây là bình thường. Bội Bội con không phải lo lắng, cứ trôi qua vậy là tốt, những người đó vốn không lật nổi sóng lớn gì. Chỉ là cũng đúng, nếu không chỉ ra nổi tiền vậy cũng đừng mua, giờ thì hay rồi, người nghèo thật sự là phiền phức.”

Lúc nghe thấy lời Lưu Âm nói, bên cạnh Diệp Bội vừa vặn có một xấp tài liệu, cô cầm lên đập rầm rầm ở trên bàn, đứng lên: “Con nói, chẳng lẽ di trời sinh chính là người giàu sao?” Thật ra thì, đời trước Diệp Bội lại là người 100% đáng thù địch giàu có.

Lưu Âm cũng không ngờ Diệp Bội lại bởi vì những lời này của di ta mà tức giận, vội vàng trấn an: “Ày, Bội Bội, di không có ý gì khác.”

Mà tiếng chuông điện thoại của Diệp Bội cũng vang lên lúc này, nghe điện thoại, cúp điện thoại, sau đó nét mặt Diệp Bội có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đã không còn giả vờ là ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 36:

Editor: trang bubble ^^

“Di Âm, “Diệp Bội cúp điện thoại nhìn người đàn bà, cười đến rất vui vẻ, “Có chuyện con muốn hỏi một chút, không biết đi có thể cho con một câu trả lời hài lòng hay không?”

Tuy là Lư Âm cảm thấy không hiểu ra sao đối với thái độ Diệp Bội, nhưng đi ta vẫn cảm thấy ở trước mặt đi ta cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi, cũng không có gì đáng lo, cười nói: “Con nói, chỉ cần là đi có thể trả lời đi nhất định cố gắng trả lời con.”

“Ha ha, đi Âm không cần khẩn trương, thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì đâu, chỉ là người của con điều tra được vào khoảng thời gian này trong tài khoản của đi có một khoản tiền bạc không rõ lai lịch, hơn nữa còn là mức không nhỏ, cho nên chỉ muốn hỏi một chút số tiền kia rốt cuộc là ai gửi tới trong tài khoản của đi?” Tay phải Diệp Bội chống cằm, trừng mắt nhìn đối phương.

Chẳng qua là Lư Âm hiển nhiên không nghĩ Diệp Bội lại bình tĩnh như vậy, chỉ thấy đi ta vào đứng lên, có thể là vì quá gấp còn không cần thận trọng đứng đổ cái ghế sau lưng, con người từ từ co rúc lại: “Con biết tin tức này từ nơi nào, không phải là giả chứ?”

“Làm sao có thể.” Diệp Bội cười khế, “Di Âm, năm nay con 16 rồi, không phải sáu tuổi, thiệt hay giả thì con còn phân rõ được. Vốn là con cũng sẽ không để ý khoản tiền kia của đi, nhưng lại là gửi tới vào trước lúc Vận Y gặp chuyện không may, đi cảm thấy con sẽ ngốc đến nỗi không thêm để ý sao?”

“Ha ha, ha ha.” Lư Âm cười gượng, “Bội Bội, nguồn vốn ngân hàng không phải dễ tra như trong tưởng tượng của con, cho nên tin tức này nhất định là giả. Đi chính là người lâu năm của Vận Y, sao có thể làm chuyện hủy hoại danh dự công ty, cho nên không thể nào đâu.”

Diệp Bội lắc đầu: “Xem ra đi chính là coi con như cô gái nhỏ sáu tuổi rồi, con có thể nói thiệt cho đi biết. Con có một em trai lại rất mạnh ở phương diện này, hơn nữa đi không biết thật ra thì có lúc sức mạnh của Internet là rất lớn.” Diệp Bội trưởng thành, Điền Hạo Hạo cũng đã trưởng thành, nhưng mà bây giờ cậu đã không phải gọi là Điền Hạo Hạo rồi, mà gọi là Diệp Hạo. Không biết vì sao, kể từ sau khi đi theo đến Thành phố H cậu cũng rất thích nghiên cứu máy tính, đặc biệt là lập trình.

Bị vạch trần như vậy không chỉ có Lư Âm, mấy người khác cũng có chút kinh ngạc toàn bộ. Lúc mới vừa rồi bọn họ vẫn còn đang lo lắng cô chủ nhỏ sẽ bị Lư Âm mê hoặc, nhưng bây giờ tình huống lại hoàn toàn khác nhau, giống như là trái ngược với mọi người, bị hạn chế biến thành Lư Âm.

Lư Âm tiện tay cầm lấy một cây viết bên cạnh, nắm thật chặt, trong mắt lóe lên kinh ngạc và sợ hãi còn có chính là tàn nhẫn, nhìn Diệp Bội cười đến rất vui vẻ, trong lòng đi ta càng thêm không tốt, vừa đứng bên cạnh đi ta còn có một cặp sách, dùng đôi tay cầm đồng sách kia lên, rồi nhanh chóng ném tới Diệp Bội bên cạnh, sau đó lại định xoay người mở cửa chạy ra khỏi phòng họp.

Sức phản ứng của Điều Cần cũng coi như rất nhanh, đứng lên đẩy ra đồng sách bay tới kia, nhưng mà bởi vì sách thật sự là quá nhiều, chỉ chớp lát là sắp đập vào trên người Diệp Bội, anh xoay người bèn bảo vệ Diệp Bội ở phía dưới, vèo vèo toàn bộ đồng sách kia đến trên người Điều Cần.

Diệp Bội đẩy Điều Cần ra, tức giận nói: “Làm sao cái gì anh cũng chắn chắn, thật may đây là sách, nếu là cái khác anh làm sao bây giờ?”

“Được rồi, không nổi giận mà.” Điều Cần xoa tóc Diệp Bội, “Anh đây chỉ là phản ứng theo bản năng mà thôi, hơn nữa em cũng nói chỉ là sách mà thôi không phải sao, vẫn là đuổi theo người trước đi.” Đối với Điều Cần mà nói đây đúng là phản ứng theo bản năng, giống như lúc động đất đời trước, nếu không phải là khi đó đập xuống chính là cốt thép vậy thì khi đó chết đi cũng có thể chỉ là một mình Điều Cần.

“Anh thật là tức chết em rồi.” Thật sự là Diệp Bội không biết làm sao đối với Điều Cần, “Em đã nói với anh bao nhiêu lần, không cần cầm đầu cầm cổ làm việc, xảy ra chuyện thì làm thế nào?” Nói xong nước mắt Diệp Bội liền rơi xuống, ngay cả chính cô cũng không hiểu cuối cùng là tại sao.

Điều Cần vươn tay ôm lấy Diệp Bội, dịu dàng nói: “Không có chuyện gì, anh không sao, về sau cũng sẽ không có chuyện.” Không kìm hãm được, sợ rằng tư tưởng bảo vệ Diệp Bội theo bản năng đã sớm thấm vào trong lòng của Điều Cần rồi, cho nên nếu muốn thay đổi cũng thật sự là rất khó. Thế nhưng khi đối mặt với Diệp Bội, câu trả lời của anh chỉ có thể là như vậy.

“Cốc cốc cốc”, tiếng gõ cửa vẫn là vang lên tại một thời điểm như vậy, sau đó cửa bị mở ra, một người mặc đồng phục cảnh sát đẩy cửa ra: “Diệp tiểu thư, cô bảo tôi bắt là người này phải không.” Lư Âm vừa mới trốn chạy cứ vậy lại bị đẩy vào.

Mà cho dù dưới tình huống này, Lư Âm vẫn là đáng về không chịu thua, thậm chí con người xoay chuyển thời cơ tính toán bước kế tiếp chạy trốn.

Diệp Bội lau nước mắt trên mặt, cười nói: “Chính là đi ta, làm phiền các vị mang đi ta đi trước, rất nhanh tôi sẽ đưa ra tố cáo lên tòa án.”

“Tốt, Diệp tiểu thư, vậy chúng tôi đi trước đây.” Những cảnh sát kia thật sự là tới cũng vội vã đi cũng vội vã, rất nhanh trong phòng họp cũng chỉ còn lại đám đội ngũ vốn có của Vận Y rồi.

Ở đây đều là nguyên lão, nếu nói tình huống như vậy mà vẫn không hiểu thì cũng không phải bọn họ rồi, một người trong đó giơ tay lên: “Diệp tiểu thư, chuyện này. . . .”

“A, “Diệp Bội chợt hiểu, “Xin lỗi, quên nói cho các vị biết, hôm nay tôi tới nơi này chính là định làm chuyện này. Tôi nghĩ nếu không thật sự gấp sự cố thì những người đó cũng sẽ không quang minh chính đại ra mặt như vậy, cho nên ở trong các vị nhất định là có người xảy ra vấn đề, thậm chí còn dùng quần

áo chất lượng kém thay thế chính phẩm Vận Y. Có điều, chuyện lần này cũng đi qua rồi, hi vọng các vị có thể cố gắng tiếp tục làm việc vì Vận Y, chờ sang năm sau tiền lương của các vị trên cơ bản cũng sẽ có nâng cao với lúc đầu.”

Diệp Bội đã nói đến nước này rồi, bọn họ cũng không còn gì để nói nhiều, rồi rít bầy tỏ không có vấn đề.

“Đúng rồi, chuyện lần này cần giải thích một chút với quần chúng, những người mua phải sản phẩm chất lượng kém kia mọi người có thể lựa chọn lấy tiền bồi thường hoặc là lựa chọn quần áo thích hợp làm bồi thường. À, nếu quả như thật làm theo lời di Âm vậy sau này Vận Y chúng ta sớm muộn gì cũng có ngày sẽ bị nhãn hiệu khác tranh nhau, tôi hi vọng các vị đừng phạm sai lầm như vậy.” Ăn một trái táo ngọt trước, cho thêm một gậy, vậy thì cũng có hiệu quả nhỉ.

Rời khỏi Vận Y, lúc này Diệp Bội mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Diêu Cần đang ở bên cạnh cô, cười nói: “Em nói sao về mặt anh như vậy chứ?” Lúc này gương mặt Diêu Cần than khóc thảm thiết, giống như ai thiếu nợ anh bao nhiêu tiền vậy.

Thấy Diệp Bội cười về phía anh, Diêu Cần cũng cười cười, nhưng bộ dáng này lại gần như là khóc, sau đó nhìn trời, thở dài: “Anh chỉ là đang suy nghĩ nếu như anh có thể làm một người chồng hợp lệ, cảm thấy dù anh làm chuyện gì cũng là sai.”

“Sao lại như vậy?” Diệp Bội cảm thấy khó hiểu, sao hôm nay Diêu Cần giống như có gì đó không đúng, nghiêm mặt nói, “Em cảm thấy anh làm vô cùng tốt rồi, thật ra thì em yêu cầu cũng không cao, chỉ cần anh có thể lên được phòng khách, xuống được nhà bếp là được rồi.”

“À, như vậy à.” Diêu Cần vỗ tay một cái, “Cuối cùng anh coi như là hiểu, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp thì anh còn làm được đầy đủ. Chỉ là có một chuyện anh không làm được, thật là làm sao bây giờ?”

“Chuyện gì không làm được, anh nói đi?” Thấy nét mặt Diêu Cần giống như rất nghiêm túc, Diệp Bội cũng không khỏi trở nên nghiêm túc, cho là Diêu Cần thật sự có chuyện quan trọng gì.

“Việc đó ư, thật ra thì không phải việc khó đối với em, nhưng lại là việc khó đối với anh, bà xã đại nhân à, anh thật sự vô cùng muốn ôm con trai, chừng nào thì em mới có thể sinh cho anh một đứa con đây?” Nói xong cặp mắt Diêu Cần nhìn thẳng Diệp Bội.

“Anh. . . .” Diệp Bội đưa chân đá một phát ngay ở trên đùi Diêu Cần, tức giận nói, “Anh lại không thể nghiêm chỉnh chút ư, chẳng lẽ anh không cảm thấy em sinh con tuổi này vẫn còn quá nhỏ sao? Ngay cả chạm vào em cũng là quá sớm sao, anh cũng quá nôn nóng đấy?”

Phản ứng của Diệp Bội giống như đã sớm như trong đoán trước của Diêu Cần, anh cũng không phải sắc lang thật sự. Bản thân anh đương nhiên biết có một số việc vẫn còn cần xem thời cơ, chỉ là bộ dạng Diệp Bội suy sút làm cho anh thấy thật sự là đau lòng, cho nên mới phải có phát ra thế này.

“Ha ha ha.” Diêu Cần cười lớn tiếng, “Vậy mới đúng chứ, đây mới là bà xã đại nhân của anh, được rồi, hiện tại thì tốt hơn chưa?”

“Ừ, tốt hơn nhiều, nhưng mà Diêu Cần, em đã nói với anh có một số việc chính anh cần phải biết rằng, sau này không cho phép quên an nguy bản thân mà che chở em.” Đời trước có một lần, đời này lại có một lần, Diệp Bội thật sự là không biết nên nói gì đối với Diêu Cần, cô biết Diêu Cần là suy nghĩ cho mình, nhưng nếu một lần một lần đều là như vậy thì cô sẽ rất lo lắng.

“Những thứ khác cũng có thể, nhưng anh không làm được một điểm này. Thôi được rồi, Bội Bội, không phải tất cả chuyện xấu cũng sẽ để cho chúng ta gặp phải, chúng ta cũng sẽ không xui xẻo như vậy có đúng hay không?”

“Nhưng. . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết, Bội Bội, thật ra thì anh cảm thấy là ông trời quan tâm chúng ta, nếu không cũng sẽ không để chúng ta có một cơ hội làm lại, vậy thì nói rõ tương lai của chúng ta cũng sẽ không quá thảm không phải sao, quan tâm mù quáng thì sẽ không vui vẻ suốt có đúng hay không?”

Diệp Bội cũng nghe vào lời Diêu Cần nói, cũng cảm thấy đã hơi hiểu ra gì đó. Chính là không biết xảy ra chuyện gì, cô cảm giác trong lòng nóng đến hoảng, giống như rất nhanh sẽ có việc xảy ra, hơn nữa chuyện này sẽ không dễ dàng lắm. Đây là giác quan Thứ Sáu của nữ sinh.

Nói thật, nếu nói lấy đời này so với đời trước thì Diệp Bội cảm thấy đã kiếm lời, không chỉ có cuộc sống, cho dù là cái khác cũng xảy ra biến hóa rất lớn. Bọn họ cũng có thực lực nhất định đối đầu với Trang Ninh, nhưng có một số việc vẫn sẽ có một ít làm không tốt chút nào.

Ở rất nhiều thời điểm, Diệp Bội sẽ nghĩ rất nhiều, lần này vẫn là như vậy, nếu như nhìn theo trí nhớ của đời trước, nói Trang Ninh là kẻ điên mूर्ख phần đủ mूर्ख sợ rằng sẽ không ai phản đối. Mà một người điên làm ra chuyện thì người bình thường vốn không thể hiểu, cho dù Diêu Cần nói đã làm chuẩn bị chu đáo.

Đột nhiên, Diệp Bội dừng bước, kéo người bên cạnh: “Diêu Cần, em luôn cảm thấy phía sau có người đi theo em thế, làm thế nào bây giờ?”

“Phía sau có người đi theo?” Diêu Cần quay đầu, trang@ddlqđ@bubble editor người đến người đi, hoàn toàn không nhìn ra cái gì khác thường, “Anh không cảm giác được, không phải là ảo giác của em chứ Bội Bội?”

“Không thể nào, em chính là cảm thấy phía sau có người đi theo, hơn nữa ánh mắt kia luôn khiến em không rét mà run.” Diệp Bội cũng nghiêng đầu, sau đó khóe mắt lại liếc về bóng dáng quen thuộc kia, “Trang Ninh, Trang Ninh. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quần Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37:

Editor: trang bubble ^^

Khi Diệp Bội thấy Trang Ninh, Trang Ninh cũng tương tự thấy được Diệp Bội, lúc này Trang Ninh đứng ở trong đám người, trên mặt mang theo nụ cười hoàn mỹ và đáng yêu, trên người mặc váy bông bông màu trắng, trên đầu chải kiểu tóc đáng yêu. Phải nói có gì khác biệt vậy cũng chỉ có thể nói là ánh mắt của cô ta thôi, ánh mắt chứa oán độc hoàn toàn khác biệt với toàn thân cô.

Diệp Bội cứ nhìn Trang Ninh từng bước một đi tới phía của bọn họ như vậy, ở chỗ cách một bước ngắn thì ngừng lại: “Chị, tôi thật sự là rất chán ghét chị đây.” Nghiêng đầu một chút, Trang Ninh nói ra những lời này, sau khi nói xong thì vẫn mím miệng.

Trang Ninh như vậy khiến Diệp Bội không rét mà run: “Tại sao phải chán ghét tôi, tôi tự hỏi cũng không làm chuyện gì thật có lỗi với cô.” Đối thoại với Trang Ninh, nhưng tay Diệp Bội lại không rời khỏi người bên cạnh.

Ánh mắt Trang Ninh lướt về phía hai người Diệp Bội và Điều Cần nắm lấy tay nhau, nụ cười sâu hơn: “Chị xem một chút, đã đến lúc này mà tay của các người lại còn không tách ra. Bàn về thông minh tôi thông minh hơn so với chị, bàn về xinh đẹp tôi đẹp hơn chị, bàn về tuổi tác tôi cũng nhỏ hơn chị, tại sao lại là chị chứ?” Lúc Trang Ninh vừa nói câu nói sau cùng chính là cố ý tăng thêm âm thanh chữ chị kia, giống như là âm thanh lướt tới từ chỗ rất xa.

“Vấn đề này tôi nghĩ tôi sẽ càng có quyền lên tiếng hơn so với Bội Bội.” Điều Cần đột nhiên lên tiếng, cười nhìn Trang Ninh, “Nói thật, cô nói cũng đúng, Bội Bội cũng có thể không sánh bằng cô trên nhiều khía cạnh, chỉ riêng có một điểm cô không bằng cô ấy, cô muốn biết không?”

Lời nói của Điều Cần không thể nghi ngờ là một điểm mà trong lòng Trang Ninh muốn biết nhất, vì vậy sau khi nghe lời Điều Cần nói vội vàng gật đầu một cái: “Dĩ nhiên, em nghĩ điểm này rất nhiều năm.”

“A, thật ra thì cũng không phải là chuyện gì rất quan trọng, tuy rằng có lúc tình yêu là không có lý do, nhưng tôi dám cam đoan Bội Bội có thể vì tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi cũng có thể vì cô ấy làm bất cứ chuyện gì, điểm này thì cô không làm được.” Trang Ninh hôm nay, Trang Ninh đời trước, mặc kệ người nào đều đặc biệt khó giải quyết, mà tình huống thật ở đời trước chỉ là nửa câu phía trước mà thôi, chẳng qua hiện tại có thêm một điều phía sau kia.

“Em cũng có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô ta có thể làm được thì em có thể làm được.” Trang Ninh chỉ vào Diệp Bội, mặt mày toàn là bắt nạt.

Đối mặt Trang Ninh cổ tình gây sự, Điều Cần chỉ lắc đầu một cái, cũng không muốn nói cái gì, nói chuyện với một kẻ điên hoặc là nói người sắp biến thành kẻ điên hoàn toàn là nói không thông.

“Bội Bội, “ Điều Cần cúi đầu nhìn Diệp Bội, “Chúng ta đi thôi.”

“Đứng lại, “ Trang Ninh gọi hai người lại, “Các người không được đi, nói rõ cho tôi, bằng không. Bằng không.”

Không có đe dọa thực tế, vốn cũng sẽ không có người để ý, cuối cùng hai người Diệp Bội và Điều Cần vẫn rời đi.

Trang Ninh đứng tại chỗ nhìn hai người đã rời đi, trong mắt hận ý sâu hơn, bèn lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại: “Alô, các người làm cho tôi một chuyện, bắt hai người, đứng, không nên hỏi nhiều, bảo các người làm thì đi làm đi.”

Bên kia, trên mặt hai người vừa mới rời đi không hện mà cùng hiện lên một mối.

--- ----- đường phân cách --- -----

Trong một căn nhà bỏ hoang chất đầy hàng hóa, ánh sáng mặt trời loang lổ chiếu vào từ chỗ cửa sổ có chút vỡ tan, có thể thấy một cô gái mười lăm, mười sáu tuổi nằm trên mặt đất, có điều do đang bị tóc thật dài chặn lại, bởi vậy cũng không thấy rõ bộ dạng cô gái này.

“Ào”, một chậu nước lạnh leo giới đến trên người nữ sinh trên đất, có lẽ là lập tức bị kích thích quá lớn, nữ sinh giãy giụa tỉnh lại.

“Tỉnh rồi à” Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói dịu dàng, nếu như nghe giọng nói thì có thể sẽ cho rằng người này là một người vô cùng dịu dàng, dĩ nhiên, nếu như sau khi nghe trực tiếp những lời này thì cũng sẽ hiểu người này cũng không phải là dịu dàng như tưởng tượng vậy, “Tao còn tưởng rằng mày chết rồi đấy.”

Người nằm trên đất cắn răng: “Coi như cô chết tôi cũng sẽ không chết, Điều Cần đâu rồi, cô mang anh ấy đi đâu?” Người này dĩ nhiên là Diệp Bội, ngày đó hai người cô và Điều Cần về nhà, nhưng vào lúc sắp về đến nhà thì bị người đánh ngất, cho dù hiện tại mới vừa tỉnh, Diệp Bội cũng biết người bắt bọn họ là ai.

“Thật đúng là thân thiết đấy.” Trang Ninh đi tới bên cạnh Diệp Bội, nửa ngồi nửa quỳ, nắm tóc Diệp Bội, để cho Diệp Bội nhìn cô, “Không phải mày

cảm thấy bản thân cũng tự thân khó bảo toàn ư, sao còn có tâm tình lo lắng anh ấy chứ?” Một tay Trang Ninh nắm tóc Diệp Bội, một tay khác chống cằm, trừng mắt nhìn giống như cố gắng tự hỏi gì đó.

Diệp Bội nhìn Trang Ninh một chút, lại phát hiện người ở trước mắt này hình như thật sự đang suy tư, cau mày nói: “Tôi lo lắng anh ấy mới là bình thường, nếu tôi không lo lắng mới là không bình thường đấy. Trang Ninh, cô không cần phải giả bộ đàn như vậy, giống như theo lời cô nói, bàn về thông minh thì tôi không sánh bằng cô.”

“Đúng không, mày cũng nói như vậy.” Trang Ninh bĩu môi, sức nặng trên tay lại tăng thêm, giống như muốn kéo tất cả tóc Diệp Bội xuống, “Tao đã nói rồi, mày lại không có thông minh như tao, sao anh Diêu chỉ thích mày chứ.”

“Xít.” Giống như tay đứt ruột xót, tóc bị kéo đau đớn cũng không phải giống như nhau, Diệp Bội rên rỉ đau đớn lên tiếng vẫn không kèm hăm được phát ra.

“Ồi chào, làm đau mày à, thật sự là xin lỗi rồi, không phải tao cố ý. Mày cũng biết tao còn nhỏ cho nên động tác trên tay sẽ không nặng không nhẹ, nhưng tao có thể khẳng định tao tuyệt đối không phải cố ý.” Áy náy của Trang Ninh là đặt tới trong mắt thật, dĩ nhiên, nếu như tay của cô ta cũng có thể theo ý nghĩ của cô ta mà buông tay thì không còn gì tốt hơn rồi.

Nhưng đối với Diệp Bội mà nói, những đau đớn này cũng không phải là một chút chỗ tốt cũng không có, ít nhất để cho cô bởi vì vừa mới tỉnh lại đầu còn có chút mơ hồ trở nên tỉnh táo hơn nhiều. Về phần Trang Ninh sẽ không bỏ qua cho cô, độ khả năng của chuyện này thật sự chính là nhỏ nữa nhưng mà...

Chớp mắt như vậy, động tác trên tay Trang Ninh lại trở nên nặng nề, Diệp Bội cũng bởi vì sức mạnh này mà đầu ngẩng cao hơn, nhìn trên mặt Trang Ninh và động tác của cô ta hoàn toàn khác với vẻ mặt, Diệp Bội chỉ cảm thấy rất thú vị: “Trang Ninh, có người từng nói cho cô kỹ thuật diễn của cô thật sự rất tốt hay không, đúng rồi, tôi có người quen là người tham gia diễn kịch, giới thiệu cô qua có lẽ cô ấy sẽ rất vui vẻ, có một nhân vật cô nhất định có thể nắm bắt rất dễ dàng, thậm chí hoàn toàn là bản sắc biểu diễn.”

“Nhân vật gì?” Tâm trí sâu sắc hơn, Trang Ninh cũng là một cô gái nhỏ mười mấy tuổi, nhưng hiện tại Diệp Bội còn đang dưới tay của cô ta, vì vậy cô ta cũng biểu hiện ra lòng hiếu kỳ thích hợp.

Thấy Trang Ninh bị lời mình nói nổi lên lòng hiếu kỳ, Diệp Bội cười lạnh: “Nhân vật nữ phụ ác độc đấy, còn là một loại nhân vật trong ngoài không như nhau đó, đối với cô mà nói lại thích hợp hết mức rồi, thậm chí cô còn có thể thử một chút nhân vật Thánh mẫu Bạch Liên hoa biến thân nữ phụ tà ác.”

“Mày.” Trang Ninh thật sự là bị lời Diệp Bội nói chọc tức, bèn nắm đầu Diệp Bội đập về phía trên đất, trong chốc lát thật sự là có vết máu chảy ra.

Diệp Bội cảm thấy trên trán truyền tới đau đớn âm ỉ, sau đó nhìn vết máu trên đất, cười khổ: “Tôi lại thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ.” Sớm biết không có việc gì cũng đừng khiêu khích Trang Ninh rồi, đã sớm biết kẻ này là một bà điên không phải sao? Có điều suốt thời gian dài đề nén xuống như vậy, nếu không xả giận thật sự sẽ rất khó chịu.

Có lẽ là cảm thấy người trên tay vốn cũng không có chút năng lực phản kháng nào, Trang Ninh cũng dừng động tác lại, tay cũng buông ra, từ từ đứng lên, đi tới trước một máy vi tính gần đó: “Ồi chào, xem ở trên phần mày còn rất đáng thương, tao vẫn để cho mày xem một chút tình trạng của anh Diêu nhé.”

Cả người Diệp Bội cũng bị trôi, vốn là không động dậy được, nhưng sau khi nghe thấy lời Trang Ninh nói vẫn gắng gượng ngẩng đầu lên, đợi sau khi thấy tình trạng video được quay lại vẫn thờ phào nhẹ nhõm. So sánh với tình trạng của cô thì bộ dạng Diêu Cần tốt hơn nhiều, ít nhất Diêu Cần là nằm ở trên giường, đây có lẽ là phúc lợi bị yêu thôi.

“Anh Diêu,” Trang Ninh đưa ra một ngón tay phác họa bộ dạng Diêu Cần trong màn hình, nhẹ giọng ní non, “Em thật sự vô cùng thích anh, nhưng tại sao anh không thích em chứ, em vì anh mà bỏ ra nhiều như vậy. Em đã nghĩ thông suốt, nếu anh đã yêu người khác thì em cũng không thể miễn cưỡng anh, em quyết định buông tay.”

Diệp Bội nghe được từ trong miệng Trang Ninh nói ra hai chữ buông tay, không chỉ không có thờ phào một cái, ngược lại lòng nổi lên cảnh giác. Đối với Trang Ninh, nếu như dùng ý nghĩ của người bình thường để xem sợ rằng cũng sẽ không hiểu chính xác ý nghĩ của Trang Ninh, cho nên nếu Trang Ninh nói buông tay vậy khẳng định còn có đoạn sau.

Quả nhiên, còn không lâu lắm, Trang Ninh lại tiếp tục lên tiếng: “Nếu em không chiếm được anh, vậy người khác cũng đừng hòng lấy được nha.”

“Trang Ninh, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Trong lòng Diệp Bội căng thẳng.

“Thật ra thì cũng không có gì đâu, tao cũng không phải là người xấu gì, có điều chà, mới vừa rồi tao không cẩn thận đã thả hai trái bom, sau đó thì sao, trong đó ít nhất phải có một trái bom cần nổ tung mới được, thế là ừm dù sao cũng phải có một trái nổ tung có đúng hay không?”

“Không phải là cô hận tôi sao? Vậy thì nổ bên tôi đi.” Diệp Bội nhìn Trang Ninh, không ngờ người này lại điên cuồng đến nước này.

“Tao mới sẽ không đấy.” Trang Ninh bĩu môi, “Nếu để cho mày chết vậy anh Diêu nhất định sẽ hận tao, cho nên vẫn là để anh Diêu chết được rồi, cũng không đúng, anh Diêu chết thì không thể đi cùng với tao rồi. Vậy rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm thế nào?” Diệp Bội cũng ngây ngẩn cả người, đột nhiên sau đó nhớ ra gì đó, “Không bằng để cho Diêu Cần quyết định đi, cô gọi anh ấy tỉnh là

được rồi. Anh ấy mới là người trong cuộc không phải sao?”

“Cũng đúng nhì.” Trang Ninh là một người cực đoan, lúc thông minh có thể rất thông minh, nhưng một khi dần đi lại rất dễ dàng bị lừa, cứ mỗi một lần Trang Ninh bị lừa đều có liên quan với Diêu Cần. Diệp Bội chính là bắt được một điểm này, “Nhanh lên một chút, kêu người đi đánh thức anh Diêu đi.” Đôi tay Trang Ninh tạo thành chữ thập, nhìn Diêu Cần trong màn ảnh.

Mà rốt cuộc Diệp Bội cũng thờ dài một hơi, có lẽ bọn họ đi tới nơi này, một điểm tốt nhất chính là Trang Ninh bắt được cũng không phải cha Diêu mẹ Diêu mà là hai người bọn họ. Cứ như vậy, cha Diêu mẹ Diêu cũng sẽ không có nữa đời sau vẫn luôn rất khó sở giống đời trước vậy, mà nếu Diêu Cần như tình lại là khách lệ tốt nhất đối với Diệp Bội.

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, dưới đây là cuộc toạ đàm của tác giả và nữ chính

Diệp Bội 【căm tức nhìn, mắt lè】: bà là mẹ ghê chứ? Còn dám nói tuyệt đối không ngược?

Tác giả: Hi, Hello, chào mọi người, bởi vì tôi đây là bút danh quá mức bình thường, cho nên gọi tôi rất không dễ dàng, ấy cho nên mọi người có thể gọi tôi Mục Mục hoặc là Yên Yên, thân thiết chút nhì, ôi, con gái, con có chuyện gì, ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó).

Diệp Bội 【mở hôi lạnh ๐___๐b】(lần đầu tiên cảm thấy mẹ này đã thế này mà còn quá dài dòng)【gõ cái bàn】: tôi nói, không phải là bà tự xưng là mẹ ruột sao? Không phải nói tuyệt đối không ngược sao? Hiện tại thế nào?

Tác giả 【kinh ~~~】: Đây cũng là ngược? Vậy cũng là ngược? Tuyệt đối không phải mà, con gái, con không tin tưởng có thể đi xem một chút người khác, rồi sẽ biết ta đây tuyệt đối không tính là ngược, còn nữa, hỏi độc giả, họ đều có thể người biết chuyện, nhưng ta là mẹ ruột chân thật, không ngược thì không ngược! Ôi chao, ta còn có chuyện, đi trước đây, gấp lại, này một a, con gái bảo bối của ta.

Diệp Bội: Lần đầu tiên thấy mẹ ruột không chịu trách nhiệm như vậy. 【tác giả: một đời con cũng chỉ có thể do một mẹ ruột là ta!】

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Editor: trang bubble

“Diêu Cần, anh tỉnh lại đi, Diêu Cần, anh tỉnh lại đi mà.” Diệp Bội lớn tiếng kêu, nhưng dù sao cách một khoảng cách rất lớn, đối phương hoàn toàn giống như không có phản ứng, cho đến trong màn hình cửa trong phòng được mở ra, lúc một chàng trai vào cửa vỗ mặt của Diêu Cần mới có động tĩnh.

Có lẽ là tình huống lúc tỉnh lại quá ngoài dự đoán của mọi người, nhưng người đi qua đang đánh thức Diêu Cần sau đó rồi đi thuận tiện kéo cửa phòng lại, tuy là Diêu Cần mở to mắt nhưng cũng nhìn rất mơ hồ.

Trang Ninh mở máy phóng đại âm thanh ra, khẽ gọi về phía máy phóng đại âm thanh: “Anh Diêu, có phải rất thú vị hay không, em nghĩ thật lâu mới nghĩ tới cách này, cố gắng để cho chúng ta đều có thể chơi thật vui đây.”

“Trang Ninh?” Diêu Cần rời đi nghe được tiếng của Trang Ninh, mà vào lúc này anh lại không kích động, bắt chéo hai chân ngồi ở chỗ đó, tìm được máy theo dõi cũng ngẩng đầu nhìn, “Cô ở trong đó nhì, không ngờ vậy mà cô lại làm đến trình độ này, Bội Bội sao rồi?” Mặc dù tình huống lúc này tuy nói thế nào đều là bên Diêu Cần và Diệp Bội rơi xuống thế yếu, nhưng hết lần này tới lần khác bộ dạng Diêu Cần lại giống như là một người nhìn xuống từ trên cao kia.

Nghĩ thông suốt, nên tới cuối cùng cũng tới, có điều trạng thái bị động như vậy chỉ có một lần này.

“Bội Bội? A, anh nói chị Diệp à, “Trang Ninh quay đầu nhìn miệng Diệp Bội đã bị băng dán quần lên vào phút chốc Diêu Cần bị đánh thức kia, lộ ra một nụ cười ngây thơ sáng lạn, “Em cũng không biết đâu rồi, anh Diêu, em cũng không phải vạn năng làm sao có thể biết bây giờ chị Diệp đang ở đâu?”

“Ừm. Ừm.” Diệp Bội nhìn chằm chằm Trang Ninh, cô cho là mình có thể nói chuyện với Diêu Cần, nhưng không ngờ quay đầu lại vẫn là như thế.

Trong màn hình hiện ra trên mặt Diêu Cần cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc giống vậy, ngay sau đó cúi đầu, khi anh ngẩng đầu lần nữa, lại mang theo nụ cười tự tin, chỉ nhìn Camera nhưng thật giống như là nhìn Trang Ninh: “Tôi từng nghĩ, vào lúc tôi bị bắt đến đây phải là một loại lời kéo tay Bội Bội, nói thế nếu mà tôi ở chỗ này thì có lẽ Bội Bội cũng ở chỗ này, tôi cảm thấy cô không phải là loại người sẽ bỏ qua cho Bội Bội kia.”

“Ôi chao, anh Diêu, “Giọng của Trang Ninh lên cao, cùng lúc mang theo mừng rỡ, “Không ngờ anh lại hiểu rõ em như vậy, là em phải nên vui vẻ nhì nhưng tại sao em muốn anh Diêu hiểu được thì anh không hiểu, em không muốn anh hiểu được thì hết lần này tới lần khác anh lại hiểu rõ như vậy.”

Từ trong màn hình có thể thấy tình hình phòng của Diêu Cần kia, ngay cả một cánh cửa sổ cũng không có, vách tường cũng là thuần trắng, mà bên này

ngoại trừ nhiều hơn một máy vi tính thì những thứ khác đều sắp đặt xấp xỉ với bên Điều Cần kia, hoàn toàn không biết rốt cuộc là ở nơi nào. Miệng lại còn bị bịt kín lại, Diệp Bội chỉ cảm thấy có chút ừ ừ.

Khi Điều Cần nghe lời Trang Ninh nói bèn cười đến càng vui vẻ hơn: “Cũng không phải như cô nghĩ, tôi cũng có hiểu đối với chuyện khác của cô, nhưng cô lại biểu hiện ra chính là đáng về này ở trước mặt của tôi, cô bảo tôi làm sao đối với cô ở phương diện này hả?”

“À?” Trang Ninh là thật sự bị lời Điều Cần nói làm kinh ngạc, không phải là không biết, là mình không có biểu hiện ra, sau đó thì vui mừng tuôn ra từ trong lòng. Nếu như mình có thể làm cho anh ấy hiểu nhiều một chút thì không biết.

“Tiểu Ninh, “Điều Cần lại lên tiếng lần nữa, “Cô nhất định đang suy nghĩ nếu để cho tôi hiểu nhiều một chút sẽ như thế nào đây, thật ra thì trên thực tế tôi cũng không biết. Ai cũng không biết tương lai cuối cùng sẽ phát triển như thế nào, ngay cả tự tôi cũng không biết, nghe nói lòng dạ một người thật ra là hay thay đổi, nếu như.”

“Anh Điều, “Cả người Trang Ninh cũng nằm ở trước màn ảnh máy vi tính rồi, vui vẻ kêu to, “Vậy nếu như em khiến chị Diệp không tồn tại từ đây, có phải là anh có thể đi cùng với em rồi hay không?”

“Làm liều.” Tiếng Điều Cần tăng mạnh, cũng mang theo tức giận, “Tôi có thể nói cho cô biết, nếu như cô dám làm chuyện có hại đối với cô ấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, có điều thứ tình cảm này luôn rất dễ dàng xảy ra thay đổi. Chao ôi, bây giờ Bội Bội không có ở đây, tôi cũng có thể nói cho cô biết, có thể là nguyên nhân đã ở chung cùng nhau thời gian dài thì phải, cuối cùng tôi cảm thấy có chút nhàm chán.”

Lời Điều Cần nói không thể nghi ngờ là ném ra một quả lựu đạn vào đầu óc của Trang Ninh, hơn nữa lúc bom này bùng nổ ra chính là pháo hoa và khói hoa, thật sự là vui mừng trào ra từ trong đáy lòng, làm sao cũng không che giấu được. Nhưng cô ta vẫn có một ít nghi ngờ đối với Điều Cần, châm chọc hỏi: “Nhưng nếu anh cảm thấy nhàm chán, tại sao còn muốn đi cùng với cô ta? Anh Điều, em thích anh đã lâu rồi, anh lại không thể đi cùng với em sao, người kia biến mất không phải tốt hơn ư?”

Điều Cần đột nhiên cười khổ: “Cũng không phải là tôi muốn, có điều những năm gần đây nhà tôi và nhà cô ấy dây dưa rất sâu, có một số việc cũng không phải là một câu hai câu có thể nói thông. Lại nói, tình cảm nhiều năm như vậy, cũng không phải nói buông tay là có thể buông tay, cho dù không có tình yêu cũng có cảm tình khác. Cho nên nói, nếu như cô làm ra chuyện gì gây hại cho cô ấy, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua cô.”

“Như vậy à, “Trang Ninh chán nản ngồi ở trên ghế, nghiêng đầu lại thấy được Diệp Bội, trong mắt lóe lên tức giận, lúc đối mặt Điều Cần lần nữa thì lại nở nụ cười, “Vậy nếu như em thả cô ta, cũng thả anh ra, anh Điều có thể đi cùng với em hay không đây. Em có thể vì anh làm bất kỳ chuyện gì, em cũng có thể vì anh mà thay đổi, trở thành người anh muốn, dạng gì cũng có thể.”

Nghĩ ngợi chốc lát, Điều Cần vẫn lắc đầu một cái, trên mặt có khổ sở: “Chuyện như vậy không ai nói rõ được, lại nói, tôi quen biết Bội Bội cũng đã hơn sáu năm rồi đấy.”

Điều Cần nói đến thời gian, Trang Ninh cũng thật giống nghĩ tới điều gì: “Đúng vậy, hơn sáu năm, không phải nói là có cái ngựa ngáy sau bảy năm gì đó ư, nhất định là giữa các người không có tình cảm, cho nên anh Điều mới có thể dao động, chẳng qua em sẽ không. Anh Điều, chỉ cần là anh muốn làm em nhất định ủng hộ, dù cho anh muốn làm bất cứ chuyện gì.”

“Bất cứ chuyện gì?” Về mặt Điều Cần ngăn người, sau đó đột nhiên cười, “Vậy thì dường như cũng không phải là không thể, có điều cô có thể xác định Bội Bội an toàn thật sao?”

“An toàn, dĩ nhiên an toàn, “Trang Ninh gật đầu, cũng không quan tâm Điều Cần có nhìn thấy hay không, “Em để cho anh nghe một chút âm thanh của cô ta nhé.” Biết mình không làm gì Diệp Bội thì kết quả tốt hơn nhiều so với làm gì Diệp Bội, tự nhiên cô ta cũng sẽ không làm gì với Diệp Bội.

Băng dãn bị gỡ bỏ, câu nói đầu tiên của Diệp Bội là: “Điều Cần, anh là đồ khốn nạn. . .”

“Hả. . .” Điều Cần ngây ngẩn cả người, “Lại bị nghe thấy, “Sau đó cúi xuống ôm đầu của mình, “Làm thế nào, làm sao bây giờ?”

Dường như Trang Ninh rất vui lòng thấy tình huống như thế, vui vẻ cười nói: “Anh Điều, nếu cô ta không muốn anh, em muốn anh...Anh đi cùng với em đi, em nói rồi em nhất định sẽ biến đổi bản thân, thay đổi chính mình để cho mình trở thành loại người như anh muốn.”

Điều Cần vẫn ôm đầu, hình như một câu cũng không định nói.

“Trang Ninh, “Diệp Bội cảm tức nhìn cô gái đứng ở trước mặt mình, “Lần này thì hay rồi, để cho cô được như ý. Điều Cần, hừ, hiện tại không có quan hệ gì với tôi rồi. Cô thả tôi ra, tôi muốn rời khỏi nơi này.”

“Thả cô ra?” Trang Ninh chần chờ, “Tại sao tôi phải thả cô ra, nếu như thả cô ra sau đó cô đi báo cảnh sát thì làm thế nào, đến lúc đó chính là chuyện gì cũng sẽ biến thành tôi làm ư?”

“Tôi khinh thường, hơn nữa nếu như đến lúc đó Điều Cần thay cô nói chuyện thì người bị hại là tôi bị bắt tôi đây cùng lúc với anh ấy không phải là không có bất kỳ ai có thể tin, hoặc là cô tính để cho tôi ở chỗ này nhìn các người tình chàng ý thiếp? Nếu quả thật đúng là vậy tôi chỉ sẽ cảm thấy buồn nôn.” Từng chữ từng câu nói ra từ trong miệng Diệp Bội, không khỏi cho thấy sự phẫn nộ của cô.

Trang Ninh vẫn đang chần chờ, trong màn hình Điều Cần lại lên tiếng, tuy là vẫn cúi đầu: “Cô thả cô ấy đi, rồi đi là tốt nhất. Có điều Trang Ninh, tôi lại không ngờ cơ mưu của cô đã sâu như thế này, không báo cho tôi biết Diệp Bội đang ở chỗ của cô, còn để cho tôi nói ra đoạn lời nói kia.” Từ bên này thấy một tay Điều Cần che miệng, cả người hình như cũng đang run rẩy, đoạn lời nói này cũng được nói ra dưới tình huống như thế, mơ hồ nhưng cũng có

về giống như Điều Cần thật sự là đang sám hối.

“Được rồi,“ Trang Ninh không kiên trì, “Thà cô ta ra đi, sau đó dẫn cô ta đi ra ngoài.”

Dây thừng trên người được cởi ra từng vòng, Diệp Bội thả lỏng gân cốt một chút, mở miệng nói: “Thật ra thì tôi thật đúng là vô cùng, vô cùng tức giận, nếu không phải là nhất thời sơ ý, sao gần đây người lại có thể kềm chế được tôi?” Không đợi người khác kịp phản ứng, thân thể Diệp Bội đã bắt đầu chuyển động, ngã xuống đất trước hết là một người đàn ông mới vừa mở trói cho Diệp Bội.

“Chuyện gì xảy ra?” Chuyện này hiển nhiên là đã vượt ngoài suy nghĩ và dự đoán của Trang Ninh rồi, làm sao cô ta lại có thể phản ứng kịp Diệp Bội vẫn còn có thực lực như vậy.

“Chính là cô thấy có chuyện như thế,“ Diệp Bội ngẩng đầu, cặp mắt chứa tức giận, “Tôi nhìn cô khó chịu đã lâu rồi, lần này thế nào cũng phải tìm người xử cô tội bất cóc, thế nào cũng phải ngồi mấy năm ở trong nhà tù.” Động tác lạnh lẽo giống như đã sớm có chuẩn bị, chẳng được bao lâu, trong phòng mấy chiếc mây rêu cũng bị giữ chặt, cuối cùng Trang Ninh cũng bị ném xuống đất.

Mà trong màn hình, bóng dáng của Điều Cần cũng đã không thấy, cửa mở rộng.

“Rầm” một tiếng, cửa bên này được mở ra, Điều Cần đứng ở cửa ra vào, thấy tình hình hỗn độn bên trong nở nụ cười: “Anh nói bà xã đại nhân, em thật đúng là càng ngày càng bạo lực rồi, chẳng qua là anh vui mừng.”

Trên đất Trang Ninh nghe được lời Điều Cần nói thật sự là giận dữ sợ: “Điều Cần, anh là đồ khốn kiếp.”

“Này,“ Diệp Bội đưa tay vỗ vào trên đầu Trang Ninh, “Không được tranh giành lời kịch của tôi, thiết là, là gan cái thứ như cô lại càng lúc càng lớn, không chỉ có bất cóc, còn dự định giết người. Nếu không phải là tôi còn có chút năng lực tự vệ sợ rằng thật thảm, con cọp không phát oai, thật sự coi tôi là Hello Kitty đấy à.”

“Không cho phép nhúc nhích.” Rốt cuộc cảnh sát cầm súng xuất hiện vào lúc nguy cấp, nơi này một người cũng trốn không thoát.

Trên đường về nhà

“Điều Cần, anh thật là một tên khốn kiếp, sáu năm gì đó, lừa gạt người ta con nít ư?”

“Đương nhiên, người của thế giới này đều là trẻ con, ngoại trừ hai người chúng ta ra, ai biết thật ra thì chúng ta hơn sáu năm chứ.” Điều Cần gạt đầu, nở nụ cười.

Diệp Bội đành chịu nghiêng đầu, người này vẫn vô lại như vậy: “Chỉ là có một vấn đề, có phải anh sớm gọi cảnh sát trước hay không?”

“Ừ, anh nói xong với chú Trương rồi, mấy ngày gần đây nếu như anh đột nhiên không liên lạc với chú ấy, vậy khẳng định là anh có chuyện gì rồi. Hơn nữa trên điện thoại di động của anh có hệ thống định vị GPS, bọn họ có thể tra được vị trí của chúng ta, không ngờ cảnh sát vẫn tuân theo nguyên tắc, khoan thai tới trễ rồi, đáng tiếc.”

“Bởi vì bọn họ là cảnh sát đấy, chỉ là đã lâu không có luyện tập, không ngờ bản lĩnh vẫn không tệ, lúc nào thì anh với em luyện một chút chứ?”

“Không cần, sớm biết cũng không để cho em luyện tập, quá điên cuồng.”

“Này này, theo em luyện một chút nha, chẳng qua là em cảm thấy em tìm được một chuyện mà mình thích thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39:

Editor: trang bubble ^^

Kết cục của Trang Ninh có hai lựa chọn, một là đi nhà tù, một cái khác chính là đi bệnh viện tâm thần, chỉ xem mong muốn chủ quan của người này và ý nghĩ người nhà cô ta, còn có một chút chính là ý nghĩ của người bị hại, về phần cái nhìn bác sĩ, vào lúc này gần như là thùng rỗng kêu to.

Sáng sớm thức dậy đã có người thông báo nói là có người thăm viếng, đây không thể không nói là một chuyện rất thần kỳ.

Diệp Bội xuống lầu, gặp được kẻ tới chơi kia.

Tây trang màu đen, áo lót màu trắng, chải kiểu tóc có điều không để ý tới, sống lưng ưỡn đến thẳng tắp, người thoát nhìn ngoài ba mươi tuổi, tuy nhiên đại khái lại có phong cách cần bốn mươi năm mươi năm thậm chí thời gian nhiều hơn mới có thể lắng đọng lại. Nhìn từ điểm này, triển vọng của người

này thật sự là sáng chói vô hạn.

Có lẽ cũng thấy Diệp Bội xuống lầu, đối phương đứng lên, nhếch miệng lên một đường cong hoàn mỹ: “Diệp tiểu thư, ngủ ngon giấc không?” Cho dù là đứng lên trước nhưng lại không hề rơi xuống thế yếu một chút nào, nụ cười trên mặt làm cho người ta cảm thấy tính cách của người này cũng nên giống với nụ cười của anh ta mười phần vẹn mười mới phải.

Diệp Bội nhìn người này, trong lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác tự ti, theo bản năng sửa sang lại một chút bởi vì mới vừa thức tỉnh mà tóc có chút rối loạn: “Chào chú.” Từ trong đầu tìm ra tài liệu về người này, lại liên tưởng một người khác, lúc này Diệp Bội mới cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Điều Cần vốn ngồi ở đối diện người đó, hiện tại thấy bộ dáng Diệp Bội như vậy, đứng dậy đi tới bên cạnh Diệp Bội, giữ tay cô lại, nhỏ giọng nói gì đó ở bên tai Diệp Bội. Sau đó hai người cùng nhau đi tới, có điều nắm tay cũng không có vì vậy mà buông ra.

Người đàn ông nhìn tay của hai người nữ nụ cười: “Đã sớm nghe nói hai người các cháu quan hệ rất tốt, không ngờ lại là tốt đến mức này. Không biết hai nhà có ý nghĩ để cho các cháu ở chung một chỗ hay không?”

“Cám ơn đã quan tâm, chú Trang, chú lại là người bận rộn, không thể ngờ lại trở về nơi này.” Điều Cần cười nói nhưng nụ cười này lại không đạt tới đáy mắt. Anh biết mục đích của người tới là gì nhưng nếu nói ra vậy thì không thể hát kịch rồi.

Có lẽ là nghe thấy Điều Cần kêu hai chữ chú Trang, nụ cười của người đàn ông đối diện sâu hơn: “Ồi chao, chú cũng chẳng còn cách nào khác. Sau khi chị và anh rẽ qua đời, Ninh Ninh chính là đi theo chú lớn lên, thậm chí ngay cả họ cũng đổi thành họ Trang. Dưới gôi chú cũng không có con cái, vẫn luôn coi con bé như con của mình mà nuôi. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy dù nói thế nào chú cũng phải xuất hiện chứ.”

“Chú Trang. . . .” Nếu như không phải là biết tính cách chân thật của người này là gì, Điều Cần nhất định sẽ mềm lòng. Chỉ tiếc trải qua đời trước, anh cũng không cho rằng người này chính là trái hồng mềm để bóp giết.

“Ồ kia!” Người đàn ông dựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, “Chú cũng không muốn ép buộc các cháu làm cái gì, có một số việc cưỡng cầu cũng là vô ích. Chuyện Ninh Ninh, chú cũng cảm thấy cần phải theo luật pháp, nếu không theo luật pháp thì chỉ sợ sẽ có người nói chú lấy việc công làm việc tư. Có điều, chú không hy vọng có người nhúng tay chuyện này.”

Không hy vọng có người nhúng tay, ý này chính là chú ta cảm thấy đám người Điều Cần sẽ nhúng tay vào chuyện này, cho nên mới phải tới nơi này cảnh cáo một tiếng.

Diệp Bội nắm thật chặt tay Điều Cần, kỹ xảo của người đàn ông trước mắt này chỉ có hơn chứ không kém so với Trang Ninh. Đời trước, mình cũng chưa từng đối mặt chính diện với người này, rất nhiều tài liệu về người đàn ông này cũng là tự mình nghĩ ra, đại khái sẽ như thế nào, có thể sẽ như thế nào, nhưng lúc đối mặt thật sự mới phát hiện dường như đã vượt quá suy nghĩ của mình vậy. Người này lợi hại hơn nhiều lắm so với trong tưởng tượng của mình.

Đời này cũng là lần đầu tiên Diệp Bội gặp người đàn ông này, nhưng sau khi căng thẳng trong lòng trước đó biến thành bày thế trận chờ quân địch: “Ày, Điều Cần gọi chú là chú Trang, có phải con cũng có thể gọi chú là chú Trang hay không vậy?”

“Dĩ nhiên.” Người đàn ông ngồi thẳng người, nữ nụ cười ha ha, “Đã sớm nghe Ninh Ninh từng nói có một người như con vậy. Hơn nữa con bé còn coi con là một đối thủ cạnh tranh rất giỏi, với lại con còn là vợ tương lai của Tiểu Cần, cho nên con gọi chú một tiếng chú Trang cũng không có gì. Chẳng qua lần đầu tiên gặp mặt, chú cũng chưa có chuẩn bị quà tặng, đây cũng là chú làm không đúng.”

Giọng nói của người đàn ông rất thông thả, thật là hết thảy nói xong toàn bộ cũng không nghe ra một chút phập phồng, nhưng nghe vào trong tai Diệp Bội lại thật giống như nghe được chuyện gì đó dọa người. Bên này mình vừa mới đưa người bề dưới thương yêu của đối phương vào nhà tù, người này lại nói muốn tặng quà cho mình, chuyện này dù nghe thế nào đều cảm thấy giống như là nói mơ giữa ban ngày, lúc này cười cười: “Không cần, chú Trang là bề trên, con là bề dưới, sao có thể để cho chú bỏ tiền tặng quà. Nếu như có cơ hội không bằng để cho con lựa chọn một phần quà tặng cho chú.”

“Vậy cũng không được.” Về mặt người đàn ông nghiêm túc, mắt cũng híp lại, giọng cũng thoát ra từ cảm giác nhẹ nhàng mới vừa rồi, lúc nói chuyện giống như vừa nói chuyện vừa có một phong cách uy nghiêm tàn mát ra, “Thần là nhân viên chính phủ quốc gia, là công bộc của nhân dân (đầy tớ của nhân dân), đương nhiên cần làm việc vì quốc gia, nếu như tùy tiện mặc sức thu ngay quà tặng của con thì đây còn thích đáng sao?”

Người đàn ông vừa dứt lời, cả người Diệp Bội bèn run rẩy một lúc. Quả nhiên vẫn người ngồi vị trí cao người chính là không giống với người bình thường như cô vậy, chỉ một điểm này cũng đã quãng cô rất xa rồi, xấu hổ cười cười: “Chú Trang, con không có ý đó. Chỉ là quà tặng bình thường mà thôi, chính là quà tặng của bề dưới tặng cho bề trên, hơn nữa cũng sẽ không đắt lắm. Nếu như chú Trang không đồng ý, con không tặng là được rồi.”

“Lúc này mới đúng.” Hai chân người đàn ông đột nhiên bắt chéo lên, cười híp mắt nhìn Diệp Bội, “Thật ra thì cuộc sống của người như chúng ta cũng không phải là tốt như trong tưởng tượng kia của con vậy. Chính là chuyện tặng quà này, nói thí dụ như sinh nhật, ngày nghỉ lễ gì đó tặng quà qua lại vậy cũng không tính là cái gì, nhưng chúng ta thì không được. Cho dù điểm nào cũng rất có thể bị người ta tóm lấy điểm yếu, nếu vạch trần lớn vị trí này thì không gánh nổi, cho nên sau này tuyệt đối không được nói chuyện tặng quà này ở trước mặt chú.”

“Con biết rồi, chú Trang.” Cái miệng của Diệp Bội di chuyển tới gần về phía Điều Cần một chút, chỉ có dựa vào ở bên cạnh người này mới tương đối có cảm giác an toàn.

“Ừ.” Hình như người đàn ông rất hài lòng đối với câu trả lời của Diệp Bội, sau đó đột nhiên cũng nhớ tới gì đó, “Thiếu chút nữa đã quên rồi, mục đích lần này chú tới. Tiểu Cần, dù nói thế nào, Ninh Ninh cũng là cùng nhau lớn lên với con từ nhỏ. Lần này quả thật con bé mắc sai lầm, nhưng người cả đời này ai có thể không trải qua, là một người đàn ông cần nhất chính là lòng dạ rộng rãi. Ninh Ninh vẫn còn là một cô bé, còn chưa trưởng thành đâu.”

Điều Cần há mồm, sau đó nhắm lại, cả đời này Trang Ninh phạm tội lớn nhất chính là bắt cóc, hơn nữa cô ta còn chưa trưởng thành, vì vậy cho dù hình phạt thật sự cũng sẽ không nặng lắm. Nhưng cũng bởi vì điểm “Chuyện nhỏ” này, người đàn ông này lại đến tìm một phía là mình, không thể nào là cầu xin, vậy cũng chỉ có thể là tìm tội nghiên cứu, vì vậy Điều Cần đột nhiên lại cười: “Chú Trang, tuy là Ninh Ninh thật sự bắt cóc chúng con nhưng lại như chú Trang nói, cô ấy vẫn còn là vị thành niên, cho dù hình phạt thật sự cũng sẽ không nặng lắm đâu.”

“Ừm.” Khóe mắt người đàn ông rủ xuống, “Quả thật sẽ không nặng lắm nhưng mà chuyện này rất có thể theo cả đời Ninh Ninh. Cho nên chú tới tìm con thương lượng một chút, hi vọng các con có thể mở ra một con đường không truy cứu nữa.”

Không truy cứu nữa? Bốn chữ này thật khiến trong lòng Diệp Bội cười lạnh không dứt. Cô cũng không phải là Thánh mẫu Maria, không thể nào sinh ra lòng thông cảm đối với một người tạo thành khốn khổ hai đời của mình, không thể nào còn mở ra một con đường đối với một người phạm vào tội lớn, nhưng chuyện bây giờ vẫn không thể để cho bọn họ làm chủ.

Đúng rồi, Diệp Bội đột nhiên nghĩ tới gì đó, sau đó nói mấy câu ở bên tai Điều Cần. Ánh mắt Điều Cần sáng lên, nếu như thật sự có vậy thì cho dù người đàn ông này muốn ra oai cũng rất khó giải quyết rồi, lúc này nhìn về phía người đàn ông, cười khan nói: “Thật xin lỗi, chú Trang. Con đột nhiên nghĩ đến một điều. Chú có thể cho phép để con gọi điện thoại, chờ một lát lại nói với chú.”

“Được, con gọi đi.” Cho dù biểu hiện Điều Cần có chín chắn đi nữa, ở trước mặt chú ta cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, mà làm sao một đứa trẻ có thể lật lên sóng lớn, nhiều nhất chính là trình độ xấp xỉ như tôm tép nhai nhép nhảy lên hình thành bọt nước.

Dù người đàn ông ở ngay trước mặt, Điều Cần bấm một mã số.

“Alô, xin chào, nơi này là phòng làm việc cục trưởng, cục cảnh sát thành phố H.”

“Alô, xin chào, xin hỏi chú Trương có ở đây không? Nếu như có ở đây có thể để chú ấy nghe điện thoại không?” Điều Cần mở miệng, cũng không bởi vì người đàn ông tồn tại mà che giấu.

“Chú Trương?” Đối diện ngắn người, “Xin hỏi ngài là tìm cục trưởng Trương ư? Thật sự là vô cùng xin lỗi, cục trưởng Trương đang đi họp. Không bằng ngài để lại lời muốn nói, chờ cục trưởng Trương họp xong tôi sẽ thông báo với cục trưởng Trương.”

“Như vậy à.” Điều Cần có chút tiếc nuối, không có người thật ở đây vậy có mấy lời sẽ không có ý nghĩa, lúc này mở miệng nói, “Vậy cũng được. Anh nói cho chú Trương một tiếng, cứ nói tôi là người bị hại của vụ án bắt cóc mấy ngày trước, chú ấy sẽ hiểu.”

“Người bị hại của vụ án bắt cóc?” Đối diện kinh ngạc lên tiếng lại lập lại, giọng cũng có chút lớn lên, “Không nói giấu điểm ngài, có lẽ kế tiếp có chuyện muốn xin ngài giúp một tay. Ở địa điểm xảy ra vụ án bắt cóc kia chúng tôi phát hiện hai quả bom. Qua nghiệm chứng của chuyên gia gỡ bom, hai quả bom kia xác thực là thật. Cục trưởng Trương đang họp cũng là bởi vì chuyện này.” Tuy là không hiểu tại sao người bị hại của vụ án bắt cóc đồng thời lại gọi điện thoại qua, nhưng đồng thời vụ án bắt cóc bình thường đã biến thành án bom, vậy thì không thể không khiến người ta coi trọng.

“Thật sự có bom sao?” Điều Cần là kinh ngạc thật, không ngờ Trang Ninh lại làm thật.

“Bom gì?” Người đàn ông bắt được hai chữ trong lời Điều Cần nói, tuy rằng hoàn cảnh bây giờ càng ngày càng tốt, tính an toàn của dân chúng cũng càng ngày càng có bảo đảm, nhưng một khi phát hiện đồ vật đúng là các loại bom chắc chắn hình phạt nghiêm khắc cũng là thật sự.

“Chú Trang.” Điều Cần che ống nói, “Hình như là phát hiện bom ở chỗ Ninh Ninh bắt cóc chúng con, hơn nữa nghe nói độ nguy hiểm của bom vẫn còn rất cao, nghe Bội Bội nói vừa bắt đầu vốn là Ninh Ninh định cho nổ bom, không ngờ sau này lại bỏ đi. Con cho là Ninh Ninh chỉ là dọa Bội Bội một chút, không thể ngờ là thật.”

“Bom.” Người đàn ông trầm ngâm, ngay sau đó xoay người, chỉ để lại một bóng lưng, “Rảnh rồi chú sẽ tới tìm các con.”

Diệp Bội nhìn người đàn ông từng bước một rời đi, sau đó ra ngoài ngồi lên xe hơi màu đen vội vã đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cho Điều Cần một ánh mắt yên tâm.

Trên tay Điều Cần còn cầm ống nói, đợi đến tiếp nhận được đối phương đã đi rồi mới cầm ống nói lên: “Cám ơn, rảnh rồi sẽ liên lạc lại, chú Trương biết nên làm sao luyện tập tôi.”

Điện thoại cứ cúp như vậy, thư ký đối diện cầm ống nói, đối với câu cảm ơn kia của nam sinh vừa rồi làm cho rất lạ lùng, nhưng mà vẫn lắc đầu một cái cúp điện thoại.

“Điều Cần, tên người kia gọi là gì?”

“Trang Nghiêm, rất phù hợp không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40:

Editor: trang bubble ^^

Sau khi Trang Nghiêm rời đi Diệp Bội mới thở dài một hơi, nhưng cũng chán nản ngồi trên ghế sa lon.

“Reng reng reng” Chuông điện thoại lại trùng hợp gọi lại.

Diệp Bội cúi đầu, nhìn hiển thị cuộc gọi đến trên điện thoại di động mình, chờ sau khi trông thấy được người gọi điện thoại tới là ai, hít sâu một hơi, khoe miệng mang nét cười nhận mở điện thoại: “Alô, mẹ. Dạ, mọi người ở đó chơi có vui vẻ không?”

Mẹ Diệp là thật sự lo lắng cho con gái mình. Trong một khách sạn nào đấy ở nước Anh, mấy người cũng tụ tập ở trong một phòng, nhìn mẹ Diệp gọi cú điện thoại này.

“A, Bội Bội à, chúng ta chơi đến rất vui vẻ, chỗ các con sao rồi? Lúc nào thì chúng ta có thể trở về?” Vấn đề này không chỉ là mẹ Diệp mà mấy người khác cũng đều rất quan tâm, nếu như Diệp Bội không kiên trì nói bọn họ có thể đi về, vậy sợ rằng chuyện này đã giải quyết xong, nhưng nếu như Diệp Bội không đồng ý, vậy.

Diệp Bội cười khỏ, nhìn một chút Diêu Cần yên vị ở bên cạnh cô, mà Diêu Cần đương nhiên cũng đã nghe được nội dung cuộc trò chuyện, yên lặng lắc đầu một cái, Diệp Bội cũng hiểu ý Diêu Cần, cười nói: “Mẹ, nếu đã ở nước ngoài rồi vậy thì tiện thể chơi thật vui đi, không cần lo lắng chuyện trong nước, chúng con có thể.”

Ý này chính là bọn họ vẫn không thể trở về, mẹ Diệp che ống nói nhìn một đám người vây quanh bà, đành chịu lắc đầu, bà chỉ có thể bắt đắc dĩ dặn dò với Diệp Bội: “Bội Bội, những thứ khác mẹ cũng không nói nhiều, nhưng nhớ, đừng gắng gượng, cuối cùng mẹ cảm thấy dễ cho một mình đứa nhỏ như con gánh chịu chuyện này hết sức.”

“Tốt lắm, mẹ. Thật ra thì con chỉ là chê mọi người quá cản trở mà thôi, mọi người không có ở trong nước thì con và Diêu Cần mới có thể mạnh tay làm việc. Nếu như mọi người ở trong nước chúng con sẽ bó tay bó chân rồi.” Diệp Bội cười nói, dù như thế nào cũng không thể để cho bọn họ trở về nước. Bây giờ mặc dù Trang Ninh đã bị bắt nhưng bọn họ vẫn không quên còn có một Trang Nghiêm.

Nghe được Diệp Bội nói mấy người mình cản trở, mẹ Diệp cười nắc: “Cản trở cái gì, chúng ta là người lớn, các con mới mấy tuổi.” Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng mẹ Diệp vẫn dễ chịu hơn rất nhiều. Bọn họ ra khỏi nước chỉ là vì không để con cái tăng thêm gánh nặng, mà không phải là không chịu trách nhiệm.

“Chúng con đã trưởng thành rồi. Mẹ, được rồi, mọi người đi chơi thoải mái đi, tiền điện thoại quá mắc, con không muốn lãng phí lắm được không?”

“Được tốt, không nói nữa, các con cũng chú ý một chút.”

“Dạ.”

Điện thoại trong dự liệu, Diệp Bội thở phào nhẹ nhõm, cười nhìn người bên cạnh: “Diêu Cần, chúng ta tiếp tục đi. Thật may là bây giờ Internet phát triển rất nhanh, nếu không chuyện này cũng sẽ không dễ dàng như vậy.”

Không sai, chỉ có sống lại thì hai người mới biết khả năng của Internet, có bao nhiêu người bởi vì Internet mà bị kéo xuống ngựa.

Vừa bắt đầu không thể hành động có rất nhiều nguyên nhân, một là chúng có không đủ, hai là thời cơ chưa tới. Thế nhưng bây giờ không giống nhau, nếu chuyện Trang Ninh đã bùng nổ, vậy cho dù chuyện Trang Nghiêm không tình nguyện nữa vẫn cần tiếp tục. Cuộc chiến tranh này, người ta không chết thì mình phải lia đời.

Một năm này thế lực Trang Nghiêm còn lâu mới có được sự lớn mạnh của lần bùng nổ lúc trước. Vì vậy, chuyện Diệp Bội và Diêu Cần cũng có thể tiến hành được rất thuận lợi.

Sáng sớm ngày hôm sau, các tờ báo lớn đều phơi bày chuyện Trang Ninh ra ngoài, kèm thêm ở trong vụ án bắt cóc của Trang Ninh kia có chứa chuyện trái bom, cũng nói rõ cô ta có một người cậu gọi là Trang Nghiêm.

Chuyện này thật ra thì cũng không phải là lớn lắm, cũng không cần thiết được các tờ báo lớn làm thành tit trang đầu nhưng mà Trang Nghiêm khác biệt. Thân phận của chủ ta bị rất nhiều người chạy theo như vịt, nhưng vì vậy cũng bị rất nhiều người muốn bỏ đá xuống giếng. Bởi vậy vụ án này vừa lộ ra bắt được chứng cứ thì có rất nhiều người muốn đưa tin.

Chuyện đã xảy ra sau khi báo chí bùng nổ, vậy sau đó cho dù Trang Nghiêm muốn dùng mờ ám bảo lãnh Trang Ninh ra cũng là không thể nào. Chỉ cần Trang Ninh được thả ra, vậy trước lúc này liền bị truyền hai cậu cháu này quan hệ rất tốt thì dân chúng sẽ cảm thấy chuyện này chính là Trang Nghiêm giờ trò quỷ.

Phòng làm việc nào đó, Trang Nghiêm ném rơi tờ báo, gương mặt luôn luôn nho nhã mang nét cười lúc này lại chứa tức giận: “Điều tra cho tôi, điều tra rõ chuyện này rốt cuộc người nào tung ra, chỉ cần điều tra ra được tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Dạ, dạ.” Mặt trợ lý của Trang Nghiêm thấp thỏm, chưa từng gặp bộ dáng nổi giận đùng đùng này của Trang Nghiêm. Bởi vì thời gian trước kia cho dù

xuất hiện bất kỳ tình huống gì anh ta đều có thể xử lý thành thạo, nhưng hôm nay lại không phải như vậy.

Sau khi trợ lý rời đi, Trang Nghiêm ngồi ở trên ghế của mình, nhắm hai mắt tự hỏi chuyện xảy ra mấy ngày gần đây, từ vụ án bắt cóc của Trang Ninh thì bắt đầu giống như không bị anh khống chế. Ngày hôm qua anh tốn thời gian rất lâu mới khiến chuyện bom được khống chế, nhưng hôm nay báo chí cả thành phố lại đột nhiên phơi bày toàn bộ chuyện này, khiến cố gắng ngày hôm qua của anh uổng phí toàn bộ.

Trong đầu chuyển qua một loạt chuyện, sau đó thời gian và hình ảnh ngừng ở thời điểm ngày hôm qua, hai đứa nhóc kia, thoát nhìn giống như đều có e ngại đối với anh, không giống như là giả vờ.

“Người đâu, chuẩn bị xe.” Cầm lên áo khoác bên cạnh, Trang Nghiêm lớn tiếng kêu.

Xe hơi màu đen lái ra ngoài từ cao ốc chính phủ, mà xe đối diện không hèn mà gấp rỏi rít tránh né với chiếc xe này. Có lẽ là bởi vì dáng vẻ rất nhuần nhuyễn, trên đường xe hơi màu đen lái ra ngoài cũng không có bất kỳ trở ngại nào, rất nhanh sẽ biến mất ở trong mắt mọi người.

Diệp Bội đứng ở cửa sổ, nhìn chiếc kia xe hơi càng ngày càng đến gần, đột nhiên bèn nở nụ cười: “Không ngờ người này cũng sẽ có lúc gấp gáp. Ngày hôm qua lúc em gặp phải chú ta còn tưởng rằng chú ta chính là bộ dáng kia, cho tới bây giờ đều không gấp gáp, trước tới nay luôn là người thành thạo, không ai có thể khiến nét mặt chú ta xuất hiện gợn sóng.”

Điều Cần cũng đứng ở bên cạnh Diệp Bội, cười cười: “Cho dù chú ta lợi hại hơn nữa, chú ta cũng là người, chúng ta cho rằng chú ta rất lợi hại. Đồi trước, chú ta đã tiến vào trung ương, ở rất nhiều phương diện cũng tiến bộ hơn nhiều. Nhưng đời này, chú ta vẫn còn ở thành phố H, mặc dù mạnh mẽ như nhau nhưng không có thời điểm mạnh mẽ như chúng ta tiếp xúc vào đời trước vậy.”

“Ừ.” Diệp Bội còn nhớ rõ khi đó mình và Điều Cần, ngay cả mặt người này cũng chưa từng trông thấy, nhưng sau này dù làm chuyện gì đều giống như bị trói buộc, bởi vì đời trước người này đã có tư cách lật tay làm mây úp tay làm mưa.

Điều Cần nhìn một chút chiếc xe lập tức tới ngay cửa, lại nói một câu: “Có lẽ lúc này cũng là lúc quan trọng của chú ta. Chúng ta cũng chọn đúng thời gian rồi.” Anh nhớ đời trước Trang Nghiêm tiến vào trung ương chính là 1 năm sau, nói vậy hiện tại rất quan trọng cũng không quá đáng.

Diệp Bội ngẩn người, ngay sau đó cười đến híp cả mắt: “Có lẽ là thời kỳ khảo sát đấy, vào đảng cũng phải khảo sát một năm, huống chi là chú ta vậy.”

“Leng keng” một tiếng, tiếng chuông cửa vang lên.

Diệp Bội cười đi tới, mở cửa, trên mặt có kính ngac: “Chú Trang, sao chú lại tới đây? Mau vào, thiệt là, sao không thông báo trước một chút, ba mẹ của con đều không ở nhà, cũng không thể tiếp đãi chú chu đáo.” Nói rồi Diệp Bội bèn tránh ra.

Trang Nghiêm vốn là định đánh đòn phủ đầu hỏi một chút chuyện tờ báo, nhưng lại bị Diệp Bội cắt đứt, nụ cười trên mặt cũng có một tí biến hóa. Đây là không hài lòng đối với Diệp Bội đoạt lời của chú ta, có điều chú ta vẫn vào cửa.

“Chú Trang.” Điều Cần là đi ra từ trong phòng bếp, trên người còn đang mặc tạp dề, “Ngại quá, chú Trang, trong nhà cũng không có người. Đứng rồi, chú Trang đã ăn cơm chưa? Không bằng cứ ở lại ăn cơm đi.”

Trang Nghiêm là một đáng mày râu điển hình, cho nên lúc thấy trang phục cả người Điều Cần còn nhú nhú mày: “Tiểu Cần, một đáng mày râu như con làm cơm gì?”

“Hả?” Điều Cần ngẩn người, “Dĩ nhiên là con làm, trong nhà cũng không có mời người giúp việc, con lại không muốn Bội Bội vất vả, cho nên vẫn do con làm thôi. Đứng rồi, chú Trang, chú còn chưa nói có muốn ăn cơm hay không đấy? Con cũng tiện tính toán có phải nên làm thêm một chút hay không?”

Chân mày Trang Nghiêm nhíu chặt hơn: “Tiểu Cần, con là người đàn ông, tại sao có thể làm chuyện như vậy? Thôi, hôm nay chú cũng không phải tới thảo luận chuyện này với con, chú muốn hỏi, con xem báo hôm nay chưa?”

“Báo hôm nay?” Điều Cần mở to mắt, sau đó quay đầu đi nhìn Diệp Bội, “Bội Bội, báo hôm nay đâu rồi? Em để chỗ nào rồi hả?”

Diệp Bội nháy mắt mấy cái: “Cho tới bây giờ em cũng không quan tâm loại chuyện như vậy, đều do ba mẹ trông nom, nhưng mà tờ báo hôm nay hình như có chút ấn tượng. Đứng rồi, lúc buổi sáng đột nhiên phát hiện chỗ chân ghế sa lon dường như có chút lung lay, cho nên em đã cầm báo hôm nay chèn chỗ đó. Chú Trang, chú muốn xem sao? Con đi rút ra cho chú.”

Ánh mắt Trang Nghiêm từ Điều Cần nhìn về Diệp Bội, lại từ Diệp Bội nhìn Điều Cần, phát hiện hai người đều giống như không có bất kỳ khác thường nào. Nếu chuyện hôm nay là hai người này bày kế, vậy chỉ sợ sẽ không dùng báo hôm nay để chèn chân ghế sa lon, hơn nữa sợ rằng hai người kia cũng không có mưu kế sâu như vậy đâu.

“Thôi.” Trang Nghiêm vẫn lắc đầu một cái, “Đứng rồi, Tiểu Cần, chuyện ở chỗ Ninh Ninh bắt cóc các con sắp đặt bom có bao nhiêu người biết?”

“Chuyện này à.” Điều Cần cúi đầu tự hỏi, sau đó mở miệng, “Thật ra thì con cũng không rõ ràng lắm, chỉ là có lẽ ngày đó người ở chỗ này đều biết được rồi. À, đứng rồi, ngày đó không phải là bên cục cảnh sát đang họp sao? Vậy người biết lại là càng nhiều. Còn nữa, lúc chúng con được cứu ra cũng có rất nhiều người thấy được, vậy lại càng ngày càng nhiều hơn. Đứng rồi, chú Trang, đã ra chuyện gì sao? Khiến chú ngay cả cơm cũng không ăn đã tới đây.”

Điều Cần lại nói giống như chưa nói vậy, ngược lại gia tăng phạm vi, cũng làm cho Trang Nghiêm cần cảnh giác, chỗ cần tra tìm thêm rất nhiều.

Trang Nghiêm cau mày: “Thôi, nói cho con không hiểu, chú còn có chuyện cũng không nói nhiều, rồi đi trước. Tiểu Cần, nếu có tình huống nào đừng quên nói cho chú biết, hiểu chưa?”

“Con hiểu, chú Trang, vậy chú đi thông thả.”

Thật sự là Trang Nghiêm tới cũng vội vã đi cũng vội vã, cứ rồi đi ngay như vậy. Đợi đến sau khi xe của chú ta lái đi xa, Diệp Bội ôm bụng phá lên cười, hơn nữa còn cười đến ngồi xổm dưới đất: “Điều Cần, lần đầu tiên em cảm thấy người này cũng không lợi hại giống như chúng ta tưởng tượng vậy, chỉ sợ là trước kia chúng ta suy nghĩ nhiều quá.”

“Ồi.” Điều Cần vuốt tóc Diệp Bội, “Chút chuyện này thì không thể nào đánh bại chú ta, nếu không phải là trong tay chúng ta còn có chứng cứ thì cũng không thể áp dụng kế hoạch. Hiện tại tranh tài thật sự mới sắp bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41:

Editor: trang bubble ^^

Chuyện Trang Ninh bị phơi bày ra ngoài chỉ là bước đầu tiên, mấy ngày kế tiếp các loại chuyện về Trang Nghiêm đồn đại ở trên internet, đều là một vài chuyện liên quan tới Trang Nghiêm làm lúc đầu.

Mới vừa tiến vào quan trường, Trang Nghiêm can đảm mà cẩn trọng, ngoài sáng và trong tối tặng “Quà” cho những người này, nhưng chuyện như vậy làm rất bí ẩn, hầu như có rất ít người biết. Sau đó địa vị Trang Nghiêm càng ngày càng cao, những đối tượng vốn đề anh ta nịnh bợ kia nếu không phải là thất thế, nếu không chính là địa vị thấp hơn so với anh ta, nhưng mà cũng không có ai dám nói gì đối với Trang Nghiêm, bởi vì không có chứng cứ.

Theo tuổi tác tăng lên, địa vị trở nên cao, suy nghĩ của Trang Nghiêm càng ngày càng tỉ mỉ. Cho tới bây giờ ở ngoài sáng cũng sẽ không nhận hối lộ, nhưng lén lút lại vẫn tồn tại hành động tương tự, có điều qua tay quá nhiều người, thậm chí rất nhiều người không biết quà của mình là tặng cho người nào. Trang Nghiêm ẩn giấu rất sâu.

Nói thật, lẫn lộn ở trong quan trường có ai chưa từng có lịch sử đen dạng này dạng kia, nhưng chỉ cần không phải làm quá mức, phần lớn người sẽ chọn mắt nhắm mắt mở. Quá khứ cũng đã xong rồi, riêng chuyện lần này lại bị âm ỉ quá lớn.

Trước kia, tác dụng Internet vẫn chưa có bùng nổ ra, ai cũng sẽ không biết được rốt cuộc là lớn bao nhiêu nhưng Điều Cần và Diệp Bội đã biết. Hai người bọn họ đều là sống lại, tự nhiên biết có thời điểm có vài chuyện cho dù là vô cùng nhỏ đã được Internet truyền bá sau đó ảnh hưởng sẽ lớn bao nhiêu. Thậm chí chuyện tốt thì truyền bá năng lượng tích cực, nhưng nếu là chuyện xấu, vậy chính là để tiếng xấu muôn đời. Đặc biệt là lúc sau lưng chuyện này có người thúc đẩy.

Mấy ngày nay, Trang Nghiêm cũng rất là phiền não. Chuyện Trang Ninh rốt cuộc là ai nói ra còn chưa điều tra ra được, kế tiếp lại xảy ra chuyện liên tục khiến anh ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Thậm chí ngay cả phía trên cũng phái người xuống, hỏi rốt cuộc anh đắc tội người nào, sao chuyện xưa cũ cũng lục ra như vậy.

Chính phủ, phần lớn thời gian là một địa phương đen tối, tình huống bây giờ còn chưa nghiêm trọng cho nên mới phải thông báo Trang Nghiêm một chút. Nhưng nếu như chuyện phát triển nghiêm trọng lên, vậy chẳng mấy chốc Trang Nghiêm cũng sẽ bị vứt bỏ. Sĩ diện không chỉ là của cá nhân mà thôi, chính phủ cũng cần sĩ diện. Nếu bởi vì chuyện này bị dân chúng căm ghét, vậy sớm muộn gì chính phủ cũng có ngày sẽ bị lật đổ.

“Trang Nghiêm” Người đàn ông trung niên bốn mươi, năm mươi tuổi mang mắt kiếng vẻ mặt nặng nề kêu một tiếng.

“Vâng” Trang Nghiêm hoàn toàn không dám nói thêm cái gì, với tư chất bây giờ của anh còn không có quyền lực phản kháng người trung ương phái tới.

“Trang Nghiêm, những chuyện kia bị phơi bày ra ngoài rốt cuộc là thật hay giả, tôi cần một câu trả lời chính xác.” Mục đích của người đàn ông tới thành phố H rất rõ ràng, chính là tới vì Trang Nghiêm. Dĩ nhiên, nếu như chuyện tra được là thật, vậy xử phạt là chắc chắn.

Trang Nghiêm đứng thẳng người, thời gian qua trên mặt đều mang nụ cười, lộ ra vẻ kiên định: “Tôi hướng tổ chức bảo đảm, tuyệt đối không phải là thật. Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng làm những việc này. Xin cho tôi thời gian, tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Vào lúc người đàn ông nghe được Trang Nghiêm nói tuyệt đối không phải là thật, nhìn anh một cái thật sâu, ngay sau đó quay đầu đi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ: “Những năm gần đây thành tựu của cậu thì phía trên cũng nhìn ở trong mắt. Thành phố H ở trong tay cậu phát triển rất tốt. Tôi còn nhớ, lúc mấy năm trước tới thành phố H còn chưa phải là bộ dạng như vậy, nhưng mới mấy năm không thấy, từng toà nhà cao tầng đã được xây lên. Nơi này không thể không có công của cậu.”

Trang Nghiêm nghe lời người đàn ông nói, không rõ lắm tại sao đối phương nói đoạn lời này, nhưng vẫn cúi đầu làm dáng khiêm tốn: “Đây là tôi phải làm,

có thể đảm nhiệm công hiến vì nước nhà là tôi nên làm.”

“Cậu biết là tốt rồi.” Người đàn ông nhìn Trang Nghiêm, “Cậu cũng là tôi nhìn đi tới từng bước một, có một số việc trong lòng mọi người cũng đều hiểu, nhưng mọi việc dù sao cũng phải có mức độ. Trang Nghiêm à, gần đây có phải cậu đắc tội người nào hay không?”

Lần này chính là chỉ bảo thật sự, Trang Nghiêm ngậm ngùi cả người, ngay sau đó có chút vui mừng, sau đó bắt đầu suy ngẫm chuyện mấy ngày gần đây của mình. Dĩ nhiên là nghĩ tới trên người hai người Diêu Cần và Diệp Bội, có chút do dự không quyết: “Có thì có. Có điều không phải là của tôi, là cháu ngoại gái của tôi đã làm chút chuyện sai lầm, nhưng mà tôi cũng chưa từng làm cái gì. Hơn nữa quan trọng hơn là đối phương cũng chỉ là hai đứa nhóc còn chưa lớn lên, nên không đến nỗi có năng lực lớn như vậy.” Theo bản năng trong đầu Trang Nghiêm đã cảm thấy hai người Diêu Cần và Diệp Bội hoàn toàn không thể ra tay.

“Cháu ngoại gái?” Người đàn ông hỏi một câu, sau đó chợt hiểu, “Chuyện này tôi cũng có nghe nói rồi. Có điều năng lực đứa cháu ngoại nữ kia của cậu đúng là ghê gớm thật, đến cả bom thật vậy mà cũng có thể tìm được. Không phải mới chỉ có mười mấy tuổi ư? Nhưng chuyện này tốt nhất cậu không nên nhúng tay vào, nếu không rất khó giữ lại cậu, còn nữa, nếu như cuối cùng nhớ ra đắc tội người nào thì tốt nhất mang theo 100% thành ý đi nói xin lỗi. Bây giờ, những chuyện này của cậu còn chưa nghiêm trọng đến nỗi khiến con đường làm quan của cậu chịu ảnh hưởng, nhưng nếu tiếp tục phát triển thêm nữa, tôi lại không thể bảo đảm.”

“Tôi biết rồi.” Trang Nghiêm trịnh trọng gật đầu, cho dù bây giờ anh thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là đắc tội người nào, bởi vì với tính tình của anh thật sự rất ít đắc tội với người ta, “Tôi nhất định sẽ xử lý chuyện này thật tốt, hơn nữa tôi tin tưởng không làm việc trái với lương tâm cũng sẽ không sợ quý gõ cửa.”

Trang Nghiêm đã nói như vậy, rốt cuộc người đàn ông nở nụ cười, hiển nhiên câu trả lời này làm cho ông ta rất hài lòng: “Rất tốt, phía trên kia tôi gánh vác một chút trước, chuyện nơi đây, cậu chú ý một chút. Cậu chưa từng làm việc trái với lương tâm đó là không còn gì tốt hơn rồi, chỉ hy vọng cậu không nên làm cho chúng tôi thất vọng.”

“Được, tôi biết rồi.”

Sau khi người đàn ông rời đi, Trang Nghiêm bắt đầu suy nghĩ chuyện phát sinh gần đây, nếu như không phải là có người rất sớm đã có thù oán với anh rồi bắt đầu bày kế, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai người Diêu Cần và Diệp Bội, nhưng nếu chỉ có sự kiện kia vẫn không thể có tiếng động lớn như thế. Hơn nữa, những thứ đó cũng không phải là dễ dàng có thể tra được như vậy. Phải biết, lúc đầu cho dù lúc địa vị Trang Nghiêm không cao thì anh cũng đi một bước lau một bước. Những thứ dấu vết kia hầu như đã bị anh lau sạch, muốn tốn sức điều tra được cũng không phải là một điểm hai điểm.

Lúc tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc” vang lên, Trang Nghiêm vẫn chưa nghĩ ra được rốt cuộc đắc tội với ai, ai sẽ đi phí sức đưa anh vào tình trạng này. Nhưng nghe thấy tiếng gõ cửa, anh vẫn quyết định đi xuống trước, có lẽ chờ lúc nhắc lên lần nữa thì có thể biết nguyên nhân.

“Mời vào.”

“Trang thị, người ta tìm tôi rồi.” Người đến là trợ lý Trang Nghiêm, về phần Trang thị, cũng chỉ là viết tắt thị trường Trang mà thôi. Đúng vậy, Trang Nghiêm chính là thị trường thành phố H.

“Hà?” Trang Nghiêm ngẩng đầu, sau đó thấy được một người đàn ông chừng hai mươi đeo kính mất đi theo tới sau lưng, mặt lộ vẻ nghi ngờ, “Đây chính là người gọi là cao thủ? Thật sự có thể điều tra được rốt cuộc là người nào đi truyền những thứ đó sao?”

Mà đối mặt nghi ngờ của Trang Nghiêm, gã đeo kính cũng có chút không vui, kiêu ngạo mà ngẩng đầu: “Bây giờ Internet phát triển thay đổi từng ngày, nhưng mà tôi dám nói thực lực của tôi cho dù là ở trong phạm vi cả nước cũng là số một số hai. Thị trường Trang, là anh không tin tôi sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Trang Nghiêm cười nói, “Tôi cũng chỉ là cảm thấy kinh ngạc đối với cậu nhóc như cậu tuổi trẻ tài cao mà thôi, cũng không biết là ai phi báng tôi, lại sắp xếp một ít thứ có hay không đều được khiến dân thành phố đều cảm thấy tôi lại là một người như vậy. Cho nên tôi hi vọng cậu có thể giúp tôi tra ra kẻ khởi xướng.”

“À.” Khóe mắt gã đeo kính cũng có thêm nụ cười, có người khen ngợi đó là không còn gì tốt hơn rồi. Dĩ nhiên, khi người này còn là thị trường thì sự kích động kia không phải là những thứ khác có thể so được, “Thị trường Trang quá khen rồi! Nếu bàn về tuổi trẻ tài cao thì ai hơn được ngài, tuổi còn trẻ đã là lãnh đạo thành phố, hơn nữa còn là thị trường thành phố H. Tôi cũng chỉ là sử dụng tay một chút mà thôi, thị trường Trang lại là thị trường tốt trong lòng mọi người, có thể làm việc cho thị trường là vinh hạnh của tôi.”

Gã đeo kính sùng bái đương nhiên khiến Trang Nghiêm cũng rất vui vẻ: “Tốt lắm. Cậu nhóc, vậy tôi cũng không nói nhiều, hy vọng cậu có thể phát huy tất cả bản lĩnh của cậu, giúp tôi tìm ra cuối cùng là ai thiếu đạo đức như vậy, làm ra chuyện như thế.”

“Được.” Gã đeo kính gật đầu một cái, sau đó bắt đầu kéo dây, kết nối với máy vi tính mình mang tới, nằm bò ở trên bàn của mình bên bắt đầu.

Tìm được địa chỉ trang web, chàng trai đeo kính bên bắt đầu nghĩ biện pháp tìm IP đối phương: “Ồ, vậy mà lại là dùng thay quyền nước ngoài. Đúng là rất lâu rồi tôi không gặp đối thủ mạnh mẽ như vậy, lần này tôi nhất định phải trở tài.” Lúc này Internet phát triển không nhanh, thứ thay quyền IP này cũng có rất ít người dùng, cho dù có người dùng cũng chỉ là cấp một mà thôi. Nhưng điểm này hoàn toàn không tính là cái gì đối với gã đeo kính.

Theo thời gian từ từ tăng lên, trên trán chàng trai đeo kính lại xuất hiện mồ hôi, phá vỡ số hiệu từng cấp từng cấp, độ khó tăng mạnh một chút xiu. Nhưng ngay cả bóng của kẻ địch anh ta cũng không bắt được, bởi vì địa chỉ IP đã dạo quanh mỗi nơi thế giới này.

“Sao rồi? Có vấn đề gì không?” Tay Trang Nghiêm chống trên bàn, nhìn người này mới vừa rồi còn lòi thè son sát cả mặt, lúc này giống như lòng tin đều

bị tan rã.

“Không có, làm sao lại như vậy?” Gã đeo kính còn định tiếp tục nữa, nhưng trong miệng cứ lảm bảm nói, “Thật là mạnh! Lần đầu tiên thấy người mạnh như vậy, không biết lần sau là quốc gia nào. A, là nước Trung Quốc, rồi cuộc về lại trong nước à, tiện thể để cho tôi bắt được anh rồi cuộc là ai.” Không qua một giây, chàng trai đeo kính lại bắt đầu kêu rên, “Làm sao lại, lại chạy ra nước ngoài rồi!”

Nếu nói trong phạm vi vận hành mã hóa ngay từ đầu là chàng trai đeo kính, vậy càng ngày đến sau, theo số hiệu càng ngày càng cao cấp, mắt kiếng □ vốn là xem không hiểu rất nhiều số liệu. Anh ta cũng chỉ là tùy tiện vượt qua mà thôi nhưng cũng không có xảy ra vấn đề gì. Ngay vào lúc chàng trai đeo kính cho là cách làm của anh ta đúng, một tiếng “Xi”, máy vi tính trong tay anh đột nhiên lại màn hình đen thui, sau đó lại bắt đầu bốc khói.

“A. Bảo bối của tôi, tại sao có thể như vậy?” Chàng trai đeo kính ôm lấy máy vi tính của mình. Nhưng mà bốc cháy chính là bốc cháy, máy vi tính bởi vì vận hành quá nhiều mã xuất hiện kết quả như thế, cho dù nói thế nào cũng không thể bù lại.

Trang Nghiêm thở ra một hơi, nhức đầu xoa của huyết Thái Dương của mình, còn tưởng rằng có thể tìm ra người nọ, không ngờ chuyện lại trở về tại chỗ. Rồi cuộc là người nào nhằm vào mình vậy, còn tìm người tài nghệ lập trình cao như vậy đến xử lý chuyện này. Từ một loạt chuyện mới vừa rồi có thể thấy được gã đeo kính vẫn còn có chút chân tài thực học. Nguyên nhân không thể phá giải chỉ có thể là đối phương quá thông minh, thật sự là khiến người ta nhức đầu không dứt đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42:

Editor: trang bubble ^^

Tất cả đều cần tiến hành theo chất lượng, thật giống như nước ấm luộc ếch xanh vậy. Nếu là lập tức thả vào nước nóng bỏng, vậy con ếch kia có thể còn có thể nhảy nhót một lúc, sau đó chạy trốn châu trời, nhưng nếu như đun nóng một chút xíu, vậy thì rất có thể trước khi con ếch kia sẽ kịp phản ứng cũng đã luộc chết nó.

Ở trong mắt Diệp Bội và Điều Cần, Trang Nghiêm chính là con ếch, hoặc giả nói là động vật hung ác hơn so con ếch. Bởi vì lúc con ếch thoáng cái bật ra ở trong nước nóng thì không có tính công kích, nhưng Trang Nghiêm lại có tính công kích. Hơn nữa, tính công kích này còn không phải là một chút hai chút.

Nếu như chỉ là tham ô nhận hối lộ, ảnh hưởng đối với Trang Nghiêm cũng sẽ không lớn lắm, nếu không hiện tượng tham ô ở nước Hoa cũng sẽ không mạnh mẽ như vậy. Diệp Bội và Điều Cần cũng chưa từng nghĩ tới dùng một chuyện này đã kéo Trang Nghiêm xuống ngựa, bởi vì bọn họ đương nhiên cũng chuẩn bị một món quà lớn.

Bên trong một căn phòng, một nam sinh mười lăm mười sáu tuổi ngồi trước mặt máy vi tính, đôi tay gõ thật nhanh ở trên bàn phím, nhưng ánh mắt cũng không nhìn bàn phím, thuần túy là (touch-type) đánh đui.

“Tiểu Hạo, sao rồi?” Diệp Bội căng thẳng hỏi, nam sinh này không phải là người khác, chính là con trai cô út Diệp Bội. Bây giờ người này gọi là Diệp Hạo.

“Chỉ à, chỉ cứ thoải mái đi.” Diệp Hạo không ngắt đầu, “Chỉ còn không rõ kỹ thuật của em. Nếu như em nói là thứ hai thì không ai dám nói thứ nhất, tuy rằng mới vừa rồi có người muốn phá giải địa chỉ IP, nhưng bị em đánh lại. Bây giờ đối phương không có động tĩnh, vậy có lẽ là máy vi tính của anh ta đã báo hỏng đấy.”

“Có người muốn phá giải?” Diệp Bội ngạc nhiên nghi ngờ, “Sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên sẽ không, cho nên em nói chị thả lại mười ngàn trái tim đi. Lúc em đăng tải đã nhảy rất nhiều lần, hơn nữa mã hoá rất nhiều đường khóa. Nếu như đối phương muốn phá giải thì nhất định phải kiên trì không ngừng ở trước máy vi tính, nhưng mà em tin tưởng là sẽ không có người như thế. Hơn nữa, cho dù đối phương phá giải đại khái cũng chỉ có thể tìm được địa chỉ internet lúc em phát ra.” Diệp Hạo mới chỉ mười lăm tuổi, nhưng cậu lại không thích đọc sách, chỉ thích làm những thứ về trình tự này. Hơn nữa, Diệp Bội và Điều Cần lý giải một chút về chương trình Internet đời sau. Năng lực của Diệp Hạo đúng là rất mạnh.

Diệp Bội thở phào nhẹ nhõm, cô chính là không muốn để cho đối phương biết tình huống bên này của mình: “Đúng rồi, Tiểu Hạo, một phần cuối cùng trong tài liệu này truyền lên rồi sao?”

“Dĩ nhiên.” Diệp Hạo gõ xuống Enter, xoay cái ghế qua nhìn Diệp Bội, “Em đã hoàn thành toàn bộ, rất nhanh trên web sẽ truyền ra chuyện Trang Nghiêm nghi có liên quan đến giết người. Lần này người của chính phủ muốn không nhúng tay vào cũng không thể rồi. Chẳng qua, lần đầu tiên em phát hiện sức mạnh Internet thật sự là rất mạnh mẽ đấy, cũng chỉ có chị và anh rể mới có thể nghĩ ra được biện pháp như vậy, người bình thường sợ rằng cũng còn không hiểu đối với Internet cho lắm thôi.”

Đối với chuyện Diệp Hạo gọi Diêu Cẩn là anh rể, có lẽ hầu như đã là ngầm thừa nhận, cho nên Diệp Bội cũng không có nhiều lời. Nhưng đối với vấn đề của Diệp Hạo, Diệp Bội vẫn rất có tính nhẫn nại trả lời: “Ồ hiện tại thật ra thì sức mạnh Internet còn chưa được khai thác ra hoàn toàn. Theo kỹ thuật phát triển, trong tương lai máy vi tính có lẽ sẽ trở thành đồ thiết yếu của mỗi gia đình, cho nên có một số việc nếu có thể làm sớm một chút vậy thì vẫn sớm đi làm cho xong thôi. Nói thí dụ như có vài đăng ký domain name (tên miền), còn có công cụ giao lưu tức thì hoặc là thứ khác trên web, cụ thể Tiểu Hạo em có thể chú ý tin tức nước ngoài, ở phương diện này nước ngoài đã phát triển rất khá.”

Ánh mắt của Diệp Hạo sáng lên: “Chị nói thật tốt, em hiểu rồi.”

Bên này, hai chị em trò chuyện rất vui vẻ, bên kia cũng đã ra khỏi con sóng thần, Trang Nghiêm, vào lúc này nho nhã và dịu dàng của anh đã không thể duy trì tiếp rồi. Cho dù ai lần lượt bị người ám toán hơn nữa lúc còn không biết đối thủ là ai cũng không thể giữ vững bình tĩnh, đương nhiên Trang Nghiêm cũng không ngoại lệ.

“Người đâu.” Trang Nghiêm rống to, đợi đến lúc ngoài cửa có người tiến vào lại thấy trên mặt người đàn ông luôn luôn được gọi là nhả nhứt nhứt có tràn đầy tức giận, “Cho các anh thời gian ba ngày, các anh phải nghĩ tất cả biện pháp tìm ra tung tích kẻ địch cho tôi. Nếu không các anh cũng không cần làm việc ở đây rồi.”

“Dạ... dạ, Trang thị.” Người luôn nổi giận không đáng sợ, đáng sợ ấy là những người bình thường luôn không nổi giận đột nhiên nổi giận lên, lúc này Trang Nghiêm ở trong lòng mọi người chính là tình huống như vậy, bình thường tôn trọng cho tới bây giờ đã hoàn toàn biến thành e ngại.

Lúc này Trang Nghiêm rất tức giận, thật sự rất tức giận, nhưng hôm nay cũng là ngày anh có thể thăm tù. Vì Trang Ninh, anh vẫn quyết định sửa sang tốt tâm tình đến nhà tù.

Nhà tù của xã hội bây giờ đương nhiên sẽ không giống hoàn cảnh tồi tàn như cổ đại vậy, nhưng nếu người bình thường đi vào cuộc sống này cũng sẽ không dễ chịu lắm. Có điều Trang Ninh không phải là người bình thường, vì vậy nốt chỗ của cô ta còn là một căn phòng đơn độc, dĩ nhiên, thăm tù thì không cần đi vào phòng.

Trang Nghiêm ngồi ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh, nhìn cửa phòng bên trong mở ra, sau đó Trang Ninh mặc quần áo tù từ bên trong đi tới, nhưng tâm tình của cô ta cũng không phải là tốt lắm, vẫn hốt hoảng.

“Ninh Ninh,“ Trang Nghiêm gõ gõ cửa sổ, “Ninh Ninh, là cậu, con nhắc điện thoại có được hay không? Ninh Ninh đừng ở cái bộ dáng này, cậu nhìn đau lòng.”

Trang Ninh nhìn miệng người bên ngoài hơi mở ra đóng lại, gần đây đều đối xử lạnh nhạt, gương mặt thành thạo cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng, trong lòng không khỏi đau xót, ngón tay tìm tới cửa sổ thủy tinh, dùng sức vỗ cửa sổ: “Cậu, là cậu tới cứu con ư? Con không muốn sống ở chỗ này. Bên trong thật là đáng sợ! Con muốn đi ra ngoài... con muốn đi ra ngoài.”

Hiệu quả cách âm của loại cửa sổ này rất tốt, Trang Nghiêm cũng không nghe một câu nói nào, không thể làm gì khác hơn là ra hiệu Trang Ninh nhắc điện thoại lên, chỉ chỉ điện thoại trên tay mình.

“Alô, cậu, con thật sợ hãi, con muốn đi ra ngoài. Con không muốn ở một mình trong này.” Hai mắt Trang Ninh đau xót, nước mắt bèn rơi xuống, làm cho mặt mũi cô vốn có vẻ rất đáng thương càng thêm lộ ra vẻ đáng thương.

“Được rồi, tốt rồi, cậu ở chỗ này. Ninh Ninh, con không cần gấp gáp.” Đứa bé này là anh tự mình nuôi lớn. Anh không có con cái bên xem Trang Ninh thành con của mình, giống như là con gái ruột thịt, nhưng bây giờ anh vẫn cứ không có biện pháp nào.

“Cậu,“ Trang Ninh mang theo tiếng khóc nức nở, “Cậu để cho con đi ra ngoài đi, trong này không có chơi tốt chút nào, cơm cũng ăn không ngon.”

“Ồi,“ Trang Nghiêm thở dài, nhưng vẫn cam kết, “Ninh Ninh, con nhẫn nại một khoảng thời gian, chờ qua khoảng thời gian này cậu nhất định sẽ cứu con ra.”

“Con không muốn, cậu là người xấu, cậu không cần Ninh Ninh rồi.” Trong nhà tù có một loại không khí làm cho người ta rất ngột ngạt, lúc nào cũng khiến người ta muốn chạy trốn. Lúc này Trang Ninh chính là ở dưới trạng thái như vậy, cô tuyệt đối không muốn tiếp tục ở lại nơi này.

Trang Ninh khổ sở, Trang Nghiêm nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng rất không đành lòng, có điều với tình cảnh bây giờ của anh vẫn còn rất khó bảo vệ Trang Ninh ra. Vậy chỉ có một biện pháp, Trang Nghiêm che ông nói, nhỏ giọng dặn dò gì đó đối với Trang Ninh. Qua một lúc lâu đợi đến thời gian đã đến lúc rồi, cuối cùng Trang Nghiêm mới nói một câu: “Ninh Ninh, chuyện này chính con nắm chặt được, nhỏ bé cần bắt chẹt được, thành bại đang ở chính chỗ của con đó. Đến lúc đó ở bên ngoài sẽ dễ dàng rất nhiều.”

“Dạ,“ Trang Ninh trịnh trọng gật đầu, “Con biết rồi. Cậu, Ninh Ninh chờ cậu tới đón con.”

Trang Nghiêm rời đi, Trang Ninh cũng bắt đầu hành động, không phải những thứ khác mà là giả điên. Nếu như phạm nhân mắc bệnh thì sẽ có người hướng lên trên xin đưa người đó đi bệnh viện, đương nhiên Trang Ninh cũng không ngoại lệ.

Chỉ là cũng không có ai ngờ tới sau khi Trang Nghiêm đi về ngay cả nói cũng không nói đã bị bắt. Giết người là phạm pháp, cổ đại là như thế, hiện tại cũng là như vậy. Hiện tại phần lớn quốc gia đã hủy bỏ tử hình, nhưng nước Hoa vẫn còn, dĩ nhiên, với thân phận ban đầu của Trang Nghiêm nhiều nhất là ở tù chung thân.

Lần này, Diệp Bội cũng không ngờ động tác của chính phủ lại nhanh như thế, nhanh chóng như vậy. Nhưng đây cũng bởi vì lần này chuyện bị phơi bày ra

ngoài có đầy đủ chứng cứ.

Trong tài liệu chứng tỏ mười mấy năm trước bởi vì Trang Nghiêm lỡ tay giết một người phụ nữ. Vào thời điểm đó, người phụ nữ kia là người yêu của Trang Nghiêm, nhưng có lẽ là cái vả, có lẽ là cái khác, không cần thận bị Trang Nghiêm giết hại. Nhưng không có bất kỳ người nào biết, bởi vì thi thể đã biến mất.

Vào lúc Diêu Cần điều tra tư liệu Trang Nghiêm tình cờ để cho anh tra được chuyện này, cũng là Trang Nghiêm vận may không tốt, khi đó trùng hợp có người thấy được chuyện này. Căn cứ lời chứng nhân đó nói, Diêu Cần tìm được chỗ cần đến, thật sự lại để cho anh tìm được thi thể.

Bởi vì trạng thái tinh thần Trang Ninh không tốt bị người đưa vào bệnh viện, Trang Nghiêm lại bị nhốt vào ngục giam.

Hai người đều bị giải quyết, Diêu Cần và Diệp Bội mới thở dài một hơi, cùng nhau xui xẻo ở trên ghế sa lon.

Diệp Bội cầm lên điện thoại bên cạnh, bấm nước ngoài đường dài: “Alô, mẹ. Đứng, chuyện nơi đây đã giải quyết xong rồi, nếu như mọi người muốn thì có thể trở lại.”

“Hà? Cái gì? Không trở về? Muốn đi chơi? Mẹ đừng nói với con là mấy ngày trước mọi người cũng không đi chơi. Được rồi, cứ như vậy, mọi người chơi vui về đi.”

Nói điện thoại xong, sau khi Diệp Bội cúp nhún vai một cái về phía Diêu Cần bên cạnh: “Hết cách rồi. Mấy ngày nay bởi vì ba mẹ em và ba mẹ anh lo lắng chúng ta vẫn luôn ở trong khách sạn, bây giờ nghe em nói không sao cho nên bèn lập tức buông lỏng, đi chơi rồi.”

“Ồ, đây cũng là chuyện bọn họ sẽ làm, Được rồi, cũng không có gì, nhiều năm như vậy hình như bọn họ cũng chưa từng du lịch lắm, lần này cứ để cho bọn họ chơi một lần cho đủ đi.” Chuyện lần này quan trọng nhất cũng phiền toái nhất chính là một đoạn tập hợp tài liệu kia, đợi đến lúc bắt được điểm yếu của đối thủ rồi, vậy chuyện sau đó cũng dễ dàng rất nhiều.

“Ừ.” Diệp Bội gật đầu, “Đúng rồi, thiếu chút nữa em đã quên gọi điện thoại cho Nhượng Lâm rồi.”

Cầm điện thoại lên bấm dãy số, truyền tới lại đúng là một tiếng la to nói lớn trước mặt, Diệp Bội bị lấy lỗi tai, thật vất vả chờ bức tức của đối phương giải tán một chút mới đặt ống nói ở bên tai: “Xin lỗi, Nhượng Lâm, không phải là tớ không muốn gọi điện thoại cho cậu. Chẳng qua thật sự là có chút bận rộn. Được rồi, được rồi, tớ sai rồi, tớ sẽ bồi thường. Cậu tới nhà tớ đi, chúng ta vui hết mình một hồi.”

Diệp Bội vừa nói ra những lời này, điện thoại đối phương đã cúp, Diệp Bội chỉ nghe được một câu “cậu chờ đó cho tớ” thì bật cười, suy nghĩ một chút tính tình Nhượng Lâm, có lẽ cũng chỉ có một loại khả năng như vậy: “Diêu Cần, có lẽ Nhượng Lâm sẽ đến rất nhanh.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

“Ahhh, “Đầu đau như búa bổ, Diệp Bội chỉ nhớ rõ tối hôm qua chè chén say sưa ấy nhỉ, sau đó thì ngủ mất rồi, không phải là uống quá nhiều chứ. Cũng không đúng mà, tối hôm qua cô vốn cũng không có uống rượu, “Khụ khụ.” Cảm thấy trên cổ giống như có thứ gì đó siết cô thật chặt, cảm giác giống như là chẳng mấy chốc sẽ nghẹt thở.

Mở mắt ra, Diệp Bội thấy được một thứ làm người ta ngạc nhiên chính là nơi này cũng không phải nhà của mình, mà là một nơi xa lạ, cũng không đúng, nói xa lạ, chỗ này hình như cô đã tới.

“Ồi, tỉnh rồi, tao còn tưởng rằng mày không muốn tỉnh đấy?” Giọng nói quen thuộc, nhưng giọng nói này cũng không nên xuất hiện vào thời điểm này, xuất hiện tại nơi này.

Ý thức Diệp Bội trở về nhưng phát hiện cổ của mình bị treo, thật may là chân có bù thêm đồ đệm lên, không để cho cô đến nỗi cứ chết đi như vậy. Có điều đồ bù thêm ở chân kia lại cũng lung la lung lay, giống như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào vậy.

“Đây là nằm mơ thôi.” Diệp Bội nhắm mắt lại, cô luôn sẽ nằm mơ một chút kỳ kỳ quái quái.

“Không phải nằm mơ đâu, chẳng lẽ bây giờ chân thật như vậy khiến mày không tin phải không?” Giọng nói vang lên lần nữa.

Diệp Bội cúi đầu, lại thấy được người không nên xuất hiện ở nơi này, tròn to hai mắt: “Trang Ninh, sao cô lại ở trong này, không phải là cô đã vào nhà tù sao?”

“Dĩ nhiên là đi ra, ha ha, “Trang Ninh cười ha ha, “Bởi vì tụi bây làm ra chuyện cho nên tao ra ngoài được. Nói, rốt cuộc cậu tao thế nào rồi?”

“Cậu cô?” Diệp Bội kinh ngạc một tiếng, “Là chú Trang sao? £@£ Tôi cũng không rõ ràng lắm, có điều hình như chú ấy quả thật đã xảy ra chuyện gì đó,

nhưng không có liên quan gì với tôi chứ.”

“Không có liên quan?” Trang Ninh đá đồ dưới chân Diệp Bội, nổi giận đùng đùng. “Không có liên quan mà tội bây đang chèn say sưa, không có liên quan mà tội bây vui vẻ như vậy, khẳng định có liên quan với tội bây, cho nên tao muốn để cho tội bây chôn theo.”

Diệp Bội có hơi bị sự điên cuồng của Trang Ninh hù sợ, nếu đồ dưới chân bị Trang Ninh đá ngã vậy thì mạng cô thật sự là mất rồi: “Trang Ninh, cô bình tĩnh một chút, cậu cô chỉ là vào nhà tù còn chưa có chết. Chú ấy còn chưa có chết đâu.”

“Hừ, vào nhà tù cũng không được.” Trang Ninh cười lạnh nói, “Dù sao tao chính là muốn tội bây chôn theo, quan trọng nhất là tội bây lại dám gạt tao. Lần trước, tội bây lại dám gạt tao, nếu không phải là tội bây gạt tao thì tao cũng sẽ không đau khổ như thế. Nếu không phải là tao giả vờ thành bệnh thần kinh thì tao cũng không thể bắt được tội bây.”

Diệp Bội cười khổ, thì ra là xét đến cùng vẫn là chuyện lần trước, nhưng mà cô cũng không ngờ Trang Ninh vậy mà lại ra ngoài. Diệp Bội cho là sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, có điều nghe Trang Ninh nói tội bây, cô đột nhiên ý thức được cái gì: “Trang Ninh, cô ngoài bắt tôi ra còn bắt người nào?”

“A, cái này à, người không có liên quan nhưng không có quan hệ gì với tao, người có liên quan đều ở chỗ này. A, phía sau này thì có một người.” Trang Ninh bấu bấu môi.

Diệp Bội sợ hết hồn, cẩn thận xoay người từng li từng tí, thấy Diêu Cần đang ở sau lưng, dáng vẻ không sai biệt lắm với cô, tức giận nhìn Trang Ninh: “Cô là kẻ điên sao?”

“Ai là kẻ điên, mày mới là đồ điên.” Không biết vì sao, cái từ kẻ điên này hình như thành từ mà Trang Ninh không thể nói, cho nên Diệp Bội chỉ vừa nói như thế thì cô ta nổi điên ngay.

Đúng lúc này, một tiếng nói yếu ớt vang lên: “Trang Ninh, cuối cùng là cô muốn thế nào?”

“Anh Diêu, anh cũng tỉnh rồi à.” Trang Ninh ngẩng đầu lên hé miệng nở nụ cười, “Em thật sự là... rất là vui. Kỳ thật, em đúng là rất thích anh, cho nên cho anh một lựa chọn, là anh lựa chọn em hay là lựa chọn cô ta. Nếu như lựa chọn em thì em lập tức thả anh xuống, chúng ta có thể có cuộc sống thật vui vẻ.”

Diêu Cần hít một hơi: “Vậy nếu như tôi lựa chọn cô, Bội Bội sẽ như thế nào?”

Trang Ninh hừ lạnh một tiếng: “Anh cũng đã lựa chọn em, vậy cũng không có bất kỳ quan hệ gì với cô ta rồi. Hơn nữa lần này em thật sự không nhìn được, hai chồng dưới chân các người nhất định là có một chồng phải sụp đổ.”

“Ha ha, nếu như thế, vậy còn có cái gì hay mà hỏi.” Ý lời này của Diêu Cần đã rất rõ ràng, đại biểu là anh tuyệt đối không thể nào lựa chọn Trang Ninh.

“Tại sao có thể như vậy?” Nước mắt của Trang Ninh từ từ rơi xuống, “Em yêu anh như vậy, hơn nữa lần trước anh cũng nói có thể đi cùng với em. Đúng rồi, anh còn nói đã chán ghét cô ta, nói như vậy tại sao còn muốn lựa chọn cô ta chứ?”

Khuôn mặt Diêu Cần nghiêm túc: “Lời lần trước nói cũng chỉ là tôi lừa gạt cô, tình cảm của tôi với Bội Bội không có ít như trong tưởng tượng của cô vậy. Cô làm qua như vậy cô cảm thấy thú vị ư? Cho dù hai chúng tôi đều chết hết cô cũng sẽ không vui vẻ, còn không bằng để cho một người trong chúng tôi sống sót, vậy người sống sót đó mới sẽ hạnh phúc.”

“Diêu Cần, anh khôn nạn.” Diệp Bội trợn mắt nhìn về phía Diêu Cần, “Em cảnh cáo anh, không cho phép cho anh tự chủ trương. Nếu như lần này anh tự chủ trương nữa thì đời sau em tuyệt đối sẽ không đi cùng với anh, đừng tưởng rằng đây chính là tốt nhất đối với em.”

“Bội Bội.” Diêu Cần không biết nên nói gì.

“Em là em, anh không thể thay em lựa chọn con đường sau này của em. Hơn nữa, đời sau, anh nên hiểu là có ý gì, chuyện tương lai ai cũng không thể dự liệu được, giống như chuyện trước kia chúng ta không dự đoán tới.” Diệp Bội ghét nhất chính là người thay cô làm lựa chọn, cho dù người này là Diêu Cần cũng không ngoại lệ.

Hai người tương tác hài hòa như vậy, chọc cho Trang Ninh càng thêm tức giận: “Các người không cần khoe khoang ngọt ngào ở trước mặt tôi. Tức chết tôi rồi, được rồi, các người đá kéo bao, người nào thua người đó chết. Dù sao tôi chính là không ưa các người không được sao?”

“Hả?” Diệp Bội kinh ngạc, “Đây cũng quá là trò đùa nhỉ. Đây chính là sinh mạng, hơn nữa quan trọng nhất là cô phải cời tay chúng tôi ra đi.”

“Cái này, được rồi.” Nói rồi, Trang Ninh chuyển một cái thang, trước tiên leo lên mở sợi dây của Diệp Bội ra rồi sau đó lại đi đến mở sợi dây của Diêu Cần ra.

Đợi đến khi cời ra toàn bộ sợi dây của hai người, Diệp Bội bèn nhếch miệng nở nụ cười: “Trang Ninh, cô thật sự là nhớ ăn không nhớ đánh” Vừa dứt lời, trên tay Diệp Bội không biết từ nơi nào thêm một lưỡi dao. Chẳng được bao lâu, sợi dây đã bị cắt đứt, mà một bên khác, sợi dây Diêu Cần cũng bị cắt đứt giống vậy. Hai người cũng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

“Các người. Hai người các người.” Trang Ninh lui về phía sau từng bước một, giống như không thể tin được lại sẽ là kết quả như thế.

Đúng lúc này, cảnh sát rút cuộc đã tới, cũng coi là kịp thời, đi theo cùng còn có một người.

“Bội Bội. . . .” Người đến nhào một phát tới trên người Diệp Bội.

“Ngoan.” Diệp Bội vuốt xuôi tóc người tới, “Làm sao cậu biết chúng tớ ở chỗ này vậy?”

“Tớ cũng không phải là chó, cậu có thể dùng thế này đối với tớ không?”

“A, thì ra là không phải sao?” Diệp Bội nén cười, “Tớ nói sao chứ, nếu là chó thì nào có lớn như vậy. Ha ha. Được rồi, Nhược Lâm, làm sao cậu lại dẫn theo cảnh sát tới đây?”

“Bởi vì khi tớ tỉnh lại không thấy các cậu, cho nên liền vội vàng báo cảnh sát. Người em trai bảo bối kia tra được người này chạy ra. Hơn nữa, tớ nhớ là mấy ngày trước cậu từng nói chuyện với tớ, cho nên tớ bèn dẫn bọn họ tới nơi này, không thể ngờ thật sự là ở chỗ này.”

Mặc kệ Nhược Lâm làm những chuyện như vậy rốt cuộc có ích hay không, nhưng một phần tấm lòng này cũng là tồn tại. Nếu như Diệp Bội và Điều Căn không nói trước chuẩn bị sẵn sàng, vậy hiện tại việc làm của Nhược Lâm chính là chuyện lớn cứu mạng.

Diệp Bội ôm lấy Nhược Lâm: “Cảm ơn cậu.” Cảm ơn vài năm nay người này ở cùng với tớ, cảm ơn cậu để cho tớ cảm thấy cho dù sống lại vẫn có thể biết kết bạn, cảm ơn cậu vẫn luôn nghĩ tới tớ.

Muốn cho cảnh sát tin tưởng nơi này thật sự xảy ra chuyện cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Sống lại đã lâu như vậy, Diệp Bội cũng chỉ có một người bạn như Nhược Lâm vậy, không phải cô không muốn có điều rất khó. Về từng trải khác biệt, tuổi tác trong lòng và thân thể khác biệt khiến Diệp Bội dù là qua lại với bạn bè nào trẻ tuổi đều sẽ cảm giác rất kỳ lạ, nhưng Nhược Lâm lại có từng trải, từng trải đạt được thông qua quay phim. Tuy rằng bình thường Nhược Lâm xem ra hơi tùy tiện, nhưng ở dưới tình huống như thế lại cũng rất có ích.

Hai lần bắt cóc, hai lần giết người chưa đạt, một lần vượt ngục, toàn bộ những thứ này cộng lại đủ để cho Trang Ninh ngây ngô ở trong tù rất lâu rồi. Chẳng qua, có lẽ là bởi vì thêm một lần từng xảy ra chuyện giả bộ bệnh vượt ngục, phía nhà tù quản chế đối với Trang Ninh cũng trở nên nghiêm khắc hơn nhiều.

Sau khi Diệp Bội đã hỏi Nhược Lâm mới biết thì ra là tối hôm qua bọn họ quả thật ngủ thiếp toàn bộ, nhưng không biết Trang Ninh dùng cách gì len lén đi vào. Về phần vận chuyển người là một vài tên côn đồ các kẻ được Trang Ninh thuê, sau đó cũng bị bắt được. Bọn họ chỉ phụ trách chuyển người, chuyện sau đó cũng không trông nom.

Sau đó Nhược Lâm do biết Diệp Bội không có việc gì thì rời đi, cô vẫn còn đang quay phim, lần này cũng chỉ là lén chạy đến. Được rồi, trang bubble ^^ lúc chuyện lần này kết thúc ngay cả bộ phim của Nhược Lâm cũng còn chưa quay xong, chỉ có thể nói phát triển thật quá nhanh chóng.

“Đúng rồi, Điều Căn, khi còn bé em với anh nói về chuyện xưa ‘Đá kéo bao’ đó anh có ý kiến gì không?”

“Ừ, đây cũng thật sự là có một chút, chuyện xưa này thật ra thì có rất nhiều loại khả năng cũng có thể thuyết phục. Một loại là nam sinh suy nghĩ vì nữ sinh, nữ sinh muốn sống còn, kết quả lại cứ ngược lại. Một loại khác là nữ sinh hiểu rõ nam sinh, cho nên mới phải ra bao, đây chính là hai người lo nghĩ lẫn nhau vì đối phương.”

“Vậy lựa chọn của anh thì sao? Thật ra thì em thật sự vô cùng muốn biết nếu như vừa rồi Trang Ninh thật sự để cho chúng ta làm thế, sự lựa chọn của anh sẽ là cái gì?”

“Nếu là ngay từ đầu, anh sẽ lựa chọn kéo, nếu như là lúc sáng tỏ biết em sẽ không thay đổi thì có lẽ anh cũng sẽ ra kéo. Nhưng mà, tình huống chúng ta với người bình thường cũng không giống nhau, có lẽ tình yêu cũng không phải tất cả nhưng chúng ta là một thể, thể giới này là chúng ta cùng đi, nếu như phải đi cùng chỉ có thể cùng đi.”

“Anh nói đúng, nếu là cùng đi, nếu như phải đi vậy chỉ có thể cùng đi. Đời này, cuộc sống ba mẹ em cũng rất tốt, cho nên em rất yên tâm. Nhưng mà bây giờ tốt hơn rồi, chúng ta đều không sao, sau này cũng sẽ tiếp tục sống như vậy nhé.”

“Được.”

Sau đó... Sau đó, Trang Nghiêm bị phán xử tù chung thân. Trang Ninh lại thật giống như điên thật rồi, hơn nữa mất đi một phần trí nhớ. Nhưng cũng là như vậy, cuộc sống thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Từ đây về sau, một ngày nào đó bắt đầu, cuộc sống mới lại bắt đầu, tảng đá lớn trong lòng Điều Căn và Diệp Bội cũng rơi xuống một phần. Chỉ còn lại một tảng cuối cùng, động đất, rốt cuộc có thể dự đoán được hay không? Rốt cuộc làm sao khiến mọi người tin tưởng cho tới bây giờ tình Z cũng chưa từng sẽ phát sinh động đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt lại là tám năm trôi qua, Diệp Bội cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi.

Sau khi Diệp Bội tốt nghiệp đại học lại đi học nghiên cứu sinh, nhưng trong lúc đang học nghiên cứu sinh cô còn hỗ trợ biên soạn về việc học phương diện địa chất. Không vì cái gì khác, chỉ vì vài chục năm sau sẽ tới một trận động đất kia khiến nhân dân toàn thế giới đều khiếp sợ. Cho dù lúc này cuộc sống của Diệp Bội ở thành phố H, nhưng cô vẫn luôn chú ý về chuyện liên quan tới tỉnh Z.

“Bà xã, đi ra ăn cơm. Đừng cả ngày sống ở trong phòng nhìn máy vi tính, vậy không tốt đối với thân thể.” Điều Cần kêu ở ngoài cửa, dĩ nhiên, bọn họ còn chưa kết hôn. Diệp Bội vẫn luôn cảm thấy cho dù đã đến số tuổi kết hôn luật định nhưng hiện tại kết hôn còn sớm chút.

“A, được.” Khép lại laptop, Diệp Bội đi ra cửa phòng, lúc thấy Điều Cần thì hôn một cái ở trên mặt anh. Đây là ước định của hai người, ngay cả bốn phụ huynh kia cũng vẫn luôn nói hai người kia càng giống như là vợ chồng già hơn so với bọn họ. Loại trạng thái này giống như đã chung sống mấy chục năm. Có điều nghe được cách nói thế, Điều Cần và Diệp Bội chỉ cười nhưng không có nhiều lời.

Không biết từ một ngày nào bắt đầu, Diệp Bội và Điều Cần đã đơn độc có không gian nhỏ của mình, mà ba Điều cũng bởi vì một câu chuyện cười khi còn bé cho tới bây giờ vẫn không thể tháo xuống trọng trách. Bởi vì Điều Cần từng nói nếu như bọn họ thật sự ở cùng một chỗ vậy thì ba Điều cần hết lòng tuân thủ lời hứa, yêu cầu này chính là vào lúc này công ty vẫn do ba Điều quản lý.

Trên mặt bàn cơm nước rất phong phú, chay mặn phối hợp cũng rất hợp lý, có điều Diệp Bội nhìn những cơm nước kia luôn cảm giác có một ý nghĩ buồn nôn tan mất ra từ trong lòng.

“Oẹ.” Vọt vào WC, Diệp Bội nôn ọe, nhưng trong bụng lại không có đồ cho cô ói, cho nên chỉ là luôn ói ra nước chua.

Điều Cần cũng vọt vào WC, vừa vỗ tay Diệp Bội, vừa ân cần hỏi: “Bà xã, em không sao chứ, có cần phải đi bệnh viện không?”

“Em cũng không biết.” Diệp Bội tựa vào trên người Điều Cần, “Em chỉ cảm thấy dạ dày rất khó chịu, nhìn những thức ăn trên bàn kia đã cảm thấy buồn nôn, muốn ói. Không bằng cứ đi bệnh viện xem một chút đi.”

Điều Cần ôm lấy Diệp Bội, trách cứ: “Anh bảo em ăn cơm thật tốt em không nghe. Xem đi, hiện tại có vấn đề đấy.” Ôm Diệp Bội ra cửa, cẩn thận đặt Diệp Bội lên ghế lái phụ, Điều Cần rất nhanh lại xoay người đi tới ngồi lên chỗ tài xế.

“Em nào có không ngoan ngoãn ăn cơm, không phải là anh liên tục đốc thúc em sao? Chỉ là gần đây cơ thể lại thật sự giống như hơi khó chịu, chu kỳ kinh nguyệt tháng này cũng chậm trễ, đi một chuyến bệnh viện cũng tốt.”

Tiếng “Két --” vang lên, xe cứ ngừng lại như vậy, có điều vừa bắt đầu cũng không có lái nhanh lắm, cho nên ngược lại không có chuyện gì, chẳng qua Diệp Bội vẫn còn có chút tức giận: “Anh làm gì thế? Có biết như vậy rất nguy hiểm hay không?”

“Cái đó, bà xã.” Điều Cần quay mặt sang phía Diệp Bội, trên mặt có vui mừng còn có thấp thỏm, “Không phải là mang thai chứ?”

“Hả?” Diệp Bội xoa xoa lỗ tai, hoài nghi nghe lầm, chỉ là thấy cả mặt Điều Cần trịnh trọng gật đầu, Diệp Bội không thể tin nói: “Không phải anh tính sai rồi chứ? Gần đây không phải là chúng ta cũng làm các biện pháp bảo vệ rất tốt, làm sao có thể sẽ mang thai?” Nói xong Diệp Bội lại thấy mặt Điều Cần lúng túng nghiêng đầu, lúc này cũng đã hiểu ra cái gì, cả giận nói, “Điều Cần, anh thật sự là khôn khiếp không sai mà. Anh lại không qua sự đồng ý của em tự tiện làm ra tính toán như vậy?!” Nói rồi quả đấm bèn đưa tới.

Bệnh viện “Chúc mừng cô...Cô chắc chắn sắp làm mẹ, đứa bé đã sáu tuần rồi. Trong lúc này hi vọng anh chị có thể chú ý điểm này.” Bác sĩ mang gọng kính mảnh nâng mắt kiếng một chút, nhìn cặp vợ chồng son tới nơi này, tuy là một người nam đã biến thành gấu mèo, nhưng nếu mà cùng đi vậy chắc là không có vấn đề gì.

“À.” Diệp Bội nhận lấy tờ báo cáo, vẫn có một chút không thể tin, vậy là có con rồi, không tự chủ đặt lên bụng, ở trong đó đã có một sinh mệnh nhỏ rồi, luôn cảm giác cách mình rất xa xôi.

Đời trước, cuộc sống của Diệp Bội và Điều Cần cũng không thích hợp có con cái, cho nên mãi đến sắp ba mươi tuổi bọn họ cũng không có kế hoạch sinh con, mà tới lúc dự định sinh con thì lại xảy ra động đất, hai người cũng trở lại lúc hồi còn nhỏ, kế hoạch cũng bị gác lại. Tuy rằng Điều Cần vẫn luôn nói đùa cười nói lúc nào có thể sinh con, nhưng cô vẫn cảm thấy nên sớm hơn, có điều bây giờ cũng đã không phải là nói suông mà thôi, sinh mệnh nhỏ đã thành hình rồi.

Điều Cần thấy dáng vẻ Diệp Bội hoàn toàn mờ mịt, không khỏi chột dạ, đôi tay nắm lỗ tai của mình: “Bà xã đại nhân, anh sai rồi. Anh không nên không qua sự đồng ý của em làm cho em mang thai. Anh kiểm điểm, em muốn làm gì với anh cũng có thể.” trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Diệp Bội bắt đầu nhìn Điều Cần, không nói mà là cầm điện thoại lên, chờ nói thông sau đó sẽ sờ nói lên lời: “Mẹ, con muốn nhờ mẹ giúp một chuyện. Dạ, giúp con lấy ra hộ khẩu trong nhà, còn nữa, đi tìm mẹ Điều, cũng bảo cô cầm một bản hộ khẩu. Hết cách rồi, hai người lấy ra rồi con nói cho hai người biết. Được, đang ở cửa bệnh viện XX.”

Hộ khẩu? Lúc này đầu óc Điều Cần như một loại bột nhào hoàn toàn không nghĩ ra được cuối cùng nguyên nhân muốn lấy hộ khẩu là gì, sẽ sờ hỏi “Bà xã đại nhân, tại sao phải lấy hộ khẩu thế?”

“Ngủ ngốc.” Diệp Bội há mồm ói ra hai chữ này, “Anh cho rằng anh kêu em bà xã thì em chính là bà xã anh ư? Luật pháp còn chưa từng thừa nhận đấy.”

Điều Cần sững sờ, ngay sau đó rất nhanh sẽ hiểu, ôm lấy Diệp Bội vui vẻ cười nói: “Em bằng lòng đi lãnh giấy hôn thú với anh rồi sao? Anh đã nói với em nhiều lần như vậy rồi, vừa đến số tuổi cũng có thể đi lãnh, em cứ phải chờ tới hiện tại.”

“Cho nên nói là lỗi của em sao?” Diệp Bội nhún mày, gương mặt lại hồng hồng rồi, cũng chỉ là lãnh giấy hôn thú, cũng không phải là chưa từng lãnh, có cần thiết vui vẻ như vậy không?

“Không phải, dĩ nhiên không phải, bà xã đại nhân nói đều là đúng. Vậy thì đi lãnh, vậy đi lãnh ngay.”

“Hừ,” Diệp Bội quay đầu đi, “Nếu không phải suy nghĩ vì con, em nhất định không thể đi theo anh lãnh giấy hôn thú nhanh như vậy.”

“Ừ, là con, tất cả đều là vì con, bà xã em quá vĩ đại rồi.” Điều Cần hôn một cái ở trên mặt Diệp Bội, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Diệp Bội đẩy Điều Cần ra, nhỏ giọng nói: “Được rồi, đừng nói, bác sĩ đang nhìn đấy.” Thân thiết có thể, nhưng mà thân thiết ở trước mặt người khác vẫn không thể nào quen được.

“Ha ha ha” Bác sĩ trung niên cười lớn tiếng, cười còn mang theo cảm giác sang sảng, “Tôi thật đúng là rất ít nhìn thấy tình lữ như hai người vậy, vừa mới thấy hai người chung đụng tôi còn tưởng rằng hai người đã sớm kết hôn, không ngờ còn chưa có. Có điều kết cục như vậy thật sự là không thể tốt hơn, tôi đã từng gặp rất nhiều người tuổi còn trẻ bởi vì lý do của mình mà phá thai, nhưng bọn họ đều chưa từng nghĩ tới đứa bé là vô tội. Hi vọng hai người có thể hạnh phúc.”

“Vậy thì cảm ơn bác sĩ, chúng tôi đi trước, xin lỗi quý rầy bác thời gian dài như thế.” Nơi này là bệnh viện, bác sĩ cũng không phải là bác sĩ tư nhân gì đó, Diệp Bội cũng mới nghĩ đến là phía sau có người ở xếp hàng, không thể làm gì khác hơn là vội vã lôi kéo Điều Cần nhắm ra bệnh viện.

Vừa ra bệnh viện, mẹ Diệp và mẹ Điều đã xông tới mặt, tuy rằng đã hơn bốn mươi rồi, nhưng thoát nhìn hai người hãy cùng xấp xỉ ba mươi tuổi đầu, bảo dưỡng rất tốt, chẳng qua là trên mặt hai người lại đều mang vẻ lo lắng.

“Bội Bội, con không sao chứ, sao đến bệnh viện? Còn bảo chúng ta cảm hộ khẩu tới đây.” Mẹ Diệp đưa tay đụng vào trán Diệp Bội, muốn dò nhiệt độ một chút phía trên kia.

Mẹ Điều cũng sốt ruột: “Đúng vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà gấp thế kia? Bội Bội, lúc mới vừa rồi con gọi điện thoại đến đây thì cô với mẹ con đang ở cùng nhau, vừa nghe con nói cảm hộ khẩu thì chúng ta đã lấy tới ngay.”

Lúc này Diệp Bội mới nhớ tới dường như mình cũng chưa nói rõ ràng chuyện này, vội vàng khoát tay: “Thật xin lỗi, mẹ còn có cô, chỉ là con nghĩ giải quyết sớm một chút tốt hơn. Hơn nữa không phải là con ngã bệnh, chẳng qua là cái này trong bụng con, có lẽ không thể đợi.” Diệp Bội không ngờ mình cũng tranh thủ chạy theo trào lưu, đi một chuyến đường lên xe trước mua vé sau. Nhưng đó cũng là bởi vì hiểu rõ sâu đậm đối với Điều Cần, thêm nữa thật ra thì đã sớm kết hôn qua một lần rồi, cho nên cũng không có gì.

“Bụng?” Mẹ Điều dùng mắt dò xét nhìn bụng Diệp Bội, cẩn thận để tay lên, “Bội Bội, không phải là mang thai chứ?”

“Dạ.” Diệp Bội nhỏ giọng trả lời.

Chỉ là Diệp Bội vừa mới trả lời xong, mẹ Điều liền vỗ vỗ vai Điều Cần, hài lòng nói: “Thằng nhóc, cuối cùng con cũng coi như làm chuyện đúng đắn một lần. Đây chính là một chuyện mà vài năm nay con làm khiến cho mẹ vui vẻ.”

Mẹ Diệp cũng ở bên cạnh cười lên: “Vài năm như vậy, con cái cũng đã trưởng thành, cũng không cần mẹ quan tâm. Giờ thì hay rồi, thêm một đứa bé thì chúng ta cũng có chuyện làm rồi. Các con có thể đi làm chuyện của các con, đứa bé cũng có thể đưa cho chúng ta.”

“Mẹ.” Vẻ mặt của Diệp Bội càng ngày càng đỏ rồi, “Hiện tại mới có sáu tuần, sinh con còn sớm đấy.”

“Nơi nào sớm?” Mẹ Diệp không thể nào tán thành đối với lời Diệp Bội nói, “Làm hôn lễ, dưỡng thai, sinh con, ở cũ, chờ đứa bé hơi lớn một chút các con cũng có thể đi tuần trăng mật. Khi đó đứa bé đương nhiên là chúng ta giữ, sau đó lúc các con hưởng tuần trăng mật cũng có thể cố gắng một chút, tranh thủ sinh một đứa nữa.”

“Mẹ.” Diệp Bội chỉ cảm thấy mồ hôi đầu đang mau chóng rơi xuống, suy nghĩ này cũng quá xa đấy, “Bây giờ vẫn còn sớm đấy, hơn nữa hiện tại chính sách của quốc gia là chỉ có thể sinh một đứa.”

“Sao chỉ có thể sinh một đứa, cùng lắm thì phạt vài khoản tiền thôi. Nếu con cái mới có một đứa thì cô đơn lạnh lẽo biết bao, sinh hai đứa tốt. Nếu như thực sự có năng lực thì sinh một chục cũng được, chúng ta tới giữ.” Mẹ Diệp vỗ ngực làm bảo đảm.

Diệp Bội khóc không ra nước mắt, riêng mẹ Điều và Điều Cần ở bên cạnh gắng sức mà gạt đầu. Mẹ Điều coi như xong, Điều Cần gạt đầu gì chứ, Diệp Bội đuổi chân ra đá một cái ở trên đùi Điều Cần: “Anh còn không ngại mà gạt đầu. Đồ đầu sỏ, anh gây nên, em nói như thế nào mà gần đây sao anh ít làm nhiều thứ tính kích thích, hơn nữa còn dặn dò em nhiều mặc chút quần áo, đừng để cảm, bị cảm thì phiền toái.”

“Tất nhiên,” Mặt Điều Cần chính nghĩa hào hùng, “Nếu bị cảm lại không thể uống thuốc, nhiều phiền phức, anh chỉ là không muốn khiến em cực khổ.”

“Hả?” Diệp Bội khoi cao âm điệu.

“Anh sai rồi, bà xã đại nhân.” Nghe giọng Diệp Bội kỳ quái, Điều Cần lập tức nhận sai, bình thường Diệp Bội đã không dễ chọc, bây giờ còn thêm một người, càng thêm không thể chọc.

Có điều Điều Cần không biết, tương lai của anh càng thêm bi thảm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quấn Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Một giờ sáng.

“Điều Cần, em muốn ăn Ngự hương nhục ti (một món ăn Tứ Xuyên).” Diệp Bội tỉnh lại, cảm thấy miệng nhàn nhạt bèn muốn ăn một chút gì đó.

“À?” Điều Cần bị đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn Diệp Bội, “Em muốn ăn cái gì?”

“Ngự hương nhục ti, nhanh lên một chút đi làm cho em.” Diệp Bội không nhịn được nói, cảm giác giống như là có chút cố tình gây sự.

Lúc này Điều Cần một lát liền tỉnh táo, bên tai vang lên lời mẹ của mình và mẹ vợ đã nói, trở mình một cái bèn lật người rời giường: “Được, chỉ cần em muốn ăn, anh đi làm ngay.”

Ra cửa, đi vào phòng bếp, thật may là đồ chuẩn bị trong nhà coi như đầy đủ, cho nên dù Diệp Bội chỉ là ý nghĩ bất chợt thì Điều Cần vẫn có đầy đủ thực tài nấu ăn, có điều chờ anh làm xong trở lại phòng ngủ lại phát hiện Diệp Bội mới vừa rồi còn tinh thần sáng láng đã ngủ rồi.

“Bà xã, dậy ăn Ngự hương nhục ti đi.”

“Em không muốn ăn, mệt chết rồi, đừng ồn em.” Diệp Bội cứ ngủ thiếp đi như vậy, để lại một mình Điều Cần bưng cái khay trên tay không biết nên làm gì đây. Một lát sau, anh cảm giác bụng mình cũng đã đói, bèn dứt khoát ăn hết Ngự hương nhục ti.

Hai giờ sáng.

“Điều Cần, Ngự hương nhục ti đâu rồi, em muốn ăn.”

Điều Cần lại bị đánh thức một lần nữa, bất đắc dĩ trả lời: “Anh ăn rồi.”

“Hu hu, sao anh có thể ăn, đó là em muốn ăn. Em mặc kệ, anh đi làm lại cho em, nếu không làm thì chính là anh không yêu em rồi.” Nhìn Điều Cần bắt đầu sưng sò, Diệp Bội bèn bắt đầu cố tình gây sự, hơn nữa đây cũng không phải là giả khóc, nước mắt của cô là rơi xuống thật.

Diệp Bội vừa khóc, Điều Cần bèn luống cuống, anh hầu như rất ít thấy bộ dáng Diệp Bội yếu ớt như vậy, vội vàng nói: “Sao có thể chứ, chỉ cần là em muốn, anh đi làm liền. Làm cái gì cũng có thể, cho dù là em muốn ăn bữa tiệc Mãn Hán anh cũng sẽ nghĩ biện pháp để làm ra cho em.”

“Thật sự?” Diệp Bội lau nước mắt, “Em muốn ăn bữa tiệc Mãn Hán cũng có thể?”

“Cái này, “Điều Cần khóc không ra nước mắt, đây lại là mình nói ra, “Được, nhưng mà trong nhà không có nhiều nguyên liệu như vậy, hay là mấy ngày nữa đi, chờ có nguyên liệu anh sẽ làm cho em. Có điều bữa tiệc Mãn Hán thật sự khó thực hiện, em phải để cho anh nghiên cứu một chút.”

“Hay là thôi đi.” Diệp Bội cười lên, “Em không muốn anh làm bữa tiệc Mãn Hán, bây giờ anh đi ra ngoài làm trứng chiên cà chua cho em đi.”

“Trứng chiên cà chua? Không phải Ngự hương nhục ti à?” Điều Cần cảm thấy thần bí rồi, sao lại thay đổi nhanh như vậy chứ.

“Không cần.” Diệp Bội lắc đầu, “Em chỉ muốn ăn trứng chiên cà chua, đi làm nhanh lên một chút.”

“Được rồi, anh sẽ đi làm.” Điều Cần lật người xuống giường, đi vào phòng bếp.

Lần này chờ sau khi Điều Cần làm xong Diệp Bội lại chưa ngủ, hơn nữa vui vẻ ăn hết trứng chiên cà chua rồi sau đó còn thỏa mãn ợ một tiếng no nê, nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng của mình: “Đây cũng không phải là em ăn, là con trai anh ăn.”

“Phải... Phải” Điều Cần gật đầu, “Bà xã của anh mới sẽ không cố tình gây sự như vậy đâu. Đây tất cả đều là lỗi của thằng nhóc thúi này, có điều, không chừng là con gái cũng không nhất định.”

“Con trai!” Diệp Bội tròn mắt nhìn về phía Điều Cần.

Bộ đáng Diệp Bội như vậy, Diêu Cần không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Được, là con trai, chỉ là em rõ ràng thích con gái không phải sao?”

“Ai biết được, nhưng mà em lại cảm thấy hiện tại trong bụng em này là con trai. Được rồi, không thèm nghe anh nói nữa, em muốn đi ngủ rồi.” Giày vò xong rồi, ăn cũng ăn no, một giấc này Diệp Bội lại ngủ rất ngon.

Diêu Cần mở to mắt nhìn Diệp Bội, nhìn bộ dạng cô bởi vì sợ đẻ lên đứa bé ngay cả ngủ đều cẩn thận không khỏi có chút đau lòng. Hơn nửa đêm bị đánh thức, thật ra thì anh cũng không có bất kỳ bất mãn nào, khoảng thời gian nôn nghẹn trước thật vất vả đã qua, Diệp Bội cũng dễ chịu đi một chút, hiện tại cũng chỉ là nửa đêm thảnh thơi sẽ tỉnh lại giãy vò anh, đêm này đã khiến anh rất vui vẻ rồi.

Sáng ngày hôm sau.

Diệp Bội tỉnh lại, nhớ tới tối hôm qua mình cố tình gây sự, có một tí ngượng ngùng, lúc này, sau lưng một người ôm lấy cô, để đầu ở trên vai của cô, dịu dàng nói: “Sao thế, bà xã, không có việc gì chứ?” trang bubble ^^ diendanlequydon.com

“Không có việc gì, chỉ là tối hôm qua thật xin lỗi, anh vất vả rồi.”

“Nói cái gì đó.” Diêu Cần xoa tóc Diệp Bội, “Đây không phải là anh nên làm ư? Anh là chồng em, em sai bảo anh là nên, lại nói, em không muốn sai bảo anh còn có thể sai bảo ai đây. Sau này, em cũng cứ việc sai bảo, mặc kệ lúc nào anh đều có thể.”

“Ừ.” Diệp Bội xoay người chôn ở trong ngực Diêu Cần, ngày hôm qua không biết vì sao cô đặc biệt nghĩ nhiều, cảm giác rất trống rỗng, nhưng sau khi ăn xong món ăn Diêu Cần làm thì trở nên ấm áp rồi. Sau đó chất lượng giấc ngủ cũng tốt hơn rất nhiều so với vừa bắt đầu.

Nếu như nói hai người đều rất quen thuộc chuyện khác, vậy thì chuyện mang thai này đều là lần đầu đối với với hai người. Lúc vừa mới bắt đầu, Diệp Bội một lần lại một lần nôn nghẹn khiến cho hai người cũng khản trương một trận, hiện tại thật vất vả hơi ổn định một chút rồi lại bị chuyện khác làm cho tinh thần có chút không yên.

Diệp Bội không có việc gì, Diêu Cần cũng không có chuyện gì, bọn họ cũng không khác biệt nhanh như vậy. Công ty cũng không cần bọn họ trông nom, cho nên Diệp Bội cũng chỉ cần phụ trách dưỡng thai, Diêu Cần chỉ cần hộ thai là được rồi.

Diệp Bội lớn bụng không khỏi nhớ tới bản thân vào lúc vừa bắt đầu trở lại hình như mẹ Diệp cũng lớn bụng, chỉ có thể cảm khái thời gian quả nhiên qua thật nhanh. Chỉ chớp mắt vài chục năm trôi qua rồi, thế nhưng cuộc sống đời này lại tốt hơn rất nhiều so với đời trước, cũng đã phong phú rất nhiều so với đời trước.

Đứng ở bên cạnh nhìn Diêu Cần mang lên mang xuống, Diệp Bội đột nhiên cảm thấy thật tò mò: “Diêu Cần, dường như em chưa từng hỏi anh, đời trước anh một người từ công tử bột biến thành bình dân bách tính rốt cuộc là làm sao thích ứng được?”

Đời này Diêu Cần nấu cơm, rửa chén, giặt quần áo đều ôm đồm tất cả, không lời oán hận chút nào, nhưng đây là bởi vì hai người đã ở chung rất lâu rồi, hơn nữa lúc thảnh thơi cùng nhau làm việc còn có thể tăng thêm tình cảm. Nhưng đời trước, có lẽ anh chưa bao giờ thích ứng qua nhỉ, nhưng mà bình thường trong nhà có việc, chỉ cần Diêu Cần rảnh rỗi cũng sẽ đi làm.

“Cái này à.” Diêu Cần rơi vào hồi ức, giống như đang suy tư thật, “Thật ra thì anh cũng quên rồi. Vừa bắt đầu đúng là thật sự không quen, bởi vì khi đó bình thường ở nhà cho tới bây giờ anh cũng sẽ không làm việc nhà linh hoạt, nhưng sau đó thì dần dần quen thuộc, cũng không cảm thấy có gì không đúng. Có lẽ là bởi vì sinh hoạt chung một chỗ với anh chính là em nhì.”

Nghe được câu này, Diệp Bội nở nụ cười, nụ cười phát ra từ nội tâm, bởi vì sinh hoạt chung một chỗ chính là cô cho nên quen thuộc, bởi vì là cô cho nên tự nguyện. Những lời này tuy là không thẳng thắn lắm, tuy nhiên nó rất là êm tai, giang hai tay ra ôm lấy Diêu Cần, đưa miệng tới bên tai Diêu Cần: “Có lời nói thật hình như em đều rất ít nói, bây giờ nói một chút đi. Cảm ơn anh đã làm em cảm động nhưng điều này cũng làm cho em càng thêm tin chắc, em yêu anh, thật sự thật sự yêu anh.”

“Ừ, anh biết, anh cũng yêu em.” Diêu Cần ôm ngược lại Diệp Bội.

“A.” Diệp Bội đột nhiên lại buông lỏng đôi tay ra, đổi thành che bụng của mình, đột nhiên cười, “Xem ra cục cưng cũng rất đồng ý lời này của chúng ta đây.”

“Ha ha.” Tay Diêu Cần kê vào trên tay Diệp Bội, “Bởi vì anh cũng cảm thấy chúng ta nên yêu nhau, hơn nữa cũng nhớ kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quản Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Lúc thăng nhóc mới vừa sinh ra đó thật đúng là nhận hết các loại súng ái mà, Diêu Cần chỉ biết ôm thăng nhóc cả ngày lẫn đêm. Nhưng càng về sau anh

càng phát hiện ra sau khi đứa bé này sinh ra bất lợi là chính bản thân anh, đây không phải là vậy à, lúc thấy Diệp Bội cười ôm đứa bé bú sữa thì lòng anh lại ngửa ngáy.

“Bội Bội.” Ưỡn mặt tới gần.

“Hà?” Diệp Bội ngẩng đầu, đẩy đầu Diêu Cần ra, “Đừng ồn ào em, không thấy em đang cho bú sữa ư? Còn nữa, đây rảnh rồi không đi lấy cái tên cho thằng nhóc này.”

Diêu Cần nháy mắt mấy cái, trong mắt đều là uất ức: “Tên ba mẹ sẽ lấy, nhưng em muốn nó hay là muốn anh?” Không sai, Diêu Cần chính là đang cưỡng ép cung chiều với con trai.

Chỉ là không ngờ Diêu Cần vừa thốt ra lời kia, thằng nhóc vốn đang uống sữa êm đẹp duỗi tay nhỏ bé ra bộp một phát ở trên mặt Diêu Cần, sau đó lại không cẩn thận vùi trở về trong ngực Diệp Bội, không quan tâm chút nào Diêu Cần sau lưng cậu là về mặt gì.

Bởi vì vừa sinh ra không bao lâu, cho nên hơi sức của thằng nhóc cũng không phải lớn lắm, nhưng một cái tát kia còn là chân thật đánh vào trên mặt Diêu Cần. Về mặt đưa đám, Diêu Cần lại tiến tới trước mặt Diệp Bội: “Bội Bội, em xem mặt của anh, thằng nhóc thói này hơi sức thật là lớn.”

“Đúng vậy.” Diệp Bội vươn tay dán vào trên mặt Diêu Cần, “Đều đỏ đấy.” Đúng vào lúc Diêu Cần chuẩn bị mở lòng, Diệp Bội lấy tay ra, ngược lại cầm tay thằng nhóc, chú ý hít thở, “Cục cưng à, con dùng sức lớn thế kia làm cái gì, ba con da dày thịt béo, đánh vào trên mặt ba, đau lại là tay của con.”

Mà thằng nhóc hình như nghe hiểu lời Diệp Bội nói, quay mặt đi, ợ lên no nê sau đó cười khanh khách.

Sau đó Diêu Cần bắt đầu hối hận: “Sớm biết thì không sinh, vốn chỉ là một người, bây giờ là hai người, hai mẹ con nhà con đều bắt nạt ba.”

Diệp Bội nhíu mày: “Cứ bắt nạt anh thế nào? Không phục phải hay không?”

“Phục, phục, làm sao anh dám không phục.” Diêu Cần gật đầu liên tục, tình hình Diệp Bội sinh con anh còn sờ sờ ở trước mắt, chính anh làm bạn cùng vào phòng sinh, lúc thấy Diệp Bội thà rằng đau thêm một lát cũng không muốn sinh mổ thì lòng cũng nhíu chặt rồi. Nhưng cũng hạ quyết tâm, trang bubble ^^ sinh một đứa là đủ rồi, không cần thiết sinh nhiều.

Tên cậu nhóc cũng đã sớm chọn được rồi, chính là gọi Diêu Húc, lấy ý mặt trời (Húc Nhật).

--- ----- --- Đường phân cách thời gian --- ----- -----

“Mẹ.” Diêu Húc bảy tuổi ném túi sách nhỏ xuống, giẫm đạp cộm đã chạy tới bên cạnh Diệp Bội, ôm lấy Diệp Bội, “Con rất nhớ mẹ đó.”

“Nhớ mẹ cái gì.” Diệp Bội cong ngón tay gõ một cái ở trên đầu Diêu Húc, “Lúc này mới bao lâu, con là buổi sáng ra ngoài, hiện tại mới ba giờ chiều.”

“Là thật sự... thật mà.” Diêu Húc ngẩng đầu lên, “Mẹ, mẹ biết cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba thu không? Chính là như con vậy, tuy rằng chỉ một ngày không gặp, nhưng mà con lại thật sự đã cảm thấy rất lâu rất lâu rồi.”

“Còn một ngày không gặp như cách ba thu đấy, con biết ba thu có ý gì không?” Diệp Bội cười hỏi, lúc nhỏ cô đã từng bị vấn đề này làm khó, không hiểu tại sao một ngày không thấy đã ba thu rồi, còn tưởng rằng trong một năm cũng chỉ có mùa thu đấy.

Không ngờ Diêu Húc lại gật đầu một cái: “Con đương nhiên biết, ba thu chính là ba mùa thu, ý đại biểu ba năm.” Nói rồi bèn cho Diệp Bội một cái ánh mắt hơi khinh bỉ, ngay cả điều này cũng không biết.

“Ha ha, được rồi.” Diệp Bội ôm lấy Diêu Húc, bốn mắt nhìn nhau, “Con nói cho mẹ biết, có phải ở trường học làm sai chuyện gì hay không? Còn không thể để cho ba con biết cho nên tới trước tìm mẹ thông chiều gió.”

Diêu Húc cười đến híp cả mắt: “Mẹ thật là thông minh, đến cả cái này cũng biết.”

“Đừng nịnh hót.” Diệp Bội thu nụ cười đi, “Chỉ chút kẻ vặt này của con còn chưa thể gạt được mẹ, nói thẳng đi, rốt cuộc là chuyện gì. Nếu như thật sự nghiêm trọng cũng đừng chờ ba con mẹ... Mẹ sẽ dạy dỗ con.”

“À?” Diêu Húc thoáng cái đã nhảy xuống bấp dùi Diệp Bội, ôm đầu chạy xa, “Thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì, con cứ không nói.”

“Hà?” Diệp Bội đi lên ôm lấy Diêu Húc, nắm mặt của cậu, “Con nói rõ ràng cho mẹ, rốt cuộc ở trường học gây họa gì, e hèm?”

“Mẹ.” Diêu Húc ưỡn mặt cười, điểm này rất giống với Diêu Cần, “Thật ra thì không phải là chuyện lớn gì, chỉ là ở trường học con kết một bạn gái, sau này muốn lấy về nhà, cho nên trước hết thông báo một tiếng cho mẹ. Mẹ nói với ba con nha, con đi trước đây.” Nói xong, Diêu Húc bèn chui ra ngoài từ giữa cánh tay Diệp Bội, đợi đến lúc Diệp Bội phục hồi tinh thần lại, Diêu Húc đã chạy đến không còn hình bóng.

Buổi tối “Diêu Cần, chuyện kia như thế nào?”

“Ừ, cũng không tệ lắm. Bởi vì có chuyện mấy lần phía trước, cho nên lần này không chỉ có dân thường, ngay cả chính phủ cũng quan tâm tới, đã có rất nhiều người tiếp lời các loại danh nghĩa cách xa. Có điều còn có một nhóm người thế nào cũng không tin, nhưng chính phủ đã bắt đầu hành động.”

“Vây thì tốt, hi vọng lần này chết và bị thương có thể ít một tí. Đứng rồi, con trai của anh nói tìm một bạn gái nhỏ ở trường học, còn nói về sau muốn lấy về nhà đấy.”

“Cái gì? Thăng nhóc thú kia lại làm cái gì? Ngày mai anh nhất định phải đánh nó một trận.”

“Được rồi, con nít mà, vui đùa một chút thôi, chỉ sợ là ba mẹ vẫn ghé vào lỗ tai nó nói chuyện của chúng ta, cho nên nó mới sẽ muốn học chúng ta thôi.”

“Không thể nào?” Hiện tại cuối cùng tôi đã hiểu tâm tình lúc trước của ba tôi là cái gì, làm sao con nít lại không bót việc như vậy chứ?

“Ha ha, thời gian trôi qua nhanh như vậy, bây giờ tuổi chúng ta vẫn cùng lúc chúng ta chết trước kia, nhưng mà cuộc sống của chúng ta cũng đã xảy ra thay đổi nghiêngng trời lệch đất rồi.”

“Ừ.” Điều Cần ôm lấy Diệp Bội, “Anh từng hứa hẹn cho em một cuộc sống hạnh phúc, cho em một gia đình hạnh phúc, để cho cuộc sống của em thật vui vẻ. Anh đã làm được, sau này cũng sẽ như thế, yêu em cả đời.”

“Em cũng thế.”

--- ----- Đường phân cách động đất đặc biệt lớn --- -----

“Tỉnh Z, đây là một tỉnh không thuộc về dải địa chấn, cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra động đất, nhưng mấy năm trước nước ta đã xuất hiện một người tên là ‘Tiên tri’. Anh ta dự đoán ra năm 0X tỉnh S động đất đặc biệt lớn, dự đoán ra năm X0 tỉnh N động đất đặc biệt lớn. Ngoài ra những địa chấn lớn nhỏ khác cũng dự đoán ra rất nhiều, cho nên đối với việc anh dự đoán động đất tỉnh Z lần này hầu như chín mươi phần trăm mọi người lựa chọn tin tưởng, mọi người rồi rít mang theo thứ đáng giá trong nhà mình chạy ra khỏi tỉnh Z.”

“Nhưng mà, cũng có một phần không tin, một số người này tin chắc là tỉnh Z không phải là dải địa chấn thì tuyệt đối sẽ không xảy ra động đất, một số người này do chính phủ ra mặt thu xếp, vì ‘Tiên tri’ dự đoán cho tới bây giờ cũng không phạm sai lầm, cũng vì an toàn của đồng bào dân chúng.”

“Bây giờ là 18 giờ ngày 20 tháng 7 năm 20XX, ‘Tiên tri’ dự đoán hôm nay sẽ phát sinh động đất còn chưa có xảy ra, thậm chí ngay cả một chút động tĩnh cũng không có. Người đến từ các nơi trên thế giới đều đang chú ý chuyện này, những dân chúng thoát đi tỉnh Z kia cũng đang chú ý chuyện này, mà những dân chúng bị cưỡng chế thu xếp kia cũng đã bắt đầu có cảm xúc phiền não.”

“Phóng viên quay phim chỉ dám quay chụp xa xa, thời gian đã trôi qua từng giây từng phút rồi, bây giờ là 18 giờ 23 phút, 24 giây.” Tiếng tí tách tí tách không biết từ nơi nào truyền tới, đợi đến thời điểm 18 giờ 24 phút 56 giây, tỉnh Z xảy ra thay đổi cực lớn, vốn là kiến trúc thật cao sập đổ từng đồng, chỉ thời gian một phút thì nơi đó đã bị san thành bình địa.

Máy bay rất nhanh sẽ bay ra ngoài, tiến hành quay chụp hàng không đi đôi tình hình tiếp sóng thực tế, chưa bao giờ biết rằng động đất cũng có thể nghiêm trọng như thế, tất cả tất cả, vốn là rực rỡ, chỗ tốt đẹp đã biến thành phế tích.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, không có ai từ vong, bọn họ cũng đã thoát đi, lúc này dân chúng bị cưỡng chế thu xếp đều không nói chuyện. Di3n4an3quy4on.©ôm Nên nói cái gì đây, bọn họ vốn là kiên trì nhưng đến bây giờ biến thành kết quả như thế.

Sau đó, ‘Tiên tri’ đã biến mất không thấy nữa, giống như anh vốn chính là xuất hiện vì trận động đất này, động đất kết thúc thì biến mất, không có ai có thể tra ra người này rốt cuộc là ai. Nhưng mà, anh đã để lại một đồng tài liệu, toàn bộ là tình huống mỗi khu trước khi động đất xảy ra, các loại tình huống khác thường đều ở đây, căn cứ những tài liệu này, về sau tư liệu phỏng đoán phát sinh cũng đơn giản hơn nhiều.

--- -----o Hoàn o-----

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Cùng Quán Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.